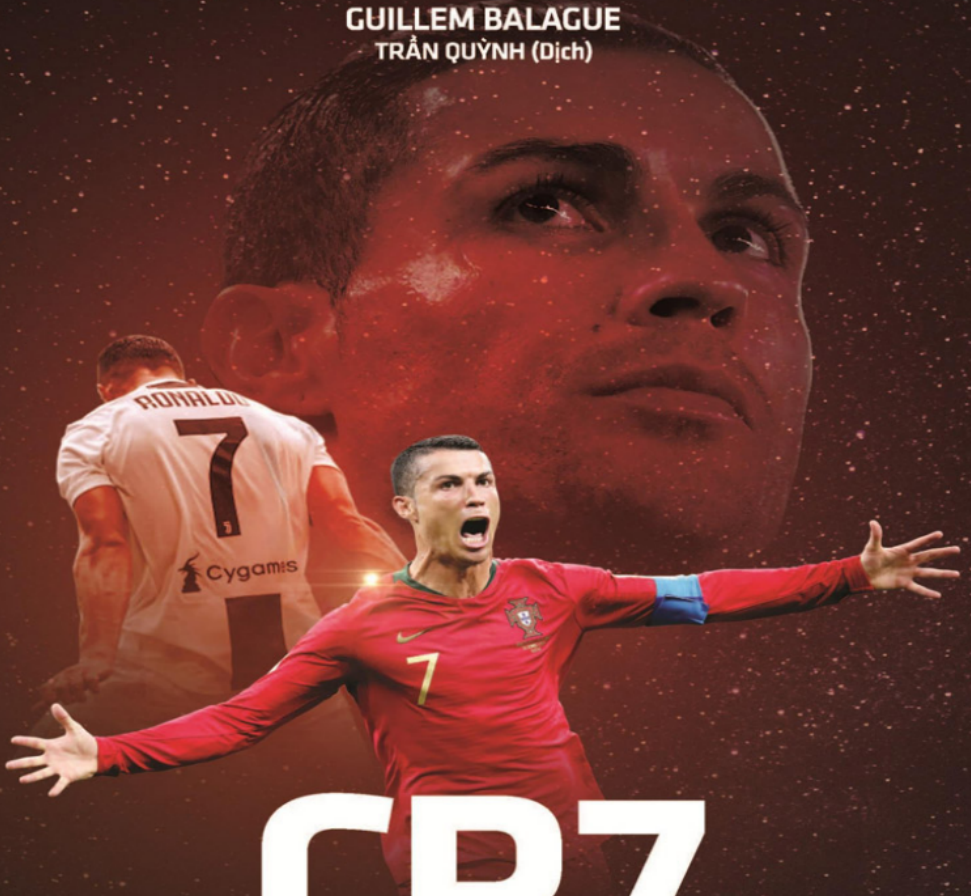
GUILLEM BALAGUE
TRẦN QUỲNH (Dịch)

CR7
HÀNH TRÌNH LÊN ĐỈNH THẾ GIỚI

NHÀ XUẤT BẢN
HÀ NỘI

Duong Kobo's Book Club

Tủ sách Kỹ thuật số
dành cho
Kindle & Kobo

SCAN TO JOIN

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI

Số 4 - Tống Duy Tân, quận Hoàn Kiếm, Hà Nội

ĐT: (04) 38252916 – Fax: (04) 39289143

Email: nxbhanoi@yahoo.com.vn

CR7 - HÀNH TRÌNH LÊN ĐỈNH THẾ GIỚI

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Tổng giám đốc - Lê Tiến Dũng

Biên tập: Đàm Thị Ly

Vẽ bìa: Hữu Anh

Trình bày: Song Ngư

Sửa bản in: Minh Vân - Thanh Thủy

Liên kết xuất bản

Công ty Cổ phần sách TH

NHÀ SÁCH THBOOKS

Địa chỉ: Số 51, Ngõ 441, Đường Lĩnh Nam, P. Lĩnh Nam, Q. Hoàng Mai, TP. Hà Nội.

Tel: (84-24)32011882 - 097354.0078

Website: http://thbooks.vn

Fanpage: http://m.facebook.com/THbooks

Mã ISBN: 978-604-55-5866-9

In 2.000 cuốn, khổ 16x24 cm tại Công ty TNHH In và Thương mại Thuận Phát, Văn Trì, Minh Khai, Bắc Từ Liêm, Hà Nội. Số xác nhận ĐKXB: 911-2020/CXBIPH/01-56/HN. Quyết định xuất bản số: 602/QĐ-HN ngày 11/05/2020. In xong và nộp lưu chiểu năm 2020.

Chương 1

MADEIRA - MỘT HÒN ĐẢO NHỎ NHƯ NHIỀU HÒN ĐẢO KHÁC

Khi sinh ra, có bốn điều mà chúng ta không có quyền lựa chọn, đó là: cha, mẹ, anh chị em và nơi được sinh ra. Và còn một điều nữa là đam mê của chúng ta, thứ luôn tạo động lực giúp ta hướng về phía trước. Ngoài ra, tất cả đều không thực sự cần thiết.

Trước khi bàn tới đam mê của một Cristiano Ronaldo đang ở trên đỉnh cao danh vọng, điều gì xứng đáng với những trang đầu tiên của cuốn sách này: người mẹ, gia đình hay nơi mà anh ấy đã được sinh ra? Câu trả lời nhất định là Dolores Aveiro, người mẹ vĩ đại hiện vẫn đang sống cùng và chăm chút cho cậu con trai Junior của Ronaldo như một người mẹ chăm con, chứ không phải bà nội chăm cháu. Cách đây hơn 20 năm, bà đã dằn lòng cho phép cậu con trai 12 tuổi của mình rời miền quê nghèo Madeira để theo đuổi đam mê trở thành một cầu thủ bóng đá chuyên nghiệp. Một quyết định xé lòng, nhưng bà chấp nhận, bởi bà tin đó là lựa chọn tốt nhất, thậm chí có thể là duy nhất. Hoặc cũng có thể vì bà đã từng phải trải qua điều tương tự. Người ta thường nói, trong cuộc đời, những đức tính và khiếm khuyết có thể được lặp lại từ thế hệ này qua thế hệ khác. Năm xưa, cha của bà cũng đã ra đi, mặc dù theo một cách khác, trong chiếc vali ngày xưa ấy không có niềm thương yêu - thứ mà bà đã ních chặt trong vali của cậu con trai trước chuyến bay đến Lisbon.

Chúng ta sẽ không bao giờ hiểu được Ronaldo nếu không nhìn lại cuộc đời của bà Dolores Aveiro, mẹ anh.

Chúng ta hãy cùng tới Funchal, nơi Dolores và Cristiano sinh ra và lớn lên, và cũng chính từ nơi đó, họ đã ra đi.

Funchal là...

Thủ phủ của đảo Madeira thuộc Bồ Đào Nha, ngoài khơi bờ biển phía tây bắc của châu Phi.

Hòn đảo vốn xanh tươi nhưng lại đìu hiu, thưa thớt bởi sự ra đi của lớp lớp cư dân nơi đây.

Trong quá khứ, Madeira được tìm ra một cách tình cờ.

Hãy cùng trở lại với thời điểm khởi đầu của Thời đại khám phá đầu thế kỷ XV. Henry the Navigator, vị hoàng tử của Bồ Đào Nha và là Công tước đầu tiên của Viseu, với tiếng nói đanh thép, sự quyết đoán đã quyết định thám hiểm bờ biển châu Phi. Ông đã cho tập hợp các nhà hàng hải cùng những người vẽ bản đồ giỏi nhất trong nước và trên thế giới thời điểm đó. Ông phái họ đi khám phá những vùng đất mới bằng những con tàu ba cột buồm và số vật dụng hạn chế: một chiếc thước đo cao độ thời xưa, một chiếc đồng hồ cát, một chiếc la bàn, cùng một vài thứ khác.

Những cơn gió ngoài khơi dọc bờ biển châu Phi vô cùng nguy hiểm và lạ lẫm đối với các thuyền trưởng trẻ tuổi như João Gonçalves Zarco và Tristão Vaz Teixeira, khiến họ bị mất phương hướng. Sau nhiều ngày trôi qua mà không có bất cứ tín hiệu nào của đất liền, họ đã phát hiện ra một hòn đảo nhỏ với bãi biển cát vàng, và đặt tên là Porto Santo. Sau khi lập bản đồ vùng biển, các nhà hàng hải đã quay trở lại Bồ Đào Nha để báo cáo về những phát hiện của họ.

Hoàng tử Henry nói: “Cảm ơn. Bây giờ thì hãy trở lại và cai trị hòn đảo đó. Và tiếp tục khám phá những chân trời mới nữa.”

Đó là thời điểm năm 1419.

Trở lại khu vực đó, cách Porto Santo không xa về phía nam, các nhà thám hiểm nhìn thấy vùng mây rộng lớn mà bất kỳ ai từng đến Madeira đều biết đó là đặc trưng của hòn đảo này, bên cạnh những con đường dốc đứng và loại rượu vang tuyệt vời.

Mỗi hải lý tiến tới vùng biển chưa được khám phá này đều ẩn chứa đầy những bí ẩn và cả sự sợ hãi. Họ phải chiến đấu chống lại những ngọn sóng dữ dội của Đại Tây Dương và điều kiện thời tiết khắc nghiệt để đi từ Porto Santo đến Vịnh Machico, cửa ngõ dẫn tới Madeira. Các nhà hàng hải cuối cùng đã thả neo tại Madeira, hòn đảo lớn nhất trong bốn hòn đảo thuộc quần đảo núi lửa, cách quần đảo Canary 400km và nằm trên cùng vĩ độ với Casablanca,

Morocco. Họ rời khỏi Desertas và Savage, những hòn đảo nhỏ và không có dân cư. Mới đây, hai hòn đảo này đã được công nhận là Di sản Thế giới.

Và Madeira đã được khám phá theo cách đó.

Henry the Navigator đã đưa các gia đình, những người nông dân từ Algarve đến Madeira lập nghiệp. Ngày nay, có gần 270.000 cư dân đang sinh sống trên hòn đảo này.

Đế chế Bồ Đào Nha chính thức tan rã vào năm 1975, nhưng Madeira vẫn là hiện thân của thời kỳ hoàng kim đó, như một người anh em họ của Bồ Đào Nha đang không ngừng đấu tranh để chấp nhận sự thật.

* * *

Tôi dừng lại ở Lisbon trước chuyến đi lần đầu tiên đến Funchal. Tôi ăn tối với một vài người bạn tại Clube de Jornalistas, một nhà hàng nổi tiếng của thủ đô Lisbon. Khi nhắc đến Madeira, họ nói rằng: "Những người Madeira không chỉ có chất giọng rất lạ, mà bản thân họ cũng rất lạ. Chắc cậu đã nghe nói về vụ bê bối ấu dâm mới nhất ở đó, và rằng nạn nghèo đói tràn ngập trên đảo. Đó là chế độ độc tài với nhà lãnh đạo trị vì lâu năm nhất. Đó không phải là Bồ Đào Nha."

Và là một khu du lịch?

"Dành cho những người Anh tầng lớp thấp," một người đàn ông hăng hái kể lại cho chúng tôi những thứ khác nữa về Madeira mặc dù ông chưa một lần đặt chân đến.

Sau khi hạ cánh xuống một sân bay nhỏ ở Funchal, tôi nhận ra bức tượng Zarco được đặt trước trung tâm thị trấn, ánh mắt hướng về khu dân cư, thế hệ con cháu của các gia đình đến từ Algarve bắt đầu cuộc sống trên hòn đảo đá núi lửa dày đặc sáu thế kỷ trước. Và, cũng giống như các nhà thám hiểm trước đây, chúng tôi được chào đón bằng những đám mây là là mặt đất, tưởng chừng có thể dễ dàng chạm tới, gợi nhớ đến bức tranh của John Constable.

Đó là một ngày tháng Năm, thời điểm những giải đấu khép lại, tôi đến Madeira với mục đích nghỉ ngơi, đồng thời liên lạc với những người có liên quan đến nhân vật chính trong cuốn sách mới của tôi. Tôi thuê một khách sạn tốt và một chiếc xe, nhưng lại không rõ động cơ cần phải khỏe đến mức nào để có thể thoải mái băng

qua những con đường dốc lên đến hơn 30 độ.

Tôi đến Funchal để tìm kiếm những nguồn thông tin đầu tiên. Tôi đã phỏng vấn một số nhà báo địa phương nổi tiếng, người đã vẽ nên bức tranh đáng kinh ngạc về Ronaldo, người bị cho là tỏ ra xa cách mỗi khi trở về, người đã lãng quên Madeira và ít quan tâm đến những gì anh bỏ lại ở nơi này. Nó nhắc tôi nhớ đến những điều mà người ta thường nói về The Beatles của Liverpool: Thực sự xót xa đối với những Liverpudlian khi John, Ringo, George và Paul lại chẳng bao giờ cảm thấy biết ơn đối với thành phố nơi họ đã được sinh thành.

Còn nữa: Ronaldo đã có mối quan hệ làm ăn với một số người giàu có ở quê hương, những kẻ luôn cố gắng lợi dụng để lấy tiền của anh mà không thực hiện lời hứa. Trong khi đó, họ nói với tôi, Ronaldo khá thân thiết với giới cầm quyền ở Madeira.

Hãy đặt vào bối cảnh này: Cựu Chủ tịch của khu vực tự trị Madeira, Alberto João Jardim, đã nắm quyền 37 năm trước khi từ chức vào tháng 1/2015. Trong bài phát biểu chia tay trước báo chí ngày ông rời nhiệm sở, Jardim nói: "Tôi không lên kế hoạch để làm tổn thương bất cứ ai, nhưng nếu ai đó không công bằng với tôi, họ sẽ phải trả giá vì điều đó."

Jardim, người được bao quanh bởi những cộng sự đầy quyền lực, là người mà bạn cần phải có mối quan hệ tốt.

Thoạt nhìn qua có thể chia người Madeira thành hai nhóm. Những người, như Jardim, với họ Madeira là cả thế giới; và những người như Zarco, người sáng lập ra nơi này, rời đi để chinh phục những miền đất mới, mặc dù vẫn giữ lại ngôi nhà trên đảo. Thực tế là không có người Madeira nào thực sự rời đi...

Với những cư dân đầu tiên ở vùng đất này, và thậm chí đến ngày nay, việc canh tác trên những mảnh đất nhỏ vẫn là hoạt động mang lại kinh tế lớn nhất. Tuy nhiên, những vụ mùa kém năng suất cứ nối tiếp nhau, cộng thêm việc đất đai phải chia ra cho số lượng cư dân ngày càng tăng, khiến cuộc sống trở nên khó khăn hơn. Nhiều người buộc phải di cư đi nơi khác, nhưng trong thâm tâm họ vẫn hy vọng được trở lại vào một ngày không xa.

Nằm ở cửa ngõ giữa châu Âu, châu Mỹ và châu Phi, các lục địa lớn luôn có sức hút đối với những cư dân sống trên hòn đảo nhỏ. Rất nhiều người Madeira sinh sống và phát triển ở tận Nam Phi hay Venezuela, mà hầu hết đều nhanh chóng trở thành những người

dẫn đầu trong mọi lĩnh vực: xây dựng, công nhân nhà máy, luật sư, hay khách sạn, dịch vụ. Ngày nay, có khoảng 750.000 người tự xưng là người Madeira, họ đi khắp thế giới và luôn tự hào về nguồn gốc của mình. Điều đó có nhắc bạn về Ronaldo?

* * *

Trong chuyến hành trình đầu tiên đến quê hương của Ronaldo, tôi đã có thời gian lang thang quanh ngôi nhà nơi anh ấy sinh ra, tại Quinta do Falcao nhỏ bé. Nằm trên sườn đồi, đi qua hai con dốc, ngôi nhà nhỏ khiêm nhường với quần áo phơi ngoài cửa sổ, một cửa hàng và một quán bar có mái che bằng nhựa và sân thượng không mấy vững chắc. Ngôi nhà của gia đình anh đã bị phá bỏ gần mười năm trước để xây dựng nhà hội đồng.

Đã có những khoản tài trợ từ Liên minh châu Âu được chuyển đến, nhưng trên thực tế, hòn đảo này như đang lênh đênh giữa một nền kinh tế bất bình đẳng. Chính quyền tự trị chỉ đề cập đến khoảng 2% người dân sống dưới mức nghèo khổ để bảo vệ tiềm năng du lịch nơi này, trong khi tổ chức từ thiện União das IPSS lại đưa ra con số là 20%. Tình trạng thất nghiệp phổ biến và phúc lợi xã hội thì không đến tay tất cả mọi người. Hơn 28.000 công dân phải dựa vào nguồn lương thực trợ cấp của chính quyền.

Trong khi đó, những người rất giàu có chiếm 10% dân số.

Thời điểm chuyển giao giữa hai thế kỷ chứng kiến sự thay đổi thú vị. Madeira đã được liên kết chặt chẽ với Vương quốc Anh từ thế kỷ XVII, khi nó trở thành một bến cảng hỗ trợ các thương nhân người Anh trên hành trình xuyên Đại Tây Dương. Lính Anh thậm chí đã chiếm giữ Madeira một vài giai đoạn trong Chiến tranh Napoléon để ngăn chặn người Pháp xâm chiếm. Một số người đã quyết định mở cửa hàng trên đảo để bắt đầu phát triển trang trại và buôn bán rượu vang.

Trong thời đại Victoria, những người phụ nữ có tên đệm kiểu Anh như Blandy và Leacock có thể dành cả buổi sáng để uống rượu vang Madeira, và buổi chiều thì nhâm nhi một tách trà trong các biệt thự sang trọng của họ.

Thế chiến thứ Hai đã báo hiệu sự chấm dứt sức ảnh hưởng của người Anh và tầm quan trọng chiến lược của cảng. Thế hệ về sau này đã bán những ngôi nhà mà gia đình họ đã ở đó trong nhiều thế kỷ và trở về Vương quốc Anh khi chứng kiến sự khủng hoảng kinh tế. Chỉ còn khoảng 200 cư dân Anh vẫn trụ lại, nhưng quan

niệm rằng lối sống của người Anh đại diện cho một phong cách sống sang trọng và tốt đẹp hơn, vẫn tồn tại giữa những người dân Madeira, hay thậm chí là người Bồ Đào Nha nói chung.

Sau ba thế kỷ dưới sự cai trị của người Anh, phong cách thuộc địa trước đây đã bị thay thế bởi một thế hệ thương gia mới. Họ là con cháu của những người Bồ Đào Nha đã lập nghiệp ở nước ngoài, gồm các gia đình như Pestanas, Roques, Berardos, quay trở lại giúp phát triển kinh tế, cải thiện cơ sở hạ tầng và ổn định dần nền kinh tế vốn bấp bênh trên đảo.

Từ đỉnh đồi nơi khách sạn tôi đang ở, bạn có thể thấy một số khu dân cư tuyệt đẹp, nhưng cũng có những túp lều tồi tàn trên vách núi, những ngôi nhà xây dở dang trên những mảnh đất hoang khô cằn hay những con phố đầy rác rưởi.

Và rất nhiều người già lang thang khắp mọi nơi, với ánh mắt và đôi chân mỏi mệt.

* * *

Ngày cuối cùng của chuyến đi, tôi tình cờ gặp được Ricardo Santos, con trai Chủ tịch của Andorinha, câu lạc bộ đầu tiên trong sự nghiệp của Ronaldo. Họ cùng tuổi, và từng là đồng đội của nhau, cả ở câu lạc bộ lẫn trên sân bóng đường phố. Họ cũng từng là những người bạn thân. Nhưng với vẻ ngại ngùng, anh ấy cho rằng quãng thời gian khi ấy không có ý nghĩa nhiều với Ronaldo của hiện tại.

Trên đường đến sân bay, tôi đã gọi cho Fernando Egídio, một nhà xã hội học nổi tiếng sống tại Funchal. Ông ấy từ chối nói về Ronaldo. Ông ấy không phải là người duy nhất tỏ thái độ như thế.

Tôi đã suy nghĩ rằng nhiều người Madeira sẽ dành sự tôn trọng - thậm chí thái quá - đối với Cristiano. Tất nhiên, sự ghen tị luôn vây quanh những thành tích của anh, nhưng theo nhìn nhận ban đầu, dường như có rất ít bằng chứng về sự sùng kính gần như là tôn giáo mà nhiều người vẫn dành cho Lionel Messi ở Rosario hoặc Diego Maradona ở Buenos Aires.

Có thể đó chỉ là sự phản ánh cái cách mà bóng đá được tận hưởng ở mỗi quốc gia.

* * *

Trái ngược với những gì mà một số người đồng hương vẫn nói về

anh, trên thực tế, Ronaldo rất quan tâm đến Madeira và những thứ đang diễn ra tại nơi này. Anh chọn nơi đây là địa điểm xây dựng khách sạn đầu tiên trong chuỗi khách sạn mang tên CR7 của mình, khai trương vào mùa hè 2016; sau đó mới là ở Lisbon và Madrid. Anh còn xây một ngôi nhà bên bờ biển và một ngôi nhà khác gần đó cho mẹ mình. Anh quyên góp rất nhiều cho việc cứu trợ lũ lụt trên đảo vào năm 2010 khi cơn lũ ập đến khiến 40 người chết và hơn một trăm người bị thương. Sự đóng góp ấy, cùng với các chiến dịch quảng cáo miễn phí đã giúp quê hương của Ronaldo trở thành một điểm đến du lịch hàng đầu.

Vào tháng 12 năm 2013, Ronaldo mở cửa bảo tàng trưng bày 155 chiếc cúp và huy chương của mình, cùng 27 trái bóng được các đồng đội ký sau mỗi cú hat-trick và những bức ảnh nổi tiếng vẽ nên câu chuyện cuộc đời mình. Hoặc ít nhất là một phần của nó. Theo một bài báo đăng tải trên *Daily Telegraph* vào tháng 5 năm 2014: "Pelé, người vĩ đại nhất, cần ba chức vô địch World Cup, 1.281 bàn thắng và 31 năm sau khi kết thúc sự nghiệp trước khi có ai đó cảm thấy rằng cần phải mở một bảo tàng mang tên ông ấy." Lối vào được trang trí với hai cánh cửa trượt ngang, trên đó là bức ảnh lớn-hơn-ngoài-đời của Ronaldo, dẫn du khách qua một "hang động thiêng liêng của Aladdin thời hiện đại" trưng bày rất nhiều những thành công vĩ đại của anh.

Nhà thơ người Catalan Salvador Espriu có câu, tấm gương sự thật được ghép thành từ rất nhiều mảnh nhỏ. Hàng ngàn du khách đến bảo tàng sẵn lòng bỏ tiền mua những món quà lưu niệm tái hiện lại câu chuyện của gia đình Ronaldo. Espriu còn nói mỗi mảnh ghép đều ẩn chứa những ánh hào quang. Những danh hiệu của Ronaldo là sự thật, nhưng hoàn cảnh khó khăn mà gia đình Santos Aveiro phải trải qua chắc chắn cũng không phải là giả.

* * *

Maria Dolores Aveiro sinh ra ở Caniçal, Madeira, nơi mà cuộc sống thực sự khó khăn vào những năm 1950. Anh trai của bà hơn bà một tuổi, nhưng không được đăng ký khai sinh mãi cho đến khi Dolores ra đời. Thời đó, các giấy tờ chính thức đều là tiếng nước ngoài, thật phiền phức đối với những gia đình nghèo như họ.

Câu chuyện về mẹ Ronaldo được cô đọng bởi hai chữ "đấu tranh" và trở nên phổ biến ở Madeira. Luôn là những cuộc chiến giành giật với số phận kể từ khi bà được sinh ra.

Mẹ của bà, Matilde, qua đời ở tuổi 37 sau một cơn đau tim, để lại

bốn đứa con thơ. Lúc ấy, Dolores mới tròn 5 tuổi. Thiếu vắng tình cảm của mẹ, Dolores, người chị cả trong nhà, đã thay mẹ gánh vác trách nhiệm nuôi dạy các em.

Cha của bà, José Viveiro, cuối cùng đã phải gửi cả bốn chị em bà vào hai trại trẻ mồ côi khác nhau. Maria Dolores đã khóc rất nhiều. Các sơ quản lý bằng những hình phạt nghiêm khắc và Dolores thường xuyên phải chịu đòn roi vì những lỗi nhỏ như lỗi chính tả. Thỉnh thoảng bà lại trốn khỏi trại mồ côi. Và khi bị bắt trở lại, những hình phạt dành cho Dolores luôn rất nghiêm khắc. Cha của bà cũng không thường xuyên đến thăm. Động lực của bà là hy vọng các em vẫn ổn và họ sẽ được đoàn tụ một ngày không xa.

Một ngày, José xuất hiện cùng với người vợ mới của ông, bà Ángela. Người mẹ kế này có năm người con và đang mang thai đứa bé thứ sáu. Khi Maria Dolores lên 9, các sơ nói với José rằng: "Hãy đến mang đứa trẻ đi."

Và Maria được trở về nhà.

Tuy nhiên, ngôi nhà đó không còn là mái ấm như xưa. Bà thường xuyên bị mẹ kế đánh đập, đến nỗi phải trốn đi. Khi bị bắt lại, họ trói Maria vào chân bàn. Những người em của bà về sau cũng phải chịu sự bạo hành tương tự. Cha của bà đã đưa bà vào bệnh viện tâm thần, nhưng bác sĩ ở đó kết luận rằng bà không có vấn đề gì. Vấn đề không nằm ở con gái của ông.

Dolores bắt đầu nghĩ về cuộc sống tự lập.

Ngôi nhà của José và Ángela có đến 12 người sinh sống nhưng lại không có điện, nước. Năm đứa trẻ ngủ chung trong một phòng. Dolores nghỉ học khi 13 tuổi. Trường học chỉ dành cho nam giới. Bà phải đi làm và bắt đầu với những chiếc giỏ bằng liễu gai để chuẩn bị cho vụ mùa sắp đến. Công việc bắt đầu lúc 5h30 sáng, 6 ngày 1 tuần.

Khi 18 tuổi, bà gặp một người đàn ông tốt bụng.

* * *

Bà quen một anh chàng trong vùng, José Dinis Aveiro, lớn hơn 2 tuổi và đang làm việc cho một quầy bán cá. Họ tình cờ gặp nhau khi bà đi chợ hoặc trên đường về nhà. Chàng trai ấy mang lại tiếng cười - điều vô cùng hiếm hoi trong suốt tuổi thanh xuân của bà. Anh tràn đầy sức sống, khiến bà thấy hấp dẫn và được tôn trọng.

Bà bắt đầu biết yêu. Khi cha của bà biết chuyện, ông cho họ 3 tháng để kết hôn, với suy nghĩ rằng cả nhà sẽ bớt đi một miệng ăn.

Hai người kết hôn và chuyển đến sống tại nhà của cha mẹ Dinis, nơi mà cả bốn người trong nhà cùng ngủ trong một căn phòng chật hẹp, với tấm rèm ngăn đôi.

Thời gian như ngừng trôi và sự yên tĩnh mà Dolores trải nghiệm lần đầu tiên mang đến cho bà cảm giác mãn nguyện. Họ không có kế hoạch trong chuyện sinh con. Và họ cũng không sử dụng bất kỳ biện pháp tránh thai nào cả. Elma, đứa bé đầu tiên, ra đời sau một năm kết hôn. Dolores mang bầu lần thứ hai gần như ngay sau đó, khi đang hồi phục sức khỏe sau kỳ sinh nở.

Niềm vui ngắn chẳng tày gang. Dinis được gọi đi lính.

Angola, Guinea-Bissau và Mozambique, tất cả các thuộc địa của Bồ Đào Nha lúc đó, đều đang đấu tranh giành độc lập, trong khi Bồ Đào Nha cố gắng giữ lại để chế và lợi ích kinh tế của mình.

Hugo, đứa bé thứ hai, được sinh ra khi Dinis vẫn đang ở châu Phi.

Nhưng phần nào đó trong con người Dinis đã chết ở nơi chiến tuyến.

Ông trở về nhà cha mẹ ở Santo Antonio 10 tháng sau với một bộ dạng nhợt nhạt. Từ ông toát ra một sự mất mát to lớn. Nụ cười của ông khô héo. Ông đã già đi hẳn 10 năm chứ không phải 10 tháng. Sự hồn nhiên và tươi sáng đã lụi tắt trên mảnh đất châu Phi khô cằn, và giờ đây chỉ còn lại nỗi ám ảnh với ký ức chiến tranh, như vô số người khác. Chiến tranh đã hủy hoại Dinis, cho dù thân thể còn lành lặn. Ông thẫn thờ, chỉ biết đếm ngược thời gian cho hết một ngày và mất hết nhiệt huyết với mọi thứ, mọi người, bao gồm cả vợ mình. Ông cũng không thể đi làm được nữa.

Từ đó trở đi, người ta chỉ còn thấy ông duy nhất ở một nơi: trong quán rượu.

* * *

Và cũng từ đó, Dolores đột nhiên phải gánh vác nhiệm vụ của cả một người cha và một người mẹ. Bà một mình di cư đến Pháp để làm việc, giống như nhiều người đàn ông vùng Madeira khác. Nếu có thể chi trả cho cả nhà với số tiền kiếm được từ nghề giúp việc tại Paris, chắc chắn bà sẽ đưa cả gia đình đến Pháp.

Trong một khoảnh khắc hiếm hoi tỉnh táo, Dinis nói chuyện với bà qua điện thoại: “Nếu chúng ta sinh ra đã nghèo khó, chúng ta sẽ... nhưng ít nhất cũng phải gần gũi với lũ trẻ.”

Bà trở về nhà sau 5 tháng xa cách và ngay sau đó lại mang bầu Katia. Lúc đó, Dolores mới chỉ bước sang tuổi 22.

Sau cuộc Cách mạng Hoa cẩm chướng[1] và sự kết thúc của chế độ độc tài Salazar năm 1974, Dolores sống tại một ngôi nhà bỏ hoang như nhiều người khác. Dinis nhìn bà chạy về phía căn nhà với một đứa trẻ trên tay và hai đứa khác chạy theo sau bằng một ánh mắt xa lạ, cứ như thể người ngoài cuộc nhìn vào. Thế rồi, sự lo lắng của ông chuyển sang một đứa trẻ khác cần được chăm sóc. Ông vẫn thất nghiệp. Ông hoàn toàn mất phương hướng trên hòn đảo quê hương.

[1] Cuộc đảo chính quân sự diễn ra vào ngày 25/4/1974 ở Lisbon, Bồ Đào Nha.

Ở tuổi 30, Dolores một lần nữa mang bầu. Lần này mới thực sự là ngoài dự định. Thực sự phiền toái. Trong nhà, đồ ăn không còn đủ cho tất cả mọi người. Còn chồng bà thì vẫn thường xuyên “vắng mặt”.

Bà đã nghĩ đến việc bỏ đứa bé.

Thực tế là bà đã từng thử một lần, theo lời khuyên của một người hàng xóm: uống bia đen đun sôi và chạy cho đến khi ngất xỉu.

Nhưng nó không hiệu quả.

Bác sĩ không muốn giúp bà vì không nỡ bỏ đứa bé: “Nó sẽ mang đến niềm vui cho cả gia đình đấy.”

Khi đứa bé chào đời, ông ấy nói: “Nặng cân đây, nó sẽ trở thành một cầu thủ chuyên nghiệp cho mà xem!”

Dolores đặt tên đứa bé theo vị Tổng thống nước Mỹ, Ronald Reagan.

Cristiano Ronaldo dos Santos Aveiro được sinh ra vào ngày mùng 5 tháng 2 năm 1985.

* * *

Ronaldo suýt nữa đã được sinh ra ở Australia.

Thấy rất nhiều bạn bè lần lượt rời Madeira, José Viveiro, cha của Dolores cũng quyết định rời bỏ hòn đảo này và đến Perth[2] cùng với Ángela và lũ trẻ. Dolores đã cố gắng thuyết phục ông mang cả gia đình nhỏ của mình theo. Nhưng ông đã trả lời rằng không có còn đủ chỗ.

[2] *Thành phố ở phía tây Australia.*

Như thể là đất nước Australia quá nhỏ bé…

José và Ángela (đều đã qua đời) sống ở Yangebup, một vùng ngoại ô thành phố đông đúc thứ tư của Australia. Ronaldo đã từng trả tiền ăn ở và đi lại để họ có thể đến Đức xem anh thi đấu tại World Cup 2006. Năm đó, Bồ Đào Nha đứng thứ tư.

Và Dolores là hướng dẫn viên của họ.

* * *

Trước khi tiếp tục, có một thông tin rất đáng ghi lại: Ronaldo có nguồn gốc châu Phi. Cụ nội của Ronaldo là Isabel Rosa Piedade, sinh ra ở Praia, thủ đô của nước Cộng hòa Cabo Verde[3]. Ở tuổi 16, bà di cư sang Funchal, nơi bà kết hôn với José Aveiro. Isabel và José có một cậu con trai tên là Humberto, chính là cha của José Dinis và là ông nội của Cristiano.

[3] *Một quần đảo nhỏ nằm ở Tây Phi.*

Nguồn gốc châu Phi có thể giải thích phần nào cho tố chất bẩm sinh trở thành cầu thủ bóng đá trong anh. Nhóm sợi cơ phổ biến trong những vận động viên da đen chạy nước rút (màu trắng, loại II, dành cho các cơn co thắt, tạo ra năng lượng nhanh chóng và bùng nổ mà không cần oxy) đã có sẵn trong cơ thể của Ronaldo kể từ khi được sinh ra.

* * *

Trở lại với ngôi nhà tạm bợ của Aveiro, mọi người cùng nhau cố gắng vì cuộc mưu sinh.

Elma và Hugo dừng việc học từ sớm để đi làm. Elma là bồi bàn ở một nhà hàng trong khi Hugo làm việc cho một công ty nhôm. Cả hai đều chưa tròn 17 tuổi. Dolores cũng thay đổi khi không còn cặm cụi với những chiếc giỏ bằng liễu gai, bằng muỗng nữa: bà đã xin được việc trong bếp của một khách sạn ở Funchal. Nhưng họ vẫn phải tính toán từng xu một. Chỉ có bánh mì trên bàn ăn, hiếm

khi có thịt, thường thì chỉ có một chút vào sáng Chủ nhật. Thực đơn giữa tuần bao gồm một món xúp mà Dolores tranh thủ chuẩn bị lúc ở nhà, giữa các ca làm việc. Với bánh mì và bơ. Thịt gà được để dành cho những dịp ăn mừng, hay ngày lễ. Dù vậy, không ai cảm thấy đói cả.

Họ chẳng bao giờ mua quần áo; thay vào đó, họ khiêm tốn nhận sự giúp đỡ từ các gia đình khác. Những người anh em họ tặng lại những chiếc áo, quần và thậm chí là cả quần áo lót đã chật cho những đứa trẻ nhà Aveiro.

Sau đó, cả gia đình được chuyển về Quinta do Falcao, một ngôi làng nhỏ gần nghĩa trang San António, nơi xây dựng nhà ở xã hội cho những cư dân nghèo vốn trước đây phải sống trong lán trại. Vùng này cách xa so với những điểm đến quen thuộc của khách du lịch.

Ngôi nhà rõ ràng là khá hơn trước kia nhiều, mặc dù mái nhà bằng tấm lợp xi măng không chịu được mưa, khiến bà Dolores phải nhờ hội đồng cấp vật liệu để gia cố. Các bức tường bằng gạch thô không được sơn phủ, thậm chí đôi chỗ can bằng các tấm gỗ.

“Chúng tôi có ba phòng, một cho tôi và chị gái, một dành cho Ronaldo và Hugo, và phòng còn lại là của bố mẹ tôi,” Katia chia sẻ trong cuộc phỏng vấn trên sóng truyền hình. “Ngôi nhà đơn giản, nhưng tôi nhớ rằng nó rất thoải mái và chúng tôi đã rất hạnh phúc khi ở đó.”

Tại ngôi làng nghèo ấy, nơi chỉ có rượu và ma túy, trẻ em sống và chơi ở trên đường gần như suốt cả ngày. Mặc dù vậy, không ai cảm thấy có vấn đề với nó cả - bởi tất cả mọi người đều ở trong cùng một hoàn cảnh như nhau.

“Ngôi nhà đó đến nay đã không còn. Mỗi khi về thăm nơi đây, tôi luôn nổi da gà và muốn quay ngược thời gian để sống lại một ngày năm ấy. Tôi biết điều đó là không thể, nhưng tôi vẫn nhớ mọi thứ mà chúng tôi đã cùng nhau trải qua ở đó... Ngôn từ không thể diễn tả hết được.”

Ngôi nhà của gia đình Ronaldo bị phá bỏ năm 2008, mặc cho sự nổi tiếng của anh. Không ai có bất cứ động thái nào để giữ lại ngôi nhà cho hậu thế. Giờ đây nó đã là một bãi đất trống phủ đầy cỏ dại.

Tại Quinta do Falcao, các chú bác của Ronaldo hiện vẫn đang sinh sống trong những tòa nhà cao tầng, cùng với con của họ - những

đứa trẻ đã từng chơi đùa với anh trên phố. Filomena Aveiro, bà nội của Ronaldo, cũng sống ở đây cho đến những ngày cuối đời.

Mọi người đi ra và đi vào ngôi nhà mà không cần gõ cửa; bởi lẽ không ai khóa cửa. Ronaldo được sinh ra và lớn lên ở một môi trường như thế và đó là cách mà anh vẫn sống. Những ngôi nhà của anh tại Manchester và Madrid luôn là chốn nghỉ chân cho bạn bè và gia đình.

Và cánh cửa luôn luôn rộng mở.

* * *

Có một bức ảnh rất thú vị khi chụp lại khoảnh khắc Ronaldo ở tuổi 16 khoác trên mình chiếc áo của Sporting Lisbon trong chuyến đi về Madeira. Anh đến Quinta do Falcao và muốn được ghé thăm ngôi nhà gắn liền với thời thơ ấu. Thoáng cau mày, nhưng rạng rỡ niềm tự hào. Một người con nữa của Madeira đã ra đi và tạo dựng tên tuổi của mình, bỏ lại bóng tối ở sau lưng.

Đó là bức ảnh trong lần đầu tiên trở về nhà.

* * *

Ở Quinta do Falcao, không có nơi nào thích hợp để đá bóng mà không làm phiền đến người khác. Không có công viên. Thậm chí không có một bãi đất trống. Marítimo, một trong những câu lạc bộ có tầm ảnh hưởng nhất trên đảo, nằm cách đó 10 phút đi bộ. Nếu không muốn đi một vài dặm, không còn cách nào khác, lũ trẻ phải chơi bóng trên những con đường dốc và gồ ghề.

* * *

Trong lễ rửa tội của Ronaldo, cha anh đã đến muộn nửa tiếng. Dinis chơi bóng đá từ nhỏ và trở thành người phụ trách trang phục tại Andorinha, một câu lạc bộ tí hon ở địa phương. Ông đã có ý mời đội trưởng, Fernando Barros Sousa, trở thành cha đỡ đầu của Ronaldo, vì tin rằng Sousa sẽ là một hình mẫu lý tưởng cho con trai mình. Sousa là một người đội trưởng mẫu mực, và cũng nhờ vào sự thành công mà dư dả về tiền bạc.

Buổi lễ diễn ra lúc 6 giờ nhưng Andorinha lại có trận đấu lúc 4 giờ, nghĩa là chắc chắn họ không thể tham gia buổi lễ đúng giờ. Nhưng Dinis không thay đổi kế hoạch mà vẫn đến thi đấu. Các linh mục đã phải hết sức kiên nhẫn chờ đợi.

Họ đã đặt tên và làm lễ cho tất cả các đứa bé khác. Chỉ còn lại mình Cristiano. Và người cha thì vẫn vắng mặt.

Nếu mọi người xung quanh đều tham gia vào bóng đá, nếu hình mẫu của bạn là một cầu thủ bóng đá và nếu cha bạn đến muộn trong lễ rửa tội của bạn chỉ vì một trận đấu, thì việc bạn trở thành một cầu thủ bóng đá là điều hoàn toàn dễ hiểu.

* * *

Trong bộ phim tài liệu *CR9 vive aquí* kể về Cristiano Ronaldo, có một phân cảnh:

Cristiano nói: "Tôi đã đạt đến đỉnh của thế giới. Bây giờ tôi muốn bất tử." Sau đó, anh ấy chuyển sang nói giọng trẻ con, nghiêng về phía màn hình đang hiển thị một bức ảnh hộ chiếu của mình khi còn bé: "Tititititi, Cristiano Ronaldo." Anh ấy ra vẻ như muốn vuốt ve cậu bé trong hình. Rồi anh quay đi và cười. Cười rất nhiều.

CR: "Đó là tôi! Lúc 3 tháng tuổi! Nhìn này, hãy nhìn thằng bé này! Thật ngộ nghĩnh! Với một chiếc vòng vàng trên cổ tay."

Sau đó, anh tạo một tư thế hài hước, rõ ràng là anh ấy đang cười chính mình, nhưng không ý thức việc đang nhìn thấy chính mình. Trong khi đó, chị gái Katia của anh ôm lấy cậu con trai. Ronaldo hỏi: "Thằng bé trông giống em không?" Khuôn hình một lần nữa tập trung vào bức ảnh của Cristiano hồi bé với đôi mắt to, sáng ngời. Anh không nhìn vào camera, mà nhìn vào người đang nói chuyện với anh.

CR: "Nó sẽ là một cầu thủ bóng đá như cậu nó."

Đứa bé bắt đầu khóc và Cristiano động viên chị gái.

CR: "Cậu cũng từng thế, cháu đừng lo."

* * *

Năm xưa, Katia thường đưa Cristiano đến trường và đợi anh để cùng về. Cô cũng thường giúp em làm bài tập về nhà. Vì bà Maria Dolores không có thời gian chăm lo mọi thứ, nên Katia đã nhanh chóng học cách để dạy dỗ đứa em trai. "Nhưng nó thì không chú ý gì đến tôi cả," cô cười, "tôi lúc nào cũng phải nổi cáu lên. Mẹ tôi dặn: 'Katia, đừng để Cristiano đi đá bóng trước khi nó làm xong bài tập nhé.' Nhà chúng tôi có một cửa trước và một cửa sau. Tôi nhắc Ronaldo (ở nhà chúng tôi gọi nó là 'Ronaldo', chứ không phải

‘Cristiano’) rằng: ‘Ronaldo, làm bài đi nhé’. Nó đáp cộc lốc một câu: ‘OK’. Nhưng khi tôi gọi, thì nó đã đi mất rồi. Vì thế mà mẹ luôn cáu với tôi mỗi khi đi làm về.”

Mẹ Ronaldo nói: “Nó tuy là một đứa nghịch ngợm, nhưng đôi khi cũng biết nghe lời. Nếu bạn thu hút được sự chú ý của nó, nó sẽ rất tập trung vào những gì bạn nói. Thằng bé rất biết cư xử.”

Chị Graça, một giáo viên tiểu học tại trường São João ở Funchal nhớ lại: “Cậu ấy tích cực tham gia các hoạt động ngoại khóa cuối kỳ như kịch, khiêu vũ, ca hát.” Cristiano thích được làm nhân vật chính. “Nhưng cậu ấy có vẻ khá lười, thường quên làm bài tập về nhà.”

“Tôi vẫn nhớ rằng chị ấy thường kéo tai và đánh vào tay tôi”, Cristiano nói đùa, “Tôi là một đứa trẻ ngoan vì tôi được mẹ, cha, và các anh chị quản thúc. Tôi thấy mình cũng chăm chỉ, tốt bụng. Tôi nghĩ thế…(cười).”

DINIS, NGƯỜI CHA

Dinis Aveiro không được học hành nhiều ngoài chương trình giáo dục bắt buộc, vì vậy sau khi trở về từ quân ngũ, ông chỉ có thể kiếm sống bằng các công việc chân tay. Ngoài nghề bán cá, ông cũng từng là thợ xẻ đá và thợ làm vườn cho hội đồng địa phương, nhưng khoảng thời gian thất nghiệp nhiều hơn đi làm. Vì vậy, khi có cơ hội làm việc ở bộ phận phục vụ trang phục tại Andorinha, ông lập tức nhận lời.

Câu lạc bộ nhận được khoản tài trợ từ hội đồng và bây giờ họ có một sân nhân tạo, nhưng trong những ngày đầu họ phải tập luyện trên các sân bóng thuê hoặc tại các trung tâm thể thao. Cuối cùng, họ được giao cho một khoảng đất lớn để xây một quán bar và một nhà kho. Công việc của Dinis là thu gom thiết bị, trông coi bóng, đồ đạc cho huấn luyện viên, chuẩn bị trang phục, vệ sinh toilet và cắt cỏ…

Tầm quan trọng của bóng đá dần tăng lên trong gia đình ông, và việc tham dự các trận đấu của Andorinha đã trở nên thường xuyên hơn, đặc biệt là những trận đấu của đội trẻ khi Hugo Aveiro cũng là thành viên của đội. Mọi người đều nhận xét José Dinis là một người tốt. Ông ấy dễ gần, điềm đạm và có giọng nói trầm khàn. Và thường dành một khoản tiền riêng để uống rượu.

Nhiều người khác, trong đó một số là cựu lính chiến, cũng vậy. Họ chìm đắm trong nghèo đói, chán nản, bị mắc kẹt bởi nỗi thất vọng

và phiền muộn.

Ở Madeira, người ta uống rượu từ sáng và không có dấu hiệu dừng lại. Họ nói đó là thứ mang tính văn hóa, giống như ở Vương quốc Anh hay các nước Bắc Âu. Đồ uống ở đây là một loại rượu mạnh trộn với mật ong và chanh, chanh leo hoặc bất kỳ loại trái cây nào khác, và được hâm nóng. Ngư dân uống chúng để cảm thấy phấn chấn. Chỉ cần hai cốc, và bạn sẽ cảm thấy ổn hơn. Vì thế mà người ta hay uống, và tất nhiên, vì nó cũng rẻ nữa.

Arnaldo, hướng dẫn viên của tôi trong chuyến đi tới Madeira, kể rằng lần đầu tiên cha anh cho uống rượu khi anh mới lên 4. Ở quán bar không có nước trái cây. Cha anh đã đưa một cốc rượu pha với nước ấm để khiến anh im lặng, không làm ảnh hưởng đến mọi người. Anh đã không từ chối, và uống nó mỗi khi được cha đưa cho.

Dinis không thuộc loại say xỉn thích gây sự chú ý hoặc đôi co với người khác. Ông rất lịch sự và im lặng trong những cơn say suốt hàng giờ.

Khi lên 8 hay 9, Ronaldo rất thích được ở bên cha. Nhiều đêm, đồng hồ đã chỉ 11 giờ và mắt đã díu lại nhưng anh không thể nào yên tâm lên giường khi không có cha bên cạnh. Anh sẽ cùng với chị gái hay một vài người bạn đến quán bar để kéo ông ấy về, mặc cho ông không chịu. Anh cũng rất thích ở bên cạnh ông tại một góc nào đó trong quán bar. Chỉ đơn giản là ngồi yên lặng và uống. Và không gây ra bất kỳ rắc rối nào.

Khi ông chịu về nhà cũng là lúc mà ông cần đến bờ vai của cậu con trai. Ông đã quá say rồi.

Ở độ tuổi còn rất trẻ, Ronaldo dần dần phải gánh vác vai trò của người cha trong gia đình - thứ mà cha của anh bỏ bê vì những cơn say.

“Tôi chỉ muốn con trai tôi được hạnh phúc và thành công.” Đó là câu nói mà anh đã nghe thấy ở quán bar. “Tôi muốn sống ở thế giới của tôi. Và thế giới của nó do nó quyết định.” Thực tế, ông không thích chuyển đến Manchester khi Cristiano thi đấu ở đó, và cũng chỉ đến thăm một vài lần.

Moisés, anh bạn của tôi, nói rằng Dinis thuộc tuýp người ít đòi hỏi về cuộc sống.

Dinis cũng từ chối sự giúp đỡ của chính con trai mình ngay cả khi

lâm bệnh. Ronaldo đề nghị trả tiền điều trị tại các phòng khám cao cấp nhất ở Anh, nhưng mãi đến cuối đời, ông mới đồng ý để làm hài lòng cậu con trai. Nhưng đã quá muộn. Ông qua đời tại một phòng khám ở Anh.

Chính sự vắng nhà thường xuyên, một tình bạn đích thực và niềm tin tưởng đặt trọn vào cậu con trai - rằng Ronaldo sẽ trở thành một cầu thủ chuyên nghiệp - đã giúp ông luôn giành được một vị trí đặc biệt trong tâm trí các con. Tại ngôi nhà của Cristiano ở Manchester, có một vài bức ảnh của José Dinis Aveiro và Zé - con trai của Katia, được coi là sự thu nhỏ của José - như một sự tưởng nhớ đến người đã khuất.

* * *

Chúng tôi đã thảo luận tất cả những điều này với Martinho Fernandes, một nhà báo người Madeira, bạn của José Dinis. "Nếu Cristiano vẫn ở Madeira, cậu ta sẽ chẳng thể nào đạt được thành công như hiện tại." Ông ấy cho rằng những điều kiện, hoàn cảnh xung quanh đã làm nên một Ronaldo của bây giờ. Xuất thân từ một gia đình nghèo khổ có thể là yếu tố cần thiết với bất cứ một cá nhân nào trở nên thành công. Khả năng vượt qua thách thức, khó khăn giúp anh trưởng thành hơn. Martinho nói thêm: "Nếu không bị kiểm soát quá chặt, sự tự do sẽ cho phép bạn khám phá hết những tiềm năng của mình."

* * *

Fernando Sousa, cha đỡ đầu của Ronaldo, không bao giờ quên nhiệm vụ của mình mỗi khi đến Giáng sinh. Một năm nọ, ông mua cho Ronaldo một chiếc ô tô đồ chơi, và cậu bé đã tỏ rõ nỗi thất vọng vì cậu chỉ muốn một quả bóng. Tại sao lại như vậy? Cha của cậu bé ngày nào cũng chở những bịch bóng rất lớn và cậu bé Cristiano thường giúp ông gom lại mỗi khi kết thúc buổi tập. Nhưng, tất nhiên, anh muốn có một quả bóng của riêng mình. Fernando đã ghi nhớ điều đó và thực hiện vào năm sau. Quả bóng có giá 5 euro.

Thời niên thiếu, Cristiano mang nó đi khắp mọi nơi.

Hàng xóm của anh là Adelino Andrade, vẫn nhớ khi ấy anh khá thấp bé và gầy gò, với mái tóc đen, xoăn, dành cả ngày trên đường: "Thằng bé làm hàng loạt các kỹ thuật với trái bóng. Trái bóng gần như bị dính lấy chân nó."

Tôi thấy Ronaldo tâng cái nắp chai nhựa nhiều lần, và sau đó là cái

chai, mà không để chúng chạm xuống sàn nhà.

Câu chuyện với trái bóng bắt đầu từ đó. Ronaldo nhớ lại: "Khi còn nhỏ, tôi thường xem những người lớn tuổi hơn mình thực hiện các kỹ thuật với trái bóng và tôi cũng bắt đầu làm theo."

Nó dần trở thành một sở thích - chơi với trái bóng, thực hiện các kỹ thuật mới ngay trên phố, cả khi khởi động hay tập luyện. Ông ấy nói đó mới thực sự là Cristiano Ronaldo. Anh làm vậy không phải để thể hiện, mặc dù không phải lúc nào cũng như vậy. Trái bóng gần như là một người bạn với anh trong mọi chuyến đi.

Anh cũng thường đến lớp với một quả bóng kẹp dưới cánh tay, mặc dù có lần cô giáo phải nhắc nhở anh rằng: trái bóng sẽ không thể cho anh bữa ăn, và sẽ chẳng đưa anh đến đâu trong cuộc sống. Trường học là nơi đặt nền móng, để giúp học sinh phát huy được tiềm năng của mình. Giáo viên cảm thấy có nghĩa vụ phải bảo ban, nhắc nhở học sinh về mối liên quan với những gì chúng đang học, tầm quan trọng của giáo dục và đưa ra những ví dụ thực tế trong tương lai mà rất nhiều trong số đó dần trở nên không cần thiết với xã hội. Thực tế thì cô giáo đã không sai, nhưng Ronaldo là một trường hợp ngoại lệ. Sau này, bà có vài lần cố gắng xin lỗi cha mẹ của Cristiano, và tự hứa với bản thân sẽ không hành xử như vậy nữa.

Cậu bé Ronaldo 12 tuổi có nghĩ về những điều đó hay không, khi đang ngồi trên máy bay đến Lisbon lần đầu tiên?

Chúng đã trở thành động lực mãnh liệt.

TRẬN ĐẤU ĐƯỜNG PHỐ

Madeira là hòn đảo của mùa xuân vĩnh cửu khi được ban tặng nền nhiệt độ vô cùng ổn định. Rất hiếm khi nhiệt độ vượt quá 33 độ C.

Điều kiện lý tưởng để chơi bóng trên đường phố.

Hòn đảo được hình thành nhờ các lần núi lửa phun trào, tạo ra bề mặt gồ ghề và hình thành các vách đá và hang động. Địa hình đồi núi chiếm trọn không gian và để lại rất ít khu vực đồng bằng.

Điều kiện này không phù hợp để chơi bóng.

Hằng ngày, mỗi khi đi học về, Cristiano vứt ba lô ở đâu đó, hứa sẽ làm bài tập về nhà, lấy sữa chua, khoét một cái lỗ nhỏ ở đáy để uống, rồi trốn đi từ cửa sau, mặc cho chị gái cố gắng hét lên điều gì

đó về bài vở. Hai hòn đá được dùng làm hai chiếc cột gôn trên con đường dốc và hẹp cạnh nhà anh. Bóng được làm bằng túi và giấy, hoặc chỉ cần một cái chai nhựa. Đó là một thứ bóng đá kỳ diệu: mọi người cứ thế chơi mà không cần bất cứ công nghệ gì. Luật chơi cũng rất rõ ràng.

Từ khi được cha đỡ đầu tặng cho quả bóng, Ronaldo luôn mang theo mình, các bạn sẽ được chơi cùng khi anh muốn, và chơi trò mà anh thích. Người có bóng sẽ là người đặt ra luật chơi. Các trận đấu bắt đầu sau giờ học và kết thúc khi trời đã tối muộn. Ronaldo luôn là người cố gắng nhất và giỏi nhất. Ô tô và xe buýt vẫn thường xuyên đi qua đi lại, vì thế những đứa trẻ phải liên tục di chuyển hòn đá/cột gôn để nhường đường. Trận đấu bị gián đoạn nhiều nhất là khoảng 2 phút. Không thể chơi bóng dài trong không gian chật hẹp như vậy, vì thế chủ yếu là các đường chuyền ngắn, hoặc, một số tình huống, Ronaldo rê bóng qua tất cả mọi người. Kỹ thuật của anh cho phép anh làm điều đó và nhiều thứ hơn nữa. Chính con đường không bằng phẳng, đầy chướng ngại vật và những giờ chơi bóng trên đường phố đã giúp anh phát triển kỹ thuật cá nhân của mình.

Khi không có ai, Ronaldo sẽ mang trái bóng đến một bãi đất nhỏ và sút bóng vào tường. Lặp đi lặp lại. Cứ như thế nhiều giờ liền.

Đôi khi, anh cũng đến các bãi biển để kiếm tìm thử thách mới. Như thường lệ, sẽ có thêm bạn của anh là Ricardo Santos, con trai của Chủ tịch Andorinha và giờ là Giám đốc Thể thao của câu lạc bộ. “Tinh thần chiến đấu ở bóng đá đường phố cho bạn niềm kiêu hãnh và cả sự tự tin nữa.” Hay như Nuno Luz, một nhà báo, bạn của Ronaldo, đã nói về những con người lớn lên trên đường phố, “Ở những làng quê nghèo, bạn không có lựa chọn khác ngoài việc phải có nghị lực. Nếu không, bạn sẽ bị nuốt chửng ngay. Hoặc là bạn bước qua chúng, hoặc là chúng sẽ làm điều đó với bạn.”

Và không có ai bước qua được Ronaldo cả.

* * *

Ricardo nhớ lại: “Khi tôi gia nhập Andorinha lúc 9 tuổi, anh ấy đã ở đó rồi. Và khi tôi bắt đầu chơi bóng cho câu lạc bộ, chúng tôi không còn thi đấu trên đường phố nhiều nữa.” Thứ bóng đá đường phố vốn không có nhiều luật lệ hay lịch biểu, mà các nhà tâm lý học gọi là “trận đấu có chủ đích”, đã được thay thế tại Andorinha với các cầu thủ từ 8 đến 10 tuổi được “đào tạo có chủ đích” - bóng đá với bộ dụng cụ, cọc hình nón, tập luyện bài bản và

cả huấn luyện viên.

Cristiano luôn được bao quanh bởi những gương mặt thân quen. Thấy con trai chơi bóng trên đường phố hàng giờ liền, cha anh đã gợi ý rằng anh có thể cùng ông đến câu lạc bộ nơi ông đang phụ trách trang phục, để Ronaldo thu dọn những trái bóng cùng ông. Người anh em họ của anh, Nuno, khi ấy cũng đang chơi cho câu lạc bộ, đã mời anh đến tham gia một buổi tập, và nhiều buổi tập sau nữa. Anh trai của Ronaldo, Hugo, vẫn đang thi đấu ở đó nhưng ở lứa tuổi lớn hơn.

Ricardo Santos, ban đầu còn khá dè dặt và thậm chí tỏ ra nghi ngờ, nhưng dần dần cởi mở hơn khi chúng tôi đi dạo quanh câu lạc bộ. "Anh ấy ở đây trong hai mùa giải, nhưng phần lớn là thi đấu với những đứa trẻ lớn hơn 2-3 tuổi. Chúng tôi đã giữ đơn đăng ký rất sớm cho anh ấy, khoảng những năm 1994-95. Chúng tôi thường thi đấu trên sân đất và anh ấy rõ ràng là người giỏi nhất. Anh là một tiền đạo nhưng có mặt ở mọi nơi trên sân. Anh ấy thích đẩy bóng lên, rê dắt và thực hiện các pha đảo chân. Đến giờ, anh ấy cũng không thay đổi quá nhiều!"

Trong những tuần đầu tiên, Ronaldo thường một mình và có vẻ ngại tiếp xúc với mọi người. Thực tế là anh có chút e ngại khi cầm bóng trước những đồng đội dường như to gấp đôi về thể hình. Nhưng anh không cần quá nhiều thời gian để phát triển mối quan hệ với những đứa trẻ khác, để trở nên vui vẻ, hòa đồng hơn.

Họ gọi anh là "sợi mì", bởi lẽ anh không cao nhưng có dáng mảnh khảnh. Sự e ngại ban đầu đã sớm nhường chỗ cho sự tự tin. Ricardo kể: "Chúng tôi không nghĩ cậu ta yếu đuối. Cậu ấy không cần sự hỗ trợ nào cả khi thi đấu với những cầu thủ lớn tuổi hơn. Cậu ấy có thể tự chăm sóc bản thân."

Các buổi tập giữa tuần sẽ là các trận đấu 3-3. Các trận thi đấu sân 7 diễn ra vào thứ Bảy và Ronaldo luôn muốn thi đấu trong những trận đấu có 11 người vào Chủ nhật. Anh xử lý tuyệt vời trong không gian chật hẹp, tốc độ cực nhanh, hai chân đều có kỹ thuật đáng ngưỡng mộ, thực sự vượt trội so với các cầu thủ cùng lứa. "Cậu ấy không cần phải đến Andorinha để học cách kiểm soát bóng, rê dắt bóng hoặc bất kỳ kỹ thuật nào khác," Francisco Alonso, một giáo viên tại trường và là một trong những huấn luyện viên đầu tiên của Ronaldo chia sẻ. "Có lẽ đó là bẩm sinh." Có những trận đấu đã đi vào huyền thoại và sống mãi trong ký ức của nhiều người. Một lần, khi Andorinha đang dẫn trước 3-0, Cristiano ngã xuống sau một pha va chạm và phải rời sân với chấn

thương ở vùng đầu. Kết thúc trận đấu, cả đội nhận thất bại 4-3.

Anh thực sự quan trọng với cả đội.

Một lần khác, Ronaldo bật khóc trong phòng thay đồ khi cả đội bị dẫn 0-2 sau hiệp 1. Nhưng rồi họ lội ngược dòng và thắng lại 3-2, với một Ronaldo đầy quyết tâm xoay chuyển tình thế.

Cả đội gọi anh là "Cậu bé khóc nhè".

Anh đã khóc và khóc rất nhiều, không chỉ trong phòng thay đồ, mà còn cả trên sân nếu đội nhà thua. Khóc một cách dễ dàng. Khi anh chuyền bóng cho đồng đội ở một tình huống ngon ăn, nhưng họ lại không thể làm tung lưới - anh cũng bật khóc và tức giận. Ricardo Santos nhớ lại: "Vâng, ở tuổi lên 8, cậu ấy đã bắt đầu thể hiện rõ sự thất vọng nếu ai đó không chuyền bóng cho mình. Và những đứa trẻ khác đã đáp trả lại cậu ấy."

Cristiano nói: "Lúc còn là đứa trẻ, tôi rất khó chịu khi đội mình thua..." Mỗi một trận thua giống như một sự mất mát trong cuộc đời với những đứa trẻ như anh. Chắc chắn không có chỗ cho thất bại. Chỉ có duy nhất một mục đích và chỉ có thể là chiến thắng. Ngoài chiến thắng, những thứ còn lại là hoàn toàn vô nghĩa. Không thể chấp nhận được.

Mọi người cũng hay gọi anh là "Chú ong nhỏ", không chỉ bởi tốc độ mà còn là sự chăm chỉ, nỗ lực.

Chiếc cúp đầu tiên mà Ronaldo ở tuổi lên 8 giành được là tại một giải đấu địa phương, hiện vẫn đang được đặt trang trọng trong bảo tàng của anh ở Funchal.

Trong khi chúng tôi đang trò chuyện, một người đàn ông bụng phệ bắt đầu khều rác và chuẩn bị gom vào thùng rác. Đó cũng là công việc mà Dinis đã từng làm. Ông trò chuyện với mọi người và cuối cùng ngồi xuống, uống vài cốc bia với những vị khách tại quán. Ricardo hỏi mượn một quả bóng để tôi có thể chụp một bức ảnh. Sau đó, anh ấy còn cho tôi xem một bức ảnh của Ronaldo với toàn đội, người cha đứng cạnh bên, cao lớn và đầy tự hào.

Nhiều năm sau, Ronaldo mời Ricardo và bố của anh đến Manchester thăm nhà anh ấy và xem một trận đấu của Manchester United. Đó cũng là lần áp chót mà Cristiano gặp người đồng đội của mình. Lần gần đây nhất họ gặp nhau là khi tham dự lễ khánh thành bảo tàng của Ronaldo tại Funchal, cho dù họ không trao đổi quá nhiều, ngoại trừ những câu hỏi thăm đơn giản

như: “Cuộc sống dạo này ổn không?”

Ricardo thừa nhận: “Bây giờ, tôi cảm thấy hơi ngại khi nói chuyện với anh ấy.”

Andorinha muốn Cristiano trở thành biểu tượng của học viện, nhưng ngôi sao nhỏ tuổi ấy đã không đồng ý. Lý do là giám đốc câu lạc bộ từng có những nhận xét tiêu cực dành cho mẹ của anh, trong một buổi phỏng vấn của tờ báo địa phương *A Bola.* Kể từ đó, Ronaldo dần xa cách với câu lạc bộ đầu tiên mà anh khoác áo.

* * *

“Thể dục là môn yêu thích của cậu ấy. Rất dễ thấy. Cậu ấy luôn được chọn tham gia các hoạt động đòi hỏi sự phối hợp tối đa, và điều đó giúp cậu ấy giỏi cả tennis, bơi và bóng bàn,” Irmá Graça, một trong số những giáo viên của Ronaldo kể lại. Và thể dục cũng là cái cớ để anh không phải ngồi vào bàn với sách vở.

Dolores là fan của cả Luis Figo và Sporting Lisbon, tiết lộ rằng: “Tôi từng ao ước có một cậu con trai giỏi đá bóng, vì tôi cũng yêu thể thao. Thỉnh thoảng Ronaldo trốn học để đi đá bóng. Các giáo viên bảo tôi hãy khuyên bảo thằng bé, nhưng đừng động chân động tay. Nó đã phải tập luyện rất nhiều để trở thành một cầu thủ giỏi.”

Ronaldo luôn có một mối liên kết chặt chẽ với mẹ. Khi anh bắt đầu vẽ ra hai hướng đi cho chính cuộc đời của mình: “Mẹ, hoặc là con sẽ đi học; hoặc là bóng đá,” thì bà đã trả lời: “Nếu bóng đá là điều con thích, con trai à... hãy cố lên.”

Cristiano thể hiện rất tốt ở Andorinha và điều này nhanh chóng đến tai huấn luyện viên đội trẻ của Nacional. Những gì diễn ra sau đó đúng là một khoảnh khắc vô cùng thú vị. Khi được báo cáo về tài năng trẻ này, huấn luyện viên đã đích thân đến xem anh thi đấu. “Tôi vô cùng ngạc nhiên khi phát hiện ra cậu ấy chính là con trai đỡ đầu của tôi. Tôi biết thằng bé có tham gia chơi bóng nhưng không biết nó đá tốt ở mức độ nào. Con đường rộng mở ngay phía trước thằng bé.” Cha đỡ đầu của anh, Fernando Barroso Sousa, khẳng định.

Ông là một nhân vật quan trọng trong những bước khởi đầu và quyết định lớn của Cristiano.

Mùa hè năm 1995, Cristiano ở tuổi lên 10, đã được chuyển đến CD Nacional.

Nhưng tại sao lại là Nacional, chứ không phải Marítimo, một câu lạc bộ lớn khác trên đảo, có tiếng tăm hơn trong việc giúp các cầu thủ trẻ trưởng thành, và là một trong số năm hoặc sáu câu lạc bộ lớn nhất của Bồ Đào Nha? Năm 1994-95, họ đã bất ngờ lọt đến trận chung kết, và quan trọng hơn, lại ở ngay cạnh Andorinha.

Marítimo dường như hấp dẫn hơn với Ronaldo và cả Dinis. Vị trí gần hơn, và dường như hoàn toàn phù hợp là bước tiến tiếp theo cho cậu bé Ronaldo. Tuy nhiên, đòi hỏi về tài chính của Andorinha đã khiến cho Chủ tịch của Marítimo, người không đánh giá cao giá trị của Ronaldo vào thời điểm đó, phá vỡ các cuộc đàm phán. Nhận thấy Marítimo đã bỏ cuộc, cha đỡ đầu của Cristiano bắt đầu nói chuyện với Nacional, và họ đã thực hiện các bước cần thiết để hoàn thành vụ chuyển nhượng: 2 bộ dụng cụ tập luyện và 20 trái bóng là cái giá mà câu lạc bộ mới của anh chi ra.

Cũng vì thế mà câu chuyện được kể đi kể lại nhiều lần.

Nhưng có một điều chưa kể trong câu chuyện này, đó là những cậu bé tự hào khoác lên mình màu áo của Marítimo vẫn chưa từng thua đối thủ lớn nhất của họ là Nacional.

Thực tế là, Bernardino Rosa, người phụ trách tuyển trạch tại học viện Marítimo, lẽ ra đã có thể thay đổi vận mệnh của Ronaldo và thậm chí là lịch sử bóng đá.

Nhưng Bernardino đã đến muộn trong cuộc họp.

Marítimo có mối quan hệ chặt chẽ với đội bóng láng giềng Andorinha, đội bóng vốn hay mượn dụng cụ, bóng, áo tập từ họ. Biết sự hạn chế của Andorinha, Bernardino tin rằng Ronaldo sẽ có lợi hơn khi chuyển đến học viện Marítimo với cơ sở vật chất tốt hơn và có triển vọng tốt hơn.

Trong phần sau của thế kỷ XX, sự giảm tỉ lệ sinh đang bắt đầu ảnh hưởng đến các thế hệ tài năng của bóng đá trẻ. Trong những năm 1970, mỗi năm trên đảo thêm 9.000 thành viên. Đến những năm 1980, con số này đã giảm xuống còn 5.400 (và ngày nay chỉ là 1.700). Câu lạc bộ đang dần nâng cao nhận thức về nhu cầu phát hiện và thu hút các ngôi sao mới nổi. Bernardino nói với Andorinha, để đảm bảo các tài năng giỏi nhất sẽ về với câu lạc bộ, “Marítimo luôn đồng ý mọi điều khoản được Nacional đưa ra.”

Nó gần như đã trở thành một câu thần chú của câu lạc bộ.

Cuộc trao đổi về Ronaldo giữa Andorinha và Marítimo có tiến triển tốt, cho dù vị chủ tịch của Marítimo không mấy hứng thú. Bernardino bị thuyết phục bởi tiềm năng phát triển của Ronaldo và đã rất nhiều lần nói với ban lãnh đạo. Ông cũng hiểu rằng họ sẽ là sự lựa chọn đầu tiên của anh ấy, nhưng cần hành động thật nhanh chóng.

Vậy mà sau đó, mọi thứ rơi vào bế tắc.

Giám đốc của Andorinha gọi cho Bernardino vào thứ Sáu để sắp xếp một buổi gặp mặt quyết định vào thứ Hai tuần sau. Bernardino đang làm việc ở một ngân hàng và không thể đột nhiên xin nghỉ để tham gia cuộc hẹn, chắc chắn đây không phải là công việc được ưu tiên nhất. Bằng mọi giá, ông ấy phải ở Lisbon vào thứ Hai. "Nhưng nếu ông muốn, chúng ta có thể gặp nhau hôm nay, thứ Bảy hoặc bất cứ ngày nào trong tuần," ông nói với giám đốc của Andorinha. Nhưng lịch cho buổi gặp cuối cùng không được chốt lại, bởi không ai gọi lại cho ai để xác nhận.

Khi trở về Funchal, Bernardino đã gọi cho Andorinha để có một cuộc hẹn và đặt vấn đề.

"Mọi thứ đã được ký kết và hoàn tất giữa Cristiano và Nacional rồi, Bernardino ạ. Anh không xuất hiện tại buổi hẹn ngày thứ Hai và bây giờ thì tất cả đã xong xuôi rồi."

Bernardino không thể tin vào những điều mình vừa nghe. Ông muốn nói chuyện với Ronaldo một lần nữa. "Mẹ tôi muốn tôi đến Nacional, cha đỡ đầu của tôi cũng thế. Là mẹ tôi ký hợp đồng, không phải cha tôi." Bernardino Rosa, nay đã từ chức, cho rằng: "Tôi không bao giờ tin được rằng cậu ấy có thể trở thành một cầu thủ như bây giờ. Bạn có thể thắng, nhưng cũng có thể thua. Đó là lý do tại sao tôi luôn nói rằng những thứ đã đến với Ronaldo, luôn là một phần quan trọng. Sự thật là khi đó tôi đã rất tức giận, chúng tôi đã có thể giành được những danh hiệu nếu có cậu ấy trong đội hình. Có lẽ cậu ấy sẽ ở đây lâu hơn là thời gian tại Nacional. Nhưng đó không phải là thực tế, bạn có thể làm được gì đây?"

Hãy nhớ những điều mà ông ấy nói về quãng thời gian ngắn ngủi của Ronaldo tại Nacional.

Tôi sẽ nói với bạn lý do vì sao ở phần sau.

* * *

“Khi tôi bắt đầu chơi bóng... Tôi cảm thấy... Tôi thực sự là một con người khác.”

“Tại sao?”

“Tôi không biết, có thể là tôi tham vọng hơn.”

Cuộc nói chuyện với Cristiano Ronaldo, năm 2010

Thời gian của Ronaldo tại Andorinha đã dạy cho anh rất nhiều về giá trị của đội bóng, mặc dù các buổi tập luyện không có yêu cầu cụ thể. Hầu như không bao giờ khi bạn còn trẻ. Vì thế, tại Nacional, lần đầu được tiếp xúc với bóng đá ở cấp độ cao hơn, anh đã gắn bó hai mùa bóng.

Ronaldo, mặc dù rất dũng cảm và học được cách tránh va chạm với những cậu bé lớn tuổi hơn mình, nhưng các huấn luyện viên của Nacional vẫn lo lắng rằng việc thiếu dinh dưỡng sẽ hạn chế sự phát triển của anh. Họ yêu cầu mẹ anh, nếu có thể, hãy bổ sung chế độ ăn bằng cá và thịt, thay vì quá nhiều sữa chua.

Xét trên nhiều phương diện, tài năng của anh là không thể phủ nhận.

Cậu bé Cristiano Ronaldo 10 tuổi đã thực sự nổi bật.

António Mendonça, một huấn luyện viên từ Nacional (theo cách phát âm của anh) nhận định: “Cậu ấy thực hiện động tác một cách nhanh nhẹn, giỏi rê bóng và có những cú sút uy lực. Suốt trận đấu, cậu ấy chạy khắp mặt sân, từ đầu này sang đầu kia, kiểm soát trái bóng trong chân và không để nó chạm đất.”

Pedro Talhinhas, một huấn luyện viên khác tại Nacional bày tỏ: “Cậu ấy là một cầu thủ từ đường phố với kỹ thuật đặc biệt ở cả hai chân. Nhưng nói như vậy không phải bóng đá đường phố là yếu tố duy nhất. Cậu ấy được trui rèn qua các hoạt động thường ngày khác: chạy trên nhiều địa hình, leo cây, nhảy qua chướng ngại vật, đi bộ đến trường rồi bãi biển. Ronaldo là cầu thủ điển hình đã có một tuổi thơ trọn vẹn. Cậu ấy đã trải qua thời gian dài không liên lạc với gia đình và cũng không đi học. Đó là cách mà cậu ấy bắt đầu đi tìm câu trả lời cho chính mình. Và điều đó có ý nghĩa ra sao đối với sự nghiệp bóng đá của cậu? Nó mang tới sức mạnh tinh thần khủng khiếp để ứng biến trong các tình huống 1 đấu 1. Nó giúp giải quyết các tình huống bất ngờ trong trận đấu. Một cầu thủ khác với nền tảng gia đình quá yên ổn sẽ chẳng thể nào trở thành mẫu cầu thủ như thế được đâu.”

Carlos Bruno chia sẻ: “Các cầu thủ ngày nay có xu hướng chơi bóng kém sáng tạo hơn, là do sự thay đổi trong thói quen của trẻ em, chủ yếu ở các nước phương Tây phát triển. Bóng đá không thể trở thành môn thể thao sáng tạo và tự do trong một môi trường cứng nhắc. Những đứa trẻ tham gia các câu lạc bộ hoặc trường học bóng đá với những huấn luyện viên khuôn mẫu. Điều này dần dần giết chết sự sáng tạo của trẻ. Chúng dần mất đi phẩm chất hiếm có của bản thân: khả năng tranh chấp trong các tình huống 1 đối 1. Những cầu thủ xuất sắc có khả năng ứng biến theo các điểm nóng trên sân đáng giá hàng triệu đô, nhưng họ đang ngày một hiếm dần.”

Pedro Talhinhas: “Nhiệm vụ đầu tiên của chúng tôi là giúp cậu ấy hiểu rằng bóng đá là môn thể thao tập thể. Cậu ấy thường tự làm tất cả mọi thứ trên sân, hiếm khi phối hợp với đồng đội và ngược lại. Cậu ấy muốn nhận bóng và đẩy bóng lên để ghi bàn. Có vẻ như cậu ấy cảm thấy rằng mình xuất sắc hơn so với phần còn lại và rất ít chuyền bóng. Cậu ấy không thể thông cảm cho pha bóng lỗi của đồng đội và to tiếng với họ. Các đồng đội thường chấp nhận điều đó, vì chúng tôi thắng trận với 9 hay 10 bàn gì đó, mà hầu hết là nhờ công của cậu ấy. Chúng tôi sẽ trao đổi với cậu ấy: ‘Hãy nhìn này, đây là vị trí của anh, và đây là cách mà anh nên di chuyển’.”

David Gomes: “Câu lạc bộ đã dạy cho anh ấy bài học đầu tiên về chiến thuật.”

Pedro Talhinhas: “Cậu ấy đã tập với các cầu thủ lớn hơn 2 tuổi và không bao giờ chấp nhận hai từ ‘thất bại’, trong trận đấu, hay trong các buổi tập. Cậu ấy khóc trên sân, trong trận đấu, khi rời sân, hay cả trong phòng thay đồ. Khi rơi vào trạng thái như thế, cậu ấy nên được ở một mình. Cậu ấy cũng không thích điều này bị nói ra trước công chúng, vì cậu không muốn thể hiện bất cứ điểm yếu nào cả. Cậu muốn những thứ đó nên được góp ý khi ở một mình.”

David Gomes: “Đối với một đứa trẻ xuất thân từ một gia đình yên ổn, chúng thường dành nhiều thời gian ở nhà, hiếm khi bỏ học và chỉ có khoảng 1 tiếng rưỡi đến 2 tiếng tập luyện mỗi ngày. Nhưng Ronaldo là một trường hợp khác, anh dành từ 10 đến 12 tiếng để tập luyện cùng với trái bóng mỗi ngày.”

Pedro Talhinhas: “Chúng tôi tập luyện 3 buổi một tuần, và vào thứ Bảy sẽ thi đấu trên sân nhỏ hơn, trên đường băng hoặc sân bê tông. Trong 3 tháng đầu tiên là những trận 7 đấu 7, sau đó là các trận đấu 11 người. Chúng tôi luyện tập với đội hình 5 người mỗi

bên. Không có phòng tập gym, vì câu lạc bộ thời đó không có điều kiện. Thực tế, không có câu lạc bộ nào tại Madeira có phòng tập gym cả."

Ronaldo có từng nói rằng anh ấy sẽ là người giỏi nhất chưa?

Pedro Talhinhas: "Với tôi thì chưa. Cậu ấy nói rằng muốn trở thành một cầu thủ chuyên nghiệp, nhưng không phải là giỏi nhất."

Có ai nghĩ rằng anh ấy có thể trở thành cầu thủ xuất sắc nhất trên thế giới không?

Pedro Talhinhas: "Đã có một vài huấn luyện viên nói thế. Tôi có nói với họ rằng hãy nói với tôi về cầu thủ xuất sắc nhất trong 10 năm tới, tôi sẽ đi tìm kiếm người đó."

Anh có thường xuyên nhìn thấy anh ấy với cha của mình?

Pedro Talhinhas: "Thường thì Ronaldo sẽ đến tập một mình. Và cha cậu ấy sẽ đến xem các trận đấu. Ông ấy không can thiệp vào bất cứ điều gì cả, cũng không nói gì với con trai mình hay các huấn luyện viên. Những thứ mà các huấn luyện viên đang làm là rất tốt với cậu ấy rồi."

* * *

Ronaldo bị cảm cúm ngay trước trận đấu quyết định tại giải bóng U13 trong vùng. Anh ấy van nài bà Dolores để được ra sân thi đấu dù bà muốn cậu con trai bé bỏng của mình nằm yên cho đến khi khỏi bệnh. "Mẹ, con muốn thi đấu. Nếu mà mệt quá, con sẽ xin thay ra, con hứa đấy!" Cuối cùng, bà cũng phải đồng ý để cậu ra sân: "Tôi không thể ngăn nó lại được." Và anh đã ra sân thi đấu ngày hôm đó.

Cristiano nhớ lại: "Hôm đó, tôi không hề thấy đau đớn hay mệt mỏi. Điều tôi nhớ nhất là tôi đã ghi bàn và chúng tôi là nhà vô địch. Chúng tôi xứng đáng với điều đó."

Đây là thành công đầu tiên của cả đội.

Chủ tịch mới của câu lạc bộ, ông Rui Alves, đã trao cho Ronaldo chiếc cúp ngay tại Estádio dos Barreiros, sân nhà của Nacional. Tin đồn về cầu thủ 10 tuổi xuất sắc nhất vùng Madeira đang chơi cho Nacional nhanh chóng bay xa, và Sporting Lisbon đã nghe được điều đó.

* * *

Tài năng của Ronaldo dường như đã vượt quá tầm của một hòn đảo nhỏ hẻo lánh như Madeira, dù chỉ mới 12 tuổi. Và điều gì phải đến cũng đã đến.

Mặc dù ông João Marques de Freitas, Tổng Thư ký, kiêm Chủ tịch Hội Cổ động viên của Sporting tại Madeira, chưa một lần xem Ronaldo thi đấu, nhưng Fernando Sousa, cha đỡ đầu của anh đã nói với ông về tài năng hiếm có này. "Tôi có thể đến văn phòng với thằng bé được không?" Sousa hỏi João. Lúc đó đang là mùa lễ hội tại Madeira, tuy không mấy lý tưởng, nhưng cuộc gặp mặt đã diễn ra nhanh chóng.

Người cha đỡ đầu một lần nữa là nhân tố quan trọng cho những bước tiến trong sự nghiệp của anh.

Sousa nói với João, "Thằng bé rất giỏi đấy. Tại sao chúng ta không đưa nó đến Sporting?"

Marques de Freitas không phải là một huấn luyện viên, nên ông không hứa hẹn hay cam kết bất cứ điều gì cả. Điều vốn thường xảy ra trong bóng đá. Vì thế, ông gọi cho Aurélio Pereira, người phụ trách chuyển nhượng tại Sporting, người đã mang về những tài năng một thời như Futre, Figo, Simão, Quaresma, Nani và Moutinho.

"Anh Aurélio, tôi đã gặp một cậu bé, cha đỡ đầu của cậu ấy nói rằng cậu ấy chơi bóng rất hay. Tôi thì không biết nhiều về bóng đá. Bây giờ tôi nên làm gì nhỉ?"

João Marques de Freitas hiếm khi giới thiệu các cầu thủ. Nhưng Aurélio còn đang nghi ngại liệu có cần thiết phải nỗ lực đối với một cậu nhóc đã bước sang tuổi 12 và đến từ một nơi rất xa hay không. Ngày nay, câu lạc bộ thiết lập các bộ phận tuyển trạch để đảm bảo phát hiện các tài năng nhí từ khi lên 6 ở Funchal và đưa về đất liền tập luyện, nhưng lúc bấy giờ thì chưa có chuyện đó.

Aurélio đã giúp João. Ông đề xuất đưa cậu bé đến trong vòng một tuần. Họ sẽ đánh giá và sẽ báo kết quả sau.

Khi đó, Nacional đang nợ Sporting 25.000 euro với bản hợp đồng của Franco, người đã ký hợp đồng với đội bóng vùng Madeira nhưng đã chia tay do không thể đáp ứng được kỳ vọng. Họ đang phải vật lộn để trả nợ và phương án khả dĩ chính là thương vụ của Ronaldo. Nhưng Ronaldo chỉ đáng giá 25.000 euro thôi sao? Vào

thời điểm đó, 25.000 euro là một số tiền rất lớn; trên thực tế, khoản tiền lớn như vậy chưa bao giờ được chi ra cho một đứa trẻ. Aurélio đã bị thuyết phục trả khoản phí này để giới thiệu Ronaldo đến ban lãnh đạo.

Sau khi nhận được sự đồng ý từ cả Sporting và Nacional, João đã sắp xếp cho Ronaldo đến Lisbon, chuyến đi đầu tiên của anh ra khỏi Madeira. Giá vé được giảm dành cho trẻ em dưới 12 tuổi. Cha đỡ đầu đưa anh đến sân bay.

Anh bay một mình.

Khi kể lại câu chuyện đó, Ronaldo nói rằng anh đi cùng với mẹ. Aurélio thì nhớ rằng cha đỡ đầu đi cùng anh. Nhưng thực tế là, không có ai đi cùng với cậu bé Ronaldo lúc bấy giờ.

Đối với một đứa trẻ 12 tuổi, thật khó để hiểu hết được sự phức tạp trong mỗi quyết định, khi trách nhiệm gần như bằng không. Nhưng Cristiano từng thừa nhận với cha đỡ đầu rằng anh rất lo lắng và không sao ngủ được trong đêm trước chuyến bay đầu tiên trong đời. Như thể anh hiểu rằng mọi thứ sẽ thay đổi ngay khi anh bước chân lên chiếc máy bay đó.

Anh lên đường với một tấm thẻ tên treo trên cổ và một cái balo chứa một vài bộ quần áo.

Aurélio và Mário Lino, vị Giám đốc khác của Sporting đã ra đón anh tại sân bay. Cristiano ngồi sau xe của Aurélio, ánh mắt xa xăm nhìn ra thế giới bên ngoài với người xe nườm nượp. Anh kể: “Tôi cứ nghĩ khi ấy tôi đã đến một đất nước khác rồi.” Có lẽ ý anh là một hành tinh khác.

Ronaldo tin rằng anh có thể vượt qua mọi khó khăn, thách thức, cho dù thi đấu với ai đi chăng nữa: “Tôi thực sự tự tin và cảm thấy thoải mái. Tôi biết họ thích và muốn giữ tôi lại.”

Ronaldo đã qua đêm tại khu nhà cạnh sân vận động cũ José Alvalade, và các cậu bé trên 14 tuổi của câu lạc bộ cũng ở đó, những người sắp tới sẽ chạm trán với anh. Buổi tập sáng, dù đã lên kế hoạch từ trước, bị hủy, và anh được đi cùng Aurélio để theo dõi trận đấu giữa lứa U19 của Sporting với Manchester United.

Cristiano háo hức nhìn các cầu thủ khởi động. Dù không được phép của Aurélio, anh vẫn cởi bỏ bộ đồ tập để tham gia cùng với họ. Một bức hình đã chứng minh điều đó.

Khoảnh khắc cuối cùng cũng đã đến.

Buổi "xem giò" diễn ra trên sân bóng Sporting da Torre (hiện không còn nữa), sân bóng mà các đội trẻ của Sporting vẫn hay tập luyện. Hôm đó đúng vào ngày cưới của Aurélio nên ông không thể chứng kiến những pha chạm bóng đầu tiên của Ronaldo với các đồng đội.

Anh ấy khởi động trong màu áo của Sporting. Anh thực hiện những cú nhảy, những pha bứt tốc và những bài căng cơ. Khi trái bóng hướng đến chân anh lần đầu tiên…

"Tôi sẵn sàng để kiểm soát nó… và trái bóng đã nằm gọn dưới chân tôi!" Anh đã giữ được sự bình tĩnh, hoặc ít nhất là cố rỏ ra như thế. Về sau, cha đỡ đầu của anh thừa nhận: "Thằng bé có nói với tôi rằng lúc đó nó đã rất căng thẳng."

"Tôi tự nhủ: Mình sẽ làm được."

Thật thú vị là Paulo Cardoso, một huấn luyện viên được giao nhiệm vụ báo cáo với Aurélio về cậu bé tài năng ấy lại không thể nhớ rõ tình huống đó trên sân: "Cậu ấy thực hiện kỹ thuật gì đó rất đẹp mắt ở cú chạm bóng đầu tiên… Wow! Tôi quay sang nhìn người đồng nghiệp Osvaldo Silva. Chúng tôi cùng có một câu hỏi trong đầu, và không hiểu nổi chuyện gì xảy ra: 'Cái gì thế này?'"

Anh ấy lại nhận bóng và cứ như vậy. "Các huấn luyện viên phát hiện ra tôi là một cầu thủ khác biệt." Ronaldo thừa nhận.

"Đúng vậy, cậu ấy thật khác biệt," Paulo Cardoso nói. "Cậu ấy có điều gì đó thật đặc biệt: một tài năng lớn."

Đồng đội cũng bắt đầu để ý đến anh. "Sau buổi tập, các cầu thủ khác băn khoăn: 'Sao cậu ta có thể làm những thứ đó ở tuổi mới 12…'" Ronaldo mỉm cười khi nhớ lại. Các cậu bé 13, 14 tuổi lập tức sán lại gần anh sau buổi tập vì ngưỡng mộ.

Cardoso và Silva viết trong báo cáo của mình: "Một cầu thủ với tài năng xuất chúng và kỹ thuật tốt. Khả năng kiểm soát bóng khi đang di chuyển cũng như tại chỗ đều đáng kinh ngạc. Cực nhanh nhẹn trong các bước chạy cự ly ngắn và dài. Kỹ năng đi bóng rất đa dạng. Chơi tốt cả hai chân, mạnh dạn và táo bạo."

Ở ngày thứ hai, Aurélio đến sân, tận mắt chứng kiến anh tập luyện để xem có đúng như những gì viết trong báo cáo hay không. Nếu đúng, anh sẽ được thi đấu trong một trận đấu của U14 trên

một sân đấu lớn hơn, nằm cạnh sân Alvalade cũ.

Và thật dễ dàng để nhận ra mọi người đang trầm trồ về điều gì. Nhưng Aurélio muốn nhiều hơn thế, ông cần biết anh ấy đang nghĩ gì.

"Hôm nay, ở tuổi 66, với 46 năm kinh nghiệm đánh giá các tài năng trẻ, tôi vẫn luôn nghi ngại về các cầu thủ," người đứng đầu học viện Sporting chia sẻ. "Thứ duy nhất tôi có thể chắc chắn cho đến bây giờ là tôi luôn nghi ngờ. Nếu không cố gắng hiểu các cầu thủ từ bên trong, bạn sẽ không thể đánh giá được họ, thậm chí nếu không có cách nào để tìm ra những thứ mà bạn cần phải biết về họ: sức mạnh tinh thần, khả năng vượt qua khó khăn, hay cách họ giải quyết với việc phải xa gia đình và những thứ xung quanh."

"Trong ngày thứ hai, thực sự cậu ấy đã trở thành thủ lĩnh của đội. Dù cho cậu ấy đang thi đấu cùng với các cầu thủ top đầu của học viện. Họ lớn tuổi hơn, nhưng tất cả đều xếp sau và vui vẻ nghe theo sự dẫn dắt của cậu ấy. Có vẻ như đứa nào cũng muốn đến để kể cho tôi nghe rằng cậu bé ấy chơi tốt đến thế nào. Mỗi khi một cầu thủ mới đến đây tập luyện, tôi luôn đề cập đến vị trí đội trưởng của toàn đội. Chính các cầu thủ mới có thể nói cho tôi những điều mà các huấn luyện viên không thể nhìn ra."

Và có một tình huống giúp ông hiểu Ronaldo là người như thế nào, không chỉ ở khả năng đi bóng. Một khoảnh khắc quyết định.

"Cậu ấy sắp sửa nhận bóng từ một quả ném biên, trong tư thế bị kèm rất chặt. Theo cách mà Di Stéfano vẫn hay nói: 'Cậu ấy có thể cảm nhận hơi thở của đối thủ vây quanh.' Ronaldo ít hơn các hậu vệ đối phương một vài tuổi. Cậu ấy quay sang và nói: 'Này mấy nhóc, bình tĩnh đi chứ.' Cậu ấy gọi họ là 'nhóc'. Tôi bật dậy và đi nộp báo cáo của mình ngay lập tức. Chúng tôi nhất định phải ký hợp đồng với cậu bé này."

Anh tiếp tục luyện tập thêm hai ngày, nhưng khi ấy, quyết định cuối cùng đã được đưa ra. Aurélio gọi điện cho Marques de Freitas và hồ hởi thông báo: "Thằng bé tuyệt vời quá."

Tuy nhiên, vẫn còn vài thủ tục nữa.

Giám đốc phụ trách tài chính của Sporting cần một chút tác động nữa để đưa ra quyết định và vì thế, Aurélio viết báo cáo thứ hai: "Đây sẽ là một khoản đầu tư cho tương lai." Cựu Giám đốc Điều hành của câu lạc bộ, ông Simões de Almeida, cuối cùng cũng đã quyết định vào mùa hè năm 1997, 4 tháng sau khi Ronaldo đến để

kiểm tra năng lực.

Trong thời gian đó, Aurélio đã bay đến Madeira để nói chuyện với gia đình Cristiano. Cụ thể là mẹ của anh. "Họ đến từ 'bên kia' để nói chuyện với chúng ta," đó là cách mà ông Dinis nói với bà Dolores. "Bên kia" theo Dinis là phần đất liền của Bồ Đào Nha.

Cristiano, Dinis, Dolores, Elma, cha đỡ đầu của Cristiano, và Aurélio gặp nhau tại một khách sạn ở Funchal.

Với bản năng luôn bảo vệ con của một người mẹ, lúc đầu, bà Dolores tỏ ra khá lạnh lùng. Bà chưa phải đưa ra một quyết định nào quan trọng như thế này kể từ khi xây dựng gia đình cho đến giờ. Tuổi thơ của bà thiếu vắng sự chăm sóc của cha mẹ, đó là những thứ mà bà không muốn cậu con trai của mình phải nếm trải. Quãng thời gian chia cách vì bà phải đi làm ở Pháp đã là quá đủ rồi.

Nhưng một lần nữa, bà lại mủi lòng trước lời thỉnh cầu của con trai: "Mẹ, xin hãy cho phép con đi."

Sporting đưa ra phương pháp tập luyện rõ ràng và quan trọng hơn cả là giống như một gia đình: họ sẽ bảo vệ cậu bé. Dolores được phép liên lạc thường xuyên và họ cũng sẽ hỏi ý kiến bà trước khi đưa ra bất cứ quyết định nào, bao gồm cả các vấn đề liên quan đến kỷ luật. Aurélio đã thừa nhận đây là một trường hợp đặc biệt. Ronaldo sống cùng với những đứa trẻ khác trong khu nhà dành cho các cầu thủ. Anh sẽ tiếp tục đi học và sẽ không được phép chơi bóng nếu không đến trường và hoàn thành bài vở trên lớp.

Aurélio rất điềm tĩnh và khôn khéo, nói năng nhẹ nhàng, nhưng cũng hết sức rõ ràng và đầy thuyết phục. Phong thái tự tin đĩnh đạc đã giúp che giấu sự thật rằng ông cũng đang khá lo lắng.

"Sau đó, chúng tôi phải cân bằng sự tự do của các cầu thủ cả trong lẫn ngoài sân cỏ, cũng như gắn kết họ. Nhưng có vẻ tôi đã lầm. Nếu bạn không thể gắn kết một ai đó, thậm chí là một cầu thủ chuyên nghiệp, nếu anh ta không cảm thấy là một phần của thành phố, câu lạc bộ và đội bóng mới, bạn sẽ không thể nhìn thấy một cầu thủ thực sự. Bạn sẽ không thể khai phá hết khả năng của họ. Điều đó vô cùng quan trọng, đó là nhiệm vụ của chúng tôi. Suy nghĩ của chúng tôi cần phải song hành cùng các cầu thủ."

Theo hợp đồng, bà Dolores sẽ được đến Lisbon 3 lần mỗi năm, và lương của Ronaldo sẽ được chuyển trực tiếp vào tài khoản của gia đình. Lương năm đầu tiên của anh là 10.000 euro.

Mọi thứ rồi sẽ ổn thôi, Ronaldo nói với mẹ để ngăn những giọt nước mắt. Chị gái Elma cũng ngấn lệ.

* * *

Chỉ sau hai mùa giải, Ronaldo đã sẵn sàng để rời Nacional. Rui Alves, Chủ tịch câu lạc bộ nói: "Chúng tôi nghĩ anh ấy xứng đáng được vinh danh tại câu lạc bộ."

"Chúng tôi đã chọn cậu ấy là một trong số 11 gương mặt xuất sắc nhất mọi thời đại của Nacional. Những bức ảnh trong thời gian cậu ấy khoác áo tại đây được trưng bày tại bảo tàng của cậu ấy và chúng tôi cũng được phép dùng tên của cậu ấy để đặt cho sân vận động của học viện. Cậu ấy là nguồn cảm hứng cũng như một cầu thủ mẫu mực."

Sự thành công của cầu thủ xứ Madeira này đã tạo nên sức ảnh hưởng vô cùng to lớn. Giờ đây, vào bất cứ ngày nào, lúc 8 giờ tối, có khoảng 200 trẻ em mặc áo của Nacional và mơ mình trở thành Ronaldo. Điều này còn được tác động bởi kỳ vọng của các bậc cha mẹ, nhưng họ quên mất rằng sự khác biệt giữa Cristiano và phần còn lại là khát khao cháy bỏng để hoàn thiện bản thân và một tinh thần cố gắng phi thường. Ronaldo là duy nhất.

Carlos Pereira, vị chủ tịch của Marítimo và là một người bạn của Ronaldo, gọi hiện tượng này là "Ronaldomania": "Đó là một vấn đề nghiêm trọng bởi hầu hết các bậc phụ huynh thường không nhận ra rằng họ chẳng giúp ích gì cho những đứa trẻ. Ở trong bất kỳ hoàn cảnh nào, điều họ có thể học được từ Ronaldo đó là: với các cậu bé, sự lựa chọn tốt nhất là rời hòn đảo. Hòn đảo quá nhỏ, không đủ để biến những ước mơ thành hiện thực. Thành công lớn nhất của Ronaldo là chuyển tới Lisbon." Điều này giúp anh ấy thoát khỏi cảnh đói nghèo, những xung đột gia đình và thói nghiện rượu.

"Nếu không, ở tuổi 13, 14 gì đấy, cậu ấy có thể trở thành một Dinnis thứ hai," Pereira nghĩ.

Anh trai Hugo đã chọn ở lại. Hugo đã có thể trở thành một cầu thủ, nhưng anh đã đánh mất cơ hội của mình. Ma túy đã cướp đi cơ hội của anh cũng giống như rất nhiều những thanh niên khác tại Quinta do Falcão.

* * *

Ở một câu chuyện khác, Bernardo Rosa, tuyển trạch viên của

Marítimo, đã quyết định không đến Lisbon vào thứ Hai đó và không dự cuộc họp với Andorinha. Cristiano đã hoàn tất việc ký hợp đồng với câu lạc bộ của mình. Marítimo không có khoản nợ nào với Sporting, vì thế mà họ không buộc phải bán anh ấy đi.

Hãy tưởng tượng rằng anh lên đội một 5 năm sau và giành chiếc cúp Bạc tại chính Marítimo. Cả Porto, Sporting và Benfica cùng ganh đua để giành được anh ấy và anh ấy sẽ tận hưởng thành công cùng với một trong ba ông lớn của bóng đá Bồ Đào Nha.

Những câu lạc bộ lớn nhất châu Âu bày tỏ sự quan tâm đến anh ấy, và có thể anh sẽ ký hợp đồng với Barcelona chăng?

Điều đó hoàn toàn có thể xảy ra.

Thay vào đó, việc ở lại Madeira lâu hơn nữa có thể khiến anh mắc kẹt tại nơi này, và có nguy cơ trở thành một tài năng sớm nở tối tàn, bị kìm hãm tại hòn đảo nhỏ bé này và dần biến mất, khi không còn được thế giới bên ngoài chú ý nữa.

Pedro Pinto: "Khi nhìn lại bức hình này của mẹ, anh nghĩ về điều gì?"

CR: "Mẹ là người quan trọng nhất trong cuộc đời tôi. Người đã cho tôi mọi thứ, sự dạy dỗ và tất cả những cơ hội mà tôi có trong cuộc đời này. Bà luôn bên tôi, ở mọi khoảnh khắc của cuộc sống, vui có, buồn có… Bà chưa bao giờ đóng sập cánh cửa hy vọng. Bà luôn cho tôi cơ hội để theo đuổi giấc mơ."

Bài phỏng vấn trên CNN với Pedro Pinto, 2012

Trong buổi lễ sinh nhật lần thứ 29 của Cristiano vào tháng 2 năm 2014, Dolores đã trả lời một câu hỏi về người con trai trên Real Madrid TV: "Bà cảm nhận như thế nào về anh ấy với vai trò là người đàn ông trong gia đình?"

Ban đầu, bà nghẹn ngào xúc động không nói nên lời. Bà hít một hơi thật sâu và trả lời: "Ronaldo là một người đàn ông tuyệt vời, một người bạn của gia đình, và mọi người. Thằng bé thích giúp đỡ người khác. Ronaldo có trái tim nhân hậu. Chúa đã sinh ra nó." Bà ngừng lại vì xúc động, "Ronaldo cho tôi mọi thứ trong cuộc sống. Điều may mắn nhất đối với tôi là có một đứa con trai không bao giờ bỏ rơi mẹ mình. Đó là tất cả."

Có hai cách lý giải việc Dolores để Ronaldo rời xa vòng tay của bà khi mới 12 tuổi. Ông Rui Alves, Chủ tịch của Nacional cho rằng:

“Những phụ huynh có trình độ học vấn cao có xu hướng muốn kiểm soát con đường sự nghiệp của con cái, và kết quả đôi khi lại trái với mong đợi. Trong khi với những người ít được học hành, họ chấp nhận cho những đứa trẻ của mình có quyền được mơ ước. Tôi nghĩ đó là những gì đã diễn ra với cha mẹ của Ronaldo, đặc biệt là mẹ anh: ‘Chúng ta không thể đạt được nó, nên những đứa trẻ phải ước mơ.’”

Một cách giải thích khác cay độc hơn, rằng: Một đứa trẻ 12 tuổi chưa thể là người xuất sắc nhất, mà chỉ là một cậu bé với giấc mơ của mình. Đó chẳng thể được coi là một khoản đầu tư an toàn. Gia đình nhà Aveiro vốn luôn phải chật vật kiếm sống, và không có Ronaldo nghĩa là sẽ bớt đi một miệng ăn trong nhà.

Còn với Dolores, bà đã tự thuyết phục bản thân rằng Sporting có thể chăm lo cho con bà.

“Năm đó tôi 12 tuổi. Tôi còn nhớ như in ngày chia tay ở sân bay. Tôi có thể nhìn thấy những giọt nước mắt của chị gái, dù chị ấy có đeo kính râm. Cả nhà đều khóc.

Nhưng mẹ luôn nhắc nhở tôi: ‘Con trai, mẹ sẽ không bao giờ tha thứ cho mình nếu một ngày nào đó con nói rằng con không thể trở thành một cầu thủ là vì mẹ. Hay vì cha con. Hãy chiến đấu vì giấc mơ của con nhé, con trai của mẹ.’

Nước mắt của tôi tuôn rơi khi máy bay bắt đầu cất cánh.

Đó là cuộc sống... Tôi không bao giờ cho rằng họ bỏ rơi tôi, mà là họ để cho tôi sống với đam mê, theo con đường mà tôi đã chọn.

Đó thực sự là giai đoạn khó khăn nhất trong cuộc đời của tôi.

Tôi có tiếc nuối điều gì không ư? Nếu có, thì có lẽ là đã không tận hưởng tuổi thơ của mình thêm chút nữa.”

Cristiano Ronaldo

Chương 2
LISBON - ĐỊNH HÌNH SỐ PHẬN

Erik Erikson, nhà phân tích tâm lý người Đức nổi tiếng với cụm từ "khủng hoảng tâm lý", đã chỉ ra rằng, qua nghiên cứu về các giai đoạn phát triển tâm lý xã hội, ta có thể xác định được những tính cách đặc trưng của con người trong các nhóm tuổi cụ thể.

Từ 5 đến 12 tuổi, những đứa trẻ bắt đầu khám phá những thứ mà chúng thấy thú vị, và dần hình thành các tài năng đặc biệt. Chúng cũng bắt đầu bộc lộ cá tính riêng.

Từ 13 đến 19, ở tuổi vị thành niên, chúng trải qua giai đoạn quá độ sang tuổi trưởng thành. Chúng bắt đầu đi tìm lời đáp cho câu hỏi "Tôi là ai?" và "Tôi có thể là gì?" Chúng phát triển cá tính và không ngừng đấu tranh để khẳng định vị trí của mình. Chúng muốn được tự do, tự lập và được đối xử giống như người lớn.

Khao khát được thừa nhận và chấp nhận chính là mầm mống cho sự phát triển về nhân cách. Cảm giác thoải mái trong một môi trường tập thể (ở trường học hay trong một đội bóng), hoặc đơn giản chỉ là với chính cảm xúc của họ mang đến sự thỏa mãn - khi đó chúng sẽ bắt đầu ý thức về cách những người khác nghĩ về mình.

Ronaldo là một ngôi sao bóng đá đã giành nhiều chiến thắng ngay từ những ngày đầu tiên trong sự nghiệp. Anh là một người lãnh đạo đầy bản năng và luôn duy trì mối quan hệ tốt với các đồng đội. Anh cần họ tôn trọng và đổi lại, họ sẽ được nhận những cố gắng, nỗ lực và sự dẫn dắt của anh. Với Ronaldo, điều đó đã sớm bắt đầu tại Sporting - khi anh 14 tuổi.

Trở lại với Erikson, sự phát triển của tuổi thanh niên được tiếp nối

bằng việc lựa chọn một công việc và một "vị trí trong thế giới của người trưởng thành". Các báo cáo chỉ ra rằng, những sự lựa chọn thiếu cái nhìn sâu sắc sẽ dẫn tới kết quả là mọi thứ chỉ kéo dài trong thời gian ngắn. Những thất bại, trở ngại tưởng như không thể vượt qua có thể mang đến cảm giác chán nản, tuyệt vọng.

Giữa những cảm xúc và nghi ngờ lẫn lộn như thế, cần có những khoảng dừng để khám phá và trải nghiệm. Một cá nhân chỉ có thể thoát khỏi những đường hầm tối tăm như thế nếu thực sự biết mình là ai.

Ronaldo đến Lisbon ở tuổi 12 vì anh không muốn bất cứ điều gì khác. Anh đã tự chọn con đường sự nghiệp cho riêng mình và bắt đầu thế giới của người trưởng thành sớm hơn so với hầu hết bạn bè đồng trang lứa. Và cũng vì thế, dường như anh đã bỏ qua khoảng thời gian vô tư, tự do để trải nghiệm.

Erikson giải thích, từ độ tuổi 12 trở đi, chúng ta bắt đầu khám phá ra rằng mọi thứ đều có giá, và hoàn cảnh thực tại là một phần trong nhân cách của chúng ta, đặc biệt với những ai đã trải qua sự đói khổ cho dù ở mức độ nào. Gia đình của các cầu thủ khác biệt với những gia đình thường ở chỗ họ dành sự tập trung chú ý vào cậu con trai tài năng với hy vọng rằng cậu ấy sẽ thành công trong tương lai và sẽ có thể giúp họ giải quyết những nhu cầu nhất định. Ở một chừng mực nào đó, cậu ấy sẽ trở thành trụ cột trong gia đình và dần gánh vác vai trò của người cha. Gia đình dần trở nên phụ thuộc vào cậu con trai mà họ luôn đặt niềm tin.

Điều này, dần dần và chắc chắn, trở thành sức mạnh của Cristiano Ronaldo.

* * *

Ronaldo hoàn toàn tập trung vào mục tiêu của mình và dồn tất cả trí lực cho mục tiêu đó. Với anh, trường lớp thật nhàm chán.

Nền tảng giáo dục của Ronaldo bắt đầu từ đường phố và phòng thay đồ. Sporting Lisbon đã dạy anh rất nhiều thứ qua môn thể thao vua: kỷ luật, tôn trọng quyền lực, chăm chỉ là phương tiện để thành công; và kết quả là thước đo. Chính trong thế giới thu nhỏ đó đã phát sinh nguồn động lực mới, giúp anh phát triển nhân cách và tinh thần đồng đội, cũng như rèn luyện tính kiên trì.

Học tập là một phần tất yếu đối với sự phát triển con người. Nó không chỉ hoàn thiện tính cách của chúng ta, mà còn tạo điều kiện để kết nối với mọi người. Nói cách khác, nó sẽ giúp chúng ta

suy nghĩ tích cực hơn. Chúng ta học cách để bảo vệ ý kiến của mình, khám phá nhiều hơn về thế giới và con người xung quanh chúng ta. Đó là nền tảng của sự tự tin và khả năng phân tích phản biện.

Một điều thường thấy là, khá nhiều cầu thủ đã bỏ qua "phần tất yếu" này - tức việc học - và được đặt trong thế giới của chính họ, nơi mà họ không cần suy nghĩ, có thể mãi mãi là đứa trẻ. Khi mối quan hệ với mọi người xung quanh trở nên thoải mái, các cầu thủ sẽ có thể toàn tâm toàn ý tập trung phát triển tài năng của mình.

Thậm chí nhiều phụ huynh cũng vậy.

Thường có ba kiểu phụ huynh. Một là, rất nghiêm khắc, luôn áp dụng kỷ luật, nguyên tắc. Họ luôn quan tâm tới con cái trong khuôn khổ nhất định và giữ khoảng cách với những đứa trẻ. Hai là, buông lỏng, hiếm khi đặt ra các quy tắc hay kiểm soát con cái. Nhóm cuối cùng là nuông chiều. Họ thường đưa ra những phần thưởng, thay vì hình phạt hay bất cứ quy định nào. Những phụ huynh này có xu hướng khoan dung, tha thứ, biện minh cho mọi lỗi lầm của con và cố gắng tránh đối đầu với con. Theo ý kiến cá nhân của tôi, Dolores và Dinis nằm trong nhóm thứ ba.

Rui Alves, Chủ tịch của Nacional, huấn luyện viên Pedro Talhinhas và Martinho Fernandes, một nhà báo và cũng là bạn của Dinis, đã nhắc đến những điều này khi họ cho rằng sự can thiệp của gia đình sẽ cản trở Ronaldo tự do phát triển những tố chất sẵn có để trở thành cầu thủ như ngày nay.

Có thể, sự tự do sẽ giúp đứa trẻ trở nên dạn dĩ, nhưng nếu cha mẹ không kiểm soát đúng mực thì sẽ có nguy cơ phát triển những tính cách tiêu cực như ích kỷ, cố chấp, kiêu ngạo và có lẽ nguy hiểm nhất là thiếu tự tin.

Khi một đứa trẻ lớn lên trong một môi trường không có khuôn phép, không có bất cứ hình mẫu nào rõ ràng, và với một người cha luôn vắng mặt, điều đó có thể tạo ra sự thiếu tự tin trong suốt quá trình trưởng thành. Thậm chí khiến đứa trẻ không thể định hướng và lựa chọn đường đi cho mình.

Thiếu tự tin? Ronaldo có thiếu tự tin hay không?

Bạn đã bao giờ nghĩ rằng, những nỗ lực duy trì thân hình hoàn hảo của Ronaldo bắt nguồn từ sự thiếu tự tin? Những người đã hài lòng về bản thân và thỏa mãn với những gì mình đang có, thì có cần phải luôn hoàn hảo hay không?

Hãy nghĩ về điều đó đi.

Thiếu vắng những chuẩn mực xã hội được dạy dỗ bởi một gia đình ổn định, một Ronaldo trưởng thành bỗng chốc biến thành một cậu nhóc - khi hét lớn trong khán phòng trong lễ trao giải danh hiệu Quả bóng Vàng 2014. Một hành động có thể coi là không đúng chỗ - anh biết mọi người đang tập trung vào mình. Một vài người cho đó là thiếu văn hóa, nhưng thực tế, đó đơn giản là sự thiếu nhận thức về hành vi của mình.

Những người bảo vệ Ronaldo cho rằng anh ấy chỉ sống thật với bản thân, với những cảm xúc của mình. Những gì bạn thấy cũng chính là những gì bạn biết về anh ấy. Anh không hề che giấu cảm xúc của mình.

Những gì tôi thấy, đó là một cậu bé lạc lối.

Nếu ta chấp nhận rằng bản năng kiêu ngạo và cách cư xử của Cristiano là do cách anh được dạy dỗ, thì phải chăng, ta nên đánh giá một vài hành động khác của anh ấy? Chẳng hạn như, khi anh sút thẳng vào chân hậu vệ Edimar của Córdoba, và nhận chiếc thẻ đỏ thứ 5 kể từ khi thi đấu tại Tây Ban Nha. Hay khi anh phô trương đặt tay lên huy hiệu FIFA World Champion trên áo?

Có thể không dễ để thông cảm với hành động của anh, nhưng tất cả đều bắt nguồn từ cùng một vấn đề.

Trong cuốn tự truyện của Mario Torrejón, José Ángel Sánchez, vị Giám đốc Điều hành tại Real Madrid đưa ra đánh giá: “Khi chúng ta không thể hiểu cách cư xử hay hành vi của người khác và chỉ trích họ, đó là do ta đang đánh giá họ bằng cách dùng những tiêu chí đời thường mà họ vốn không có.”

* * *

Cristiano Ronaldo thừa nhận mình tin vào Ông già Noel cho đến tận khi lên 10 hay 11 gì đó.

Và một, hai năm sau, anh đã rời hòn đảo.

Ở tuổi 13, anh đã một mình chu du khắp Lisbon bằng tàu điện ngầm.

* * *

Tháng 9 năm 2014, tôi khởi hành chuyến đi tới Funchal và Lisbon

với nguồn năng lượng và cảm hứng mới. Thời điểm đó, nhà nghiên cứu và là cánh tay phải đắc lực của tôi - Maribel, cũng là một thành viên của đoàn. Manoj, từ Mozambique, là một hướng dẫn viên lành nghề, đã dẫn chúng tôi vượt qua những chặng đường khó khăn nhất. Cùng tham gia hành trình lần này có một nhà sản xuất của Sky Sports và một người quay phim mới (bởi vì người đồng hành trước của tôi, Dan và Christian đã đổ bệnh với triệu chứng giống như cúm sau khi thực hiện liên tục 16 cuộc phỏng vấn. Chúng tôi thực sự đã làm việc quá sức; tôi nhất định phải chú ý hơn!)

Sau khi thuyết phục được Phòng phim tài liệu, chúng tôi bắt tay vào việc ghi lại cuộc đời của Ronaldo, từ thơ ấu cho đến lần đầu đặt chân lên mặt cỏ Old Trafford. Chúng tôi gọi nó là *The Making of Ronaldo* (Điều làm nên Ronaldo). Bộ phim được công chiếu tại các trường học và học viện bóng đá trên toàn thế giới, bởi lẽ hành trình của anh ấy thật phi thường và mang đầy cảm hứng.

* * *

"Tôi phải tự mình làm mọi thứ, gần như mọi lúc. Tôi thức dậy, là quần áo, giặt giũ, dọn giường... Tôi làm những việc mà những đứa trẻ khác ở độ tuổi đó chưa chắc đã phải làm. Họ chẳng phải lo lắng về những điều như thế. Họ có người khác làm giúp. Tôi thì không. Tôi đã học được nhiều thứ, tôi lớn lên để trở thành một người đàn ông."

Cristiano Ronaldo thuần thục việc gấp quần áo ở tuổi 12

Cristiano đã đặt chân đến Lisbon vào tháng 8 năm 1997 và thi đấu cho đội bóng thủ đô đến tháng 8 năm 2003. Thành phố làm tôi nhớ đến một quý bà, dù vẫn rất xinh đẹp nhưng những ngày tháng tuổi trẻ và vinh quang thì đã trôi qua từ lâu. Mọi người cởi mở hơn nhiều so với ở Madeira và tỏ ra vui vẻ khi tôi giải thích công việc của mình.

Có ba người thực sự là nền tảng cơ bản cho sự phát triển của Ronaldo trong suốt quãng thời gian anh thi đấu cho đội bóng thủ đô của Bồ Đào Nha. Đầu tiên phải kể đến Aurélio Pereira, sự kết hợp của người cha, cha đỡ đầu và một chuyên gia tư vấn. Thứ hai là Leonel Pontes, một đồng hương vùng Madeira, vị huấn luyện viên đã hướng dẫn anh trong suốt những năm đầu. Và Nuno Naré, huấn luyện viên đội trẻ của Ronaldo, người đã để mắt đến anh trong suốt chặng đường 4 năm tại đây.

Ở thời điểm đó, Sporting không có một học viện tổ chức quy củ như bây giờ, cũng không có nhiều tài năng trẻ. Tất cả chỉ có khoảng 20 học viên, người ít tuổi nhất cũng đã 14. Ronaldo là đứa trẻ 12 tuổi đầu tiên của học viện và điều này đã phát sinh một chút rắc rối.

Điện thoại di động thời đó không phổ biến như bây giờ, và thế giới dường như rộng lớn hơn rất nhiều. "Với những cậu bé đến từ Porto, cách đây khoảng 350km, đã thấy khó khăn rồi, huống chi là từ Madeira," Aurélio Pereira chia sẻ.

Buổi tối là khoảng thời gian khó khăn nhất với những cậu bé.

"Các học viên cần hiểu rằng chúng tôi không thể thay thế gia đình, mà chỉ đang giúp chúng giải quyết các vấn đề đang gặp phải," Aurélio Pereira bổ sung. Khoảng thời gian vài tháng đầu sẽ rất khó khăn với những cậu bé vượt quãng đường hàng trăm dặm đến đây, khi không có trường học và việc kết bạn thì không dễ dàng. Gia đình ở quá xa và tối đến, họ phải ở một mình. Điều này khiến họ có nhiều thời gian suy nghĩ."

Những tháng đầu tiên là thời gian mang tính quyết định; rất nhiều học viên đã bỏ cuộc. "Tất cả chúng tôi, những nhà quản lý, huấn luyện viên và cả bác sĩ phải làm quen và chăm sóc cậu ấy. Từng bước chúng tôi thực hiện đều rất mới mẻ đối với cậu ấy. Chúng tôi phải đưa cậu ấy vào tập thể; và chẳng bao lâu sau, cậu ấy đã trở thành 'thú cưng' của các cậu bé lớn hơn trong học viện."

Thú cưng?

Nhưng không bao lâu.

* * *

Trong thời gian ở Lisbon, tôi đã nói chuyện với Hugo Pina, một trong những đồng đội của Ronaldo tại học viện. Cậu ấy có khuôn mặt ưa nhìn, giọng nói nhỏ nhẹ, ban đầu tỏ vẻ khá nhút nhát. Trên ghế sofa trong khách sạn, Hugo ngồi sụp xuống, và nhích dần về phía trước theo diễn biến của câu chuyện. Đến cuối cùng, cậu ấy đã ngồi ra sát mép ghế, thậm chí còn cắt ngang câu hỏi của tôi và hào hứng kể chuyện.

Dưới đây là những gì cậu ấy kể:

"Xin chào. Tôi là Hugo Pina.

Có lẽ anh chưa từng nghe về tôi. Chắc chắn rồi.

Tôi sẽ nói ngắn gọn thế này. Tôi bắt đầu sự nghiệp tại Belenenses, một đội hạng nhất từ Belem, vùng lân cận Lisbon và đã thi đấu 7 năm ở đó. Tôi đến Sporting năm 15 tuổi.

Trước khi đặt bút ký hợp đồng với Sporting, tôi suýt chút nữa đã gia nhập Barcelona, nhưng họ muốn tôi thử việc 2 tuần, trùng với lịch thi đấu của Lisbon. Khi ấy, tôi là đội trưởng, mẹ tôi và tôi đã quyết định sẽ không chuyển đi đâu hết. Bây giờ tôi không nghĩ về nó nữa. Sporting trả 300.000 euro để ký hợp đồng với tôi. Tôi đã đến đây từ năm 15 tuổi và mọi người đều biết con số mà Lisbon phải bỏ ra. Đồng đội của tôi thường hỏi nhau: 'Cậu ta là ai mà chúng ta lại trả cho cậu ta nhiều thế?'

Con số đó là một chủ đề thảo luận quen thuộc trong phòng thay đồ, thậm chí ngay cả khi trên sân. Các cầu thủ khác cười cợt tôi và điều đó. Nhưng bạn dần dần sẽ gặp gỡ nhiều người hơn, mọi người biết đến bạn và con số kia dần đi vào quên lãng.

Khi bạn đến, bạn sẽ thấy đủ loại người; và sẽ có một thử thách nhỏ, đó là kết bạn. Bạn có thể dễ dàng kết bạn với một số người, nhưng số khác thì có vẻ không mấy thân thiện, thậm chí đến 4 tháng sau, bạn có thể vẫn còn thắc mắc: 'Gã kia là ai nhỉ?'

Có thể nói, thời niên thiếu của chúng tôi không được bình thường. Đôi khi, tôi cảm thấy như một tù nhân, vì mọi thứ đều bị kiểm soát, mọi việc đều phải làm vào những thời điểm nhất định - thức dậy, tập luyện, ăn uống, nói chuyện, đi học, đi ngủ. Nhưng bất cứ khi nào ở Sporting, các cầu thủ trẻ đều được chăm sóc hết mực. Ở tuổi 15, chúng tôi được thi đấu cho câu lạc bộ xuất sắc nhất Bồ Đào Nha (theo quan điểm của riêng tôi), và tất nhiên huấn luyện viên xứng đáng được coi như những vị thánh.

Cristiano là học viên trẻ nhất (14 tuổi) khi tôi gia nhập Sporting.

Tôi tham gia U17 trong khi Cristiano vẫn ở đội nhỏ hơn, nhưng vì quá xuất sắc nên cậu ấy được đôn lên tập cùng chúng tôi. Đó là cách mà chúng tôi gặp nhau.

Cristiano nói thứ tiếng Bồ Đào Nha không giống như chúng tôi ở Lisbon bởi chất giọng khác biệt của Madeira, và điều này khiến cậu ấy rất ngượng ngùng. Cristiano luôn nói rằng ngày đầu đến trường thật kinh khủng. Hôm đó, cậu ấy phải đi một mình từ sân tập đến huyện Telherias để tìm trường học. Cậu ấy bị lạc đường, đến lớp muộn khi giáo viên đang điểm danh. Cậu ấy đứng số 5 hay

6 gì đó trong danh sách. Cristiano giơ tay khi được gọi tên, và vừa cất lời thì một nhóm bạn đã rúc rích cười vì chất giọng của cậu ấy. Cristiano bắt đầu vã mồ hôi và muốn đi về. Người ta nói rằng Cristiano đã dọa đánh giáo viên bằng ghế, nhưng tôi không dám chắc về điều đó.

Cristiano nghĩ rằng thật kỳ lạ khi mọi người không hiểu những gì cậu ấy nói! Cậu ấy đã khóc rất nhiều và nói với mẹ là muốn về nhà.

Mẹ cậu đã khuyên đừng chú ý đến những thứ đó.

Khoảng thời gian đó là quãng khủng hoảng đầu tiên trong đời của cậu ấy.

Bóng đá sau đó đã đưa mọi người vào đúng vị trí của họ. Những trò đùa cợt trở nên nhạt nhẽo. Mọi người bắt đầu học cách tôn trọng lẫn nhau. Đó là những thứ tốt đẹp mà bóng đá mang lại.

Chúng tôi sớm trở nên tâm đầu ý hợp, với những trò đùa ở chỗ này, chỗ kia, những trò trẻ con đúng với lứa tuổi của mình. Về khoản này, Cristiano thực sự giỏi, cậu ấy luôn biết tạo ra tiếng cười.

Tôi tin rằng nhiều người không hiểu hết về Cristiano Ronaldo. Thực sự, Cristiano trên truyền hình không phải là người mà chúng tôi quen biết. Cách cậu ấy ăn mừng bàn thắng hay những phát biểu của cậu ấy không phản ánh đúng con người thực tế ngoài đời. Cristiano rất quan tâm và yêu quý bạn bè của mình.

Chúng tôi thường ăn tối trong phòng của Ronaldo hoặc của tôi tại câu lạc bộ; và luôn dùng bữa sáng cùng nhau mỗi ngày.

Mỗi phòng cần có một trưởng phòng và cậu ấy đã rất nhanh chóng trở thành một thủ lĩnh mẫu mực. Phòng của cậu ấy luôn là tâm điểm của cả đội.

Và buổi tập luyện đầu tiên... có thể sẽ không khiến anh ngạc nhiên. Mà cũng có khi là có.

Cậu ấy ngày đó vẫn giống như ngày hôm nay, khao khát làm mọi thứ, bất kể tuổi tác: đá phạt, phạt góc, phạt đền... Cậu ấy nhỏ tuổi hơn và chúng tôi đã nghĩ: 'Thằng nhóc này muốn làm cái quái gì thế nhỉ?' Chúng tôi phát cáu với phản ứng và yêu cầu của Cristiano, nhưng rồi ai cũng phải công nhận tài năng của cậu ấy. Cuối cùng, chúng tôi cũng chịu giao trái bóng cho cậu ấy và cùng chờ đợi những điều phi thường. Những trận thắng trở nên dễ

dàng hơn khi có Ronaldo thi đấu.

Cậu ấy thực sự là một hiện tượng.

Mục tiêu duy nhất của Cristiano là làm nên lịch sử; những thứ còn lại chỉ là thứ yếu. Vâng, cậu ấy muốn hoàn thiện bản thân, giúp cả đội và phá vỡ mọi kỷ lục... Nhưng, trên hết, Cristiano muốn làm nên lịch sử.

Cậu ấy muốn trở thành người xuất sắc nhất.

Ronaldo tập luyện một mình để trở nên tốc độ như Thierry Henry - cầu thủ nhanh nhất thế giới ở thời điểm đó. Khi chúng tôi hỏi: 'Cậu đang tập gì đó?' Cậu sẽ đáp: 'Cho tôi 2 tuần và tôi sẽ nhanh như Henry cho mà xem.' Tại Sporting có một cầu thủ người Brazil tên là Andrés Cruz, với những múi cơ thực sự nổi bật. Nhìn thấy cậu ta nâng mức tạ khoảng 90-95kg, Cristiano lạnh lùng nói: 'Tôi chắc chắn sẽ nâng được 90kg.' Và cậu ấy lao vào tập luyện không ngừng nghỉ cho đến khi làm được điều đó. Chắc hẳn động lực của cậu ấy là: 'Nếu anh ta làm được thì mình cũng có thể làm được.'

Cristiano tập đứng lên - ngồi xuống và chống đẩy trong phòng hằng ngày.

Cậu ấy thường đến phòng gym một mình hoặc cùng một vài người bạn vào ban đêm, 2 hoặc 3 lần mỗi tuần và cố tránh không gây ra tiếng động. Họ nhảy qua hàng rào cạnh phòng gym, trèo lên mái che và vào bên trong qua cửa sổ. Cristiano nghĩ mình quá mỏng cơ nên cậu ấy phải tập thêm bài nâng tạ và chạy bộ trên máy chạy khoảng 40 phút mỗi ngày.

Không ít lần Cristiano đã bị bắt vì việc tập trái giờ quy định, mặc dù vậy, cậu vẫn sẽ quay lại. Cậu ấy mới chỉ 14 tuổi! Thật khó tin! Về sau, họ đã phải lắp khóa để Ronaldo không đột nhập vào phòng gym nữa.

Tôi cũng đã đến Madeira cùng cậu ấy một vài lần. Cristiano dậy rất sớm, với một bản nhạc trên radio. Sau đó ra ngoài ăn sáng, có thể tập luyện một chút hoặc cùng đi bộ. Chỉ có một chút tiệc tùng vào buổi tối. Ronaldo không bao giờ uống rượu; đến bây giờ cũng vậy. Những ngày nghỉ của chúng tôi diễn ra như thế.

Cậu ấy luôn gắn liền với trái bóng, luôn luôn.

Khi tôi thức dậy vào buổi sáng thì đã thấy cậu ấy đang tập luyện với trái bóng. Đá chân trái rồi chân phải, và cứ như thế... Cậu ấy

cũng sẽ đến phòng gym với suy nghĩ: 'Khi có một ngôi nhà cho riêng mình, việc đầu tiên, tôi sẽ xây một phòng gym.' Không ai trên thế giới này có suy nghĩ như cậu ấy, một ngôi nhà mà điều quan trọng nhất là các thiết bị phòng gym.

Cậu ấy thường chạy bộ trên phố cùng quả tạ đeo trên cổ chân. Thường thì nhiệt độ ngoài trời khoảng hơn 35 độ, rất nóng... Hoặc đeo chúng và bắt đầu di chuyển giống như đang chơi bóng để nâng cao sức mạnh của đôi chân.

Tôi thì không làm thế bao giờ. Thời tiết quá nóng.

Gần nhà Ronaldo có một sân bóng. Cậu ấy thích chơi bóng cùng những người bạn ở đó, bởi họ nói chất giọng giống cậu ấy, và biết cậu ấy từ khi còn là một cậu nhóc.

Messi chắc hẳn không chăm chỉ như Ronaldo. Ở Ronaldo hội tụ cả hai thứ: tài năng nổi trội và trên hết là khát khao phi thường để trở thành cầu thủ xuất sắc nhất. Chúng có liên quan chặt chẽ đến nhau.

Người luôn cố gắng trong giờ tập luyện, kiên trì và chăm chỉ cuối cùng cũng sẽ đạt được mục tiêu.

Bạn có biết không? Ronaldo chưa bao giờ hài lòng với những gì mình làm. Cậu ấy thậm chí đã nói như vậy ngày hôm qua trên một chương trình truyền hình: mục tiêu của cậu ấy trong năm nay là vượt qua những gì đã đạt được trong năm trước. Nhiều cầu thủ bóng đá sau khi đạt được vinh quang sẽ nghĩ đến việc nghỉ ngơi. Nhưng điều đó không đúng với Ronaldo. Cậu ấy muốn nhiều hơn và hơn thế nữa, muốn phá vỡ kỷ lục ghi bàn của chính mình tại Champions League, giành thêm một danh hiệu Champions League nữa, và một lần nữa lên ngôi La Liga cùng với Real Madrid. Cậu ấy đã có mọi thứ trong bóng đá và cả cuộc sống. Cậu ấy không phải là mẫu cầu thủ tập luyện vào lúc 11 giờ trưa và theo dõi một trận đấu vào lúc 3 giờ chiều. Cậu ấy thích công việc của mình và yêu bóng đá, thích tập luyện, khát khao hoàn thiện bản thân.

... Nhưng lại không thích ngồi xem các trận đấu.

Và nếu năm xưa quyết định theo nghiệp bóng bàn hay bơi lội, tin rằng Ronaldo cũng sẽ xuất sắc nhất thế giới cho mà xem. Cậu ấy thật tuyệt vời.

Những cậu bé ở U15 theo dõi Ronaldo ngay từ khi cậu ấy vẫn còn là thành viên của đội trẻ.

Ronaldo dần dần trở thành thủ lĩnh của cả đội. Cậu ấy không đeo chiếc băng trên cánh tay, nhưng vẫn là một đội trưởng. Sân bóng là nhà, là cuộc sống của Ronaldo. Và cậu ấy biết rằng mình xuất sắc hơn phần còn lại. Vì thế, cậu ấy bắt đầu ra lệnh cho những người xung quanh.

Ronaldo dẫn dắt để giúp cả đội tiến bộ hay là để họ sẽ chuyền cho cậu ấy? Tôi dám chắc rằng một số đang tự hỏi bản thân điều đó. Câu trả lời là cả hai. Và để giúp cậu ấy có nhiều cơ hội ghi bàn hơn. Ronaldo luôn muốn nhiều hơn. Chúng tôi có thể đang dẫn trước đến 4-0 rồi nhưng cứ trung vệ của đội chuyền về là cậu ta lại hằn học quát lớn: 'Làm cái quái gì thế? Đưa bóng lên để ghi bàn chứ!'

Không phải ai cũng ưa cái tính ganh đua của cậu ấy. Một người bạn khác của tôi luôn có vô số vấn đề với Cristiano Ronaldo. Ricardo Quaresma, cũng là một học viên của học viện, không ít lần nổi nóng với Cristiano. Họ cạnh tranh mọi lúc. Nếu Ronaldo làm được điều gì đó, Quaresma cũng muốn làm điều tương tự. Cả hai đều là những tiền đạo, một ở cánh trái và một ở cánh phải. Nhưng họ hiếm khi chuyền bóng cho nhau. Và cũng rất ít nói chuyện với nhau. Bây giờ vẫn vậy.

Là một tiền vệ trung tâm, tôi có nhiệm vụ phân phối bóng đến người có vị trí thuận lợi hơn. Đó là công việc của tôi. Nếu tôi chuyền cho Cristiano thì Quaresma sẽ kêu lên, và ngược lại thì Cristiano lại phàn nàn. Với cá tính nóng nảy, cậu ấy sẽ chỉ trích bạn ngay trên sân. Nó xảy ra khá nhiều lần. (Cười) 'Cậu muốn gì? Tôi chỉ có mỗi một quả bóng.' Tôi đáp.

Dù vậy, Ronaldo không phải là người bạn tồi. Chỉ khoảng 5 - 10 phút sau, cậu ấy sẽ lại rủ: 'Nào, đi ăn thôi!'

Có lần, chúng tôi phải thi đấu với Marítimo tại Funchal. Cristiano rất phấn khích vì được gặp gia đình và những người bạn cũ sau thời gian dài xa cách. Tuy nhiên, tuần đó, cậu tập luyện không được tốt. Đầu óc cậu ấy có vẻ không tập trung và ảnh hưởng đến việc tập luyện. Ronaldo chơi cá nhân, không chuyền cho ai; một mình đẩy bóng lên và sút vào khung thành; và sẵn sàng nổi nóng với người không chuyền bóng cho mình... Những buổi tập đó thực sự rất tệ.

Vì thế, cậu nằm ngoài danh sách thi đấu hôm đó.

Cristiano không tin nổi điều đó. Cậu xem đi xem lại đến 4 lần, không còn chút hy vọng nào nữa. Cậu bắt đầu khóc, khóc vì không

được trở về gặp những người thân yêu nơi quê nhà. Ronaldo muốn chia sẻ với ai đó nỗi bực tức của mình. Bài học là phải luôn luôn tập luyện chăm chỉ; bất kể khả năng của bạn ra sao hay trận đấu tiếp theo thế nào, bạn phải dồn hết sức để tập luyện. Hãy tưởng tượng mà xem! Cơ hội được thể hiện bản thân trước gia đình đã không còn nữa!

Một khoảnh khắc khác cũng in sâu vào tâm trí của tôi, đó là khi Ronaldo khoảng 15 hay 16 tuổi. Những đứa trẻ bị phạt vì bất cứ lý do gì đều phải dọn dẹp phòng ăn và đi đổ rác bằng chiếc thùng rác có bánh xe. Một ngày, khi Ronaldo bị phạt, tôi trêu: 'Hahaha. Ronaldo, cậu đang có một chiếc Ferrari à?' Cậu ấy đáp: 'Rồi cậu sẽ thấy. Một ngày nào đó tôi sẽ giỏi nhất thế giới và tôi sẽ có vô số Ferrari.' Và thực sự điều đó đã thành hiện thực!

Tôi không hiểu tại sao cậu ấy lại chịu sự chỉ trích nhiều hơn những người khác. Và cơ chế bảo vệ của cậu ấy là trở nên kiêu ngạo!

Có thể cậu ấy sẽ nghĩ rằng: '50 bàn một mùa và 2 danh hiệu Champions League, tôi có mọi thứ mà mọi người vẫn nghi ngờ giá trị của tôi ư? Họ nói tôi chỉ ghi bàn vào lưới các đội bóng nhỏ và không ghi bàn trong những trận chung kết.'

Tôi không biết, nhưng quả thật hơi kỳ lạ.

Tôi đã chơi bóng ở Sporting 5 năm, trước khi gia nhập Córdoba - đội bóng ở Segunda B, giải hạng 2 của Bồ Đào Nha. Hợp đồng 5 năm, nhưng tôi chỉ ở đó 2 năm. Sau đó tôi thi đấu một năm rưỡi ở Guadalajara trước khi trở về Bồ Đào Nha và đầu quân cho CD Mafra ở giải hạng 2.

Quãng thời gian này, tôi chỉ gặp Ronaldo 2 đến 3 lần một tháng, bởi vì cậu ấy có cuộc sống riêng, là người của công chúng và không dễ để có thời gian với cậu ấy... Khi cậu ấy thi đấu cho Đội tuyển Quốc gia, chúng tôi sẽ gặp nhau và cùng ăn tối nếu có thể. Khi tôi thi đấu ở giải hạng 2, nếu tôi xin Ronaldo đôi giày hay áo đấu, cậu ấy sẽ tặng tôi ngay. Mỗi khi gặp nhau, cả hai chúng tôi như thể chưa bao giờ từng chia xa. Ronaldo chẳng hề thay đổi."

* * *

Hugo Pina vẫn chưa kể hết câu chuyện về việc Ronaldo không được chọn trong chuyến trở về Madeira.

Đó là mùa giải 2000-01. Theo những gì ghi trong cuốn *CR7: los*

secretos de la máquina (CR7: Bí ẩn của cỗ máy ghi bàn) của Luis Miguel Pereira và Juan Ignacio Gallardo, thì những phàn nàn về cầu thủ Madeira bắt đầu xuất hiện chỉ một tháng trước đó. Dưới đây là báo cáo hồi đó: "Cầu thủ Cristiano Ronaldo đã đánh cắp một lon trà đá của đồng đội tại sân tập và hai hộp sữa chua của bà Emília. Cậu ta cũng lấy đồ ăn trưa của cầu thủ Rui Lopes (bị ốm) mà không xin phép."

Cristiano đã nghỉ quá nửa số phép quy định của câu lạc bộ. Lý do cậu ấy sợ đến trường là vì "có xích mích với một đám trẻ em da đen" - theo những gì mà báo cáo viết. "Tuy nhiên, nhiều lần cậu ấy vẫn đến trường chơi bóng nhưng không vào lớp học."

Huấn luyện viên của anh thời điểm đó là Luís Martins đã ghi lại một vài dòng ghi chú đầy lo lắng: "Cậu bé này bất ổn về tâm lý; thường mất kiểm soát bản thân." Martins cho rằng vẫn còn thời gian để giải quyết vấn đề: "Chúng tôi nghĩ cậu bé cần được hướng dẫn để phát triển về tâm lý vì cậu ấy vẫn chưa trưởng thành về mặt nhân cách."

Khi biết tên mình không có trong danh sách thi đấu tại Madeira, Ronaldo cảm thấy thất vọng. Anh đã khóc trong cú điện thoại gọi về cho mẹ. Dolores đến tìm huấn luyện viên ngay khi toàn đội hạ cánh xuống hòn đảo. Họ giải thích với bà những gì đã xảy ra, bà hiểu điều đó và ủng hộ quyết định của câu lạc bộ.

Trong khi đó, Dinis lại giành cả trận để nói cho Luís Martins biết suy nghĩ của mình.

* * *

Một góc nhìn khác của vấn đề là về tông giọng địa phương của Ronaldo.

Hãy bàn về một trường hợp tương tự trước.

Napoleon sinh ngày 15 tháng 8 năm 1769 tại Ajaccio, thủ đô của Corsica ngày nay, một hòn đảo được nhượng lại cho Pháp vào năm 1768. Ông là người con thứ 4 trong gia đình quý tộc có 8 anh chị em. Cha ông đã cố gắng kiếm được cho ông một suất học bổng tại trường quân sự Brienne. Ông đến đó khi mới lên 10 tuổi.

Napoleon nói tiếng Pháp với giọng đặc sệt của miền Corsica, và liên tục mắc lỗi chính tả. Ông tự hào bảo vệ "nguồn gốc" của mình, nhưng các sinh viên khác, chủ yếu là từ các gia đình quý tộc, liên tục cười nhạo ông.

Ông đã viết bức thư gửi cho cha mình khi 14 tuổi:

Brienne, ngày 6 tháng 4 năm 1783

Thưa cha, nếu cha không thể cho con những điều để giúp con được mọi người tôn trọng hơn, xin hãy đưa con trở về. Con quá mệt mỏi vì phải thể hiện mình là người nghèo khổ. Con quá chán ghét khi nhìn thấy những kẻ giàu có, xấc xược với nụ cười khinh khỉnh, những kẻ chỉ nổi trội hơn con bởi khối tài sản của chúng, chứ không hề có chút cao quý đáng kính nào cả.

Không, cha ơi, nếu con không thể tự tạo ra may mắn cho bản thân, hãy đưa con đi khỏi Brienne. Nếu cần, có thể đưa con vào nhà máy.

Bất chấp những nghi ngại thể hiện trong lá thư, chàng trai Napoleon vẫn kiên trì bằng cách nỗ lực hết sức vào việc học và cả những bài kiểm tra thể chất khắt khe. Ông muốn thể hiện sự vượt trội so với các học viên khác. Với kết quả xuất sắc, đặc biệt ở môn toán, Napoleon đã giành suất học bổng tại một trường quân sự ở Paris.

Và vài năm sau đó, Napoleon đã thay đổi cả thế giới.

* * *

"Tôi có một món quà. Tôi được chỉ dạy các kỹ năng và tôi là một cầu thủ bóng đá tuyệt vời. Tôi tin rằng Chúa đã ban tặng cho tôi món quà đó."

Cristiano Ronaldo

Có thể là Chúa ban phước. Có thể là thành quả của hàng nghìn giờ tập luyện và thi đấu ngay từ khi còn là một đứa trẻ. Tranh cãi về khái niệm "tài năng thiên bẩm" đã chiếm phần lớn trong cuốn tự truyện về Lionel Messi của tôi, vì thế ở đây, tôi muốn tập trung nhiều hơn vào sự khổ luyện của Ronaldo và những triết lý thấm nhuần tại Sporting Lisbon. Nhiều người cho rằng đó chỉ là câu lạc bộ núp dưới bóng của Porto và Benfica, không giàu có nhất, không thành công nhất, cũng không có lượng fan đông đảo nhất, nhưng Sporting lại có một học viện tuyệt vời nhất.

Với vai trò là người đứng đầu đội trẻ, Aurélio Pereira luôn có mặt thường xuyên ở học viện. Ông chưa bao giờ trực tiếp huấn luyện Ronaldo, nhưng đóng vai trò quan trọng trong triết lý xây dựng linh hồn cho học viện. "Tôi là một huấn luyện viên không được

đào tạo bài bản, mà chủ yếu là tự học. Không có các khóa đào tạo dành cho huấn luyện viên ở Bồ Đào Nha thời bấy giờ. Đó là lý do tại sao những tác động của chúng tôi trên phương diện tinh thần luôn nhiều hơn là những tính toán chiến thuật. Chúng tôi luôn có sức mạnh nội lực bên trong để có được sự kiên trì khi huấn luyện các cầu thủ trẻ, và khiến họ cảm thấy bóng đá là điều quan trọng nhất trong tâm trí. Chúng tôi giúp họ hiểu rằng phạm sai lầm là một phần của quá trình học hỏi. Muốn có trái ngọt, cần phải gieo những hạt giống tốt. Đó là phong cách huấn luyện mà Ronaldo cùng các cầu thủ trẻ được thấm nhuần mỗi ngày."

Những người phụ trách đội trẻ gần như kiêm nhiệm cả làm thầy và làm huấn luyện viên. Đây thực sự là một mô hình lý tưởng cho các học viện bóng đá. Cho đến bây giờ vẫn vậy.

* * *

Hãy trở lại thời điểm tháng 8 năm 1997. Mẹ của Ronaldo đặt bút ký vào hợp đồng đầu tiên có thời hạn 3 năm với lời hứa sẽ gia hạn thêm 2 năm nữa nếu anh ấy chuyển sang thi đấu chuyên nghiệp. Lương của anh là 50 euro mỗi tháng. Bà Dolores quản lý tất cả số tiền và sẽ gửi cho con trai một nửa để mua quần áo (sau khi Ronaldo ghen tị với lũ bạn mặc đồ hiệu) và những đồ dùng cá nhân khác.

Hai năm sau, con số tăng lên thành 250 euro, và câu lạc bộ sẽ bố trí 6 chuyến bay về Funchal mỗi năm để anh được gặp gia đình. Mẹ anh đã tiết kiệm được rất nhiều, sau khi gửi cho con trai 50 euro hằng tháng.

Trong khi đó, các báo cáo về Ronaldo vẫn tiếp tục nhấn mạnh tài năng của anh, đồng thời cũng nhắc tới "tính quyết đoán và sự kiêu ngạo", theo như Aurélio Pereira nhớ lại.

Nơi ở đầu tiên của Ronaldo là Centro de Estágio, nằm cạnh sân vận động Alvalade: gồm 7 phòng ngủ, mỗi phòng 4 người, 1 phòng xem tivi và 1 phòng tắm. Ronaldo sống cùng với các đồng đội từ những nơi xa xôi như Mozambique và Nigeria. Leonel Pontes, người phụ trách việc giữ liên lạc với gia đình Ronaldo đã đề nghị anh đến sống tại nhà mình khi cần, đặc biệt là trong vài tháng đầu tiên, khi cuộc sống mới ở Lisbon gây khó khăn với một Cristiano còn quá trẻ.

"Khi anh ấy 12 tuổi, có một cầu thủ gốc Phi vào tập luyện cùng đội, nhưng lại không còn chỗ ở cho cậu ta. Ronaldo đã nói: 'Cậu có

thể ngủ trên giường, tôi sẽ ngủ dưới sàn.'" Aurelio nhớ là như vậy. Trên thực tế, theo như Cristiano kể, anh và bạn cùng phòng đã ghép hai chiếc giường lại với nhau. Qua đây, bạn có thể thấy, Ronaldo đã sớm có nhận thức sâu sắc về tình bạn.

Nhịp sống hằng ngày bắt đầu với bữa sáng cùng đồng đội tại một quán cà phê; đi bộ khoảng một cây số đến trường; trở về sân vận động để dùng bữa cùng mọi người tại một nhà hàng liên kết của câu lạc bộ. Nghỉ ngơi. Ăn nhẹ vào buổi chiều. Tập luyện cùng huấn luyện viên trên sân bóng. Ăn tối tại nhà hàng.

Trong suốt ba mùa bóng, Ronaldo kiếm được 5 euro mỗi trận khi nhặt bóng trong các trận đấu của Sporting trên sân nhà (theo lời kể của Gabriel Heinze, cựu trung vệ của Sporting đã chơi bóng cùng Ronaldo ở Manchester United). Sau trận đấu, anh và các đồng đội rời Alvalade đến một nhà hàng để ăn những chiếc pizza "2 trong 1".

Cuối ngày, anh trằn trọc với nỗi nhớ nhà trước khi chìm vào giấc ngủ.

Nhưng đến sáng hôm sau, anh lại xoay vòng với thời gian biểu hằng ngày.

Anh mua thẻ điện thoại khoảng 2 đến 3 lần mỗi tuần để gọi điện về nhà, trò chuyện với cha mẹ và anh chị, trong khi ánh mắt vẫn hướng về đồng hồ đếm ngược số phút đang gọi.

Ronaldo luôn khóc mỗi lần gọi về nhà, nhưng trở về phòng với cặp mắt khô ráo, như chưa hề rơi nước mắt.

Pontes động viên "cuộc sống vốn dĩ không dễ dàng" mỗi khi thấy anh buồn, mặc dù hiếm khi bắt gặp anh khóc. "Tôi tin rằng cậu ấy không muốn thể hiện bất cứ điểm yếu nào ra bên ngoài."

Trong mọi hoàn cảnh, cầu thủ đến từ Madeira luôn thật nổi bật.

"Từ khi nó rời đến Lisbon, mọi câu chuyện trên hòn đảo này đều là về 'Cristiano Ronaldo là một hiện tượng, anh chơi bóng thật tuyệt...' Tôi nghĩ rằng đó là khi gia đình chúng tôi nhận ra nó quả thực khác biệt với những đứa trẻ khác." Chị gái Katia giải thích. "Đột nhiên mọi người muốn làm việc với thằng bé, nó bắt đầu ký hợp đồng với các thương gia... Những điều khác thường đang diễn ra."

* * *

Trong một buổi tập với U14 Lisbon, Ronaldo có cảm giác lạ ở vùng ngực: nhịp tim đập nhanh và mệt mỏi một cách bất thường. Điều này cũng đã từng xảy ra trước đó, anh bị thay ra trong một trận đấu của Sporting khi mới chỉ thi đấu vỏn vẹn 6 phút.

Sau khi kiểm tra tại câu lạc bộ và bệnh viện, các bác sĩ kết luận anh mắc hội chứng tim đập nhanh và cần phải phẫu thuật.

Lo sợ con trai sẽ phải kết thúc sự nghiệp, bà Dolores ngay lập tức ký vào tờ cam kết phẫu thuật. Một cuộc tiểu phẫu bằng tia laze được thực hiện vào tháng 6 năm 2000 tại bệnh viện Coração, cách không xa thủ đô Lisbon. Aurélio Pereira và Nuno Naré, những người đã thay Pontes dạy dỗ cầu thủ vùng Madeira, đều ở bên anh trong bệnh viện.

Anh được xuất viện và trở về câu lạc bộ ngay ngày hôm sau. Tuy nhiên, Sporting phải đợi 3 tháng trước khi cho phép anh tập luyện và thi đấu trở lại, để chắc chắn rằng mọi thứ đều ổn.

* * *

Cristiano thi đấu ra sao ở thời điểm đó? Anh thích nghi như thế nào với sơ đồ 4-3-3 của Sporting? Tại sao đội hình đó lại được lựa chọn tại câu lạc bộ?

Tôi và nhóm Sky Sports quyết định đến vùng ngoại ô của Lisbon nhằm tìm kiếm những đầu mối, những câu chuyện và những góc nhìn mới. Chúng tôi băng qua cây cầu tưởng như dài vô tận đi qua Tagus và sau một hồi lạc đường, chúng tôi đến một ốc đảo xanh nằm giữa vùng ngoại ô của thành phố. Đó chính là học viện của Sporting được khánh thành vào đầu mùa 2001-02.

Chúng tôi đến thẳng văn phòng của Aurélio Pereira. Căn phòng nhỏ với một cửa sổ nhìn ra Đại Tây Dương và chứa đầy những kỷ vật: ba chiếc áo có chữ ký phía sau bàn làm việc, hai trong số đó là của Ronaldo; và hai tấm bảng lớn dán đầy hình ảnh của những cầu thủ bóng đá nổi tiếng lớn lên tại học viện, đương nhiên, có của Cristiano. Một trong số đó là hình ảnh cậu bé mặc bộ đồ thể thao với vẻ mặt đầy lo lắng khi khởi động, và một cái khác, gần đây hơn, anh ấy ôm Aurélio.

“4-3-3 ư?” Pereira tự hỏi chính mình. “Đó là một hệ thống giúp các cầu thủ dễ dàng hiểu, thích nghi và xoay chuyển sang một hệ thống khác như 4-4-2, hay 3-5-2. Thỉnh thoảng có người nói rằng chúng tôi chỉ sản sinh ra các cầu thủ chạy cánh; nhưng điều đó không đúng. Chúng tôi thích các cầu thủ tốc độ ở hai cánh, nhưng

cũng rất cần các cầu thủ giỏi chơi ở giữa sân từ độ tuổi khoảng 15, 16. Họ có thể cải thiện tốc độ phản ứng, chạm bóng nhiều hơn và học cách tạo ra khoảng trống ở những khu vực vốn hạn chế về không gian. Mục đích là cấp bóng cho các cầu thủ chất lượng nhiều nhất có thể."

Với Ronaldo, các huấn luyện viên phải khiến anh hiểu trái bóng đó *không* phải là của riêng anh. Trong đầu Aurélio Pereira khi đó đầy ắp những câu hỏi kiểu: "Làm thế nào để đào tạo một cầu thủ như thế? Nói với cậu ấy rằng cậu cũng giống với những cầu thủ khác ư?"

Không, Ronaldo không phải như vậy. Bạn có thể nhận ra sự tự tin, đôi khi thái quá của anh. "Sao mà không tự tin cho được, khi ngay từ nhỏ cậu ta đã được coi là người xuất sắc nhất?" Aurélio tiếp tục. "Tự tin là thứ luôn song hành với cậu ấy trên con đường đã chọn. Những phản ứng trên đường pitch là kết quả của tính cách nổi loạn và niềm đam mê cháy bỏng của cậu ấy với trái bóng tròn."

Và người đứng đầu học viện cho phép anh được kiêu ngạo. Thực tế, trên sân cỏ, Ronaldo đã được tha thứ nhiều lần hơn nhiều cầu thủ khác. Giống như ở nhà. Aurélio đã thấy được ảnh hưởng tích cực từ thái độ trên sân bóng của anh đến các cầu thủ khác cũng như toàn đội. Anh chỉ cần cải thiện tính kỷ luật ngoài sân bóng nữa thôi. Nhưng, tại thời điểm đó, huấn luyện viên không chắc chắn liệu sự tự tin trên tư cách một cầu thủ có liên quan đến những khó khăn mà anh gặp phải với các nội quy và quy tắc ở trường lớp hay không - liệu chúng có phải là hai mặt của một vấn đề?

Bất chấp điều đó, Ronaldo, một nghệ sĩ trên sân cỏ, cần phải thể hiện hiệu quả - đó là một tiến trình. Tuy nhiên, anh vẫn chưa giành được một danh hiệu cá nhân nào.

Năm tháng trôi qua, Aurélio vui mừng vì Cristiano sẽ định cư tại Lisbon và câu lạc bộ. Và đó là thành công của câu lạc bộ: vị giám đốc học viện luôn ý thức được không phải người Madeira nào cũng phù hợp để rời hòn đảo. "Tôi từng chứng kiến hai cậu bé chừng 15, 16 tuổi đã khăn gói hành lý về nhà ngay ngày thứ hai". Sự cách trở về địa lý có thể cho ta thêm sức mạnh nhưng cũng có thể hủy hoại chúng ta.

Lên 15 tuổi, anh chuyển đến một ngôi nhà ở trung tâm Lisbon. Thuộc lòng mọi ngóc ngách của thành phố, anh đi bộ mỗi khi rảnh rỗi, chạy bộ trong các công viên gần đó và thử thách bản

thân chạy cùng với những chiếc xe đua khi dừng đèn đỏ. Anh chỉ đặt chân về nhà khi đã tới giờ đi ngủ.

Một đêm nọ, trên đường về nhà từ trung tâm mua sắm sau giờ giới nghiêm (dù biết rằng mình sẽ bị mắng), Cristiano và ba người bạn phải đối mặt lũ cướp với dao trên tay tại tàu điện ngầm. Hai người chạy mất trong khi hai người ở lại. Đoán xem Ronaldo ở nhóm nào?

Tất nhiên, anh ấy là một trong hai người ở lại đối mặt với lũ cướp. Cuối cùng, không ai bị cướp cả.

Pereira chia sẻ: "Cậu ấy bị đau một chút, và chúng tôi đã chăm sóc chu đáo. Cậu ấy có thể cảm nhận được sự ấm áp. Đó là tiền đề cho những gì diễn ra về sau này. Không chỉ là tình bạn, giữa chúng tôi còn hơn cả một mối quan hệ họ hàng. Đó là những gì mà chúng tôi đề nghị với cậu ấy."

* * *

Như Hugo Pina đã nói, Cristiano không uống rượu, không hút thuốc và đặc biệt ghét ma túy. Anh ấy đã thấy những gì xảy ra với cha và người anh trai Hugo.

Hugo bắt đầu dùng ma túy sau khi Ronaldo chuyển đến Lisbon 2 năm. Bà Dolores đã phải vay mượn để đưa Hugo vào một phòng khám đặc biệt nhưng cuối cùng, anh ta vẫn tái nghiện chỉ sau 2 năm. Và nhiều lần sau nữa.

Ronaldo đã kiếm được đủ tiền ở Sporting và đã bắt đầu đảm nhận vai trò mà cha anh chưa thực hiện được. Anh chi trả các hóa đơn trong gia đình và nhiều hơn thế. Anh đến thăm Hugo khi anh ấy từ chối điều trị và khăng khăng đòi vào phòng khám hồi phục.

Bây giờ thì anh ấy đã hồi phục hoàn toàn.

* * *

Tôi xin đưa ra hai ý kiến và một hình ảnh như sau:

Cristiano đã dành tiền giúp đỡ anh chị em trong nhà đạt được mục đích. Katia thu âm một đĩa CD. Hugo, sau khi quản lý một công ty sơn với 15 công nhân, tiếp quản bảo tàng của anh ở Madeira. Anh mua nhà cho mẹ. Trong gia đình các cầu thủ, vai trò của mọi người đôi khi xáo trộn như thế.

Dinis nghiện rượu. Hugo nghiện thuốc. Ronaldo nghiện bóng đá. Yếu tố tâm lý và xã hội chắc chắn góp phần gây ra điều đó, nhưng có những nghiên cứu chứng minh rằng cũng có ảnh hưởng của các yếu tố di truyền, ít nhất là trong xác suất nghiện và sự tiến triển về sau. Gen ước tính đóng góp đến 40-60% vào khả năng nghiện rượu.

Tại Lisbon, sau khi giành *La Décima*, Cristiano và Hugo ôm nhau thật chặt.

Đó là sự kết thúc chặng đường dài với cả hai.

* * *

16 tuổi, Ronaldo trở thành cầu thủ đầu tiên trong lịch sử Sporting thi đấu cho U16, U17, U18, dự bị và đội một trong cùng một mùa giải (mùa 2001-02). Năm đó Ronaldo chuyển đến nhà mới ở Marqués de Pombal tại trung tâm của thủ đô Lisbon. Đó là nơi mà Sport TV thực hiện những bản tin đầu tiên về ngôi sao trẻ này. Trong loạt phóng sự, bạn có thể thấy hình ảnh: Ronaldo trên tàu điện ngầm hay trong một căn phòng ngủ khiêm tốn với hai chiếc giường và một chiếc tivi. Anh nói với các nhà báo rằng mình đang có một công việc tuyệt vời khi được gặp gỡ nhiều cầu thủ khác và nhận được một mức lương khá tốt. Ngoài ra, bạn còn có thể nghe anh ấy nói với bạn bè về trò PlayStation: "Này? Cái này bao nhiêu đấy? Cậu mua nó à? Tôi có một cái ở nhà."

Sau đó, trong bài phỏng vấn, Cristiano thừa nhận, "tôi kiếm được khoảng 300 euro... Cộng thêm khoảng 300 euro tiền thưởng."

Tiền được coi là thước đo của địa vị và giá trị cá nhân, có lẽ đó là ý kiến của một cậu bé vừa mới bước ra từ đói nghèo.

Khi Ronaldo nhận được hợp đồng chuyên nghiệp, người đại diện của anh là José Vega đã nổi tiếng khắp Bồ Đào Nha. Số tiền trong điều khoản giải phóng của anh lên tới bảy con số không.

Và 2 năm sau, anh ra đi để trở thành cầu thủ của Manchester United.

* * *

Vài năm sau bản tin trên tivi, một Ronaldo 18 tuổi thường kể với bạn bè rằng anh sợ phụ nữ sẽ đến với anh vì tiền. Họ trêu anh: "Đúng đấy, vì cậu quá xấu. Chắc chắn họ chỉ muốn đến với cậu vì tiền thôi!" Rồi bổ sung, "nhưng cậu sẽ kiếm được rất nhiều tiền!

Cậu nên quen với việc ai đó muốn một chút trong số tiền mà cậu kiếm được đi!"

Ronaldo thừa nhận rằng người mẫu triệu phú Irina là người tình đầu tiên của anh, giúp anh cảm thấy an tâm - bởi đó là mối quan hệ cân bằng. Nhưng đáng tiếc là nó đã không kéo dài đến trọn đời. Chúng ta sẽ còn nói về điều này ở phía sau.

Rất nhiều câu chuyện kể về chuyện tình vào mùa hè lãng mạn tại Madeira và tôi đã nghe hàng tá những phiên bản khác nhau về vụ anh bị cáo buộc có liên quan đến sự cố tại hộp đêm ở Lisbon, trong đó có việc một người đã bị vệ sĩ của anh ném xuống sông.

Ronaldo có lần chia sẻ về giấc mơ của mình khi 20 tuổi. Đó là về đám cưới của anh. Những gì anh còn nhớ là hình ảnh cô dâu xinh đẹp, và mẹ anh hiện diện với gương mặt rất hạnh phúc. Tại thời điểm Cristiano nhận ra mình không phải là một chàng trai trẻ nữa mà là một người đàn ông, anh tỉnh dậy nhẹ nhõm. Tôi tưởng tượng cảm giác đó có lẽ đến từ nỗi sợ phải kết hôn của anh ấy.

Anh ấy cũng đề cập đến trong các bài phỏng vấn về mong muốn con trai cũng yêu bóng đá nhiều như mình, và phát triển các kỹ thuật tương tự, bởi vì họ có thể có cùng "gen bóng đá". Anh cũng thừa nhận rằng sẽ rất vui nếu cậu con trai trông giống mình.

Liệu chúng ta có thể nói rằng rất nhiều người cha đều có niềm vui như thế? Hoặc có thể nó phản ánh một điều gì đó sâu sắc hơn.

* * *

Luis Boa Morte, cựu cầu thủ chạy cánh của Arsenal và West Ham, đã trải qua thời gian thi đấu tại Sporting Lisbon và giờ là một huấn luyện viên tại học viện. Ông đã trải qua tất cả những điều tốt, xấu mà Ronaldo và các đồng đội của anh phải đối mặt khi còn ở tuổi teen.

"Nhiều cầu thủ được chuyển đi sau những thành công bất ngờ. Họ được kỳ vọng có thể làm nên điều gì đó, nhưng thực tế thì không phải vậy, bởi những khoản đầu tư hoặc những lời khuyên không đúng chỗ. Khi có điều gì đó bất ổn, tất cả những người bạn mới dường như biến mất. Bạn sẽ bị bỏ lại một mình, và vấn đề nhỏ trở nên lớn hơn nếu không được giải quyết đúng đắn ngay từ đầu. Thậm chí có thể gây ra các vụ tự tử."

Ông ấy đã thấy Cristiano phát triển vòng tròn quan hệ của bản thân với những tín hiệu thành công ban đầu, nhưng dần dần thu

nhỏ lại. Anh tin tưởng ít người hơn theo thời gian. Đó là câu chuyện của nhiều cầu thủ trẻ. "Cristiano đã đến Sporting khi cậu ấy còn quá trẻ và buộc phải chứng minh tiềm năng của bản thân. Sau đó, người đại diện đến và bạn phải bảo vệ chính mình. Bạn cần lời khuyên từ cha mẹ, nhưng đôi khi họ lại không ủng hộ bạn. Và rồi người đại diện bắt đầu gây áp lực với cha mẹ bạn. Vì bạn chưa đủ tuổi, nên cha mẹ sẽ đứng ra để ký kết mọi thứ. Nó bắt đầu như một guồng quay, rất nhanh, đôi khi bạn có thể không theo kịp."

José Veiga bắt đầu đại diện cho Ronaldo vào tháng 4 năm 2001. Ronaldo 16 tuổi đã ký vào bản hợp đồng 2 năm. Cơ hội lần đầu được ra nước ngoài bắt đầu xuất hiện.

Jorge Manuel Mendes, một vị đại diện người Bồ Đào Nha khác, đã khuyên anh chọn Inter Milan, một trong những thế lực tại thị trường chuyển nhượng lúc bấy giờ. Luis Suárez, cố vấn của Chủ tịch câu lạc bộ Massimo Moratti, đã đến Lisbon để xem trận đấu giữa Belenenses và Sporting. Ronaldo thi đấu không thực sự tốt, nhưng Luis Suárez vẫn bị bất ngờ với thể chất, khả năng bứt tốc, tốc độ và cả những cú sút của anh. Khát khao của Ronaldo thực sự nổi bật qua việc liên tục ra dấu xin bóng trong suốt trận đấu.

Luis Suárez cũng đã có cuộc gặp với Cristiano trước khi trở về Italia để báo cáo với Chủ tịch Moratti vài ngày sau.

"Chúng ta phải ký hợp đồng với cậu ấy, cậu ta sẽ là một trong những cầu thủ xuất sắc nhất thế giới," Suárez nói. "Cậu ta bao tuổi?" "16." "Chúng ta chỉ ký với những gì chắc chắn." "Nhưng cậu ấy có giá chỉ 2 triệu đô la! Tôi sẵn sàng trả 1 triệu từ tiền túi của mình," Luis Suárez nói với ông ấy.

Nhưng cuối cùng Moratti vẫn không đồng ý và thương vụ đã không diễn ra.

Gérard Houllier, huấn luyện viên của Liverpool lúc bấy giờ, cũng biết đến Ronaldo và cử tuyển trạch viên đến theo dõi giải U17 châu Âu, nhưng họ nghĩ khi đó anh ấy còn quá trẻ.

Thật kỳ lạ, lúc đó, José Veiga, người đại diện có tiếng nhất của Bồ Đào Nha, dường như không nhận ra những gì ông ta có trong tay - các đồng nghiệp của ông thừa nhận rằng lẽ ra ông có thể nghỉ ngơi với những thành công của mình, vui vẻ chờ đợi các câu lạc bộ đến với ông, thay vì chăm lo cho sự nghiệp của các cầu thủ.

Jorge Mendes biết rằng cơ hội duy nhất đã đến. Ông đặt vấn đề

xem liệu họ có thể hợp tác với nhau được không. Jorge đề xuất: "Hãy bắt đầu với Quaresma, Ronaldo và Hugo Viana," ba ngôi sao tại học viện Sporting.

Jorge Mendes đã nói chuyện với họ - ba cầu thủ đều dưới 19 tuổi - hứa sẽ tìm cho họ những câu lạc bộ lớn và họ sẽ kiếm được ít nhất là 1 triệu euro.

Mendes đã thuyết phục được họ. Hugo Viana đến Newcastle United. Quaresma ký hợp đồng với Barça.

"Jorge đã giúp đỡ tôi rất nhiều trong vài tháng đầu tiên khi tôi mới đến Porto," cựu cầu thủ Jorge Andrade thừa nhận. "Ông ấy cũng đã tạo nên Deco, người đã chỉ bảo tôi rất nhiều. Tôi dùng bữa với Mendes và Deco mỗi ngày. Cảm giác thoải mái như một gia đình. Rồi chúng tôi được gọi lên đội tuyển quốc gia. Mendes góp phần quan trọng trong việc này."

Bạn có thể thấy đó là một trong những chìa khóa làm nên thành công của Jorge Mendes.

Ông ấy làm việc chăm chỉ, và cực kỳ chi tiết.

Ông luôn ở bên các cầu thủ, giữ lời hứa, mở ra cánh cửa đến thế giới rộng lớn và những mối quan hệ của ông thì vô hạn. Ông kết thân với gia đình các cầu thủ, một trong các cách tiếp cận của ông. Ông mua quà tặng cha mẹ, anh chị em và cả chính cầu thủ đó nữa; có thể là tivi, ô tô, hay thậm chí một căn hộ…

Không nghi ngờ gì, Mendes là một nhà đại diện giỏi nhất trên thế giới. (Ông là một Ronaldo khác trong lĩnh vực này, người luôn cầu toàn, chăm chỉ và ám ảnh với công việc.) Hãy nhìn vào danh sách khách hàng của ông trong quá khứ và hiện tại: Ronaldo, José Mourinho, Nani, Quaresma, Paulo Ferreira, Carvalho, Diego Costa, David de Gea, Ángel di María, Falcao…

Năm 2001, nhận thấy giá trị của Ronaldo, Jorge Mendes đã vẽ ra một kế hoạch để lôi kéo anh.

MÙA GIẢI 2001-02: SỰ BÙNG NỔ CỦA RONALDO

Cristiano nói với mẹ rằng khi anh kiếm được tiền, bà sẽ không phải làm việc vất vả nữa, và anh sẽ tặng bà một ngôi nhà.

Dù số tiền nhận được khi mới bắt đầu chơi bóng chuyên nghiệp chưa thể coi là nhiều nhưng cũng đủ để anh thuyết phục mẹ mình

nghỉ việc và chuyển đến sống cùng anh tại Lisbon. Elma sẽ chăm sóc cho gia đình tại Funchal. Ngay sau đó, Ronaldo và mẹ chuyển đến sống tại một căn hộ cao cấp gần khu triển lãm.

Trong khi đó, khoảng cách giữa Ronaldo và đội một dần thu hẹp theo từng ngày. Huấn luyện viên mới của đội một Sporting, ông László Bölöni người Rumani, thường đôn các cầu thủ trẻ lên đội hình, và Cristiano nhận được lời đề nghị từ huấn luyện viên trưởng khi mới 16 tuổi.

Hôm đó, anh ở trường buổi sáng, và khi về (cơ sở đào tạo mới được khánh thành ở ngoại ô Lisbon), huấn luyện viên đội Sporting B, Jean Paul, gọi anh vào văn phòng: "Hãy chuẩn bị đi, cậu sẽ tập cùng đội một chiều nay." Khỏi phải nói Ronaldo đã sung sướng thế nào, và anh lập tức xin được dùng điện thoại. Chỉ cần một cuộc gọi ngắn thôi, nhưng anh phải báo tin vui này với mẹ ngay.

Anh chạy một mạch vào phòng thay đồ và xỏ chân vào đôi giày đá bóng.

Tuy nhiên, niềm hân hoan chẳng mấy chốc chuyển thành sự hồi hộp, lo lắng. Anh đếm ngược cho đến giờ tập: 4 giờ 30 phút. Vẫn còn hơn hai tiếng rưỡi nữa mới đến buổi tập chiều. Rồi một tiếng rưỡi.

Và rồi chỉ còn một tiếng nữa.

Anh đã sẵn sàng cho buổi tập này từ rất lâu rồi. Mário Jardel, João Vieira Pinto và André Cruz cũng đã sẵn sàng…

Nửa tiếng nữa.

Anh quan sát mọi thứ diễn ra xung quanh. Mọi người thay đồ và xỏ giày ra sao, ai đang nói chuyện với ai.

Anh ngồi yên lặng một góc. Thần kinh đang nóng dần lên với những lo lắng, hồi hộp. Anh không thể ngừng suy nghĩ rằng anh đang làm gì ở đây, ngay cạnh những cầu thủ tầm cỡ. Anh tự nhủ, phải thể hiện giá trị của mình ngay trong buổi tập đầu tiên này. Anh không muốn bất cứ ai lãng quên mình.

Tất cả đã đến sân tập. Và tim anh bắt đầu đập nhanh hơn thường lệ.

Điều quan trọng là anh nhận ra mình phải cố gắng hơn nữa để được tiếp tục ở đây. Không ai được trao những cơ hội như thế này

mà không có đủ lý do.

Kịch bản tồi tệ nhất có thể xảy ra: anh không thể hiện được nhiều. Ronaldo không thể chơi theo cách mà anh muốn.

Anh dần mất kiên nhẫn. Cánh cửa đến với thành công mở ra với anh nhưng anh lại không thể bước qua nó.

Anh không biết lúc đó Bölöni đã viết báo cáo về anh như sau: "Kỹ thuật (điểm trừ): cảm quan không gian yếu; kỹ thuật chưa đủ; phòng ngự kém. Thể chất (điểm trừ): chưa nhiều sức mạnh. Chiến thuật (điểm trừ): không có ý thức chiến thuật về cá nhân hay đồng đội. Cá nhân - tâm lý (điểm trừ): ích kỷ; tinh thần yếu; thiếu tập trung."

Khoảng 3-4 tháng sau, giống như một người di cư thích nghi với ngôn ngữ mới, mọi thứ dần về vị trí vốn có của nó. Ronaldo đã hòa nhập tốt hơn với đội. Nhịp tim ổn định và trở lại bình thường.

Nỗi lo sợ đã biến mất.

Anh dám thực hiện một pha xâu kim trước một cầu thủ kỳ cựu. Anh thực hiện những cú *sombrero*[1] đầy điêu luyện. Và quá ham rê rắt.

[1] *Động tác dùng mũi giày hất bóng lên không trung rồi nhanh chóng đẩy bóng về phía sau.*

Theo một đoạn trích trong tiểu sử chi tiết của Pereira và Gallardo, trong một buổi tập của đội một, sau một pha tắc bóng quyết liệt với một cầu thủ lớn tuổi hơn, anh đã bị nhắc nhở: "Bình tĩnh nào, cậu nhóc..." Ronaldo quay lại và đáp, "Chờ xem anh có còn gọi thế không khi tôi là người xuất sắc nhất thế giới."

Ronaldo từ Madeira, người đã gây bất ngờ với cả hệ thống đào tạo trẻ, đã trở lại.

Nhưng anh ấy không được tham dự các trận đấu.

Hai ngôi sao khác của học viện là Ricardo Quaresma, hơn Cristiano 1 tuổi rưỡi, và Hugo Viana, hơn 2 tuổi, trở nên nổi bật từ thời điểm nửa sau mùa giải và là nhân tố quan trọng trong mùa giải xuất sắc đó của câu lạc bộ.

Ronaldo liên tục hỏi các huấn luyện viên của Bölöni rằng liệu ngày mai anh có được tập luyện cùng với đội một không.

Cristiano có lẽ đang nôn nóng, nhưng Bölöni thì không hề.

Toñito, đồng đội người Tây Ban Nha, thường chở anh đến sân tập hằng ngày, kể lại: "Cậu ấy không ngừng phàn nàn về việc không được thi đấu nhiều như mong muốn. Cậu ấy không phải là người thích tuân thủ mọi thứ và luôn tin rằng mình là người giỏi nhất thế giới. Cậu ấy nói điều đó với niềm tin đáng kinh ngạc."

Huấn luyện viên U17, ông João Couto và Bölöni đã chuẩn bị một chế độ luyện tập chi tiết cho Ronaldo, gồm hai buổi tập cơ bắp mỗi tuần, với đội U17 hoặc đội một. Chế độ tập luyện đầy đủ như vậy sẽ giúp hạn chế những chấn thương và chuẩn bị thể chất để cạnh tranh với các cầu thủ top đầu, nhưng song song với đó, cũng cần rèn luyện sức chịu đựng, sự dẻo dai và khả năng phối hợp. Ronaldo đã đánh lừa cả hai vị huấn luyện viên: anh ấy sẽ nói với Couto rằng mình chưa thực hiện các bài tập cơ bắp với đội một, và ngược lại, qua đó có thể tăng gấp đôi thời gian tập luyện.

Các huấn luyện viên luôn cố gắng tránh để cầu thủ bị quá tải, nhưng Ronaldo lại nhất quyết muốn thực hiện điều đó.

Thủ môn của đội, Tiago Ferreira kể lại: "Một tối, tôi nhìn thấy anh ấy một mình trên sân với một túi bóng. Anh ấy bắt đầu sút và sút vào khung thành. Tôi hỏi tại sao anh ấy không đề nghị thủ môn đứng trong khung gỗ. Anh ấy đáp: 'Tôi đang tập luyện cho bản thân mình thôi.' Anh luôn thực hiện các động tác di chuyển giống nhau; cố gắng tiếp bóng với cùng một điểm chạm. Đôi khi, anh ấy cũng tập luyện với cả những trái cam."

Toñito nói đùa: "Hằng ngày tôi phải chờ đến tận tối mịt để đưa cậu ấy về."

Nhưng nếu Cristiano có thể tận dụng các thông tin và công nghệ có sẵn như bây giờ, chắc hẳn anh ấy còn cải thiện khả năng của mình hơn thế nữa. Điều này nghe có vẻ lạ lẫm. Ví dụ, Bölöni nhận ra phong cách chạy của Ronaldo rất mạnh mẽ nhưng khác lạ, và yêu cầu anh tiếp tục tập luyện như vậy kết hợp với các bài tập bổ trợ khác.

Trong trận đấu với Celta ở mùa giải 2012-13, Ronaldo chạy 80 mét chỉ trong 9,05 giây, tương đương vận tốc 31,8km/giờ... dù trận đấu đã đi đến phút thứ 87! Với tốc độ như vậy, anh ấy có thể hướng tới vòng chung kết chạy cự ly 100m tại Olympic London. Thậm chí còn có thể nhanh hơn nữa.

Năm 2009, Usain Bolt thấy rằng kỹ thuật chạy của Ronaldo vẫn

cần phải cải thiện. Ông giải thích: "Khi chạy và đạt tốc độ tối đa, cậu ấy bắt đầu nghiêng người. Nếu cậu ấy đặt chân xuống trọng tâm, hoặc thậm chí là phía trước, thì sẽ dễ dàng hơn. Cậu ấy sẽ ổn định hơn và chạy nhanh hơn, lâu hơn."

Có những thứ sẽ cần phải điều chỉnh, nhưng một vài thứ khác thì không. Yếu tố cân bằng không hề dễ dàng: Ronaldo thường thể hiện những pha đi bóng bùng nổ, và cũng hay lạm dụng kỹ thuật. Bölöni rất nghiêm khắc khi nhắc nhở anh về những gì mà ông cho là "không cần thiết" (thậm chí là dọa không lựa chọn nếu anh không thay đổi), đặc biệt là những động tác thừa thãi sau khi nhận bóng. Thỉnh thoảng là 3 đến 4 lần.

Huấn luyện viên người Rumani đã giành cú ăn ba ngay trong mùa giải đầu tiên tại câu lạc bộ: giải vô địch quốc gia, cúp quốc gia, và siêu cúp. Sự kết hợp giữa sức trẻ và kinh nghiệm đã mang lại hiệu quả, mặc dù Ronaldo muốn đóng góp nhiều hơn nữa.

* * *

Trong trận đấu giữa U17 Bồ Đào Nha và Anh, có một khoảnh khắc thực sự đáng nhớ. Không phải do kết quả trận đấu hay màn trình diễn của Ronaldo, mà là cuộc nói chuyện diễn ra trong đường hầm giữa Juan Carlos Freitas, nhân viên truyền thông của đội tuyển quốc gia, và Aurélio Pereira.

Freitas: "Tôi đã xem Quaresma tập luyện, cậu ta sẽ là một hiện tượng đấy."

"Hãy nhớ những gì tôi nói với ông đây này: Người sẽ thành công là cậu bé đến từ Madeira, thi đấu ở tuyến trên cho Bồ Đào Nha hôm nay, Cristiano."

"Tại sao?"

"Bởi vì cậu ấy rất chuyên nghiệp. Ở tuổi 16, cậu ta đã chuyên nghiệp hơn hẳn các cầu thủ khác. Cậu ta đến đây một mình, khóc suốt mấy tháng đầu vì nhớ nhà. Tôi hỏi: 'Cậu muốn làm gì với cuộc sống này? Chơi bóng hay khóc?' Cậu ta lập tức dừng khóc và trả lời: 'Chơi bóng'."

* * *

Ronaldo đến Lisbon với lỗ hổng khá lớn về học hành. Ở Funchal, anh đã phải học lại hai kỳ. Và năm đầu tiên tại thủ đô có vẻ quá phức tạp đến nỗi tưởng chừng không thể thích nghi nổi. Không

dưới ba lần Sporting đã nghĩ đến việc từ bỏ Ronaldo. Không chỉ vì cách cư xử khá khó chịu, mà còn vì sự chểnh mảng trong học hành. Thậm chí chính Ronaldo cũng từng muốn bỏ cuộc, nhưng rồi họ đã đưa ra thỏa thuận: câu lạc bộ sẽ đưa anh về nhà một tháng từ tháng 12 năm 1997 đến tháng 1 năm 1998. Tuy nhiên, điều này cũng đồng nghĩa anh lại trượt thêm một kỳ nữa.

Sau khi quay lại trường, từ mùa giải tiếp theo, anh xuống học cùng lớp với các bạn ít hơn 2 đến 3 tuổi. Năm 17 tuổi, cam kết của anh với câu lạc bộ (tập luyện và thi đấu cho U17 và sau đó là đội một) và đội tuyển quốc gia (cùng độ tuổi) càng hạn chế thời gian anh lên lớp. Năm lớp 9 (2000-01), anh trượt bảy môn. Báo cáo lớp 10 chưa hoàn thành vì anh chỉ đến lớp trong ba tháng đầu tiên của năm học.

Trong khi đó, cha anh - ông Dinis - lại tự hào thu thập, cắt dán từng bài viết về cậu con trai trên các tờ báo để còn đem chúng đến quán bar ở San António khoe với bạn bè.

* * *

Ronaldo đã ký hợp đồng thi đấu chuyên nghiệp đầu tiên ở mùa giải đó. Bản hợp đồng 4 năm trị giá 2.000 euro mỗi tháng và gồm điều khoản phá vỡ hợp đồng là 20 triệu euro. José Veiga vẫn là người đại diện của anh.

Quãng thời gian đó, Jorge Mendes đã sắp xếp bữa tối giữa đối tác của ông, Ronaldo và mẹ anh. Ngay từ những giây phút đầu tiên đã có những sự đồng cảm giữa Jorge và Ronaldo, khi đó mới 19 tuổi. Cộng sự của ông cố gắng gây sự chú ý của Ronaldo, trong khi Jorge nói chuyện với bà Dolores. Khi trở lại, Mendes nói với người đồng nghiệp của mình rằng, “Cristiano sẽ làm việc cùng với chúng ta.” Mẹ anh ấy đã bị thuyết phục.

Vào đầu mùa giải tiếp theo, tháng 9 năm 2002, công ty của José Veiga nhận được một bản fax có chữ ký của Ronaldo và mẹ anh, trong đó còn nói rằng anh không muốn gia hạn hợp đồng với đại diện hiện tại, vì “thiếu quan tâm đến việc cải thiện các điều khoản” của hợp đồng giữa họ.

Kể từ sau tấm fax đó, Mendes tiếp quản mọi thứ.

Ronaldo nói về người đại diện mới của anh ngay sau khi cắt đứt mối quan hệ với José Veiga. “Nhìn vẻ mặt của Jorge là tôi có thể thấy ông ấy thực sự quan tâm đến tôi... Đối với tôi, ông như một người cha.”

“Ông ấy chẳng bao giờ nói ‘không’, và luôn sẵn sàng giúp đỡ chúng tôi,” bà Dolores nói. “Tôi xem ông ấy như một người bạn, hoặc hơn thế: ông ấy đã trở thành một phần của gia đình tôi.”

Mendes là một người cha, một người anh và một người đại diện. Theo như nhà báo Luis Miguel Pereira, ông ấy cố gắng mua cho Ronaldo một căn hộ trước khi anh ấy đủ tuổi chịu trách nhiệm pháp lý. Ông ấy có mặt trong hầu hết các tấm ảnh khi Ronaldo nhận các danh hiệu cá nhân. Ông ấy cư xử như một người bạn, khuyên bảo Ronaldo như một người anh trai, ông cũng khóc, cũng phấn khích vì anh ấy và những thành công của anh, bảo vệ anh ấy trên truyền thông và ngoài đời thực.

Nhiều cầu thủ khác phải ghen tỵ vì mối quan hệ khăng khít đó.

Họ nói Jorge chỉ quan tâm đến mình Ronaldo mà thôi.

MÙA GIẢI 2002-03: THỜI CƠ ĐÃ ĐẾN

Bölöni biết rằng Jardel, tiền đạo số 1 của đội khi ấy, muốn sớm rời Sporting, nhưng ông đang tìm kiếm một cầu thủ tấn công khác ở trung lộ hoặc ở cánh cho mùa giải mới. Giám đốc Bóng đá Carlos Freitas đã hỏi ban lãnh đạo về ngân sách có thể chi ra là bao nhiêu. Câu trả lời là: “Số 0.” Vì thế, ông đề xuất giải pháp: “Cristiano Ronaldo.”

László Bölöni trả lời bằng tiếng Pháp: “*Ça ce n”est pas le présent, c”est l”avenir*.” (Cậu ấy là của tương lai, không phải hiện tại.)

“Có lẽ vậy, vâng. Cậu ấy mới 17 tuổi,” Freitas nói. “Nhưng ông có nói vậy không nếu cậu ấy đến từ Rumani hay Bulgari?”

Bölöni nghĩ chớp nhoáng: “Ông nói đúng, hãy đặt niềm hy vọng vào cậu ấy đi.”

Cristiano đã thi đấu trong nhiều trận giao hữu vào mùa hè năm đó, trong đó có trận đấu với PSG, trong khoảng 60 phút. Sau khi tỏa sáng tại học viện với vai trò của một tiền đạo hay tiền đạo thứ hai, nơi mà anh thừa nhận mình cảm thấy thoải mái, vai trò của anh ở đội một là vị trí đá cánh. Và anh ấy cũng đã rực sáng với vai trò mới.

Bölöni có thể sẽ không còn được sở hữu con quái vật này bao lâu nữa, cho dù ông muốn hay không. Ông cảm thấy Ronaldo đã tiến bộ rất nhiều trong 2 năm vừa qua, đã cải thiện rất nhiều so với mùa giải trước đó. Điều này thật khó xảy ra với những cầu thủ

khác. Bölöni cuối cùng cũng công nhận tài năng của Cristiano. "Cậu ta có thể sẽ còn xuất sắc hơn Eusébio và Figo." Trong buổi họp báo, vị huấn luyện viên phát biểu như thế trước mặt cánh phóng viên, nhà báo của Bồ Đào Nha.

Ronaldo trở thành nhân tố quan trọng trong đội hình thi đấu của đội một, và dần cảm thấy mình thuộc về nơi đó. Anh ấy tự hào vì có thể bật nhảy cao hơn so với Jardel, tiền đạo số 1 trên hàng công khi đó. Em gái của Jardel, Jordana, là cô gái đầu tiên mà Cristiano đem lòng yêu thương.

Ronaldo nói về mình sau trận đấu với Lyon: "Mọi người vẫn chưa nhìn thấy một Ronaldo thực sự, đó mới chỉ là sự khởi đầu mà thôi." Và anh không phải chờ quá lâu trước khi bước lên một nấc thang mới: ngày 3 tháng 8, trong trận giao hữu với Real Betis, tỉ số đang là 2-2, anh ra sân từ băng ghế dự bị khi trận đấu chỉ còn khoảng 15 phút nữa.

Sự thăng hoa đã trở lại với anh.

Những phút cuối cùng của trận đấu

Ronaldo thực hiện cú vẩy gót để đẩy bóng lên phía trước. Thủ môn của Betis lao ra để cản phá.

Cristiano đi bóng qua thủ môn nhưng góc sút đã hẹp lại. Hậu vệ Rivas chạy về phía cầu môn để bọc lót.

Ở ngoài vòng cấm, ngay sát đường biên ngang, anh thực hiện một pha lốp bóng vào phía góc xa khung thành. Bóng vượt qua hai hậu vệ và đi vào lưới trước sự ngỡ ngàng của Rivas, người đang đứng ở ngay vạch vôi khung thành.

Đó là bàn thắng đầu tiên của Ronaldo cho Sporting Lisbon.

Và đó cũng có thể là khoảnh khắc tuyệt vời nhất trong đời anh. Ronaldo chưa bao giờ cảm thấy sung sướng đến thế.

Bàn thắng được báo chí Bồ Đào Nha ca tụng như "một tác phẩm nghệ thuật" những ngày sau đó. Và với bàn thắng này, có vẻ nỗi sợ hãi của Ronaldo đã hoàn toàn biến mất.

* * *

Những trận đấu quan trọng diễn ra liên tiếp. Trận đầu tiên ở đấu trường Champions League, trong khuôn khổ vòng loại, là trận

Sporting gặp Inter Milan, kết thúc với tỉ số hòa 0-0; và đội bóng đến từ Italia đi tiếp vào vòng sau. Ở giải quốc nội, anh ra mắt trong trận đấu với Braga. Hai bàn thắng đầu tiên ở cúp quốc gia được ghi trong trận đấu với Moreirense vào tháng 10. Bàn đầu tiên đến sau khi anh nhận bóng từ khoảng cách 50m trước khung thành, tận dụng khả năng bứt tốc, anh vượt qua các hậu vệ đối phương, đảo bóng, tiến sâu vào khu vực 16m50 để thực hiện cú sút hiểm hóc hạ gục thủ môn. Trên khán đài, mẹ anh như ngất đi vì sung sướng.

Anh cũng xuất hiện ở 10 phút cuối trong trận đấu với Boavista, nhà vô địch Bồ Đào Nha hai năm trước, và ghi bàn thắng quyết định giúp Sporting chiến thắng với tỉ số 2-1.

Ronaldo thực sự là mảnh ghép hoàn hảo của đội bóng. Người đại diện Jorge Mendes nhận được rất nhiều sự quan tâm của các đội bóng từ khắp châu Âu. Ông cảnh báo điều này với câu lạc bộ, đồng thời thuyết phục anh rằng, chuyển đến một câu lạc bộ khác lớn hơn sẽ là bước đi tốt nhất cho sự nghiệp của anh. Nhưng điều này còn tùy thuộc vào Sporting, và Mendes sẽ phải nói chuyện với đội bóng thủ đô. Ông là người thường xuyên liên lạc với Real Madrid, Barcelona, Parma, Juventus, Arsenal, Manchester United, Liverpool, Inter... Tất cả họ đều thể hiện sự quan tâm đối với cầu thủ chạy cánh người Bồ. Mùa giải năm đó, anh đã thi đấu tổng cộng 25 trận và ghi được 5 bàn thắng. Sporting Lisbon kết thúc mùa giải trắng tay và kết quả là, huấn luyện viên László Bölöni bị sa thải. Trong khi đó, Porto, dưới sự dẫn dắt của José Mourinho, đã giành được danh hiệu vô địch. Huấn luyện viên Porto bày tỏ rõ sự thích thú với những gì mà chàng trai trong dáng vẻ mảnh khảnh đã trình diễn: "Lần đầu nhìn thấy cậu ta, tôi nghĩ: 'Ồ, đó là còn trai của Van Basten.' Cậu ta là một tiền đạo, nhưng hơn tất cả, cậu ấy thật uyển chuyển, với kỹ thuật và khả năng di chuyển tuyệt vời. Cậu ấy làm ngạc nhiên tất cả chúng ta, và thực sự nổi bật hơn so với phần còn lại."

* * *

Tháng 6 năm 2003, chàng trai 18 tuổi Ronaldo đã thể hiện màn trình diễn đầy cảm xúc giúp Bồ Đào Nha đăng quang tại giải trẻ U20 ở Toulon (mặc dù Javier Mascherano được bầu chọn là cầu thủ xuất sắc nhất giải). Trong một cuộc phỏng vấn, anh bày tỏ: "Tôi rất vui khi biết tin nhiều câu lạc bộ lớn đang quan tâm đến mình." Khi được hỏi đến tin đồn về sự quan tâm của Manchester United hay những thỏa thuận với Valencia, anh đáp: "Không. Không ai nói với tôi về điều này cả... Ước mơ của tôi là được chơi

bóng tại Tây Ban Nha hoặc Anh, đó là những giải đấu hàng đầu châu Âu."

Paco Roig, một ứng cử viên cho chiếc ghế chủ tịch tại Valencia năm 2003, đã "ký" với Ronaldo năm đó. Ông ấy không phải là người duy nhất làm điều này. Đã có những thỏa thuận nhất định với Jorge Mendes tại Madrid trong giai đoạn tháng 1 và tháng 2, trong đó bao gồm cả Ricardo Quaresma. Cả hai lẽ ra đã ký kết với Los Che[2] nếu Roig đắc cử vào chiếc ghế chủ tịch mùa hè đó, với khoản phí tổng cộng là 9 triệu euro. Ngoài ra, thỏa thuận còn ghi rõ: bất cứ ai đắc cử cũng có thể kích hoạt điều khoản ưu đãi đến 30 tháng 5 để mua Ronaldo, với 2 năm còn lại của hợp đồng, trị giá 5 triệu euro.

[2] Biệt danh của Valencia.

Thế nhưng sự khó khăn về tài chính của câu lạc bộ Tây Ban Nha khiến họ lưỡng lự trong việc bỏ ra số tiền lớn như vậy cho một cầu thủ trẻ. Sau khi chứng kiến tiến bộ vượt bậc của Ronaldo tại Toulon, họ đã quyết định và đưa ra đề nghị 6 triệu euro kèm theo tiền đạo Diego Alonso. Nhưng đã quá muộn.

Nếu điều khoản đó được kích hoạt, có lẽ Ronaldo đã có thể cùng Valencia giành cú đúp danh hiệu (La Liga và UEFA Cup) trong mùa giải tiếp theo dưới thời Rafa Benítez.

Mặc dù đã thỏa thuận với Valencia, nhưng Jorge Mendes vẫn có những buổi gặp mặt với các câu lạc bộ top đầu tại châu Âu vào đầu năm 2003. Ưu tiên trước nhất không phải là tiền, mà là một điểm đến phù hợp với Ronaldo.

Liverpool quyết định đưa ra con số 8 triệu euro. Trước sự quan tâm này, Ronaldo phát biểu công khai trên báo chí: "Họ là một trong những câu lạc bộ xuất sắc nhất châu Âu. Ước mơ của tôi là được chơi bóng ở những câu lạc bộ giàu truyền thống như vậy." Buổi đàm phán với Juventus cũng đã đạt đến thỏa thuận, nhưng tiền đạo người Chile, Marcelo Salas, lại có vẻ không thích gia nhập Sporting trong điều khoản trao đổi. Mendes còn nhận được một đề nghị khác trị giá 8 triệu euro từ Parma, nhưng câu lạc bộ Italia này vẫn muốn Ronaldo thi đấu thêm một mùa giải nữa tại Lisbon. Ramón Martínez, Chủ tịch học viện của Real Madrid, cũng đã có cuộc gặp với đại diện Lisbon sau khi nghe về Ronaldo.

Đầu mùa hè năm 2003, Mendes gặp đại diện của Barcelona để bàn về Ricardo Quaresma, Tiago, Deco và cả Ronaldo. Câu lạc bộ xứ

Catalan cũng đã có những báo cáo rất tích cực: “Nhanh nhẹn, mạnh mẽ, có thể chơi ở cả hai cánh và là một tay săn bàn cừ khôi. Hãy ký hợp đồng với cậu ấy.” Nhưng cuối cùng, Barcelona lại chọn Quaresma kèm bản hợp đồng ưu tiên mua Ronaldo. Sau này, nó cũng chẳng có giá trị gì nữa.

Phó Chủ tịch Barcelona, Sandro Rosell, nhận thức được rằng nhiều câu lạc bộ khác cũng đang khao khát Ronaldo, nhưng lại không thể tìm được sự ủng hộ hay thậm chí là tài chính để mang ngôi sao này về với Camp Nou. Rosell đã cử trợ lý kỹ thuật của mình là Txiki Beguiristain theo dõi Cristiano trong một trận đấu giao hữu với Manchester United. Nhưng sau đó, sự thức thời trong chuyển nhượng đã thay đổi tất cả.

Câu lạc bộ tạo ra bước tiến lớn nhất trong năm 2003 là Arsenal. Người phụ trách tuyển trạch Steve Rowley đã gặp Mendes và Ronaldo tại Lisbon từ đầu năm để bày tỏ sự quan tâm của mình. Jorge Mendes thừa nhận: “Khoảng thời gian đó, tôi đã nghĩ cậu ấy sẽ đến Arsenal.”

Cristiano cùng mẹ đến London vào tháng Một để tham quan sân tập của câu lạc bộ và gặp Arsène Wenger, đặc biệt là một trong những thần tượng của anh bấy giờ - Thierry Henry. “Chúng tôi ở trong một chiếc ô tô và Jorge luôn nhắc tôi phải cẩn thận để đảm bảo không ai thấy tôi,” Ronaldo nhớ lại. “Chúng tôi dừng tại một trạm phục vụ và tôi phải che mặt. Jorge nhắc nhở liên tục, cứ 5 phút một lần: ‘Cẩn thận, cẩn thận mọi người xung quanh!’”

Cristiano yêu câu lạc bộ này, những gì họ đề nghị, triết lý và sự quan tâm mà các cầu thủ trẻ được nhận. Arsenal muốn xác nhận rằng anh có thể thay đổi phong cách sống, đất nước, ngôn ngữ, và dường như không nghi ngờ gì sau chuyến viếng thăm đó: Anh ấy đã sẵn sàng.

Bản thân anh cũng muốn ký hợp đồng với câu lạc bộ thành London. Mendes cũng vậy. Arsène đã giữ chiếc áo số 9 cho anh.

Phó Chủ tịch Arsenal, ông David Dein, đến thủ đô Lisbon để ký thỏa thuận. Lời đề nghị ban đầu quá thấp với Sporting. Mendes: “Arsenal vừa xây sân vận động mới, đang thiếu quỹ đầu tư, điều này khiến thỏa thuận không thể được ký kết.”

Sai lầm của Arsenal là, dù đã có thỏa thuận từ trước, nhưng không hề ký kết, không có gì để ràng buộc cầu thủ người Bồ. “Điều nuối tiếc nhất của tôi à? Suýt nữa tôi đã ký hợp đồng với Cristiano

Ronaldo," Wenger tiết lộ điều này vào năm 2014.

Trong khi, đúng mùa hè năm đó, Manchester United đồng ý thi đấu giao hữu với Sporting Lisbon.

MÙA GIẢI 2003-04: MANCHESTER UNITED LÊN TIẾNG

Carlos Queiroz, trợ lý của Alex Ferguson vào mùa giải 2002-03 kể lại: "Tôi biết đến cậu ấy khi cậu ấy mới 16 tuổi. Trong năm đầu tiên tại United, tôi không phụ trách việc tuyển cầu thủ trẻ, nhưng tôi đã báo cho Alex về Cristiano. Chúng tôi không thể để tuột mất cậu ấy. Khi câu lạc bộ chưa thể đưa ra quyết định, tôi đã buộc phải ký vào một bản thỏa thuận hợp tác với Sporting về đào tạo huấn luyện viên và cầu thủ. Trong đó, họ đề nghị một trận đấu giao hữu vào tháng 8, vì một Manchester United vĩ đại sẽ có ảnh hưởng tích cực đến lễ khánh thành sân vận động mới của họ."

Đó là trận đấu đầu tiên tại sân vận động mới José Alvalade, diễn ra vào ngày 6 tháng 8 năm 2003.

Phil Neville: "Chúng tôi đã ở Mỹ khoảng 20 ngày trong giai đoạn chuẩn bị cho mùa giải. Tôi nghĩ chúng tôi đã thi đấu với các câu lạc bộ AC Milan, Juventus, Bayern Munich và Inter Milan." (ghi chú của tác giả: thực tế, họ thi đấu với Celtic, Club América, Juventus và Barcelona, và đều giành chiến thắng.)

Rio Ferdinand: "Chuyến du đấu khá dài, chúng tôi đã vô địch giải Ngoại hạng và ở khắp nơi, mọi người đều muốn thấy chúng tôi."

Phil Neville: "Trận đấu tại Lisbon, điểm yếu của chúng tôi là ở hàng thủ, vì chúng tôi chỉ muốn về nhà."

Quinton Fortune: "Tin đồn về nhóm cầu thủ uống rượu trên máy bay ư? Không thể nào! Không. Tôi không nghĩ huấn luyện viên trưởng cho phép điều đó xảy ra, và chắc chắn đội trưởng Roy Keane cũng không."

Rio Ferdinand: "Đêm hôm trước chúng tôi đến rất muộn, không có nhiều thời gian để nghỉ ngơi."

Phil Neville: "Tất cả chúng tôi đều mệt mỏi sau chuyến bay dài. Tôi nhớ mình đã thấy 4 hoặc 5 cầu thủ đi bộ từ 4 giờ sáng. Đó là một ngày dài, chúng tôi không được phép tắm nắng bởi vì có trận đấu vào buổi tối."

Rio Ferdinand: "Chúng tôi đến sân với tâm trạng khá mệt mỏi."

Luis Lourenço, một cựu cầu thủ của Sporting: “Đó là một ngày tuyệt vời. 50.000 cổ động viên. Sân vận động chật kín. Và chúng tôi đang thi đấu với một đội bóng hàng đầu.”

Phil Neville: “Mặt sân khá khó chịu, đó là buổi lễ khánh thành, gần như không thể thi đấu được. Cỏ bị bật lên, và không ai trong chúng tôi muốn thi đấu trên mặt sân như thế cả.”

Ryan Giggs: “Tôi chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi đến vậy trước khi trận đấu bắt đầu. Ơn Chúa! Tôi được dự bị trong trận đấu đó. Tôi nhớ khi ngồi trên băng ghế dự bị tôi đã nghĩ, ‘May mà mình không phải thi đấu trận này’.”

Rio Ferdinand: “Không ai nhắc chúng tôi về Cristiano, không hề có bàn bạc nào về cậu ta trước trận. Huấn luyện viên chọn một đội hình khá mạnh, gồm có: Barthez, Paul Scholes, Nicky Butt, Mikael Silvestre, Solskjær, John O’Shea, và tôi. Eric Djemba nữa, hôm đó cậu ta đá trận ra mắt.”

Phil Neville: “Tôi có nhớ tên cậu ấy vì tôi đã nhìn thấy trên danh sách thi đấu. Đơn giản vậy thôi. Bạn nghĩ cậu ấy có thể là một cầu thủ bất kỳ nào đó.”

Rio Ferdinand: “Cậu ta có đôi chân dài và mái tóc trông thật buồn cười. Và khá cao.”

Phil Neville: “Khi cậu ta xuất hiện, tôi ấn tượng nhất là đôi giày. Rất sặc sỡ. Cậu ta trông như một đứa trẻ, khá mảnh khảnh, với những vệt tóc vàng gợn sóng, chắc là do uốn, và tôi nghĩ rằng anh ta còn niềng răng nữa, một cái móc cài kim loại khá lớn ở trong miệng. Rõ ràng cậu ta là người rất chăm chút cho bản thân.”

Hugo Pina: “Trước kia chúng tôi thường chọn kiểu ăn mặc và kiểu tóc cho cậu ấy. Nhưng cậu ấy có vẻ khá khó chịu. Vài ngày trước trận đấu với Manchester United, chúng tôi có đến tiệm cắt tóc cùng nhau. Một số lọn xoăn được highlight màu vàng và nuôi dài.”

Ryan Giggs: “Cậu ấy trông giống một cầu thủ cao gầy nhưng khá mong manh dễ vỡ…

Nhưng rồi tất cả đều bất ngờ. Cậu ta bắt đầu qua người, bên này, bên kia… Tôi bật dậy. Bên cạnh tôi có tiếng cười khúc khích, nhắm vào John O’Shea đang theo kèm cậu ta.”

Quinton Fortune: “May cho tôi là cậu ta thi đấu bên cánh trái! John

O'Shea đã phải khổ sở suốt trận đấu với suy nghĩ, 'Cái quái gì đang xảy ra với tôi vậy?'"

Ryan Giggs: "Ban đầu chúng tôi chỉ nghĩ, 'Cũng khá đấy. Cậu ta là ai thế nhỉ?'"

Rio Ferdinand: "Đám đông có vẻ yêu thích cậu ấy và bạn có thể nghe thấy họ hò hét mỗi khi bóng đến chân cậu ấy."

Quinton Fortune: "Cậu ta liên tục thực hiện những pha đảo chân, những kỹ thuật, tất cả mọi thứ và sự tự tin của cậu ta thực sự khó tin."

Do chấn thương, Gary Neville theo dõi trận đấu trên ghế sofa tại nhà: "Cậu ấy thực hiện những bước chạy mà tôi cho rằng chỉ những cầu thủ đẳng cấp thế giới mới có thể làm được. Những động tác kép, rồi đi bóng vào khoảng trống giữa trung vệ và hậu vệ cánh. Cậu ta đảo bóng liên tục và qua mặt John O'Shea, khiến tôi không ngừng phải 'Wow' thán phục. Đó không chỉ là kỹ năng đi bóng thông thường, chúng thật mới lạ; thực sự thu hút sự chú ý của tôi."

Carlos Freitas: "Những người Anh dồn ánh mắt về phía tôi, và hỏi, 'Cầu thủ này là ai vậy?'"

Luis Lourenço: "Đã có những tin đồn trên báo chí rằng có một vài câu lạc bộ đang quan tâm đến cậu ấy. Mọi thứ ngày hôm đó như để dành cho cậu ấy. Cậu ấy rất có động lực."

Thực ra, Ronaldo khởi đầu trận đấu khá chậm chạp. Sau khoảng 15 phút, cậu bắt đầu gây chú ý với cú sút khiến Barthez phải vất vả cản phá. Filipe mở tỉ số cho đội chủ nhà trước giờ nghỉ giải lao.

Phil Neville: "Tôi nghĩ Sheasey[3] sẽ vào phòng thay đồ và lẩm bẩm, 'Cái quái gì thế không biết?'"

[3] *Tên thân mật của John O'Shea.*

Rio Ferdinand: "John O'Shea ngồi thần ra như thể anh ấy đang cần một chút oxy để thở vậy."

Phil Neville: "Anh ấy cần nhiều hơn là 'một chút' đấy!"

Roy Keane: "Sheasey cuối cùng cũng phải gặp bác sĩ sau hiệp 1 vì có biểu hiện chóng mặt."

John O'Shea: "Sự thật là Ronaldo đã 'giết' tôi, chứ không phải tôi bị chóng mặt."

Ryan Giggs: "Ferguson bảo chúng tôi rằng Manchester đã theo dõi cậu ấy một thời gian. Tôi cũng không biết cậu ta là ai nữa."

Rio Ferdinand: "Scholesy, Butty[4] và tôi đều nói: 'Chúng ta phải ký hợp đồng với cậu ấy'. Trước đó chúng ta đã để tuột mất Ronaldinho, vì thế ta cần một cầu thủ đẳng cấp."

[4] Tên thân mật của Scholes, Butt.

Ryan Giggs: "Ferguson nhìn vào chúng tôi với một nụ cười, 'Được rồi, nhất trí.'"

Rio Ferdinand: "Chúng tôi hỏi, 'Thầy ơi, chúng ta sẽ ký hợp đồng với cậu ta chứ?'"

Ronaldo tiếp tục màn trình diễn ấn tượng của mình ở hiệp 2. Pinto ghi bàn nhân đôi cách biệt cho Sporting. Sir Alex tung vào sân con át chủ bài, tiền đạo người Hà Lan Ruud Van Nistelrooy thay cho Quinton Fortune, nhưng chừng ấy không đủ để cứu United.

Phil Neville: "Tôi thi đấu ở giữa sân, nhưng cuối cùng phải lùi về cánh trái trong khoảng 5 phút cuối trận để trám vào các khoảng trống."

Sporting đã thua tất cả các trận đấu giao hữu khác trước mùa giải nhưng lại hủy diệt Quỷ đỏ của nước Anh. United chỉ ghi được một bàn danh dự nhờ pha phản lưới nhà của Hugo.

Quinton Fortune: "Chúng tôi hoàn toàn bị chia cắt bởi các cầu thủ trẻ đội bạn. Tôi nghĩ lý do là chuyến bay dài trước đó... nhưng nó sẽ không tạo ra quá nhiều sự khác biệt!"

Phil Neville: "Sau trận đấu tôi nghĩ ngay đến điều mà Roy Keane nói, 'chúng ta phải ký hợp đồng với cậu ta.' Và tôi chắc Fergie[5] cũng đã đến nói với Peter Kenyon rằng, 'Chúng tôi sẽ không rời khỏi đây khi chưa có được Cristiano Ronaldo.'"

[5] Tên thân mật của Sir Alex Ferguson.

Tuy nhiên, mọi thứ không dễ dàng như thế.

Rio Ferdinand: "Chúng tôi kết thúc trận đấu và ở trên xe chờ

khoảng một tiếng rưỡi. Tôi nhớ chúng tôi chỉ biết ngồi và nghĩ, 'Có chuyện gì vậy?'"

Phil Neville: "Chúng tôi nghe đồn rằng Real Madrid cũng ở đó vì cậu ấy, và cả Chelsea nữa - họ đang ở thời kỳ bắt đầu mua mọi cầu thủ... Abramovich đã trả giá cao hơn chúng tôi cho Robben và Duff vào thời điểm đó. Họ đang phô trương sức mạnh của mình, và chắc hẳn cũng đang cố gắng để giành được chữ ký, đơn giản vì cậu ta quá tuyệt vời."

Rio Ferdinand: "Họ báo với chúng tôi rằng huấn luyện viên và giám đốc điều hành đang cố gắng để đạt được thỏa thuận với Cristiano Ronaldo. Vì thế chúng tôi cũng không quá khó chịu về việc phải ở lại muộn đến vậy."

Gary Neville: "Tôi đã nhắn tin cho các anh em sau trận đấu. Ferguson hẳn là đã biết chuyện tôi nói, rằng chúng tôi nhất định phải ký hợp đồng với cậu ấy, nên đã nhắn tin cho tôi, 'Đừng lo, mọi thứ đã xong rồi.'"

Roy Keane: "Chúng tôi luôn trêu Sheasey rằng chính anh ấy đã giúp hoàn thành bản hợp đồng của Ronaldo - bằng cách đóng vai một chú hề."

Phil Neville: "Tôi nghĩ rằng thỏa thuận trước trận đấu là chúng tôi sẽ ký hợp đồng với cậu ta trong khoảng một năm tới, nhưng sau trận đấu đã đổi thành, 'Chúng tôi cần cậu ta ngay bây giờ.'"

Ryan Giggs: "Lúc đó tôi ngồi phía sau ban huấn luyện và ai đó nói với tôi rằng chúng tôi đã hoàn tất hợp đồng."

Phil Neville: "Trong chuyến bay về Anh, Ronaldo là chủ đề của mọi cuộc trò chuyện - chúng tôi đang mang cậu ấy về nhà."

Aurélio Pereira: "Chúng tôi muốn cậu ấy chơi bóng ở đây thêm một năm nữa. Nhưng Sporting không có nguồn lực để cạnh tranh trên thị trường chuyển nhượng."

Carlos Freitas: "Huấn luyện viên của Sporting, ông Fernando Santos đã dành cả quãng thời gian trước mùa giải để chuẩn bị cho đội hình 4-3-3 khi có Ronaldo, và buộc phải trở về sơ đồ 4-4-2 vì đã tuột mất cậu ấy."

Luis Lourenço: "Đó là một ngày buồn vui lẫn lộn với chúng tôi. Chúng tôi vừa mất đi một cầu thủ tuyệt vời, chúng tôi đã có thể đạt được nhiều thứ với cậu ấy."

Carlos Freitas: “Cristiano đã sẵn sàng ra đi, đón nhận thử thách mới.”

Sáng hôm sau, trang nhất của tờ báo thể thao Bồ Đào Nha *Record* viết: “Wonderkid Ronaldo.” (Cậu bé tuyệt vời, Ronaldo.)

Ở Anh, tờ *Guardian* đặt tên cho trận đấu là “trận giao hữu vô nghĩa”.

* * *

Ronaldo là một trong số hàng nghìn, thậm chí mười nghìn người: rời gia đình và đạt được thành công. Anh ấy nợ Sporting rất nhiều. Họ bên cạnh anh và giữ anh ở lại câu lạc bộ trong khi trả anh về lại Madeira là một sự lựa chọn dễ dàng hơn. Câu chuyện đã không bắt đầu từ trận đấu giao hữu với Manchester United.

Khác với Arsenal, United đã làm mọi thứ cần thiết để không tuột mất cậu ấy.

Chương 3

GIA NHẬP MANCHESTER UNITED - TRƯỞNG THÀNH TRONG PHONG CÁCH THI ĐẤU

"Cậu ấy quyết định đến Manchester United vì một lý do."

"Màn trình diễn xuất sắc của cậu ấy trong trận đấu giao hữu đó ư?"

"Đó là điều mọi người nghĩ."

Cuộc phỏng vấn Jorge Mendes trên Luso Football*, 2006*

Jorge Mendes đã tận dụng sức ảnh hưởng đang lên của mình và sự tin tưởng của gia đình Aveiro để đưa ra lời khuyên. "Công việc của cậu chỉ nên là tài sản của cậu thôi," ông nhắc nhở. "Cậu không thể tin bất cứ ai trên thế giới này, đừng tham gia đầu tư gì cả. Hãy chỉ nghĩ về bóng đá." Lời khuyên của ông ấy đã vượt ra ngoài mối quan hệ đối tác trước đó. Mendes yêu mến Cristiano, một cầu thủ trẻ thiếu thốn về tình cảm và không hề che giấu điều đó. Ông hiểu rằng mình đang có trong tay một viên ngọc thô quý giá.

Ngay từ đầu, ông đã đưa ra ý kiến của mình, thường là trao đổi trực tiếp, kể cả những lời lẽ khó nghe với chàng cầu thủ tuổi teen này.

Mendes luôn đánh giá cao sự thông minh và bản năng của Ronaldo. Ông ấy muốn cầu thủ người Bồ tham gia vào các buổi gặp mặt thúc đẩy sự nghiệp của anh ấy ngay từ đầu, bao gồm cả Manchester United. Mendes: "Đó là lý do tại sao Cristiano là cầu

thủ hoàn toàn chuyên nghiệp ở mọi cấp độ."

Nhưng để diễn ra thương vụ chuyển nhượng này, chắc hẳn phải có ai đó đã đề xuất việc "hãy đi và xem thằng bé thế nào".

Mọi thứ bắt đầu từ Manchester United một năm trước trận giao hữu đó. Carlos Queiroz, huấn luyện viên của Sporting giai đoạn 1994-96 nhận được báo cáo về Ronaldo và biết rằng ông phải hành động thật sớm. Ông đề xuất mối hợp tác đặc biệt với đội bóng thành Manchester, trong đó hai bên trao đổi các phương pháp huấn luyện như là cái cớ để dễ dàng hơn trong việc thực hiện thương vụ chuyển nhượng về sau.

Ferguson đã cử Jim Ryan, cựu huấn luyện viên đội dự bị và là trợ lý của ông thời điểm đó đến xem Sporting tập luyện. Một ngày sau, ông này gọi cho Sir Alex.

"Tôi đã thấy một cầu thủ... Tôi nghĩ cậu ta là một cầu thủ chạy cánh, nhưng lại đang thi đấu với vai trò của tiền đạo trong đội trẻ. Tôi không muốn chờ thêm để bày tỏ mối quan tâm của chúng ta. Cậu ta mới 17 tuổi và đã có các câu lạc bộ khác theo dõi cậu ta rồi."

Jim đã làm nhiều hơn thế. Theo lời khuyên của Ferguson, ông đã nhắc đến cái tên của cầu thủ Madeira một cách tinh tế trong cuộc trò chuyện với ban giám đốc Sporting. Sir Alex yêu cầu ông đề nghị một thương vụ chuyển nhượng trong đó có 1 năm cho mượn để giữ anh ở lại Lisbon. Ông ấy không phải là người duy nhất nghĩ như vậy. Sporting quyết định gạt đi lời đề nghị đó.

"Chúng tôi muốn giữ cậu ta thêm một vài năm nữa." Đó là câu trả lời mà Jim Ryan nhận được.

Ronaldo: "Khi Jorge nói với tôi về mối quan tâm của Manchester United, tôi thực sự choáng ngợp và gần như không tin nổi. Tôi thường xem họ trên ti vi và cũng đã theo dõi một số cầu thủ như Cole, Yorke, Rio Ferdinand, Van Nistelrooy. Manchester United là niềm mơ ước của tôi. Ở tuổi 17, tôi tự nhủ, 'Lên đường thôi!'"

Mặc dù ở thời điểm đó, thỏa thuận với Arsenal cũng đã xong. Nhưng chỉ là các thỏa thuận bằng miệng, không có văn bản ký tá nào cả.

Trước trận đấu giao hữu giữa Sporting và Manchester United tại Alvalade, hai vị giám đốc của Sporting (José Bettencourt và Miguel Ribeiro Telles) đã dùng bữa tối tại khách sạn Quinta da Marinha (ở Cascais) cùng với Sir Alex, người đang trong tình trạng

khá mệt mỏi sau chuyến bay từ Mỹ. Jorge Mendes và Luis Correia, cháu trai và là cánh tay đắc lực của ông cũng đã tham gia bữa tối hôm đó. Đó là buổi gặp mặt đầu tiên giữa người đại diện của Ronaldo và vị chiến lược gia người Scotland.

Nhà hàng khá thưa khách vào buổi tối thứ Ba đó. Bàn tiệc được đặt ở vị trí hướng ra sân golf bên cạnh. Những món ăn thường thấy tại các nhà hàng sang trọng. Thực tế, quá nhiều cuộc gặp đã diễn ra đến nỗi mà không ai có thể nhớ chính xác được nữa.

Manchester United đang khá yếu thế trong việc ký hợp đồng với Ronaldo vào thời điểm đó. Mendes đã nói với các giám đốc của Sporting trước buổi gặp mặt rằng: David Beckham đã ký hợp đồng với Real Madrid hồi tháng 6, Juan Sebastián Verón sang Chelsea và Ronaldinho cũng từ chối đến United. Con số được thảo luận dao động trong khoảng 8 triệu euro, phá vỡ kỷ lục chuyển nhượng cho cầu thủ ở tuổi vị thành niên, và nhiều hơn con số 6 triệu euro mà Barcelona vừa trả cho Ricardo Quaresma. Mendes cho rằng họ hoàn toàn có thể đề nghị United một con số lớn hơn nữa.

Mendes khẳng định United có thể làm mọi thứ một khi họ thực sự quan tâm. Arsenal, Inter, Barcelona và các ông lớn khác của châu Âu vẫn đang nghe ngóng. Real Madrid cũng vậy, huấn luyện viên mới Queiroz cũng đã đề cập đến Ronaldo với ban lãnh đạo của Madrid. Mendes nói thêm: "Ở thời điểm đó, mọi người đều muốn Ronaldo thi đấu thêm 1 năm nữa tại Sporting theo dạng cho mượn."

Tại bữa tối đó, không mất quá nhiều thời gian cho cuộc trò chuyện giữa Sir Alex và vị giám đốc của Sporting về tương lai của Ronaldo.

Sir Alex khẳng định, "Chúng tôi hiểu các cầu thủ trẻ. Hãy nhìn vào lịch sử của Manchester United được tạo nên từ rất nhiều tài năng trẻ." Vị giám đốc của Sporting cũng hiểu Ronaldo không có ý định gia hạn hợp đồng. Nhưng ông không đồng ý với quan điểm của Mendes rằng: cầu thủ trẻ Ronaldo không phải là lựa chọn số 1 tại Lisbon mùa sau. Thực tế, Fernando Santos đã chuẩn bị cho chiến dịch sắp tới với Cristiano trong đội hình, nhưng nghi ngờ bắt đầu được dấy lên sau những phát biểu của người đại diện: tài năng của anh ấy không được đánh giá cao tại Sporting; đây là thời điểm thích hợp để tìm kiếm một bến đỗ mới.

Đương nhiên, Mendes không hề nói với Ferguson rằng những vị giám đốc lúc đó đã được "hướng dẫn" đàm phán và cố gắng đạt

đến con số 15 triệu euro.

United cần thay máu, Mendes biết điều đó và một bản hợp đồng như vậy sẽ đưa ông lên một tầm cao mới trong lĩnh vực môi giới cầu thủ bóng đá.

Sau bữa tối, Mendes tiếp tục có cuộc gặp riêng kéo dài hai tiếng với Sir Alex trong phòng làm việc của vị chiến lược gia người Scotland. Sir Alex đã quyết định đưa ra mồi nhử như cách mà những tay "cò" vẫn thường dùng để thuyết phục các cầu thủ. "Chúng tôi sẽ chăm sóc tốt cho cậu ấy."

Mặc dù Mendes lẽ ra phải nói chuyện với Cristiano trước, nhưng một thỏa thuận đã được ký kết ngay tối hôm đó - người đại diện của anh cho rằng United chính là lựa chọn hoàn hảo cho sự nghiệp của Ronaldo. Cuối cùng, một con số đã được hai bên nhất trí. Ferguson vốn là một chuyên gia trong thỏa thuận, đàm phán. Ông hiểu rằng câu lạc bộ của mình có khả năng tài chính hơn bất kỳ câu lạc bộ nào khác, nhưng cố ý nhường lại bước cuối cùng cho vị Giám đốc Điều hành Peter Kenyon.

Bản thỏa thuận đang được xúc tiến, và đây mới chỉ là lần đầu trong số rất nhiều những hợp đồng giữa Mendes và Kenyon. Vị giám đốc người Anh sau này chuyển sang Chelsea, đã mở ra cánh cửa cho các cầu thủ khác mà Mendes đóng vai trò làm người đại diện như: Paulo Ferreira, Tiago, Maniche, Ricardo Carvalho và cả Người Đặc Biệt José Mourinho.

Kenyon và Mendes vẫn còn hợp tác với nhau đến tận bây giờ trong một vài lĩnh vực khác của bóng đá.

Ronaldo vẫn ngủ ngon lành và thi đấu xuất sắc trước các đồng đội, mặc dù anh biết Sporting đã đạt được thỏa thuận với câu lạc bộ nước Anh vào đêm trước trận đấu. Trong suy nghĩ của anh, đó là một câu chuyện khác - tương lai của anh là ở Manchester và điều đó khiến anh càng phấn khích.

Ngày hôm sau, Ferguson quyết định để John O'Shea chơi ở hành lang cánh phải thay thế vị trí của Gary Neville đang ở nhà điều trị chấn thương.

Ronaldo nhận bóng từ đồng đội. Anh kiểm soát trái bóng và nhìn xung quanh để tiếp tục pha đi bóng. Và đã thành công.

Phía ban huấn luyện, Sir Alex la lớn, "Bình tĩnh nào, John! Bắt chặt lấy cậu ta!"

O'Shea khẽ nhún vai. Anh liên tục bị cầu thủ chạy cánh người Bồ qua mặt. Vẻ mặt của anh thể hiện rõ áp lực mà anh đang phải đối mặt.

Đó là cái nhìn đầu tiên của Sir Alex với chàng trai trẻ người Bồ Đào Nha. Thậm chí, đến bây giờ, vị huấn luyện viên lão luyện vẫn còn xúc động khi nhớ lại cảm giác thích thú được khám phá những tài năng bóng đá mới: "Một phát hiện thực sự. Đó là lần mãn nguyện nhất trong sự nghiệp mà tôi từng trải qua. Người tuyệt vời thứ hai là Paul Gascoigne." Trước kia, ông đã không thể ký hợp đồng với Gazza, điều khiến ông luôn tiếc nuối và nhắc nhở bản thân rằng không thể vuột mất cơ hội nào như vậy nữa.

"Trời đất, sếp ơi! Cậu ta hay quá!" Đó là những lời phát ra từ các cầu thủ trên băng ghế dự bị.

"Được rồi, tôi đã có cậu ta rồi."

Bây giờ, khi nhớ lại, Sir Alex mỉm cười: "Cứ như thể là những thỏa thuận từ 10 năm trước vậy."

Theo Alec Wylie, người phụ trách trang phục cho đội, John O'Shea đã muốn được ngồi dự bị trận đó: "Chết tiệt. Thật không thể tin nổi, tôi không thể theo kịp cậu ta..."

Huấn luyện viên trưởng tiến đến Albert Morgan, một trợ lý trang phục khác: "Hãy lên phòng giám đốc và gọi Kenyon xuống đây sau khi hết hiệp. Chúng ta không thể rời sân mà không có được chữ ký của cậu bé đó."

Peter Kenyon muốn chắc chắn và hỏi lại Ferguson, "Cậu ta giỏi thật chứ?" Vị thuyền trưởng người Scotland chỉ vào O'Shea: "John đang hoa mắt chóng mặt rồi kia kìa. Ta ký hợp đồng thôi!"

Kenyon cảnh báo Sir Alex rằng Real Madrid đã đề nghị mức giá 8 triệu bảng.

"Vậy hãy ra giá 9 triệu."

Sir Alex tiếp tục mách nước cho ông trong suốt trận đấu. Ông quay sang nhắn vị trợ lý Mike Phelan giữ mọi người ở lại và chờ khoảng 1 tiếng trong phòng thay đồ hoặc ngoài xe. "Chúng ta phải trao đổi với họ (Sporting Lisbon) ngay. Mike này, giữ cho mọi người vui vẻ nhé." Vị trợ lý đã phục vụ các cầu thủ đồ ăn nhẹ và nước uống nhiều hơn và có vẻ chậm rãi hơn thường lệ. Một cầu thủ giục ông: "Nhanh lên nào, Mike, chúng tôi muốn về nhà."

“Chuyện gì vậy nhỉ? Có phải chúng ta đang ký hợp đồng với cậu nhóc đó không?” Một cầu thủ khác nói.

“Chúng tôi có thể trao đổi trực tiếp với cậu ấy không?” Kenyon hỏi vị giám đốc của Sporting.

Sau trận đấu, trong khi Ferguson đang tắm thì có người bước vào phòng thay đồ của ông. Peter Kenyon, Cristiano và Jorge Mendes đều ở đó. Người phụ trách trang phục vội vàng dọn dẹp rồi lui ra ngoài.

Ferguson nói: “Jorge, làm ơn phiên dịch giúp tôi nhé.” Ông nhắc lại lời hứa giúp ông thuyết phục Mendes tối hôm trước. “Cậu có thể không thi đấu hằng tuần, nhưng cậu sẽ là thành viên của đội một. Tôi sẽ chắc chắn về điều này. Cậu mới 17 tuổi (thực ra khi đó đã 18). Tôi sẽ cho cậu thời gian để thích nghi. Chúng tôi sẽ chăm sóc cậu.”

Một chút thông tin bên lề: Carlos Freitas, người từng giữ vai trò giám đốc thể thao của Lisbon đã kể một câu chuyện khác. “Thỏa thuận đầu tiên là về mức phí chuyển nhượng và Ronaldo sẽ ở lại với Lisbon thêm một năm nữa. Sau trận đấu, họ đã thay đổi quan điểm, ‘Chúng tôi sẽ trả thêm, nhưng cậu ấy phải đến United ngay lập tức’.”

Trở lại với Ferguson, vị huấn luyện viên của United nhắc lại một thông điệp mà Mendes đã truyền tải đến Ronaldo trước đó: “Năm sau, cậu sẽ chơi khoảng một nửa số trận.”

Sự phát triển của anh ấy sẽ bị kiểm soát, nhưng liên tục.

Mức phí chuyển nhượng cũng nhanh chóng được thống nhất. Manchester United đưa ra mức giá cao hơn hẳn các đối thủ khác: 12,24 triệu bảng Anh (khoảng 18 triệu euro) với hợp đồng 5 năm và mức lương khoảng 24.000 đến 2 triệu euro mỗi năm.

Sporting chỉ bổ sung một điều kiện: Nếu Quỷ đỏ bán cầu thủ này, họ sẽ có quyền mua lại.

“Một vài ngày trước khi cậu ấy chuyển sang Real Madrid, chúng tôi phải thông báo đến Sporting xem liệu họ có muốn mua lại cậu ấy không. Nhưng con số khi đó là 80 triệu bảng. Không bất ngờ, đã không có yêu cầu nào từ họ cả.” Sir Alex giải thích.

Một ước mơ khác đã trở thành hiện thực với cậu bé đến từ Madeira. Ronaldo đề nghị phải ăn mừng khoảnh khắc này: “Nào,

Jorge. Ăn mừng thôi!" Nhưng Mendes luôn bận rộn. "Jorge đã sẵn sàng cho những việc tiếp theo, ông ấy không thể ăn mừng vì phải đi đâu đó," Ronaldo kể lại. "Tôi phải ăn mừng một mình... Vì thế chỉ đơn giản thôi. Tôi ở đó với túi đồ và Jorge thì đang nói chuyện điện thoại. Và sau đó tôi đi ngủ."

Vài ngày sau, Manchester United thuê một chuyên cơ riêng để đưa Ronaldo, luật sư, mẹ và chị gái Katia đến nước Anh. Trong suốt chuyến đi, Cristiano bật mí với mẹ rằng bắt đầu từ giờ, bà có thể tìm một ngôi nhà tốt nhất ở Madeira.

Ronaldo nghĩ mình sẽ chỉ đến đó để thăm cơ sở vật chất của câu lạc bộ mới và hoàn thành việc ký kết hợp đồng mà thôi, nên không mang theo hành lý gì cả. Ký hợp đồng xong, anh hỏi khi nào sẽ quay lại Lisbon. Mặc cho những gì Ferguson nói trong phòng thay đồ ở Alvelade hôm đó, Ronaldo vẫn tin chắc rằng anh sẽ còn trở lại Bồ Đào Nha.

Ronaldo mong đợi Sir Alex nói: "Cậu có thể trở về Lisbon, học thêm tiếng Anh và khi trở lại đây, mọi thứ bắt đầu ổn định. Điều này sẽ thật tuyệt vời."

Thay vào đó, sau khi Ronaldo xác nhận tại buổi họp báo rằng anh giờ đã là người của Quỷ đỏ, anh nghe có người nói: "Chúng tôi muốn có cậu ngay mùa này."

Cristiano không thể tin vào điều đó. Anh cảm thấy ngạc nhiên đến nỗi tưởng chừng cân nặng của anh mới tăng gấp đôi vậy. Và phần còn lại của câu chuyện được Ferguson giải thích trong buổi họp báo đó.

"Nhưng, tôi chẳng đem theo gì cả, không có quần áo!"

"Đừng lo, cậu cứ tập luyện vào ngày mai, rồi về Bồ Đào Nha sau cũng được."

Ngày hôm đó, Ronaldo được đến thăm sân tập Carrington, và ở đó, anh tình cờ gặp lại John O'Shea. Chàng hậu vệ người Ireland đùa giỡn hỏi anh khoản hoa hồng cho vụ chuyển nhượng này. John xứng đáng được sau màn trình diễn thảm họa trước Ronaldo. Cristiano phá lên cười khi nghe những lời đó từ người phiên dịch.

Hôm đó, Ronaldo mặc chiếc áo len hiệu Versace không được vừa mắt cho lắm. Tay áo dài, thân áo sặc sỡ: những đường kẻ ngang màu đỏ, vàng, lục, lam, và các đường kẻ đen chạy dọc thân áo. Có vẻ như nó không được đón nhận lắm tại phòng thay đồ. Thực sự là

một kỷ niệm đáng nhớ. Trong mắt nhiều người, anh còn rất nhiều điều phải làm để được coi là một cầu thủ Manchester United thực thụ, mặc dù ngoại hình cũng rất quan trọng.

"Cậu nhóc này là ai vậy?" Người phụ trách trang phục, Ian Buckingham tự hỏi trước khi kết luận, "Cậu ta hẳn là một người rất yêu bản thân."

Ông ấy không phải là người duy nhất có suy nghĩ như vậy. Paul Scholes, Rio Ferdinand và những người khác đều cho rằng hai lọn tóc vàng loăn xoăn của anh ấy không hề phù hợp tại United.

Còn với Ferguson, ông chỉ quan tâm đến việc mình phải đem về một ngôi sao mới và triển vọng sau sự ra đi của Beckham vào mùa hè năm đó. Và ông đã biết mình cần làm gì.

Trên đường trở về Old Trafford, Ferguson hỏi Ronaldo số áo mà anh thích. Ronaldo trả lời là 28, con số còn trống thời điểm đó. Ferguson đã mang tới bất ngờ cho anh khi tuyên bố anh sẽ là số 7 mới của Manchester United.

Chiếc áo số 7 huyền thoại từng thuộc về George Best, Steve Coppell, Bryan Robson, Eric Cantona và David Beckham. Hào quang xung quanh số áo đó đều là ý tưởng của Ferguson. Đó là cách tạo ra những huyền thoại của câu lạc bộ và thúc đẩy khao khát khoác chiếc áo đó. Và bây giờ đến lượt Ronaldo.

Ngày 12 tháng 8 năm 2003, 6 ngày sau trận giao hữu tại Alvalade, United cùng lúc ra mắt tiền vệ người Brazil Kleberson và cầu thủ tuổi teen người Bồ Đào Nha, Ronaldo. Khi ấy anh mặc chiếc áo phông trắng khá kín đáo, nhưng vẫn nổi bật với mái tóc xoăn. Hugo Pina nhớ lại: "Tôi không hề bất ngờ khi xem màn ra mắt trên tivi của cậu ấy và vẫn thấy hai lọn tóc xoăn đó." Sự xuất hiện của Ronaldo được kỳ vọng sẽ mang đến làn gió mới cho câu lạc bộ, trong hoàn cảnh những tinh hoa từ đội hình giành cú ăn ba lịch sử năm 1999 lần lượt ra đi. Sau mùa giải đó, United tiếp tục chinh phục ba danh hiệu vô địch Ngoại hạng Anh nữa, gần nhất là cuộc đua với một Arsenal hùng mạnh sở hữu những hảo thủ như Patrick Vieira, Robert Pirès, Thierry Henry, Ashley Cole và Dennis Bergkamp. Và đó là phong cách của Sir Alex: thay đổi ngay khi vẫn còn ngự trị trên đỉnh cao.

Hiệu ứng của Ronaldo có tác động tương đối lớn, thậm chí góp phần khởi động lại giải Ngoại hạng Anh. Mọi người đều công nhận, anh thực sự có tiềm năng trở thành một trong những cầu

thủ quan trọng nhất thế kỷ, và anh đang có một nền tảng lý tưởng để phát triển.

Đó là tất cả những gì mà người ta thường nói về câu chuyện Ronaldo rời Sporting để đến Manchester United. Nhưng vẫn còn phần tiếp theo. Có những góc khuất khác, có những chi tiết đã được điều chỉnh, có những nhân vật khác mà một số trong đó sẽ có mặt tại phòng xử án ở Bồ Đào Nha vài năm sau.

* * *

Phần sau đây là đoạn trích từ một bài viết của David Conn được đăng trên tạp chí *Guardian* vào ngày 19 tháng 1 năm 2011. Formation, một công ty môi giới bóng đá, đã đệ đơn kiện công ty GestiFute của Jorge Mendes, vì cho rằng họ đã không nhận được khoản hoa hồng mà họ đáng được nhận.

Conn có quyền tiếp cận các tài liệu mật đó, nên đã tiết lộ một vài nghi vấn liên quan đến vụ chuyển nhượng đình đám này.

Tại sao United trả 12,24 triệu bảng khi có tin đồn rằng Sporting Lisbon đã thảo luận về mức phí 6 triệu euro với các câu lạc bộ Anh khác, bao gồm cả Arsenal?

Vụ kiện chống lại công ty của Mendes, GestiFute, với hàng tá tài liệu gốc nộp tại tòa án quận Porto, đã tiết lộ thêm chi tiết về thương vụ này.

Theo cáo buộc của Formation, Mendes bảo họ rằng ông nhận được 400.000 euro từ United trong thương vụ này. Trong khi đó, United lại công bố mức phí mà họ phải trả là 1,129 triệu bảng (tương đương 1,5 triệu euro) cho người đại diện của Ronaldo.

Lời cáo buộc của tòa án đã hé lộ một chi tiết khác, Liên đoàn Bóng đá Anh (FA), nơi mà các câu lạc bộ phải trả tất cả lệ phí cho người đại diện, cho rằng United đã trả hơn 1 triệu bảng cho một người đại diện khác, không phải Mendes.

Ông ấy là Giovanni Branchini, người không hề tham gia vào cuộc đàm phán.

Vai trò thực sự của Branchini trong thương vụ này đến nay vẫn còn là dấu hỏi...

Tòa án cáo buộc Mendes đã không trả cho Formation 50% khoản phí 400.000 euro như đã thỏa thuận và như những lần ăn chia ở

các thương vụ trước đó. Thay vào đó, ông đề nghị con số 80.000 bảng.

Formation đồng ý với con số đó, dù thấp hơn nhiều, coi như để giữ mối quan hệ với Mendes, người đại diện của hầu hết các cầu thủ Bồ Đào Nha đang nổi khi đó... Mối quan hệ giữa hai bên cuối cùng cũng đã tan vỡ sau khi José Mourinho đến với Chelsea và một vài thương vụ khác của các cầu thủ Bồ Đào Nha thông qua Mendes, nhưng Formation không nhận được đồng nào...

Và mọi chuyện càng trở nên phức tạp hơn khi FA tiết lộ Mendes thực ra cũng không nhận được con số 400.000 euro như lời ông ấy nói, mà thay vào đó là 150.000 euro.

Không ai ở GestiFute gọi cho David Conn để giải thích về sự bất nhất này.

Cuối cùng, cả hai bên cũng đã đi đến một thỏa thuận mà không phải ra hầu tòa. GestiFute phải bồi hoàn một khoản đáng kể cho Formation.

* * *

Chỉ 4 ngày sau màn ra mắt của Ronaldo tại Old Trafford và 10 ngày tính từ trận giao hữu định mệnh, Manchester United khởi động Premier League bằng trận đấu với Bolton Wanderers trước 67.000 khán giả nhà tại Old Trafford.

Ronaldo cứ nghĩ anh sẽ có thể về Lisbon vào cuối tuần để lấy một chút đồ đạc vào cuối tuần đó. Nhưng đến thứ Sáu, Ferguson thông báo anh nằm trong danh sách đăng ký thi đấu.

Đội hình xuất phát gồm có: Tim Howard; Phil Neville, Rio Ferdinand, Mikael Silvestre, Quinton Fortune; Nicky Butt, Roy Keane, Ryan Giggs; Ole Gunnar Solskjær và Ruud Van Nistelrooy. Bên phía Bolton là Iván Campo, Jay-Jay Okocha và Kevin Nolan.

61 phút trôi qua với lợi thế 1-0 nghiêng về đội chủ nhà. Đội quân của Sam Allardyce vẫn không chịu bỏ cuộc.

“Khởi động đi nào chàng trai.”

Ferguson ra dấu cho Ronaldo. Các fan vỗ tay chào đón chàng trai trẻ với những kỳ vọng rất lớn. Những ai đã theo dõi trận giao hữu với Sporting đều phát cuồng vì ngôi sao trẻ đến từ Bồ Đào Nha này.

Các cổ động viên, câu lạc bộ đều hy vọng rằng anh sẽ khỏa lấp khoảng trống sau khi Beckham rời Old Trafford.

Chàng trai trẻ với thân hình mảnh khảnh và hai lọn tóc vàng đã khởi động xong và sẵn sàng cho màn ra mắt.

“Tôi không biết cậu ta là ai.” Allardyce chia sẻ.

Anh được vào sân thay Nicky Butt và sẽ đảm nhận nhiệm vụ tấn công ở hành lang bên phải.

Những pha đỡ bóng bước một khá vững khiến anh thấy tự tin.

Ronaldo thi đấu theo đúng như những gì mà anh đã thể hiện ở trận giao hữu với United mấy ngày trước đó trong màu áo Lisbon. Xông xáo, khác biệt, dũng cảm và đầy tự tin. Anh khao khát ghi bàn ngay trong trận ra mắt. Anh qua mặt hậu vệ Nicky Hunt và trung vệ Ricardo Gardner bên phía Bolton, khiến họ càng lúc càng phải lùi sâu hơn để theo kèm.

Mỗi khi anh nhận bóng, khắp các khán đài trên sân lại ồ lên.

Ở khu vực truyền thông, cánh nhà báo, phóng viên đều nhấp nhổm. Ai cũng hiểu rằng sắp có một tiêu điểm mới tràn lan trên khắp các mặt báo.

United đã ghi thêm 3 bàn trong 30 phút cuối trận, với sự đóng góp rất lớn của Ronaldo vào lối chơi chung. Ngoài ra, anh còn mang về quả phạt 11m nhưng Van Nistelrooy không thể tận dụng cơ hội để ghi bàn.

Không ai còn nhắc đến sự ra đi của David Beckham hay những bàn thắng của Ryan Giggs nữa. Và tất nhiên, Ronaldo được bầu chọn là cầu thủ xuất sắc nhất trận đấu đó.

Trận đấu đã kết thúc, nhưng có vẻ như Ronaldo vẫn còn sung sức để có thể thi đấu thêm một trận đấu nữa.

Ferguson đã nói về anh sau trận đấu bằng vỏn vẹn hai từ: “Kỳ diệu”. Còn với Allardyce, ông cho rằng: “Cậu ấy ở một đẳng cấp khác so với phần còn lại.”

Ronaldo đã có màn ra mắt đội một của Sporting khi 17 tuổi và cho Manchester United chỉ một năm sau đó. Bốn ngày sau, anh trở về thi đấu cho Đội tuyển quốc gia Bồ Đào Nha dưới sự dẫn dắt của huấn luyện viên Felipe Scolari trong trận đấu giao hữu với

Kazakhstan.

Mọi thứ diễn ra quá nhanh chóng.

Hai trận đấu của Manchester United với Lisbon và Bolton mang đến những kỳ vọng không mấy đúng đắn.

Thực tế, các đồng đội mới không thực sự tin phong cách chơi bóng của anh có thể phù hợp với lối đá của các đội bóng tại giải Ngoại hạng Anh.

Và xét trên một khía cạnh nào đó, họ đã đúng - những bước đi tiếp theo là những nốt trầm trong sự nghiệp của Ronaldo.

* * *

Nếu Ronaldo có thể thể hiện những điều khác biệt trong khoảng 30 phút của trận đấu, liệu anh ấy có thể tiếp tục duy trì trong mỗi trận đấu? Hằng tuần? Chúng ta sẽ lại giành được danh hiệu Ngoại hạng. Và cả Champions League nữa. Các cổ động viên đặt trọn niềm tin vào chàng cầu thủ người Bồ.

Ferguson để Ronaldo thi đấu ngay từ đầu trong trận đấu trên sân nhà tiếp Wolves. Cựu hậu vệ của United Denis Irwin đã không cho anh một chút khoảng trống nào, liên tục gây áp lực mỗi khi anh nhận bóng và chuẩn bị thực hiện động tác xoay người. Cuối cùng, Ronaldo bị thay ra ở phút 67. Anh đã khiến mọi người thất vọng. Các cổ động viên la ó rằng "đó không phải một Ronaldo thực thụ", và "thật không đáng đồng tiền".

Và kể từ đó, những bài học về bóng đá với Cristiano mới thực sự bắt đầu.

Tiền đạo của Leicester City James Scowcroft kể lại cách mà vị huấn luyện viên trưởng Micky Adams đã hướng dẫn anh để "dạy bảo cho Ronaldo biết thế nào là bóng đá Anh thực sự". Những cú tắc bóng kiểu Ngoại hạng Anh hay những thứ tương tự như thế.

Ở Anh, quan niệm kỳ lạ về bóng đá có lẽ cũng giải thích phần nào tại sao bóng đá Anh thường thụt lùi so với một số nền bóng đá tiên tiến khác. Người ta quan niệm những cú tắc bóng quyết liệt thể hiện tính đàn ông trong bóng đá.

"Tôi đã cố gắng làm như những gì huấn luyện viên căn dặn," Scowcroft thừa nhận, "nhưng khi tôi vừa quay sang thì Ronaldo đã cách tôi gần 20m rồi."

Có thể Leicester City đã không thể dành cho Ronaldo "sự chào đón" mà họ mong muốn, nhưng phần còn lại của Premier League đều cố gắng để làm điều đó, và khá nhiều đã thành công. "Đến thần Atlas cũng phải gục ngã trước những chướng ngại như thế tại Charlton," Ferguson phàn nàn sau chuyến hành quân tới phía Nam London. Đó là những thách thức thực sự của một thứ bóng đá đỉnh cao.

Và Ronaldo đã phản ứng khá tệ.

Những lời phàn nàn, những cú ngã lộ liễu và những pha ăn vạ đã vẽ nên một bức tranh đầy thất vọng. Cảm xúc bồng bột. Ngôn ngữ không đồng điệu. Ronaldo có được sự tai tiếng nhiều hơn là nổi tiếng, và chúng có nguy cơ phá hỏng sự nghiệp của anh.

Rõ ràng, thách thức luôn vô cùng lớn nếu muốn thành công tại Premier League. Không chỉ phải tránh những cú tắc bóng quyết liệt, anh còn phải cố gắng để làm được nhiều điều hơn nữa.

Anh cần phải thay đổi cả thể hình lẫn phong cách chơi bóng của mình.

Đó là tất cả.

* * *

Trong phòng thay đồ của một đội bóng, vai trò của mỗi thành viên thường được phân công rõ ràng. Ví dụ, các vị trợ lý có nhiệm vụ giúp cầu thủ cảm thấy thoải mái trước mỗi trận đấu hay cả trong cuộc sống thường nhật.

Tại Carrington, Ferguson có một vị trợ lý, người luôn chờ đợi họ ở phòng tập gym, thay vì đi theo và chăm chăm tìm ra vấn đề của họ. Ông ngồi yên lặng trên chiếc ghế, kiên nhẫn chờ đợi các cầu thủ.

Ronaldo đến gặp ông, nhìn thẳng vào mắt ông và nói, "Tôi muốn trở thành cầu thủ xuất sắc nhất thế giới. Ông phải giúp tôi."

* * *

Với vốn tiếng Anh hạn hẹp và khá buồn cười, Ronaldo chỉ quanh quẩn với nhóm cầu thủ nói tiếng Tây Ban Nha (Quinton Fortune, Diego Forlán và Ruud Van Nistelrooy, và sau này là thủ môn Ricardo, huấn luyện viên thể hình Valter di Salvo, Gerard Piqué và Gabriel Heinze), nhưng anh cũng không cần nói nhiều.

Tất cả họ đều giúp anh tiến về phía trước.

Phil Neville nhớ lại: "Cậu ta luôn ưỡn ngực trong mỗi bước đi. Rất tự tin. Luôn nhìn thẳng vào mắt bạn." Nhiều cầu thủ trẻ đã đi qua phòng thay đồ mà không dám nhìn thẳng vào Roy Keane, Gary Neville hay Ryan Giggs. Neville đã sửng sốt khi nhìn thấy cách mà Ronaldo nhìn thẳng vào anh. "Cậu ta khiến tôi nghĩ đến Cantona. Hãy tưởng tượng Cristiano đến đây và nói, 'Nơi đây không quá lớn. Tôi thuộc về nơi này.'"

Những cầu thủ trẻ mới đến thường phải ăn mặc kín đáo. Nhưng điều đó không đúng với Ronaldo. Phong cách ăn mặc của anh, với hàng hiệu bắt mắt, có vẻ không phù hợp lắm.

"Cậu ta đến sân tập mà ăn mặc cứ như thể đi dự tiệc vậy."

"Trông như là chuẩn bị đi gặp thủ tướng hay ra mắt vợ tương lai ấy."

Những câu chuyện đùa như thế cứ nối dài ngay từ ngày đầu tiên. Và cứ thế tiếp diễn.

"Cậu ta mặc chiếc áo bó sát. Hiệu Armani gì đó. Và một cái quần jean cũng chật ních. Chắc hẳn đó là mốt ở Bồ Đào Nha. Ôi trời, phong cách ăn mặc của anh ấy." Fortune nhún vai.

"Cristiano, cậu cần nhìn lại bản thân mình đi."

Họ chế nhạo mọi thứ. Mái tóc và đôi giày của anh. Chiếc áo phông gần như là xuyên thấu. Cặp kính. Hàm răng và làn da. Ronaldo nhanh chóng quyết định thực hiện một số liệu pháp nha khoa và sử dụng khá nhiều sản phẩm chăm sóc da.

Gary Neville tiết lộ: "Cậu ấy có vẻ ăn mặc hơi lố khi tập luyện. Nhưng sau đó... Tôi nhìn lại và nghĩ: 'Toàn là hàng xịn đấy chứ.' Khi còn là cầu thủ trẻ, tôi luôn nhớ huấn luyện viên Eric Harrison nói rằng chúng tôi là hình ảnh đại diện cho Manchester United, chúng tôi cần phải nhanh nhẹn, thông minh, và nên để ý đến đầu tóc, râu ria một chút. Tôi chưa bao giờ thực sự làm được điều đó cả. Còn Cristiano, cậu ta trông thật gọn gàng, giày luôn sạch bóng, bộ đồ tập hoàn hảo, mái tóc chỉn chu, quần áo lúc nào cũng phải đẹp, ngay cả khi tập luyện."

Sau đó, còn cả một chương về cái gương nữa… À, phải, cái gương. Chúng ta sẽ bàn đến sau.

Ronaldo trở nên bực tức. Điều tồi tệ nhất bạn có thể làm trong những tình huống như thế. Fortune kể lại: "Trước phản ứng của cậu ấy, chúng tôi càng muốn tiếp tục. Nếu cậu ấy phớt lờ đi, tôi nghĩ chúng tôi sẽ dừng lại."

"Cristiano này, tôi nghe nói rằng cậu đang giữ cái áo đó cho David Beckham à. Cậu có thể dùng tủ đồ của anh ấy cho đến khi anh ấy quay lại. Anh ấy sẽ không vui khi quay lại đâu."

Đó là những kiểu giễu cợt điển hình trong phòng thay đồ của các cầu thủ.

Gary Neville thừa nhận: "Khi nhìn lại, tôi nghĩ phòng thay đồ hồi đó thật không thể chấp nhận được. Bạn sẽ thấy khó chịu khi ở đó. Nói thật, có lẽ chính điều đó góp phần hình thành nên con người cậu ấy."

Những điều kỳ diệu mà Ronaldo làm được trên sân bóng rõ ràng không phản ánh những gì mà mọi người cư xử với anh trong phòng thay đồ.

* * *

Hãy quan sát một chút.

Khi nhắc đến bộ đồ tập của mình, Ronaldo không bao giờ đòi hỏi bất cứ điều gì khác biệt. Người phục vụ trang phục Ian Buckingham nhớ lại: "Bất cứ bộ đồ nào cũng được. Cậu ấy xỏ đôi tất cotton vào để tập luyện và cởi ra trước khi ra về."

"Bộ đồ tập của tôi đây à? Tôi sẽ mặc nó."

Một khi trên sân, sự kỳ diệu không thể đến từ những gì bạn mặc trên người.

* * *

À, còn về mái tóc, vốn mang đến những ồn ào ngay từ ngày đầu xuất hiện, vẫn tiếp tục gây sự chú ý thêm hơn 2 tuần lễ nữa. Đây có thể xem là một chiến thắng nho nhỏ của chàng trai người Bồ nếu so với những chỉ trích mà anh phải nhận. Scholes và Ferdinand đã thua trong trận chiến đó.

* * *

Wayne Rooney kể lại: "Mọi trận đấu với Ronaldo đều diễn ra theo

trình tự như nhau. Mặc đồ, đeo giày. Không một ai có niềm tin vào bản thân lớn hơn Ronaldo, nếu có thì chắc tôi chưa từng gặp."

Và đây là thời điểm thích hợp để kể câu chuyện về chiếc gương.

Khi mới đến, Cristiano chọn một tủ đồ đối diện chiếc gương. Và điều này trở thành tâm điểm thảo luận từ hôm đó.

Theo lời một số người khác, chính anh ấy đã lắp chiếc gương. "Cậu ấy đặt ở đó một chiếc gương cao đến 2 mét." Phil Neville kể lại. "Người đầu tiên từng làm điều này tại Manchester United."

Thực sự thì điều gì đã diễn ra?

Quinton Fortune lại kể theo một hướng khác: "Chúng tôi thậm chí còn đặt một chiếc gương trong tủ đồ của cậu ấy để cậu ấy có thể nhìn lại chính mình."

Thật chứ? Vậy đó là ý đồ của các cầu thủ?

"Tất cả những gì tôi biết là," Gary Neville nói, "thứ nhất, cậu ấy có một cái tủ đồ; hai, tình cờ có một tấm gương treo trên cột ở góc đối diện với tủ đồ của cậu ta; và ba, cậu ta thích nó."

Alec Wylie, người phụ trách trang phục cho đội, một trong những người luôn để ý đến từng chi tiết nhỏ, kể lại rằng: "Phòng thay đồ cũ khá nhỏ và chúng tôi phải sắp xếp lại một số thứ. Chỉ có một chiếc gương trong phòng tắm, vì thế Stu, một người sửa chữa đã đặt thêm một chiếc khác ở phòng thay đồ. Khi các cầu thủ quay trở lại, Cristiano đã có được tủ đồ đó. Kể từ lúc ấy, dường như cậu ta không thể bước ra ngoài khi chưa ngắm kỹ mình trong gương."

Roy Keane đã miêu tả Ronaldo trong cuốn sách của mình là "ngoại hình ưa nhìn và cậu ta biết điều đó. Cậu ta có vẻ quá tự hào về bản thân - ở trong gương. Thực ra cậu ta rất cừ. Nhưng khi nhìn thấy một đồng đội nào đó của mình suốt ngày ngắm nghía trước gương, nói thật là không dễ chịu cho lắm. Nhưng Ronaldo có vẻ khá hồn nhiên, và yêu cái đẹp. Tôi không bao giờ nghĩ cậu ta thiếu nhiệt tình, hoặc là cậu ta quan tâm đến chiếc gương nhiều hơn các trận đấu. Tôi luôn nhận thấy, bóng đá là tình yêu thực sự của Ronaldo."

Chắc chắn có chút phù phiếm dẫn đến quyết định chọn tủ đồ đó.

Những giải thích thuyết phục nhất về mối liên hệ của anh ấy với tấm gương sẽ được kể tiếp bởi một người còn mê nó hơn nhiều.

* * *

Ronaldo không hề lúng túng khi đối mặt với Roy Keane, Giggsy hay Scholesy.

Ronaldo luôn cố gắng sử dụng tất cả những kỹ thuật của mình để vượt qua tất cả họ.

Nhưng đồng thời, nỗi ám ảnh phải gây ấn tượng lại khiến chính anh rơi vào bế tắc. Anh muốn thực hiện nhiều pha đảo chân, xỏ háng, và những pha đi bóng qua người hơn bất cứ cầu thủ nào khác. Còn việc thi triển lối chơi của cả đội hay thậm chí ghi bàn chỉ là nhiệm vụ thứ hai.

Anh muốn thể hiện bản thân và giành được sự ngưỡng mộ từ những người đồng đội tại United.

"Ban đầu cậu ấy nói: 'Tôi sẽ vượt qua anh.' Câu nói đó có lẽ cũng là cách để cậu ấy khẳng định: 'Tôi là số 1'." Quinton Fortune kể lại. "Cậu ấy nói điều đó với vẻ mặt kiêu hãnh như khi vừa ghi bàn và chỉ vào mình như thể muốn cho cả thế giới biết: 'Tôi là Ronaldo'."

Nếu có ai đó có thể giữ trái bóng thăng bằng sau gáy, Cristiano cũng sẽ lặp lại động tác đó vài ngày sau với một chút thay đổi, như thể muốn khẳng định, "Nhìn này, tôi cũng đã làm được rồi!" Fortune nhớ lại. "Cậu ấy luyện tập chăm chỉ hằng ngày." Vấn đề là cậu ấy luôn bị ám ảnh với những phản ứng tại Carrington.

Ronaldo, mượn câu nói của Pep Guardiola, giống như là một kẻ "ăn cắp ý tưởng". Anh thích làm theo những kỹ thuật nhìn thấy trong phòng thay đồ, trên ti vi hay thậm chí trên YouTube. Và dành hàng giờ luyện tập để khiến chúng trở nên thuần thục và thật hoàn hảo.

"Các cầu thủ, những ai quá tự tin, sẽ được 'kiểm tra' trong vòng 3 tháng đầu tiên," Phil Neville kể. Hôm thì Scholesy bắt đầu bằng những cú tắc bóng quyết liệt. Hôm sau, tiếp tục là Keane. Đó là cách mà các đồng đội đã dạy Ronaldo khi xoay xở trong các tình huống 1 đối 1, và thời điểm khi nào thì phù hợp với những pha đi bóng tốc độ. Trên tất cả, họ cần phải loại bỏ sự kiêu ngạo của anh.

"Đến lượt tôi," Phil Neville tiếp tục, "cậu ấy đã có tiến bộ, và đầy thách thức: 'tôi có thể lấy anh làm trò đùa đấy, tôi sẽ làm một lần, hai lần và ba lần.' Đúng như vậy. Tiếp theo là Gary, và sau đó là Gabriel Heinze...

Tôi nghĩ rằng cậu ấy đã phải chịu khá nhiều cú chuồi bóng, nhưng không hề tỏ vẻ bực tức sau buổi tập luyện."

Một số người tin rằng những quy tắc bất thành văn đó là cách mà những cầu thủ tầm trung có thể tồn tại ở Manchester United - bằng cách hạ gục bất kỳ tài năng nào. Thực tế, điều này không chỉ được xem như một cơ chế bảo vệ họ trước các cầu thủ tài năng, mà còn là một cách để hiểu bóng đá. Nếu tỉ số là 0-0, bạn không được phép thực hiện những động tác triệt phá đó. Nếu tỉ số là 1-0, cũng không. Thậm chí, tỉ số có thể là 3-0 hoặc 5-0 thì câu trả lời vẫn là không. Bạn không được phép làm điều đó. Nhưng ở United, bạn luôn phải nghĩ về cách hiệu quả nhất vượt qua đối thủ và giành thắng lợi.

"Khi đó chúng tôi đã dẫn trước đội bạn 4 bàn không gỡ, tôi nhớ đã phải đuổi theo cậu ta tại Old Trafford để hét lên rằng: 'Cậu không được làm thế.' Cậu ấy hẳn cũng còn nhớ. Cậu ấy tìm mọi cách để tỉa bóng, hoặc bấm bóng qua thủ môn để ghi bàn, thay vì đơn giản dứt điểm vào góc để giành chiến thắng 5-0." Gary Neville kể lại. Đó cũng là điều mà trước đây những huyền thoại như Bryan Robson, Steve Bruce, Roy Keane, Gary Pallister và Peter Schmeichel đã chỉ bảo, dạy dỗ chàng cựu hậu vệ phải của United.

Trợ lý Mike Phelan cho rằng: "Câu lạc bộ có triết lý của các tầng lớp lao động và cả thành phố cảm nhận được điều đó. Hãy đứng dậy, đón nhận chúng và làm việc thật chăm chỉ. Các kỹ năng ư? Đúng rồi, chỉ cần thực hiện đi thực hiện lại, và mạnh mẽ hơn nữa."

Trong khi Ronaldo vẫn đang phải học cách giải phóng trái bóng ra khỏi đôi chân của mình, thì có lẽ những người tại United phải chịu đựng nhiều nhất chính là các tiền đạo. Ngoài một người đặc biệt ra, chẳng ai nằm trong top các cầu thủ ghi bàn của đội.

* * *

Không cần thiết phải tập trung quá nhiều vào văn hóa cụ thể của câu lạc bộ, nhưng tôi muốn thực hiện một số quan sát sau.

Ở Bồ Đào Nha, sức ảnh hưởng của người Anh rất sâu rộng, nhưng phần lớn dân chúng theo Công giáo. Sự khác biệt của hai nền văn hóa đã làm nổi bật lên sự khác biệt giữa tâm lý người Anh và Công giáo châu Âu, mà theo tôi, sẽ theo cả vào bóng đá, nơi tồn tại những sự khác biệt tương tự.

Sự khác biệt trong tâm lý đạo đức giữa người Công giáo và Tin lành thật phức tạp nếu chúng ta đi sâu vào phân tích. Nhìn chung

người Công giáo châu Âu có thái độ tự do đối với vấn đề đạo đức hơn so với người Anh theo đạo Tin lành vốn hơi quá nghiêm khắc. Và đó cũng là lý do.

Cuộc cải cách của đạo Tin lành ở Anh khác biệt với các phần còn lại của châu Âu ở chỗ thực chất nó là cuộc cải cách về chính trị hơn là vấn đề tôn giáo. Giáo hội Anh khi mới thành lập đã chọn sự nghiêm khắc trong thuyết Luther của người Đức với cốt lõi là làm việc chăm chỉ, đạo đức và một tâm lý đạo đức bảo thủ theo Kinh thánh.

Cuối thế kỷ XVI, Vương quốc Anh là một hòn đảo chìm trong chiến tranh với Công giáo châu Âu. Trong cuộc chiến giành quyền bá chủ, Công giáo cuối cùng đã thua trận, Giáo hoàng và chính quyền Anh đã tiến đến việc thành lập một nhà thờ rất khác biệt của riêng họ: Giáo hội Anh giáo.

Từ đó, nước Anh và Vương quốc Anh sau này trải qua bốn thế kỷ thù địch sâu sắc và nghi ngờ tất cả mọi thứ của người La Mã, tức là Công giáo châu Âu.

Học thuyết nghiêm khắc về sự chăm chỉ, trung thành với Hoàng gia, giá trị gia đình và ưu tiên của quốc gia đạt đến đỉnh cao trong thời đại Victoria khi người ta cho rằng Nữ hoàng và Người đứng đầu Giáo hội Anh là biểu tượng sống chứng minh Chúa là một người Anh; và người Anh, nói rộng ra, là những người được chọn. Sự ưu việt của người Anh và ước muốn nhìn thấy giá trị của người Anh là những điều duy nhất có ý nghĩa và hằn sâu trong tính cách của người Anh.

Một điểm nữa trước khi chúng tôi đưa nó vào thế giới bóng đá. Đức Tin lành hết sức nghiêm khắc. Mọi người đều phải tuân theo luật lệ. Hai thiên niên kỷ dưới sự thống trị của Công giáo dẫn đến tâm lý muốn bẻ cong các luật lệ khi phải ở trong khuôn khổ. Trong khi đó, các quốc gia Công giáo lại không quan tâm quá nhiều đến các luật lệ. Điều họ quan tâm là làm thế nào để vượt qua chúng mà không bị bắt. Đó cũng là lý do tại sao tham nhũng tại các quốc gia này là một phần trong văn hóa của họ.

Tôi thực sự thấy ấn tượng khi rất nhiều trong số những luận điểm trên, dù chung chung hay cụ thể, đều được áp dụng trong bóng đá.

Ý thức về giá trị của mình luôn vượt trội so với các quốc gia khác, người Anh coi những hành vi thiếu fair-play như ngã vờ, ăn vạ,

giả đau… là không thể chấp nhận.

Vâng, khi các cầu thủ người Anh ăn vạ, thì người ta sẽ giải thích rằng đó là kết quả của "ảnh hưởng từ nước ngoài" hay, tử tế hơn, là hành vi phi thể thao!

Nói cách khác, khác biệt trong thái độ đối với luật lệ giải thích tại sao các cầu thủ đến từ các quốc gia Công giáo có xu hướng cố gắng qua mặt trọng tài và có thể còn ăn mừng nếu làm được điều đó. Khi một cầu thủ ngã vờ trong vòng cấm, các hậu vệ thường chạy lại trọng tài để phân trần. Nhưng ở Anh, điều đầu tiên là họ sẽ hướng sự giận dữ của mình đến cầu thủ đối phương như thể muốn chỉ trích.

Đây chỉ là phần nổi của tảng băng chìm khổng lồ về văn hóa, giúp chúng ta phần nào giải thích tại sao người Tây Ban Nha hoặc Bồ Đào Nha và người Anh không phải lúc nào cũng đồng thuận với nhau về những phương diện tạo nên một trận đấu hay, hoặc cầu thủ nào xứng đáng được khen ngợi nhất.

* * *

Chúng tôi đang nói về việc thay vì đi bóng qua người hay căng ngang cho đồng đội, Ronaldo luôn cố gắng đánh lừa đối thủ. Tiền đạo người Hà Lan Ruud Van Nistelrooy thường bực mình khi tham gia các bài tập của cả đội.

Anh thỉnh thoảng la lớn trong các buổi tập: "Tôi không thể thi đấu với gã này nữa. Cậu ta không chịu căng ngang. Tôi không muốn chạy chỗ vì cậu ta đâu có chuyền bóng."

Vài lần Rio Ferdinand đã nghe thấy từ chàng tiền đạo người Hà Lan rằng anh ấy không còn muốn thi đấu với Ronaldo nữa.

Edwin van der Sar giải thích, "Tôi nghĩ Ruud đã quen với việc David Beckham luôn chuyền mỗi khi có bóng. David không có tốc độ để đi bóng và vượt qua đối phương, vì thế anh ấy phải thực hiện phương án khác. Còn Ronaldo thì có cả tốc độ và kỹ thuật."

Cristiano là một tiền vệ cánh có đầu óc của một chàng tiền đạo. Hoặc có thể là một tiền đạo có thể chơi dạt cánh.

Tuy nhiên, có vẻ như còn có một điều gì khác trong mối mâu thuẫn này, một yếu tố mang tính cá nhân nhiều hơn. Van Nistelrooy đã ghi 150 bàn thắng trong 5 mùa bóng cho câu lạc bộ, là một ngôi sao lớn tại United trước khi Cristiano đặt chân đến.

Thế nhưng, từ Bồ Đào Nha, một cầu thủ tuổi teen mảnh khảnh lại đang giành được sự ủng hộ của các cổ động viên. Tình hình trở nên tồi tệ hơn. Ferdinand tiết lộ: "Họ có một vài mâu thuẫn nhỏ. Một lần tôi thấy Ruud Van Nistelrooy đá cậu ta, nên tôi đã đá lại Ruud để 'nhắc nhở' một chút. Rồi Ruud vung tay đấm tôi, nhưng may mà trượt."

Sự cố đó diễn ra ngay trước trận đấu cuối cùng của mùa giải 2005-06 với Charlton. Cristiano ra sân ngay từ đầu trong khi Van Nistelrooy lại không có tên trong danh sách. Kể từ đó, cầu thủ người Hà Lan không thi đấu cho United thêm một lần nào nữa.

* * *

Rio Ferdinand dành khoảng 8 tháng để động viên Cristiano với lời nhắn trước mỗi trận đấu: "Ghi bàn và kiến tạo nhé!"

Các cầu thủ khác thì luôn nhắc anh ấy phải đứng vững trên đôi chân thay vì ngã lăn ra, bởi nó sẽ khiến đội mất điểm. Tất cả những cú tắc bóng đều hướng về anh ấy, nhưng sự rườm rà của anh thì vẫn không mang lại nhiều hiệu quả. Ferguson đã phải trao đổi thẳng thắn với Ronaldo: "Hãy nhìn xem. Chúng ta không được hưởng penalty, cũng không có quả phạt nào trong trận gặp Leeds. Mỗi khi cậu ngã xuống, sẽ chẳng có quả phạt nào hết vì các trọng tài đều nghĩ rằng cậu ăn vạ và ngã xuống một cách quá dễ dàng. Trận đấu với Charlton, mỗi khi cậu chạm bóng, đám đông la ó và điều đó có thể tác động đến đội khách. Cậu ngã xuống quá dễ dàng!"

Phil Neville cho rằng: "Khó khăn lớn của cậu ấy là sức khỏe; cậu ấy ngã liên tục. Cậu ấy có vẻ như không đủ sức mạnh để thi đấu trọn vẹn 90 phút thời điểm đó. Tôi không chắc cậu ấy hiểu cách giữ vị trí và hy sinh bản thân. Sự đặc biệt của Ronaldo có lẽ nằm ở chỗ, cả đội phải phát triển xoay quanh cậu ấy, hơn là cậu ấy sẽ phải thích nghi theo cả đội. Nhưng muốn vậy, trước tiên cậu ấy phải thể hiện mình xứng đáng với điều đó đã."

Mặc dù có thể thi đấu ở cả hai cánh, Ferguson luôn xếp Ronaldo thi đấu phía trước Gary Neville để cầu thủ kinh nghiệm này có thể nói chuyện, chỉ bảo và nhắc nhở anh. Phil Neville nhớ lại: "Trong trận đấu với Arsenal, Ronaldo được yêu cầu phải giữ vị trí thi đấu trong đội hình. Họ có Pirès một bên, Ljungberg phía đối diện, chúng tôi không được phép để sơ hở bất cứ khoảng trống nào. Trong buổi tập luyện trước trận, mọi sự tập trung đều dồn về cậu ấy để giúp cậu ấy duy trì vị trí của mình."

Nhưng Ronaldo vẫn thường xuyên quên nhiệm vụ của mình. Trong mùa giải đầu tiên ở câu lạc bộ, vị huấn luyện viên đã phải khá vất vả với anh ấy.

Trong trận đấu đầu tiên Ronaldo trở lại quê hương kể từ khi ký hợp đồng với Manchester United, trận đấu ở Champions League với Benfica, Ferguson đã không thể kiềm chế bản thân. Mọi thứ nằm ngoài dự liệu, khi đội bóng Bồ Đào Nha giành chiến thắng 1-0. Ngay tại Lisbon, chàng tiền vệ cánh cố gắng suốt cả trận chỉ để chứng minh mình là một cầu thủ đến từ Premier League, nhưng đã thực sự gây thất vọng.

Ferguson nổi nóng: "Cậu nghĩ cậu là ai chứ? Cố gắng chơi bóng một mình à? Cậu sẽ chẳng bao giờ thành tài được nếu cứ chơi theo cái kiểu như vậy!"

Ronaldo bật khóc.

Các cầu thủ khác để anh một mình. "Cậu ấy cần phải học," Ferdinand nói. "Đó là thông điệp từ cả đội chứ không chỉ từ huấn luyện viên Ferguson: mọi người đều nghĩ cậu ấy phải học hỏi thêm nữa."

Sau tất cả, những lời chỉ trích, những giọt nước mắt, chàng trai người Bồ lại bắt đầu lao vào tập luyện để cải thiện bản thân.

Không quá ngạc nhiên khi đồng đội tiếp tục chọc tức anh ấy. Quinton Fortune và Rio Ferdinand không ngừng nhắc nhở anh về sự cố đó suốt vài tuần sau.

"Cậu ấy lại khóc trong phòng thay đồ!"

"Im đi! Các anh đang nói cái gì đó?"

"Cậu bé khóc nhè, cậu bé khóc nhè!"

Ferguson biết rằng sau "cây gậy" thì phải là "củ cà rốt" - sau những lời chỉ trích, nhắc nhở nghiêm khắc thì sẽ đến sự bảo ban, ân cần. Đó là phương pháp tốt nhất đối với những tài năng đặc biệt như Ronaldo. Alec Wylie nhớ lại: "Trước mỗi trận đấu, huấn luyện viên luôn hỏi anh ấy trước mặt cả đội: 'Sao cậu đi bóng nhiều thế, sao không phải là những đường căng ngang vào trong?' Ông ấy nói khá to, nhưng không hề gắt giọng. Ngay sau đó, ông sẽ đến bên và ngồi cạnh cậu ấy để giải thích. 'Đừng thất vọng, cậu cần hiểu rằng bóng đá Anh rất khác.'"

Ferguson chưa từng dành cho bất kỳ cầu thủ nào sự tôn trọng và tình cảm như với Ronaldo.

* * *

Cristiano ở trong một khách sạn sau khi mới chuyển đến Manchester, và sớm thuê một căn nhà khác để mẹ và anh chị em của anh ở đó trong thời gian dài.

"Cậu ấy không ngừng ca thán về thời tiết nơi đây," Alec Wylie còn nhớ rất rõ. "Ngày nào cậu ấy cũng bảo: 'Mặt trời hình như không tỏa sáng ở đây. Chết tiệt. Cái thời tiết đáng ghét.' Và cứ thế tiếp diễn suốt 6 năm. Có lần chúng tôi phải đến làm khách trên sân của Porto trong khuôn khổ Champions League, và khi chúng tôi bay đến Bồ Đào Nha, trời mưa không dứt. Anh ấy lại bắt đầu bài ca: 'Chết tiệt. Cái thời tiết đáng ghét.' Nhưng không quên bổ sung: 'À, không, đây không phải là Lisbon.'"

"Một ngày mùa đông, chúng tôi đáp chuyến bay từ Manchester đến Newcastle vào khoảng 2 giờ chiều," Mike Phelan kể lại. "Bầu trời khá trong ở Manchester. Nhưng khi hạ cánh xuống Newcastle, trời bắt đầu sầm sì. Tôi vẫn còn nhớ Ronaldo hỏi: 'Ánh nắng đi đâu hết cả rồi? Ai tắt đèn đi vậy?'"

"Tôi khá thích chàng thanh niên này," Keane viết trong cuốn tự truyện của mình. "Cậu ta có bề ngoài khá ổn, và một thái độ tốt... Sau vài ngày đầu tiên, khi xem cậu ấy tập luyện, tôi đã nghĩ, 'Chàng trai này sẽ là một trong những cầu thủ vĩ đại nhất thế giới cho mà xem.' Đương nhiên không nói công khai, bởi vì tôi luôn cẩn trọng với việc khen hay chê cậu ấy... Cậu ấy có thể chất, ngôn ngữ của cơ thể. Nhưng cũng có đôi chút kiêu ngạo... Cậu ấy gần như ngay lập tức trở thành một trong những cầu thủ chăm chỉ nhất tại United."

Bên cạnh đó, Ronaldo cũng dần dần tiến bộ hơn trong phong cách thời trang. "David Beckham trước đây cũng vậy," Gary Neville nhớ lại. "Nhưng ngay cả David Beckham cũng có những ngày không chỉn chu cho lắm. Andy Cole chẳng mấy khi quan tâm đến chuyện ăn mặc, Ryan Giggs thì gọn gàng và đơn giản, nhưng còn Cristiano, mỗi ngày đều phải thật hoàn hảo. Cậu ấy muốn mọi thứ phải gọn gàng, nề nếp, tất cả phải thật sự ăn nhập với nhau."

Trong cuộc nói chuyện tiếp theo, Gary nhắc đến một yếu tố khá thú vị: "Bạn có thể dễ nhận ra Ronaldo khá giống với Beckham - cả hai đều muốn nhiều hơn ngoài bóng đá. Họ là những cầu thủ lớn,

nhưng họ cần đạt được nhiều hơn ngoài bóng đá. Cứ như thể bóng đá là chưa đủ với họ." Ronaldo dần dần tìm thấy những đồng minh theo thời gian, chẳng hạn như Carlos Queiroz, người đã trở lại làm trợ lý cho huấn luyện viên Ferguson trong mùa giải thứ hai của cầu thủ này tại câu lạc bộ. Phil Neville kể: "Carlos thường điên lên với những cú tắc bóng vào cậu ấy. Nhưng tôi nghĩ có lẽ Sir Alex kéo Carlos trở lại vì ông nghĩ điều đó sẽ tốt cho Cristiano." Cristiano dành 3 năm tập luyện cùng với huấn luyện viên thể hình người Ý Valter di Salvo, người đã chứng kiến sự hiệu quả mà ông gọi là hiệu ứng "cơn bão hoàn hảo" trong sự phát triển của Ronaldo: "Tất cả chúng ta đều bị tác động bởi môi trường xung quanh, bởi những người chúng ta chung sống và những người giúp chúng ta đi theo con đường của mình. Mọi thứ phải kết hợp ăn ý với nhau để tạo ra những điều tốt nhất, vì một chi tiết nhỏ dù tốt đến mấy cũng không thể tự mình làm nên điều gì ý nghĩa."

Di Salvo: "Manchester United là một điểm đến lý tưởng cho các cầu thủ như Ronaldo, và Ferguson cũng là một huấn luyện viên tuyệt vời. Với kinh nghiệm và những mối quan hệ mà ông có với các cầu thủ, ông ấy luôn tìm ra những điều tốt nhất trong các cầu thủ và tạo ra một nền tảng thật tốt quanh họ, tựa như một bức tường bảo vệ để các cầu thủ thỏa sức phát triển mà không phải lo lắng và áp lực quá lớn."

Ronaldo thừa nhận: "Trong Ferguson dường như có hai con người, và cả hai đều giúp tôi trưởng thành để có được như ngày hôm nay. Tôi học được từ ông mỗi ngày và biết rằng dù mình tiến bộ nhường nào, ông ấy vẫn luôn dạy mình những điều mới mẻ. Mỗi lời khuyên luôn giúp tôi trở nên tiến bộ hơn. Ông ấy như người cha thứ hai của tôi kể từ ngày tôi đặt chân đến Manchester. Tôi không chỉ tôn trọng ông ấy, mà còn có tình cảm như một người con đối với người cha của mình."

Sir Alex đã từng mài giũa biết bao nhiêu viên kim cương thô trong suốt sự nghiệp cầm quân của mình, nhưng ông chưa bao giờ thể hiện sự kiên nhẫn đến thế, như cách mà ông làm với Ronaldo. Đối với vị chiến lược gia người Scotland, "mọi thứ chỉ là công việc" nhưng sẽ không thể nào biết được niềm tin của ông dành cho Ronaldo là do tiềm năng của anh ấy hay là do mối liên kết khăng khít giữa hai người.

Phil Neville giải thích: "Sir Alex trao đổi với các cầu thủ rất nhiều. Nếu bạn để ý các video mà Ferguson nói chuyện với Ronaldo, ông luôn khoác tay lên vai cậu ấy."

Ở chiều ngược lại, Cristiano dành cho ông ấy cả "trái tim và tâm trí" của mình (giống như cầu thủ này đã từng chia sẻ). Ferguson biết rằng Cristiano vốn quen với thời tiết nắng ấm hơn và khá khó chịu khi thời tiết ở Anh không chiều lòng anh ấy. Ông cũng thấu hiểu những khó khăn mà một cầu thủ ngoại phải trải qua khi sống tại Anh và cuộc cạnh tranh ở đây khốc liệt ra sao. Đó là lý do tại sao ông quyết định cho Ronaldo thỉnh thoảng có một tuần nghỉ để trở về nhà. Cả hai sẽ cùng nói chuyện về tình trạng thể lực của anh ấy hoặc tận dụng những khoảng thời gian bị treo giò để Ronaldo hồi phục và nạp đầy năng lượng.

Như Pep Guardiola từng nói, mọi cầu thủ đều muốn cảm thấy thật đặc biệt và muốn huấn luyện viên yêu quý họ. Thậm chí là hơn thế, nếu có thể. Đó chính là những gì mà Sir Alex đã làm.

"Mọi người nhìn quanh và đặt câu hỏi, 'Sao cậu ấy lại được nghỉ?' 'Rồi cậu cũng sẽ được nghỉ thôi,'" Mike Phelan kể lại.

"Bất cứ thứ gì Ronaldo muốn, cậu ấy sẽ có được." Quinton Fortune chia sẻ. "Huấn luyện viên có thể chỉ đạo mọi người chơi chậm lại chỉ để bảo vệ Ronaldo, không được lao vào tắc bóng, tất cả chỉ để mang lại cho cậu ấy sự tự do và tự tin."

"Ronaldo là cầu thủ duy nhất mà huấn luyện viên trưởng bảo rằng: 'Cậu không cần bận tâm đến vị trí sau lưng mình, cứ ở trên đó và nhìn những gì mà đối thủ làm,'" Ole Gunnar Solskjær, người đã thi đấu 11 năm tại Old Trafford và rất thân với Ferguson từng tiết lộ như vậy.

Các cầu thủ khác đều phải thừa nhận là Ronaldo thật sự khác biệt. "Có thể chỉ trích họ ở điểm gì nếu như họ giỏi đến vậy?" Ryan Giggs từng tự hỏi bản thân. "Quả thật, đôi khi cũng có đôi chút bực bội. Nếu bạn có một trận đấu tồi, nếu bạn ở trong tình huống tương tự, bạn đã phải lĩnh trọn 'máy sấy tóc' từ Sir Alex rồi."

Cả đội bắt đầu pha trò về mối quan hệ đặc biệt này với những cảm xúc lẫn lộn, một chút hài hước xen với ghen tị: "Ông ấy là bố của cậu! Ông ấy là bố của cậu!"

Do thường xuyên thiếu vắng bóng dáng người cha trong gia đình, Ronaldo thực sự không có một hình mẫu để học hỏi. Kết quả là, anh dành cả cuộc đời để tìm kiếm điều đó. Những hình mẫu như Ferguson và Jorge Mendes đã lấp đầy khoảng trống đó.

Cảm giác thiếu vắng tình phụ tử chính là thỏi nam châm thu hút Ronaldo đến với vị huấn luyện viên người Scotland. Mike Phelan

chia sẻ: “Ở cậu ấy vẫn còn sự trẻ con, khiến bạn muốn yêu thương, giúp đỡ.”

Trong khi đó, Dinis không hề muốn là một phần của thế giới hào nhoáng quanh cậu con trai. Ông hiếm khi đến Manchester, và mỗi dịp đến Anh, ông đều muốn nhanh chóng trở về ngôi nhà ở Madeira.

* * *

Ferguson để Ronaldo ngồi dự bị trong trận đấu không có nhiều ý nghĩa khi đối đầu với West Ham. Ronaldo mỉm cười hỏi vị chiến lược gia người Scotland rằng liệu ông ấy có nghe thấy lời bài hát mới mà các fan dành tặng anh. Fergie vẫn biết câu hát thường ngày: “Anh ta chơi bóng bên trái, rồi bên phải, anh là Ronaldo... lalala.” Nhưng hôm nay có thay đổi một chút: “Anh ta chơi trên ghế dự bị. Anh ta chơi trên ghế dự bị...” Sir Alex bật cười.

Chưa từng có ai nói chuyện với Ferguson theo kiểu đó. Đặc biệt là những tân binh gần đây.

“Cậu ấy từng khiến huấn luyện viên hú hồn.” John O’Shea tiết lộ. “Đó là thời điểm trước một trận đấu. Tôi nghĩ cậu ấy trốn dưới bàn, đùa nghịch với quả bóng rồi lăn nó về phía bạn. Bạn định bắt lấy bóng bằng chân hoặc tay của mình, nhưng cậu ấy sẽ giữ bóng trước khi bạn bắt được nó. Cậu ấy có băng dính, vì vậy cậu ấy có thể lăn nó về phía Sir Alex và ông ấy đã giơ tay ra nhặt nó lên. Nhưng cậu ta bất ngờ thò đầu lên để lấy lại bóng, cảm giác ông ấy suýt ngã ngửa. Tất cả la lớn, và đó chỉ là một trong số rất nhiều lần cậu ấy chọc phá mọi người. Cậu ta đứng đó nghiêm nghị, bởi vì cậu hiểu Sir Alex tức giận như thế nào, mặc dù ông ấy sớm nhận ra đó là một trò đùa của chàng cầu thủ tinh nghịch này.”

* * *

Anh ấy thực sự đã có sự tiến bộ đáng chú ý trong mùa giải đầu tiên của mình ở United. Nhưng những mối nghi ngờ vẫn còn.

Ryan Giggs thừa nhận: “Tôi vẫn còn một chút nghi ngờ. Tôi tự hỏi, ‘Liệu bản hợp đồng với cậu ta có đúng đắn không?’ Đó là do sự thiếu nhất quán, những quyết định sai lầm, hay việc cậu ấy quá nỗ lực để thể hiện.”

* * *

Trong khi đó, Ronaldo vẫn tập luyện chăm chỉ.

Valter di Salvo cho rằng: “Cậu ấy cần cảm ơn cha mẹ mình. Họ đã sinh ra cậu ta với những sợi cơ có khả năng co duỗi thật nhanh. Bạn không thể nào có được điều này chỉ nhờ tập luyện. Thể chất của cậu ấy phát triển giống như một vận động viên điền kinh, hơn là một cầu thủ bóng đá.”

“Cậu ấy có tố chất về thể hình, kỹ thuật và cả chiến thuật, kết hợp với sức mạnh tinh thần nữa. Đó là bốn yếu tố khiến cậu ấy trở nên thật đặc biệt,” Di Salvo kết luận. Ronaldo thực sự dũng mãnh khi bứt tốc nhờ vào sức mạnh ở phần dưới cơ thể. Anh ấy có sự chính xác, kết hợp với những pha di chuyển ở tốc độ cao, kết quả của sự kết hợp giữa nhiều giờ tập luyện trên sân và hệ gen đặc biệt của mình.

Có hàng nghìn ví dụ về sự nỗ lực, cố gắng để anh định hình cơ thể cũng như số phận của chính mình. Câu chuyện anh thực hiện khoảng 3.000 động tác đứng lên - ngồi xuống mỗi ngày có thể không hoàn toàn đúng sự thật, nhưng những gì sau đây lại hoàn toàn chính xác.

Ronaldo đã xin Alec Wylie một quả bóng. John Campbell, một người phụ trách trang phục khác của đội vốn không thích những gì trái với kế hoạch, la lớn: “Đi đâu thế chàng trai?”

Ronaldo đáp: “Tập đá phạt.”

John không mấy hài lòng. Ông lẩm bẩm, “Khỉ thật.” Ông đang muốn mang tất cả quần áo đến phòng giặt là. “Nhanh lên nhé, chàng trai!”

“Không lâu đâu. John này, tôi sẽ trở thành cầu thủ xuất sắc nhất thế giới. Tôi cần phải làm điều này.”

Edwin van der Sar: “Cuối mỗi buổi tập, Ronaldo đẩy tôi đến cầu môn để cậu ấy có thể thực hiện những cú đá phạt. Tôi nói: ‘Không, bảo Tomasz Kuszczak hoặc ai đó đi.’ Cậu ấy liền đáp, ‘Không, tôi chỉ muốn anh thôi; tôi muốn ghi bàn vào lưới người giỏi nhất.’ ‘Nhưng cậu chưa ghi bàn vào lưới của tôi mà!’ ‘Chờ đấy, tôi sẽ làm được!’”

“Tất nhiên, cậu ấy đã làm điều đó một vài lần với kiểu đá phạt bóng xoáy nổi tiếng của mình.” Van der Sar nói thêm.

Tiền đạo người Pháp Louis Saha kể lại: “Trước kia tôi bị cho là tập luyện không chăm chỉ và hay bị chấn thương. Vì thế tôi bắt đầu tập luyện chăm chỉ hơn, thậm chí là hơn nữa để không ai phàn

nàn. Sau đó, tôi cũng cố thực hiện như những gì Ronaldo làm nhưng tôi thực sự không thể theo kịp cậu ấy. Cậu ấy chuẩn bị các bài tập cho riêng mình, có thể chạy từ bên này sang bên kia đường biên sân, hoặc giữa các chướng ngại vật hình chóp cách nhau hàng trăm mét. Cậu ấy có thể rê bóng, tăng tốc, rê bóng qua các chướng ngại vật, và sau đó nghỉ khoảng vài giây trước khi làm đi làm lại. Bứt tốc là thứ rất quan trọng trong bóng đá, bạn có thể thực hiện nó một vài lần thôi, nhưng cậu ấy làm nó theo chiều này rồi chiều ngược lại liên tục ba, bốn lần - không nhiều người làm được điều đó như cậu ấy."

Ronaldo không phải sinh ra đã biết tất cả, anh ấy cần được hướng dẫn để đạt những mục tiêu của mình.

* * *

"Tôi sẽ trở nên xuất sắc nhất thế giới và ông phải giúp tôi." Đó là điều mà Cristiano Ronaldo đã nói với Mick Clegg.

Khi cầu thủ người Bồ mới đặt chân đến đây, anh nhanh chóng ngó nghiêng những nơi anh đi qua (hoặc ít nhất những nơi xuất hiện những người có thể giúp anh phát triển bản thân) và tình cờ gặp một vị huấn luyện viên thể hình.

Clegg không phải và cũng chưa từng là một cầu thủ bóng đá. Ông ấy thích được gọi là một học giả nghiên cứu về cơ thể người và những hạn chế của nó.

Hai đứa con ông, do chính ông huấn luyện cũng đều theo đuổi sự nghiệp cử tạ. Họ không thực sự có tài năng đặc biệt, nhưng nổi bật với sức mạnh cơ bắp, những thứ được phát triển theo quãng thời gian tập luyện với cha mình ở một phòng gym tại Ashton-under-Lyne, một thị trấn nhỏ gần Manchester. Một trong hai, Michael, thậm chí đã từng thi đấu ở đội một United sau khi gây ấn tượng mạnh với huấn luyện viên Ferguson bởi thể hình to lớn.

Mick Clegg cuối cùng trở thành huấn luyện viên thể lực cho Manchester United. Chỉ nghe chức danh thì không thể diễn tả hết vai trò của ông. Ông được trao toàn quyền để cải thiện màn trình diễn trên sân của tất cả các cầu thủ. Và ông đã cố gắng làm điều đó: kéo dài sự nghiệp thi đấu của Roy Keane và hỗ trợ Ryan Giggs có thể tiếp tục chơi bóng ở tuổi 40.

Cố gắng giải thích những thứ mà ông nghĩ và làm với Ronaldo bằng mấy trang giấy thì không thể lột tả được hết. Vì thế hãy ngồi xuống ghế ở nơi làm việc của Clegg trong phòng gym và quan sát:

Hàng tá những bức ảnh của các vận động viên điền kinh được dán trên tường của phòng tập. Có cả những chiếc bàn phủ kín bằng các bài báo và những cuốn sách kỹ thuật về tập luyện thể hình. Ông giúp bản thân cảm thấy thoải mái bằng những trang sách đó. Và cuộc trò chuyện với ông ấy hết sức dễ chịu. Ông bắt đầu kể:

"Khi Cristiano đến, tôi đang đảm nhận nhiệm vụ phát triển sức mạnh tại Manchester United. Nói dễ hiểu hơn, tôi giúp các cầu thủ cải thiện tốc độ và thể lực của mình.

Với một cầu thủ mới đến, cậu ta sẽ làm quen với đội, các trợ lý và sau đó bắt đầu tập luyện. Bóng đá tất nhiên vẫn là trung tâm, nhưng có rất nhiều thứ khác xung quanh nó. Ronaldo rất nhanh nhẹn và ham học hỏi; anh ấy muốn hiểu mọi thứ - không chỉ có món chính, còn cả khai vị, salad và các loại gia vị nữa.

Mọi người trong câu lạc bộ đều muốn có một văn phòng, bao gồm những nhà khoa học về thể thao; tôi thì không cần những điều đó. Tôi chỉ có một phòng gym và một chiếc ghế. Bạn luôn có thể tìm thấy tôi ở đó.

Hôm cậu ấy đến phòng gym, tôi đang ở một mình. Chúng tôi ngồi nói chuyện với nhau. Cậu ấy kể tôi nghe một chút về câu chuyện quá khứ của mình và tôi biết cậu ấy là người rất quyết tâm và có nghị lực. Tiếng Anh cũng khá ổn.

Tôi nhớ có lần cậu ấy đi cùng với một vài cầu thủ trẻ khác. Họ thường bảo: 'Cậu nên nói tiếng Anh khi ở Anh,' thì cậu ấy đáp trả, 'Tiếng Anh à, cậu chỉ nói được mỗi một thứ tiếng thôi ư?'

Họ cũng thường trêu chọc cách ăn mặc của cậu ấy. Cậu thường đáp: 'Tôi không quan tâm, tôi sẽ xuất sắc nhất thế giới, cứ cười đi nếu muốn.'

Có một ngọn lửa vô hình vẫn âm ỉ cháy trong cậu ấy. Vì thế, bằng mọi cách, cậu ấy luôn cố gắng đến gặp tôi.

Cậu ấy nhìn thẳng vào mắt tôi: 'Tôi sẽ trở nên xuất sắc nhất thế giới và ông phải giúp tôi.'

Rất nhiều người đã nói vậy, nhưng…

Cậu ấy muốn biết những thứ tôi làm, và muốn nói với tôi những điều mà cậu ấy muốn. Nhiều người cũng làm thế và rồi lại không thực hiện. Nhưng cậu ấy thực sự khác biệt.

Cristiano, mới chỉ 18 tuổi, đã biết quan sát những gì mọi người đang làm và hiểu rằng: 'Tôi phải làm nhiều hơn thế nữa, phải làm tốt hơn và thường xuyên hơn.' Đó là triết lý của cậu ấy.

Điều đó khiến cậu ấy thật tuyệt vời.

Tôi vỗ tay và bảo: 'Vậy thì hãy bắt đầu thôi.'

Tôi nhận ra rằng tôi đang làm việc với một cầu thủ có thể chất hoàn hảo. Cấu trúc cơ bắp, mỡ cơ thể, kích thước, sức đề kháng, sự nhanh nhẹn, sức mạnh, sức bền... Cậu ấy có sự cân bằng đến hoàn hảo.

Tôi thường đến sân tập vào khoảng 9 giờ mỗi sáng. Cậu ấy cũng thường đến vào khoảng đó hoặc thậm chí sớm hơn để chuẩn bị tập luyện. Sau đó, cậu ấy đến phòng gym.

Chúng tôi dành ra khoảng 20 đến 25 phút cho những bài tập gần nhất mà chúng tôi tập trước đó.

Sau đó cậu ấy tham gia đạp xe với đội hoặc căng cơ khoảng 20 đến 25 phút.

Tiếp đến, họ ra ngoài và chơi bóng ma theo các vòng nhỏ, bài tập vốn rất quan trọng. Nhiều người không nhận ra tầm quan trọng của nó với các cầu thủ. Sau đó các buổi tập sẽ bắt đầu cùng với huấn luyện viên trưởng, họ sẽ tập đi bóng quanh các chướng ngại vật hoặc một vài thứ khác. Cuối cùng là tập dứt điểm. Sau đó thì mọi người rời sân.

Nhưng trừ cậu ấy ra.

Bạn đã bao giờ đến Carrington chưa? Có một ngọn đồi phía sau nơi họ tập luyện, cậu ấy thường đến đó và rèn luyện các kỹ thuật. Cậu ấy luôn tập một mình vì không muốn mọi người để ý đến. Nhưng đôi khi cũng có những khán giả bắt gặp cậu ấy đang tập kỹ thuật mới.

Một vài ngày sau, cậu ấy bắt đầu thể hiện những kỹ thuật đó trên sân tập, trước mặt các cầu thủ xuất sắc của đội. Cuối cùng, cậu ấy thể hiện nó trong các trận đấu chính thức. Trận nào nhỉ? Không phải các trận đấu lớn với Chelsea hay Arsenal, mà thường là trận đấu với các đội nhỏ hơn như Derby County hay Bolton. Cậu ấy hiểu trong những trận đấu lớn, nếu mắc sai lầm, đám đông sẽ phát điên như thế nào. Và chắc chắn cậu ấy đã từng bị các fan, có thể là cả các huấn luyện viên chế nhạo. Cậu ấy biết điều đó là mạo

hiểm - rất dễ mắc sai lầm, nhưng không hề lo lắng. Cậu ấy đang tập luyện các kỹ năng cho tương lai.

Vì thế cậu ấy đến gặp tôi thường xuyên trong phòng gym, và chúng tôi bắt đầu tập luyện để cải thiện tốc độ, sức mạnh, hoặc boxing, hoặc bất cứ bài tập nào cần thiết.

Mọi thứ bắt đầu khi Roy Keane tập boxing và Ryan Giggs tập tất cả mọi bài tập. Trước Cristiano, Giggs là một người đàn ông thực sự. Cristiano vốn không muốn tập boxing, nhưng đó là một trong số các bài tập bắt buộc. Cậu ấy nghĩ: 'Mọi người đều tập giống như Giggs, vì thế tôi cũng sẽ cố gắng thử.' Và cậu ấy đã thử. Tôi nghĩ là tôi đã khiến Ryan buồn một chút khi phát biểu Cristiano là người muốn những bài tập đó hơn bất cứ ai, sẵn sàng cố gắng hơn bất cứ ai, và thậm chí đã dành nhiều thời gian tập luyện hơn chính Ryan.

Cậu ấy thích những bài tập cá nhân, nhưng đôi khi cũng muốn ai đó tập cùng để tạo sự ganh đua.

Và chúng tôi cùng tập với nhau. Chúng tôi sẽ ghi lại những gì mà cậu ấy cần luyện thêm, những gì hiệu quả và bỏ đi những gì không cần thiết với cậu ấy.

Cậu ấy thường kết thúc buổi tập rất muộn.

Ronaldo là một trong số những cầu thủ đầu tiên nấu ăn tại nhà. Cậu ấy đến trại tập luyện của câu lạc bộ để ăn trưa cùng cả đội, sau đó ngủ trưa một lát. Sau khi ngủ dậy, cậu ấy đến bể bơi. Tiếp đến là một vài bài tập căng cơ, ăn bữa chiều. Cậu ấy đôi khi cũng ra ngoài dùng bữa tối cùng bạn bè nhưng tuyệt nhiên không uống rượu.

Cậu ấy luôn được mọi người vây quanh. Thường là bạn bè và gia đình từ Madeira. Trước đây, cậu ấy sống cùng với Nani và Anderson. Cậu ấy tự tạo ra không gian vui vẻ cho riêng mình để giải tỏa những áp lực và những cố gắng ngày qua ngày.

Rồi cậu ấy lên giường và đi ngủ. Không tivi trong phòng ngủ để tránh mất tập trung.

Và sáng hôm sau khi thức dậy, mọi thứ lại diễn ra như vậy. Mọi thứ lại bắt đầu, ngày này qua ngày khác, tuần này qua tuần khác.

Suy nghĩ của chúng ta kiểm soát mọi thứ - tinh thần, nhận thức, bài học trực quan, và cả cảm xúc.

Tôi không nghĩ mọi người đều nhận ra cảm xúc là một phần quan trọng trong môn thể thao vua.

Cả tôi và Cristiano có một điểm chung là luôn bị ám ảnh bởi một điều gì đó. Rất, rất ám ảnh. Khao khát phát triển thể chất giúp cậu ấy nâng cao màn trình diễn trên sân cỏ.

Tôi nghĩ cậu ấy không thể thắng trong mọi trận đấu. Thực tế cậu ấy đã từng thua rất nhiều. Không phải con đường lên đỉnh thế giới lúc nào cũng dễ dàng và thẳng tắp. Một vài lần vấp ngã sẽ rất bổ ích.

Điều quan trọng là cậu ấy phải lên kế hoạch cho những điều đó trong đầu mình. Những thứ mà cậu ấy làm và cách cậu ấy đạt được điều đó mới thực sự chứng minh cậu ấy là một thiên tài. Tôi chưa bao giờ gặp cầu thủ nào như vậy.

Cậu ấy có thích bóng đá không ư? Cậu ấy thích những trận đấu. Và yêu những hành trình đó. Ý tôi là mọi người đều muốn trên đỉnh của thế giới nhưng lại thường lãng quên hành trình để lên được tới đó.

Cũng giống như những nghệ sĩ. Một bức tranh đẹp đôi khi bắt đầu bằng những nét vẽ trông có vẻ nhàm chán và nhạt nhẽo, điều quan trọng là phải tiếp tục và tiếp tục, để cuối cùng bức tranh tuyệt đẹp sẽ dần hiện ra.

Tất nhiên, cậu ấy muốn trở thành một cầu thủ xuất sắc, và rõ ràng, cậu ấy muốn thành công. Nhưng cậu ấy còn muốn một hành trình vui vẻ nữa. Cậu ấy trông không được vui vẻ như người khác bởi những áp lực mà cậu ấy tự đặt ra cho mình. Nhưng tất cả đều xứng đáng khi đến cuối cùng bạn có thể nói: 'Yeah! Mình đã làm được!'

Đó là lý do tại sao cậu ấy ăn mừng theo cách thật điên cuồng. Mọi người thường ít nhận ra những gì cậu ấy đã trải qua để đạt được những thành quả ấy. Cứ như thể cậu ấy được nở ra từ khối đá cẩm thạch vậy. Tôi có thể hiểu cậu ấy tự hào về bản thân như thế nào bởi như cậu ấy nói, 'Tôi đã tập luyện cực kỳ chăm chỉ để đạt được điều đó.'

Tự nhìn lại bản thân cũng là một phần quan trọng của kế hoạch. Nếu chỉ lao vào tập luyện thì thật khó để nhận ra những gì mình đang làm, nhưng nếu chịu nhìn lại bản thân, rút kinh nghiệm được càng nhiều thì bạn càng tiến bộ và những thứ bạn làm được càng nhiều.

Bạn cần một chiếc gương.

Mỗi khi nhìn mình trong gương, tôi không nghĩ cậu ấy sẽ nói: 'Nhìn này, mình thật đẹp trai.' Thay vào đó có thể là: 'Ồ, có một cái mụn kìa,' hay 'Có vẻ như mình đang béo lên, phải chăng chế độ ăn có vấn đề?' Hoặc, 'Mình không chắc hôm qua đã tập luyện đủ hay chưa.' Và cậu ấy sẽ nghĩ đến những gì phải làm tiếp theo.

Ban đầu, có vẻ như cậu ấy đã quan tâm quá nhiều đến những kỹ năng, nhưng ngay sau đó dần hiểu rằng ghi bàn mới là nhiệm vụ quan trọng nhất. Vâng, cậu ấy muốn chơi bóng, làm những điều tốt nhất cho cả đội, nhưng cậu ấy sẽ là người ghi bàn. Mọi thứ đơn giản là qua người, chiếm lấy khoảng trống, nhận bóng và ghi bàn. Đó là những thứ mà cậu ấy muốn.

Tất nhiên, cậu ấy cũng có những ngày thật tăm tối. Cậu ấy chỉ kể cho tôi nghe những gì muốn kể. Tôi chưa từng đặt câu hỏi. Bạn có thể thấy ở cậu ấy luôn có một chút lo lắng. Đôi khi nó giống như việc bạn đang xếp hình Lego và có một miếng ghép trong đó phá hỏng tất cả.

Có những lúc cậu ấy trở nên rất, rất bực bội, khi mọi thứ không đúng như ý muốn và tất cả đều quay lưng lại. Khi chúng tôi không giành được chiến thắng, hay khi cậu ấy ngã xuống, mọi người bắt đầu chỉ trích cậu ấy. Tôi dám chắc rằng huấn luyện viên cũng là một trong số đó. Cậu ấy thất vọng vì cậu ấy đã rất cố gắng nhưng không ai hiểu điều đó. Cậu ấy hiểu, tôi cũng hiểu, nhưng người khác thì không.

Tôi thật may mắn vì đã gặp Ronaldo trong giai đoạn thật sự quan trọng của cậu ấy - từ 18 đến 23 tuổi. Tôi đã ở bên cậu ấy hằng ngày, chia sẻ từng câu chuyện, những điều làm cậu ấy khó chịu hoặc phiền toái, và cả những điều khiến cậu ấy cảm thấy vui vẻ. Bạn có thể nhận thấy sự tiến bộ vượt bậc của cậu ấy. Không ai có thể dừng cậu ấy lại được.

Rồi một ngày cậu ấy rời câu lạc bộ.

Tôi ở lại với rất nhiều những thông số về sự tiến bộ vượt bậc của cậu ấy. Tôi đã được làm việc hằng ngày cùng với cầu thủ xuất sắc nhất thế giới, giúp cậu ấy phát triển từng ngày. Những mục tiêu mới và thử thách mới được hoàn thành mỗi ngày.

Cũng có những cầu thủ khác đến và nói rằng họ muốn trở thành số 1, nhưng tôi không tin tưởng lắm. Họ không dám nhìn thẳng vào mắt tôi.

Họ không duy trì được đủ lâu như tôi mong đợi.

Tôi nên làm gì với những gì mình đã dày công ghi chép, tích lũy? Tôi nên tặng nó cho ai?

Cristiano để lại trong tôi khoảng trống quá lớn.

Vì thế, tôi quyết định bỏ bóng đá."

* * *

"Ronaldo bắt đầu từ một thân hình tựa như Johan Cruyff, và đã trở thành một đấu sĩ." Jorge Valdano, cựu huấn luyện viên trưởng của Real Madrid tin rằng Cristiano đại diện cho mẫu cầu thủ mà chúng ta thường thấy trên sân bóng trong khoảng một thập kỷ tới. Hiện nay anh ấy thực sự là duy nhất, nhưng sau này thì chưa chắc.

Mặc dù, Valdano cho rằng đó là vấn đề hơn là lý do để lạc quan: "Trong bóng đá có nhiều cầu thủ sức mạnh như kiểu Cristiano, có thể hạ cả cánh cửa xuống, nhưng nghệ thuật chơi bóng thì chẳng có liên quan gì đến thể hình của các cầu thủ. Thậm chí đôi khi ngược lại."

Valdano bảo vệ ý tưởng rằng một cầu thủ bóng đá nhỏ con có xu hướng vận dụng trí não nhiều hơn, để khắc phục những nhược điểm về thể chất bằng trí thông minh, trên lý thuyết, điều đó khiến anh ta thích nghi tốt hơn trong mỗi trận đấu.

* * *

Ronaldo lại hiểu điều đó khác một chút. Động lực của anh ấy là không ngừng cải thiện bản thân và gắn điều đó với tập luyện chăm chỉ để đưa bản thân vượt qua những giới hạn.

Nhưng tại sao nó lại thôi thúc anh đến vậy? Điều gì ẩn chứa bên trong khiến anh luôn cần phải trở nên giỏi hơn, và giỏi nhất?

Động cơ kiếm tiền ư, có lẽ là chưa đủ. Hoặc có thể là do xuất thân từ nghèo khó. Các cầu thủ, cho dù khao khát giàu có tới cỡ nào đi chăng nữa, cũng không đủ để thôi thúc họ đạt đến mức độ ganh đua như Ronaldo.

Có những luồng ý kiến cho rằng, động lực lớn nhất thôi thúc một cá nhân vươn tới thành công chính là khao khát được mọi người yêu quý. Mong muốn đó có vẻ giống như của những đứa trẻ,

nhưng lại là nguồn động lực mạnh mẽ giúp trưởng thành hơn.

Và còn nữa, những ám ảnh phải cải thiện bản thân là phương tiện hữu hiệu để đạt được mục đích: được công nhận.

* * *

Còn một điều nữa.

Mick Clegg từng thừa nhận mình bị ám ảnh với cách thức tập luyện của Ronaldo, một con người theo chủ nghĩa hoàn hảo.

Trong khi đó, cha anh nghiện rượu.

Có những thứ gây nghiện lại khiến cho chúng ta khỏe mạnh hơn.

Sự tương đồng của Ronaldo và hoàn cảnh gia đình có thể là sự trùng hợp thuần túy. Hoặc không. Nhưng có lẽ thứ gen di truyền chung sẽ sớm giúp họ kết nối và hiểu nhau hơn.

Hoặc có thể là quá khứ đã giúp họ tạo ra sự kết nối cảm xúc thật mãnh liệt.

* * *

Ban đầu, bạn sẽ không thể nghĩ CẦU THỦ ĐÓ (ý chỉ Ronaldo) có thể chiến thắng bạn ở trận đấu đó và cả những trận sau nữa.

Wes Brown, cựu hậu vệ của Manchester United

Ronaldo ăn mừng cả những khoảnh khắc chiến thắng khi tập luyện, rồi nhanh chóng dừng để bước sang những bài tập khác.

Mike Phelan thường la lớn: "Đúng rồi, chúng ta sẽ chơi kiểm soát bóng nhiều hơn."

"Hai chạm ư? Chết tiệt."

"Cristiano, hãy tin vào chúng ta và vào những thứ chúng ta đang làm. Nếu có thể, hãy chuyền bóng sớm hơn và thường xuyên hơn, cậu sẽ trưởng thành hơn đấy. Khi có thể tham gia những tình huống bóng cùng với đồng đội nghĩa là cậu đang tiến bộ đó."

"Chết tiệt... Hai chạm à. Vớ vẩn thật!" Anh ấy khăng khăng như vậy.

Vị trợ lý của Ferguson kể lại với nụ cười trên môi, "Cậu ta thành người Anh thật rồi. Cậu ta phàn nàn rất nhiều!"

Và cứ thế, ngày qua ngày, qua các buổi tập, Ronaldo dần dần hoàn thiện thêm vũ khí của mình. Anh đang thích nghi dần.

Điều kỳ lạ là trong khi quá trình thay đổi diễn ra, thái độ của cậu ấy từng chút một thay đổi văn hóa của câu lạc bộ.

Cristiano đang một mình thay đổi mọi thứ tại Manchester United.

Và anh ấy đã làm vậy từ những không gian nhỏ được định hình xung quanh mình, chẳng hạn như vòng tròn chơi bóng ma.

* * *

Phil Neville nói về quãng thời gian 10 năm góp mặt trong đội hình đội một của Manchester United, "Trên sân tập, bạn có thể bị kiểm tra gắt gao và các cầu thủ có thể rã rời sau các buổi tập."

Đặc biệt trong vòng tròn chơi bóng ma, tiếng Tây Ban Nha gọi là *rondos*.

Mọi người nghĩ rằng đó là những trò chơi để khởi động trước mỗi trận đấu chính thức.

Họ đã nhầm.

Đó là lúc mà những mối quan hệ được xây dựng, những triết lý được hình thành. Nó giúp kiểm chứng khả năng xoay xở và phản ứng của các cầu thủ trong phạm vi hẹp, giúp xây dựng phong cách chơi bóng mà huấn luyện viên muốn áp dụng và thách thức những tân binh mới đến.

Liệu bạn có thể vượt qua bài test đó?

Khi ra mắt đội một, Phil Neville đã phải rất khó khăn để kiểm soát bóng sau những đường chuyền hiểm hóc của Ryan Giggs. Phil nhìn anh ấy (Giggs) như thể muốn nói, "Này ông anh, có nhất thiết phải thế không..." Phản ứng mà Phil nhận được là sự yên lặng với cái nhìn trừng trừng. Lần khác, sau cú tắc bóng quyết liệt của Roy Keane, lập tức là một đường chuyền đến của Paul Scholes. Phil phải học cách phản ứng thật nhanh và hiệu quả.

Ryan Giggs: "Bạn đến với một mức giá nhất định, mỗi lần bạn mất bóng, hãy đặt câu hỏi, 'bạn đáng giá bao nhiêu?' Chúng tôi đã phải

trả quá nhiều, có lẽ chúng tôi đã ký hợp đồng sai người."

Các cầu thủ chia thành các nhóm nhỏ tập bóng ma. Một vòng tròn Champions League (còn gọi là vòng tròn triệu phú), một vòng tròn ngoại binh; đôi khi còn có vòng tròn cầu thủ trẻ. Khi mới đến, Cristiano được vào vào nhóm "Championship" (giải hạng nhất), với sự góp mặt của rất nhiều những cầu thủ nước ngoài như David Bellion, Louis Saha, Kleberson, Djemba- Djemba, Diego Forlán, Quinton Fortune... Nhưng cầu thủ Hà Lan Van Nistelrooy thì ở nhóm khác.

Những cầu thủ "hạng hai" này cảm thấy thoải mái khi ở đó. Không quá căng thẳng, họ thường thử nghiệm những thứ mới mẻ và cùng nhau tận hưởng niềm vui.

Nhưng không lâu sau thì Cristiano cũng chuyển đi. Đó không hẳn là một lời mời, mà là sự tiến triển hết sức tự nhiên: dấu hiệu cho thấy vai trò của anh ấy đang dần thay đổi.

"Khi còn là một cầu thủ trẻ, bạn có thể muốn ở cùng với đám bạn thân suốt cuộc đời," Phil Neville giải thích, "nhưng sau đó khi nhìn xung quanh, bạn nhận thấy mình đã trưởng thành và không còn thuộc về nhóm đó nữa."

Khi mới gia nhập nhóm Champions League, Ronaldo phải làm "ma" khá lâu để đuổi theo trái bóng.

Phil Neville nói thêm, "Cậu ấy không thích phòng ngự. Vì thế chúng tôi luôn cố gắng bắt cậu ấy chạy theo bóng càng lâu càng tốt."

Khi đứng trong vòng tròn, những đường bắn bóng nhanh từ bên này qua bên kia đôi khi khiến anh không thể kiểm soát và buộc phải quay về chính giữa. Hoặc nếu anh ấy định xỏ háng ai đó, anh ấy sẽ nhận cú tắc bóng không khoan nhượng. Anh phải né thật nhanh nếu không muốn gặp rắc rối với những chấn thương.

Một ngày, anh ấy bắt đầu nhận được những đường chuyền dễ chịu hơn: có vẻ như anh đã nhận được sự tôn trọng từ lứa đàn anh dày dặn kinh nghiệm.

"Có thể mất khoảng 18 tháng," Phil Neville nói

Không biết từ bao giờ, một tia sáng đã xuất hiện.

Neville: "David Beckham đến Real Madrid, ở đó họ ít chơi *rondos*

(bóng ma) hơn. Mỗi khi David bắn bóng thật mạnh qua khoảng giữa vòng tròn, các cầu thủ quốc tịch khác thường trêu đùa cậu ấy, 'Ah, chuyền kiểu Anh đấy!' Ở Tây Ban Nha họ thường chỉ chuyền bóng nhẹ nhàng quanh vòng tròn. Tôi nghĩ Ronaldo là sự khởi đầu cho sự thay đổi về tâm lý. Cậu ấy giới thiệu một cách mới khi tập luyện *rondos*."

Thay vì luyện tập chuyền bóng, Ronaldo chú ý rèn giũa kỹ thuật cá nhân. Anh đảo chân quanh trái bóng, giả vờ chuyền hướng này nhưng lại kéo bóng đi theo hướng kia; đẩy bóng qua lại giữa hai chân hay thực hiện một cú đánh gót.

Điều đó gây bất ngờ với nhóm cầu thủ người Anh. Neville: "Bạn sẽ nghĩ, 'Cậu ta đang đùa giỡn tôi đấy à?' hay 'Cậu ta đang làm gì thế?'"

Thỉnh thoảng cũng có người ồ lên tán thưởng, nhưng những lần khác, Ronaldo bị yêu cầu dừng lại ngay.

Thế rồi một ngày nọ, Ryan Giggs cũng cố gắng thử một pha đánh gót. Scholes bắt đầu đảo chân quanh trái bóng. Thậm chí ngay cả Gary Neville cũng bắt đầu thử một vài kỹ thuật mới, nhưng không quá sa đà vào điều đó.

Những kỹ thuật mới dần dần được tích hợp vào các bài tập. Sau đó là vào các trận đấu.

Điều này được truyền tải đến băng ghế dự bị và cả trên khán đài.

Đôi khi những thứ khởi đầu trong các bài tập bóng ma đã thay đổi phong cách của cả một đội bóng.

"5 năm sau, chúng tôi có Tévez, Evra, Vidić..." Phil Neville giải thích, "và vòng tròn ma của chúng tôi càng ngày càng được 'quốc tế hóa'. Không còn những đường chuyền thẳng qua giữa vòng hoặc những pha bắn bóng mạnh đến người khác nữa."

* * *

Một điều vô hình nữa cũng đang diễn ra. Hãy cùng chúng tôi khám phá hậu trường sau sân tập luyện tại Carrington.

Phil Neville: "Buổi tập khá căng thẳng. Cậu ấy có vẻ đang quá áp lực. Chúng tôi bảo với cậu ấy: 'Hãy tỉnh dậy, hãy cố làm quen với điều đó đi.' Anh có biết điều gì thường gây chú ý với tôi về Ronaldo không? Một điều rất nhỏ: cậu ấy thường đi giày đinh - loại giày

chuyên dành cho các hậu vệ. Khi tôi hỏi lý do, cậu ấy trả lời: 'Nó giúp tôi nhanh hơn. Tôi cần nó để hoàn thiện hơn nữa.' Khi một tiền đạo đeo giày đinh, sẽ khiến các hậu vệ lo lắng. Là một hậu vệ, tôi biết khi tôi tắc bóng, có thể khiến đối phương bị đau. Nhưng trước một giày đinh, tôi phải cẩn thận, bớt quyết liệt hơn, hoặc dùng cách khác, vì nó có thể khiến tôi bị đau."

Gary Neville: "Cristiano đang có thứ gọi là 'hiệu ứng Cantona'. Nếu cậu ấy có thể làm nó, chúng tôi cũng có thể."

Người phụ trách trang phục Ian Buckingham kể: "Tôi vệ sinh sạch sẽ đôi giày của cậu ấy sau buổi tập. Cậu ấy tiến đến cùng với trái bóng, thực hiện một vài động tác kỹ thuật rồi nói: 'Bucks, ông làm được thế chứ? Tôi sẽ cho ông một trăm bảng nếu ông làm được.' Nhưng nó quá nhanh, tôi còn chẳng kịp nhìn thấy gì! Mỗi ngày cậu ấy lại có thêm một kỹ thuật mới để hỏi tôi: 'Ông làm được thế chứ?'"

Rio Ferdinand: "Cậu ấy sẽ thực hiện các kỹ thuật hàng giờ liền trước mỗi trận đấu. Cách ăn mặc và cư xử của cậu ấy đều hết sức tự do."

Phil Neville: "Cậu ấy có đam mê bóng đá không ư? Hãy lấy ví dụ thế này. Nếu bạn bảo với cậu ấy, 'Hôm nay chúng ta sẽ tập 11 đấu 11," tôi nghĩ cậu ấy sẽ hét lên 'Ôi không!' Nhưng nếu bạn nói sẽ tập luyện 2 đấu 2 và 1 đấu 1, thì đó chính là nơi mà cậu ấy có thể thể hiện khả năng của mình, và cậu ấy sẽ tham gia ngay."

Ian Buckingham: "Cậu ấy thường đeo găng tay. Trước đây không ai đeo cả, vì không ai cảm thấy lạnh. Nhưng rồi các cầu thủ khác bắt đầu bắt chước cậu ấy."

* * *

2003-04 là mùa giải mà Alex Ferguson có khá nhiều xung đột với hai vị chủ tịch của Manchester United là John Magnier và JP McManus, những người nắm giữ 25% cổ phần của câu lạc bộ. Ông thách thức họ nhưng cuối cùng ông cũng phải nhận ra rằng họ lớn hơn và có quyền lực hơn.

Bàn thắng đầu tiên của Ronaldo trong màu áo của Manchester United đến vào tháng 11 trong chiến thắng 3-0 trước Portsmouth. Chỉ 4 phút sau khi vào sân, từ một đường căng ngang bên phía cánh trái, bóng đi thẳng vào lưới trước sự vụng về của hậu vệ đối phương.

Trận đấu với Everton vào dịp Boxing Day là lần đầu tiên Wayne Rooney - trong màu áo Everton - và Cristiano chạm mặt nhau. Một pha vào bóng có phần quyết liệt trước tình huống đi bóng thể hiện của Ronaldo khiến Rooney phải nhận một chiếc thẻ vàng. Sau trận đấu, Ronaldo biến mất khỏi đội cho đến ngày 17 tháng 1. Anh ấy dành thời gian còn lại của kỳ nghỉ tại Funchal với gia đình. Anh đã chơi 19 trên tổng số 31 trận đấu đầu tiên của mùa giải, mặc dù chỉ có 11 trận đấu anh ra sân ngay từ đầu.

Vào tháng 2, Manchester United chạm trán Porto của José Mourinho trong khuôn khổ vòng 16 đội tại Champions League. Lượt đi trên sân Estádio do Dragão kết thúc với tỉ số 2-1 nghiêng về đội chủ nhà. Ronaldo không ra sân. Đội bóng của Ferguson dẫn trước trong trận lượt về. Cristiano vào sân ở phút thứ 75, nhưng dính chấn thương và phải rời sân chỉ 7 phút sau. Costinha khép lại trận đấu bằng bàn thắng quân bình tỉ số đầy bất ngờ cho Porto. Manchester United chính thức bị loại.

Nửa đỏ thành Manchester thất bại trong cuộc đua tại Premier League (họ chỉ có được vị trí thứ 3 sau Arsenal và Chelsea) và cơ hội giành danh hiệu duy nhất là FA Cup sau khi đánh bại Pháo thủ Arsenal tại bán kết. Trận chung kết là cuộc đối đầu với đội bóng hạng hai Millwall.

Phil Neville đang thi đấu ổn định, tuy nhiên Ferguson thông báo anh ấy sẽ không thi đấu trong trận chung kết để nhường suất cho Darren Fletcher và Ronaldo. “Tại sao,” hậu vệ người Anh tự hỏi. Vị thuyền trưởng người Scotland muốn các cầu thủ trẻ được trải nghiệm cảm giác chiến thắng trong một trận chung kết. Trước đó, Ronaldo chưa một lần được nâng cúp ở cả Sporting hay United.

Có một chút bối rối trong trận chung kết, và Ronaldo là người hồi hộp, bỡ ngỡ hơn cả. Mọi thứ bắt đầu có tác dụng: tất cả những lời khuyên, những bài tập bóng ma, những cú tắc bóng quyết liệt, những bài tập 2 đấu 2... Đó là một trận đấu quan trọng nhất trong sự nghiệp của anh từ trước đến giờ. Và anh ấy đã không gây thất vọng.

Anh là người thi đấu nổi bật trong trận đấu tại Cardiff hôm đó, với bàn mở tỉ số từ cú đánh đầu sau pha căng ngang của Gary Neville cuối hiệp 1. Anh cởi áo và ăn mừng một cách điên dại bằng cách vỗ mạnh vào ngực.

Robbie Ryan - cầu thủ kèm Ronaldo hôm đó bị thay ra trước khi tiếng còi kết thúc hiệp 1 vang lên. Anh ấy thừa nhận đó là lần đầu

tiên trong cuộc đời anh cảm thấy mừng khi bị thay ra. Hiện tại Robbie thi đấu cho London Underground.

Tỉ số cuối cùng là 3-0 cho trận đấu lớn đầu tiên của Ronaldo.

Gary Neville nhớ lại: "Từ 2003 đến 2006, đội đang trong giai đoạn chuyển giao. Danh hiệu đó cùng Carling Cup hai năm sau giúp duy trì tinh thần chiến thắng của cả đội. Đó là cách tốt để các cầu thủ trẻ như Ronaldo và sau này là Rooney học cách chiến thắng. Tôi vẫn còn nhớ mùa giải đầu tiên: bạn có thể cảm thấy áp lực đè nặng, nhưng khi vượt qua, nó cho bạn niềm tin và cả sự tự tin. Và bạn có thể tự nhủ với bản thân rằng, 'Tôi thích cảm giác này.'"

Gary tiếp tục: "Để trở thành cầu thủ xuất sắc nhất thế giới, bạn cần phải chiến thắng. Mọi người cần nhìn thấy bạn trong những trận đấu lớn nhất, bạn phải thi đấu nổi bật như cách mà cậu ấy đã làm trong trận chung kết FA Cup."

Trong mùa giải đầu tiên, Ronaldo đã đạt được danh hiệu đầu tiên cùng câu lạc bộ sau khi thi đấu 40 trận ở mọi đấu trường, trong đó có 24 trận góp mặt trong đội hình xuất phát. Và 6 lần phá lưới đối phương.

Mùa giải năm sau, dòng người Bồ Đào Nha bắt đầu cập bến đảo quốc sương mù khi José Mourinho tiếp quản Chelsea. Ông đã củng cố lực lượng với những Paulo Ferreria, Tiago, Ricardo Carvalho cũng như Petr Cech, Drogba và Robben. Trong khi đó, Manchester United mang về Wayne Rooney, Alan Smith và Gabi Heinze.

* * *

Như đã hứa, Ronaldo đã mua một căn nhà tại Madeira bằng những đồng lương đầu tiên ở Manchester United, giúp cả nhà thoát cảnh nhà thuê ở Funchal. Họ nắm lấy những gì thuộc về mình và chuyển đến São Gonçalo, một vùng khác trong thị trấn. Ngôi nhà tuyệt đẹp với những bức tường trắng và một sân thượng hướng nhìn ra Đại Tây Dương.

Lần đầu tiên trong đời mỗi thành viên trong gia đình có một phòng ngủ riêng. Bà Dolores treo những bức ảnh cậu con trai mặc đồng phục Nacional trong phòng chờ, cũng như một màn hình khổng lồ để xem các trận đấu của Manchester United. Dinis cũng sống ở đó cho đến khi hai người ly thân. Và bây giờ, đó là nơi gia đình nhà Aveiros dành cho những kỳ nghỉ Giáng sinh hay sinh nhật.

Một ngày nọ, Cristiano thấy dòng xe Mercedes SLK mui trần đang được rao bán tại Alentejo. Thời điểm đó cũng sắp đến sinh nhật của bà Dolores, anh đã lập tức đưa nó lên tàu và chuyển về gara sau nhà để tặng cho người mẹ thân yêu.

Sau này, anh còn mua một ngôi nhà khác cho mẹ. Ngoài ra, anh cũng mở một cửa hàng quần áo với thương hiệu CR7 và giao cho chị gái Elma quản lý.

Hãy thử tưởng tượng, họ sẽ ra sao nếu cậu em trai Ronaldo không trở thành một siêu sao như thế?

* * *

Khi bắt đầu kiếm được những khoản tiền lớn tại Manchester United, một người bạn hỏi anh ấy, "Cậu vẫn theo dõi tài khoản ngân hàng của mình chứ?" Và anh ấy trả lời, "Có quá nhiều số không đến nỗi tôi chẳng biết là có bao nhiêu nữa cả." Ronaldo là con người sẵn sàng cho đi. Anh ấy thích tặng quà cho người khác. Anh làm điều đó với đồng đội, huấn luyện viên trị liệu, hay cả những cậu bé trong học viện. Anh tặng họ những chiếc iPads, đồng hồ và cả những bản sao danh hiệu mà anh có được. Đây không phải là điều thường thấy trong thế giới bóng đá.

Rio Ferdinand tin rằng việc Cristiano chạy quanh sân và khoe những múi cơ rắn chắc mỗi khi ăn mừng là cách để anh khẳng định: "Tôi khỏe nhất. Tôi có thể cõng tất cả trên lưng."

Nhưng anh ấy cũng thường khóc sau những thất bại. Như một đứa trẻ, anh thích pha trò hay cười khúc khích.

Hãy để tôi giới thiệu cho bạn một cậu bé mang hình hài một người lớn.

* * *

Tôi đã nhờ Bill Beswick, một trong những nhà tâm lý học thể thao hàng đầu thế giới, đọc qua một số trích đoạn của cuốn sách để gợi ý cho tôi những hướng đi tiếp theo. Một trong những đoạn mà ông ấy đưa cho tôi: "Cầu thủ bóng đá là những người bình thường, chỉ khác là họ có tài năng phi thường." Bill viết trong email: "Đối với những người có tài năng đặc biệt đó, các huấn luyện viên, giới truyền thông và gia đình, người đại diện đều phải đối mặt với thách thức là giữ họ như một người bình thường."

Những cám dỗ vô cùng lớn. Sự xao nhãng cực kỳ nguy hiểm. Ranh

giới giữa chúng luôn rất mong manh.

Beswick bổ sung: “Những người có nền tảng từ gia đình vững chắc có nhiều cơ hội hơn, còn với các cầu thủ trẻ xuất thân trong các gia đình nghèo khó, cơ hội sẽ rất nhỏ. Cả thế giới của họ chỉ xoay vần và phụ thuộc rất nhiều vào tài năng của họ, vì thế sẽ không có gì ngạc nhiên nếu Ronaldo đôi khi thể hiện sự non nớt, tính ích kỷ, sự bất an, một chút tự ái và nỗi sợ hãi với mọi thứ bên ngoài thế giới bóng đá. Có lẽ đó là cái giá phải trả cho sự cống hiến hết mình vì bóng đá.”

Beswick kết luận: “Bóng đá giới hạn các cầu thủ trong mối quan hệ giữa người lớn - trẻ con, vì nó đảm bảo tính tuân thủ - người đại diện, huấn luyện viên, câu lạc bộ vẫn kiểm soát họ.”

Bóng đá - một thế giới nơi mà những đứa trẻ vẫn có thể mơ ước khi tay chúng vẫn bị trói chặt.

* * *

Sau khi nói chuyện với con trai mình, bà Dolores quyết định rời ngôi nhà mới và chuyển đến Manchester để chăm lo cho Ronaldo. Anh đã thuê một trang trại tại Alderley Edge, hướng nhìn ra những cánh đồng xanh với những đàn bò và cừu.

Alderley Edge là khu phố rất thú vị. Một vùng ngoại ô cách trung tâm thành phố Manchester và sân tập của đội khoảng 45 phút lái xe. Thoáng qua đó có vẻ là một thị trấn nhỏ như bao thị trấn khác nhưng mọi thứ không phải vậy khi tìm hiểu kỹ càng hơn. Ở góc phố, thay vì các sạp bán báo, là cửa hàng thời trang nổi tiếng Louis Vuitton. Thay vì các quán cà phê phục vụ bữa sáng đầy đủ kiểu Anh, tại đây, có những nhà hàng với những bức tường trắng và/hoặc đen, những địa điểm thời trang với những cái tên phù hợp hơn với London như Gusto, The Grill on the Edge và The Alderley Bar & Grill.

Gần đây tôi thường đến đó ăn trưa cùng với David de Gea. Bryan Robson thường ngồi cạnh bàn của tôi. Khi chúng tôi chào tạm biệt nhau tại sảnh, Michael Owen bước vào, theo ngay sau là Steve McManaman. Họ là những ngôi sao Hollywood mini trong làng bóng đá. Khi bạn rời khỏi các con phố sầm uất, những lâu đài với khu vườn rộng bắt đầu hiện ra. Chúng trông như những khách sạn nhỏ hơn là nhà ở cá nhân. Kiến trúc tân cổ điển được pha trộn với phong cách hiện đại, tất cả thật tuyệt vời. Wilmslow và Hale là hai thị trấn khác có những đặc điểm tương tự thường được các

ngôi sao của hai đội bóng lớn nhất thành phố Manchester cư trú.

Đó là những nơi lý tưởng để sống cuộc sống như người bình thường. Có một câu chuyện rằng khi Robinho ký hợp đồng với Manchester City, anh ấy rất tức giận khi không có ai ở đó nhận ra anh ấy cả. Không một bức hình, hay bất cứ thứ gì khác. Điều này thật phù hợp với Cristiano.

Có rất ít việc để làm ở đó. Càng ít ỏi đối với một phụ nữ như bà Dolores, người vốn chỉ thích ở nhà đợi con trai mình trở về. Rào cản về ngôn ngữ và thời tiết thực sự là một gánh nặng với bà. Ở Manchester, khí hậu rất khác biệt. Tất cả mọi người đều nói vậy. Mưa rất nhiều. Thêm vào đó, Manchester cũng không phải là một thành phố nổi tiếng. Bà có thể dành cả ngày để nấu ăn và nhớ về gia đình ở quê nhà.

Ronaldo đã tìm ra giải pháp. Anh ấy đưa người anh em họ Nuno đến Manchester, và sau khi ở New Jersey một thời gian, cả Katia và chồng của cô cũng đến đó. Cả hai đều nói tiếng Anh khá ổn. Anh trai Hugo vẫn sinh sống tại Funchal cùng với vợ, trong khi chị gái Elma thì sống với bố ở ngôi nhà hướng biển mà Cristiano đã mua trước đó.

Mọi thứ giống như một kỳ nghỉ dài: họ dành cả ngày chơi PlayStation, ra ngoài mua sắm, chơi một vài môn thể thao và ra ngoài vào buổi tối, nếu thời gian cho phép.

Nhà báo và người bạn Nuno Luz của anh chia sẻ: “Luôn có khoảng 10 đến 12 người bạn và người nhà sống với anh ấy ở Manchester. Mọi người luôn cùng nhau quây quần bên bàn ăn. Chúng tôi uống rượu hoặc bia... Nhưng anh ấy thì không. Anh không uống rượu cho đến khi anh ấy nhiều tuổi hơn một chút. Anh ấy bắt đầu uống một chút sâm-panh hoặc rượu gì đó khi ở Madrid, nhưng rất hiếm khi. Trước khi đi ngủ, anh ấy thường tập luyện một chút với bao tải ngay khi mọi người vẫn ở trong nhà.”

Ronaldo hiếm khi ra ngoài cùng với đồng đội. Phil Neville kể: “Câu nói ‘anh là bạn bè trong công việc của tôi’ dường như là châm ngôn của cậu ấy. Cậu ấy không bị hòa vào những thứ từ bóng đá. Không khí có chút thay đổi khi Rooney, Evra và Anderson gia nhập câu lạc bộ. Cậu ấy bắt đầu cảm thấy thích thú và dần trở nên thoải mái hơn.”

Mặc dù vậy, anh ấy vẫn rất thận trọng. Quinton Fortune: “Cậu ấy không đề cập đến gia đình hoặc những điều mà mình trải qua

trước mặt mọi người." Gerard Piqué bổ sung thêm: "Quá khứ chưa bao giờ được cậu ấy chia sẻ trong phòng thay đồ. Các cầu thủ thường chỉ nói về hiện tại thôi."

Khoảng thời gian không tập luyện hoặc thư giãn được lấp đầy với quần vợt, bóng bàn và các trò chơi bài với những vị khách và các thành viên gia đình của anh ấy. Nuno và Zé, cũng như Rogério, một người bạn người Bồ Đào Nha sống ở Anh, giúp anh ấy xử lý đống bưu kiện do fan hâm mộ gửi về từ khắp nơi trên thế giới.

Cuộc sống ở đây tương tự như ở Quinta do Falcão. Cánh cửa luôn rộng mở đón chào mọi người. Ngôn ngữ được sử dụng ở đây là tiếng Bồ Đào Nha với chất giọng Madeira đặc sệt. Carlos Pereira, một người bạn của Ronaldo và cũng là chủ tịch của Marítimo, từng ghé thăm anh ấy nhiều lần tại Manchester cho rằng: "Anh ấy cần cảm giác được như ở nhà. Anh ấy chưa bao giờ có nhiều bạn bè. Những người sống cùng với anh ấy là gia đình và người vùng Madeira. Anh luôn cố gắng hòa mình vào một cuộc sống bình thường và có một chút tiếc nuối sự tự do tự tại của thời thơ ấu. Quãng thời gian đó đã trôi qua từ lâu."

Ronaldo dần ghi dấu phong cách riêng của mình vào cách thức trang trí. Những danh hiệu và quần áo lưu niệm được trưng bày trong một tủ kính chống đạn. Khăn tắm mang nhãn hiệu CR7. Khăn trải giường, ghế và ghế sofa cũng vậy (trong ngôi nhà ở Madrid của anh ấy, anh ấy đã thêm logo vào kính, đồ nội thất, bàn ăn và thậm chí cả đĩa). Có gương ở khắp mọi nơi. Anh treo một bức ảnh của Jean-Claude Van Damme, diễn viên yêu thích của anh, cùng với bức ảnh của anh. Căn phòng luôn được dọn sạch sẽ mỗi ngày.

Tuy nhiên, bà Dolores có vẻ chưa bao giờ thực sự thích nghi với cuộc sống nơi đây. Bà ở lại 3 năm trước khi quyết định trở về Madeira. Zé tiếp quản vai trò của bà, thậm chí cả trong vai trò bếp núc. Từ đó trở đi, bà chỉ quay lại đây một thời gian ngắn.

* * *

Kết thúc mùa giải đầu tiên cho Manchester United, Ronaldo tham gia chiến dịch Euro 2004 trên chính đất Bồ Đào Nha.

Ronaldo thi đấu nổi bật trong suốt giải đấu U20 tại Toulon, nơi Bồ Đào Nha giành chức vô địch và anh đã được triệu tập lên Đội tuyển chỉ một vài ngày sau khi gia nhập United. Ngày 20 tháng 8 năm 2003, Scolari - người nắm giữ cương vị huấn luyện viên

trưởng Đội tuyển quốc gia được 9 tháng - đã trao cho Cristiano cơ hội. Anh có màn ra mắt trong trận giao hữu với Kazakhstan, khi vào sân từ băng ghế dự bị thay cho Luis Figo. Figo nhắn nhủ Ronaldo trước khi rời sân: "Bình tĩnh. Cứ đá như ở câu lạc bộ thôi." Cristiano được báo chí Bồ Đào Nha vinh danh là cầu thủ xuất sắc nhất trận đấu nhưng vẫn còn quá sớm để có thể gánh vác Đội tuyển.

Trong cuốn tự truyện của Ronaldo, nhà báo Enrique Ortego kể lại câu chuyện về những ngày đầu mà anh mới lên tuyển. "Họ thực hiện các bài tập chạy trong buổi tập. Cristiano luôn dẫn đầu cả nhóm và bắt đầu với tốc độ khá nhanh. Các cầu thủ kỳ cựu như Figo và Rui Costa thường nhắc cậu bình tĩnh lại và hạ thấp nhịp độ xuống. Cristiano nghe lời họ."

Các cầu thủ mới phải hiểu rằng sẽ có những giới hạn được các cầu thủ giàu kinh nghiệm trong đội đặt ra.

Câu chuyện của Ortego còn phần thứ hai và sẽ có một chút bất ngờ: "... Kết thúc buổi tập, mọi người trong phòng thay đồ đều kinh ngạc khi nhìn thấy cậu ấy đeo tạ quấn quanh cổ chân để tập luyện và nhờ thế mà cậu ấy cảm thấy thanh thoát, nhẹ nhàng hơn trong các trận đấu chính thức."

Scolari biết điều đó và cố gắng giải quyết việc này thật tinh tế. Đó là thách thức rất lớn đối với mọi huấn luyện viên: cân bằng lại môi trường của toàn đội. Đó là một tập thể đoàn kết, đã làm nên "thế hệ vàng" khi giành được chiếc cúp vô địch thế giới ở cấp độ trẻ FIFA năm 1991 với những cái tên như: João Pinto, Figo, Rui Costa, Abel Xavier, Rui Bento, Jorge Costa... Scolari phải kết hợp "viên ngọc thô" mà ông đã phát hiện trong trận đấu giao hữu trước thềm Euro 2004 với nhóm cầu thủ này.

Big Phil[1] đang lên kế hoạch để xây dựng chiếc cầu nối liên kết giữa các cầu thủ một cách thật tinh tế. Thường xuyên có những câu chuyện vui, những trò đùa để giúp họ cảm thấy sự hòa đồng, bình đẳng, rằng các cầu thủ tài năng cũng chỉ là một thành viên bình thường trong cả đội.

[1] Biệt danh của huấn luyện viên Scolari.

Mặc dù vậy, điều đó gần như là không thể khi Ronaldo lần đầu tiên tập trung cùng đội. Cristiano 18 tuổi, đội một chiếc mũ bóng chày phá cách và không bỏ ra ngay cả trong bữa ăn. Cặp kính to và đôi tai nghe phát ra tiếng nhạc lớn tạo nên hình ảnh của một cầu thủ

tuổi teen có vẻ đang tự cho mình là xuất sắc và ở đẳng cấp khác. Non nớt, ích kỷ trên sân nhưng sở hữu nền tảng kỹ thuật thực sự nổi bật. Scolari nhìn anh và quyết định tuân theo công thức của Ferguson: kiên nhẫn mài giũa.

Nhưng chắc chắn đó không phải là một công việc dễ dàng.

"Tôi không nghĩ cậu ấy hiểu những gì tôi đang nói," Scolari phàn nàn với nhân viên truyền thông của cậu ấy, José Carlos Freitas. Theo nguồn thông tin của tôi, một vài ngày trước cuộc họp báo của trận đấu giữa Bồ Đào Nha và Thụy Điển, ông ấy đã cố gắng đưa Ronaldo trở lại "mặt đất". Scolari quyết định nhắc nhở anh ấy thông qua giới truyền thông: "Cậu ấy là một chàng trai giỏi, nhưng có lẽ ai đó đã nói rằng cậu ấy là xuất sắc nhất thế giới. Và nếu cậu ấy nghĩ như thế thật, sẽ rất khó cho tôi để làm việc cùng."

Ronaldo tức giận. Sau cuộc họp báo, Scolari và anh đã có cuộc nói chuyện riêng. Scolari khẳng định rằng ông đang chuẩn bị để giúp anh không chỉ trở thành một cầu thủ quốc tế mà còn là một nhân tố quan trọng trong những trận cầu lớn. Vị huấn luyện viên trưởng nói thêm nếu điều chỉnh được thái độ của mình, anh ấy sẽ có thể dẫn dắt cả Đội tuyển trong tương lai không xa.

Sự tiến triển của Cristiano theo như yêu cầu của giới truyền thông cũng được Luis Figo ủng hộ. Anh ấy tuy chưa thể mở đường cho các cầu thủ trẻ, nhưng cuộc đua cho một vị trí chính thức sẽ trở nên công bằng hơn. Kể từ đó, vị trí cánh phải, cũng như chiếc áo số 7 trên tuyển, được "để dành" cho chàng tiền vệ trẻ mà sau này trở thành ngôi sao của Real Madrid.

Cristiano - dù đề nghị mặc chiếc áo số 17 - luôn thể hiện sự tôn trọng tuyệt đối với Figo, nhưng cũng sẵn sàng chiến đấu để có thể thay thế vị trí đó.

Sự chuyển giao đó cuối cùng cũng đến vào 2 năm sau, năm 2006, khi Scolari nói lời chia tay với lão tướng Luis Figo, và nhắm Cristiano vào vai trò người dẫn dắt tuyển Bồ Đào Nha qua việc xây dựng đội hình, lối chơi xoay quanh anh ấy.

Nhưng trước hết cần chuẩn bị cho Euro 2004 đã.

Sự nghiệp thi đấu cho Đội tuyển quốc gia Bồ Đào Nha của Ronaldo bắt đầu vào tháng 10/2003 trong trận đấu giao hữu với Albania tại Lisbon, trước khi được thay ra trong giờ nghỉ. Nhưng anh ấy chưa xuất hiện thường xuyên.

Đội hình thi đấu chính thức tại Euro cuối cùng đã được quyết định. Ronaldo, chàng trai 18 tuổi được chọn và trở thành cầu thủ trẻ thứ 6 trong lịch sử tham dự giải đấu.

* * *

Bạn sẽ không bất ngờ khi biết báo chí Bồ Đào Nha coi đội tuyển và các cầu thủ của họ là những đại sứ của đất nước cùng sứ mệnh đưa Bồ Đào Nha lên bản đồ của bóng đá thế giới. Đó là quan điểm điển hình luôn song hành nhưng đối nghịch với câu châm ngôn rằng bóng đá không được trộn lẫn với yếu tố chính trị.

Như nhà xã hội học João Nuno Coelho giải thích trong cuốn "Entre a esperança e a tormenta: futebol, identidade nacional e o Euro-2004" (Giữa hy vọng và tuyệt vọng: Bóng đá, bản sắc dân tộc và Euro 2004), khi sự kiện càng lớn, hình ảnh của Đội tuyển, các cầu thủ và bản sắc của họ lại càng được truyền đi rộng rãi.

Vậy, hình ảnh của họ ra sao?

Theo giới truyền thông, người Bồ Đào Nha thấy họ là "duy nhất, kỷ luật và khác biệt". Coelho viết: "Ứng viên có năng lực, sáng tạo và xuất sắc. Nhưng, mặt khác, cũng thiếu tính tổ chức, thiếu tinh thần trách nhiệm, không gắn kết, lười biếng và khó đoán. Dễ nhận ra qua gốc văn hóa Latin. Có thể thi đấu xuất sắc (đặc biệt trong các tình huống khó khăn, như vòng bảng Euro 2000) và cũng có thể thể hiện bộ mặt thất vọng."

Bồ Đào Nha đã không thể thắng bất cứ trận đấu nào cho đến thời điểm diễn ra Euro 2004. Vậy đổ lỗi cho ai? Không giống như cánh báo chí ở Anh thường đổ lỗi cho huấn luyện viên trưởng, truyền thông Bồ Đào Nha thường chú ý đến khía cạnh khác: thiếu sự gắn kết, thiếu trách nhiệm và khả năng lãnh đạo yếu kém. Đó là một phong cách rất Bồ Đào Nha khi giải thích cho những thất bại: luôn nhắc nhở họ đến từ một quốc gia nhỏ bé, vốn không thể tự mình xoay xở mọi thứ, trong khi các quốc gia lớn hơn lại nhận được tất cả những ưu tiên.

Tại Euro lần này, trên sân nhà, các cầu thủ nhận được sự ủng hộ của khắp mọi miền trên đất nước với niềm tin, giấc mơ lần đầu tiên bước lên đỉnh vinh quang của châu Âu.

* * *

Cristiano Ronaldo không có mặt trong đội hình xuất phát ở trận mở màn với Hy Lạp. Bồ Đào Nha đang bị dẫn trước với tỉ số 0-1

trước đội hình siêu phòng ngự của các cầu thủ Hy Lạp. Khi vào sân từ băng ghế dự bị, anh có vẻ quá nóng vội trong cách tiếp cận và đã biếu không cho đội bạn một quả penalty, một tình huống mà đến ngày nay, anh vẫn không tin nó đã xảy ra.

“Collina, không thể là một quả penalty!”

“Có đấy, cậu biết điều đó mà.”

Đó là những trao đổi giữa trọng tài Pierluigi Collina và Ronaldo trong kỳ nghỉ lễ Giáng sinh tại Dubai năm 2013.

Cristiano đã ghi bàn bằng một tình huống đánh đầu dũng mãnh. Đó cũng là bàn thắng đầu tiên của anh cho Đội tuyển quốc gia. Nhưng mọi thứ đã quá muộn. Bồ Đào Nha thua 1-2 ngay trận đầu ra quân trên sân nhà.

Sau chiến thắng 2-0 trước Nga, Bồ Đào Nha phải giành chiến thắng trước đội bóng cùng thuộc bán đảo Iberia, Tây Ban Nha, để giành quyền đi tiếp. Trận đấu đó cũng đánh dấu lần đầu Ronaldo xuất phát trong đội hình chính thức, khi ấy anh được ví như “luồng gió mới của đội tuyển trong đêm hè nóng bức.” Đó là một trận đấu đáng nhớ, khi anh trở thành cầu thủ xuất sắc nhất trận.

Đội tuyển Anh là đối thủ tiếp theo.

“Tôi có cảm giác thật ngớ ngẩn rằng tôi đã làm tròn nghĩa vụ của mình.” Đó là cách mà mẹ anh - bà Dolores đã nói về cảm xúc của mình khi đứng trên khán đài chứng kiến con trai ra sân cùng với các đồng đội.

Đó là một trận đấu vô cùng căng thẳng và mẹ của Ronaldo đã theo dõi với cảm xúc tột độ: bà suýt ngất lịm đi khi con trai bà và các đồng đội đang chiến đấu để giành tấm vé vào bán kết trên những loạt sút penalty.

Ronaldo một lần nữa tỏa sáng trong trận đấu với Hà Lan ở bán kết. Cũng giống như trận đấu với Hy Lạp, anh ghi bàn từ một tình huống đá phạt góc của Figo; đó là bàn thắng mở tỉ số trong chiến thắng lịch sử 2-1 giúp họ giành vé vào chơi trận chung kết.

Ronaldo tiếp tục có được một vị trí trong đội hình chính thức thi đấu với Hy Lạp ở trận chung kết. Điều này khiến anh trở thành cầu thủ trẻ nhất lịch sử giải đấu thi đấu ở một trận chung kết Euro.

Cục diện diễn ra gần giống như trận khai mạc. Một lần nữa, Bồ Đào Nha không thể đánh bại đối thủ. Người hùng của Hy Lạp là Charisteas đã ghi bàn thắng duy nhất của trận đấu từ tình huống đánh đầu ở phút 57. Ronaldo đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất của mình trong trận đấu: anh nhận bóng từ đường chuyền hoàn hảo của Rui Costa, nhưng cú dứt điểm lại không đủ khó để hạ gục thủ thành Nikopolidis đang chơi thăng hoa bên phía Hy Lạp. Cơ hội nâng cúp vàng vụt qua trước sự ngỡ ngàng của các cầu thủ, ban huấn luyện và các cổ động viên.

Luiz Felipe Scolari là người đầu tiên tiến đến an ủi, động viên cậu học trò Ronaldo.

* * *

Đó thực sự là một mùa hè căng thẳng. Khi trở về Manchester, một vài thứ đã xảy ra, thay đổi hoàn toàn thời trai trẻ của anh.

Chương 4

THĂNG HOA TẠI MANCHESTER UNITED - NHƯNG CHƯA PHẢI LÀ ĐIỂM DỪNG

Gary Neville: “Có vẻ như cậu ấy nghĩ tôi chỉ là một gã lạ hoắc đến từ miền Bắc nước Anh... ‘Anh ta đang làm cái quái gì thế? Anh ta luôn la lối. Tôi đang cố gắng chơi bóng trong khi anh ta chỉ phá bóng đi lấy những quả ném biên,’ chắc cậu ấy nghĩ vậy. Tôi chơi ở biên phải, cậu ấy ở ngay phía trước tôi. Chúng tôi sẽ phải cùng phòng ngự và phối hợp với nhau. Nhưng cậu ấy không hiểu điều đó...”

Mike Phelan: “Cậu ấy rất dũng cảm, nhưng không phải lúc nào cũng nghe lời.”

Phil Neville: “Điều đáng sợ là mỗi khi cậu ấy có một chút chững lại, thì sẽ lại tiếp tục bằng câu hỏi: ‘Làm thế nào để tôi trở nên xuất sắc hơn họ?’”

Carlos Queiroz: “Khi trở lại Old Trafford sau một năm làm việc tại Real Madrid, tôi bắt đầu làm việc với Ronaldo hằng ngày... Tôi nhận ra mình đang làm việc cùng với một siêu nhân thực sự.”

Gary Neville: “Cậu ấy không hiểu nhiệm vụ phòng ngự của mình, và cuối cùng tôi nhận ra rằng nếu ai đó cũng đang làm những điều tương tự thì chắc chắn họ phải rất đặc biệt. Điều này đã đạt đến đỉnh điểm. Liệu bạn có thể làm việc cùng với cậu ấy thêm một năm nữa không, khi mà cậu ấy thi đấu ổn nhưng không thể ghi quá 25 bàn, và từ chối việc tham gia phòng ngự?”

Mike Phelan: “Ở giai đoạn chuẩn bị trước mùa giải, Ronaldo trở lại

hình ảnh 'con quái thú' với những điều hoàn toàn khác biệt. Đó là thời điểm sau Euro 2004. Cậu ấy đã làm được nhiều điều. Ronaldo trở lại Old Traford như một người đàn ông thực sự. Thân hình khác biệt, những cử chỉ, biểu cảm cũng khác trước và chúng tôi nghĩ, 'Wow, vóc dáng hơn hẳn. Thể hình như thế mới phù hợp cho những trận đấu kiểu Anh chứ.' Ronaldo trở nên chắc chắn, và tốc độ, cùng khả năng không chiến cũng được cải thiện đáng kể... Tôi không dám chắc có phải tuổi dậy thì là tác nhân hay không. Và cá tính của Ronaldo cũng lộ diện ngay sau đó: 'Tôi đã đến. Tôi giờ đã là đàn ông.'"

* * *

Việc phân tích các trận đấu trên máy tính dần trở thành một bài tập phổ biến. Ronaldo sẽ nhìn lại những gì mà anh làm tốt và chưa tốt, phân tích từng quyết định, tính toán cẩn thận xem liệu anh nên nhả bóng hay tiếp tục đi bóng, sút hoặc căng ngang.

Như thế, mỗi trận Ronaldo sẽ thi đấu hai lần.

* * *

Bill Beswick đã dành cả cuộc đời mình để nghiên cứu kỹ về khoảng cách kỳ lạ nơi mà những người đi từ tốt đến xuất sắc và chỉ cho họ con đường cần thiết để đạt đến sự đặc biệt hơn nữa - miền đất của sự vĩ đại.

Nếu đánh giá sự vĩ đại trên thang điểm 10, Beswick giải thích rằng để đạt từ 0 đến 7, chúng ta cần tài năng, hay như cách ông ấy gọi, đó là "phần cứng": "Nếu bạn giỏi về thể chất, chiến thuật và kỹ thuật, bạn có thể đạt điểm 7 dễ dàng."

Nhưng mọi thứ sẽ không dễ dàng nếu muốn vượt qua điểm 7. Hầu hết mọi người đều dừng lại ở con số này.

Để đạt điểm 8, 9 hoặc thậm chí là thang điểm cuối cùng, bạn cần phải có trí tuệ.

Beswick gọi đó là "phần mềm".

Nếu đạt đến trình độ đó, tức là bạn đã chuyển sang một giai đoạn mới. Đây là giai đoạn chỉ dành cho những người được chọn (the chosen one).

Những con người vĩ đại ấy cảm thấy thoải mái trong môi trường không mấy dễ chịu với đầy rẫy áp lực.

Bạn có thể nhìn thấy họ nở nụ cười trên sân và thoải mái khi đối mặt với các hậu vệ đối phương cho dù biết cả thế giới đang hướng ánh mắt về mình.

Beswick kể lại: "Tôi đã từng thấy Maradona khởi động trước trận đấu, ông ấy như đang khiêu vũ trên nền nhạc vậy. Ông ấy kiểm soát mọi thứ trên sân."

Những cầu thủ vĩ đại sẽ không để nỗi sợ hãi cản bước và được tiếp thêm động lực từ chính những thách thức đó. Thay vì lo sợ không đạt đến mục đích, họ luôn thách thức bản thân chinh phục những đỉnh cao.

Họ tin rằng mình có thể làm được nhiều điều vĩ đại.

Beswick nói thêm: "Sức mạnh về tinh thần và ý chí của Ronaldo đang thúc đẩy tài năng của cậu ấy."

Tôi luôn xem việc liên tục tìm kiếm và vượt qua những thách thức là cần thiết. Cuộc hành trình vượt qua vùng an toàn của mỗi chúng ta thường không bao giờ có hồi kết. Những cuộc khám phá nối tiếp nhau, không cho phép các cầu thủ tự thỏa mãn với những gì họ đạt được và ngủ quên trên chiến thắng.

Việc vượt qua những chướng ngại vật sẽ mang đến niềm vui, nhưng điều quan trọng là ngay lập tức sau đó phải xác định mục tiêu tiếp theo.

Tôi bày tỏ những suy nghĩ đó với Beswick.

Beswick nói: "Không nhiều cầu thủ ở top đầu nói với tôi rằng cuộc chinh phục đó là thú vị cả. Điều mà họ có được đơn giản là sự hài lòng từ việc cố gắng chinh phục chúng thêm một lần nữa."

"Chắc chắn, mong muốn trở thành xuất sắc nhất và được đánh giá cao luôn là khao khát thường trực - nỗi sợ đánh mất vị trí người xuất sắc nhất sẽ không bao giờ biến mất trong suy nghĩ của họ."

Đó là sự say mê đến tột độ. Và, tất cả họ không bao giờ thực sự thỏa mãn với những gì đang có.

Beswick bổ sung: "Đôi khi bạn có thể trở thành mẫu người đó nhưng vô tình không nhận ra."

Ngoài ra còn tồn tại một vấn đề khác nữa: việc liên tục "di chuyển" nghĩa là bạn không bao giờ có thể ổn định ở bất cứ đâu.

* * *

Cuối năm 2004, chàng trai Ronaldo khi ấy 19 tuổi du hành tới Dili, thủ đô của Đông Timor - một quốc đảo nhỏ ở khu vực Đông Nam Á và chợt nhận ra vị trí của mình trên thế giới đã thay đổi. Hàng ngàn người đổ ra đường, ngập tràn các con phố. Họ muốn chữ ký, chụp hình và thậm chí là những cái ôm với ngôi sao mới nổi của United. Sự cuồng nhiệt của các fan làm nên khoảnh khắc đầy quyền lực mà anh lần đầu được trải qua. Nó cũng nhắc nhở anh về những cử chỉ của mình, bởi lẽ chúng sẽ được những đứa trẻ và các fan của anh theo dõi và bắt chước. Sự nổi tiếng luôn đi kèm với trách nhiệm thật lớn.

Những ngày sau, có thông tin về cơn sóng thần với những con sóng cao 6 mét di chuyển với vận tốc 700 km/h gây ảnh hưởng đến một vài quốc gia ở vùng Ấn Độ Dương. Khoảng 280.000 người thiệt mạng và 510.000 người bị thương. 6 tháng sau, anh đến Indonesia, đất nước bị ảnh hưởng nặng nề nhất bởi thảm họa đó.

Trong số rất nhiều câu chuyện, đáng chú ý là câu chuyện về cậu bé 7 tuổi có tên Martunis, người đã sống sót sau 19 ngày thất lạc. Khi được đội Sky News giải cứu, cậu bé mặc chiếc áo của tuyển Bồ Đào Nha (áo số 10 in tên Rui Costa). Cậu bé được mời đến gặp Đội tuyển quốc gia Bồ Đào Nha cùng với cha mình. Martunis khẳng định mình là một cổ động viên nhiệt thành của Manchester United và thể hiện tình cảm tuyệt đối với Ronaldo. Cristiano đã hứa quay trở lại đó để thăm cậu bé Martunis. 6 tháng sau thảm kịch kinh hoàng đó, anh giữ đúng lời hứa và gặp Martunis ở Banda Aceh. Ronaldo rất ngạc nhiên và cảm phục bản năng sinh tồn phi thường của Martunis, thứ đã giúp cậu bé vượt qua 19 ngày bị thất lạc.

* * *

Cristiano đã tác động để Martunis được đăng ký học tại trường bóng đá của Real Madrid Foundation tại địa phương của cậu bé. 11 năm sau, cậu trở thành cầu thủ U19 của Sporting Lisbon.

* * *

Đó là giai đoạn chuyển mình của cầu thủ người Bồ Đào Nha. Một số thứ thể hiện ra ngoài, nhưng có những điều từ sâu trong suy nghĩ và nội tâm con người anh.

* * *

Trong trận đấu tại sân Highbury với Arsenal - sau này cũng là đối thủ của United ở trận chung kết FA Cup mùa giải năm đó, Ronaldo đã ghi được một nửa số bàn thắng mà United có được trong chiến thắng 4-2 của họ.

Sau khi ghi bàn thắng đầu tiên, anh đặt ngón tay lên môi ra dấu cổ động viên đội nhà hãy yên lặng.

* * *

"Màn trình diễn thực sự gây ấn tượng với bản thân tôi là khi chúng tôi để thua trận chung kết FA Cup trên chấm penalty trước Arsenal năm 2005. Nhìn lại màn thể hiện của Ronaldo trên sân, có thể tin chắc rằng cậu ấy sẽ còn tiến bộ hơn và xuất sắc hơn như mong muốn. Cậu ấy thực sự nổi bật. Những điều rất nhỏ - như màn trình diễn của cậu ấy trước Ashley Cole - sẽ khiến bạn có niềm tin vào điều đó."

Alan Smith, cựu tiền đạo của Manchester United

Mùa giải 2004-05, Cristiano ra sân 41 lần ở cả Ngoại hạng Anh và Champions League, trong đó có 32 lần xuất phát trong đội hình chính thức. Anh ghi được 5 bàn thắng trong mùa giải mà Chelsea của Mourinho giành chức vô địch giải quốc nội. United kết thúc ở vị trí thứ ba và bị loại khỏi cúp châu Âu ở vòng 16 đội.

Mùa giải thứ hai của Ronaldo diễn ra không mấy thành công. Anh được bầu chọn là cầu thủ trẻ xuất sắc nhất của Hiệp hội Cầu thủ chuyên nghiệp thế giới (FIFPRO) mặc dù chưa khẳng định được vị trí của mình với vai trò là cầu thủ quan trọng nhất của đội.

Và mọi thứ thậm chí còn trở nên tệ hơn trong mùa giải 2005-2006.

* * *

Alan Smith mỉm cười khi nói về việc anh chỉ nhận được một đường kiến tạo từ Ronaldo trong số khoảng 70 trận đấu hai người cùng thi đấu với nhau trên sân. Alan Smith kể: "Là một cầu thủ chạy cánh, cậu ấy hiếm khi căng ngang khi có bóng, nhưng bạn cũng hiểu những điều mà cậu ấy có thể mang lại cho đội. Cậu ấy có thể thu hút sự chú ý của khoảng hai, ba hoặc thậm chí là bốn cầu thủ đối phương trước khi bật bóng đến cho người khác." Ronaldo đã thực hiện điều đó.

Niềm đam mê đầu tiên của Ronaldo là trái bóng. Thứ hai là đi bóng. Cầu thủ người Bồ khẳng định, "Khi bạn còn trẻ, bạn sẽ luôn muốn tỏa sáng, thực hiện những bước di chuyển hay những pha đi bóng thật đẹp mắt, để khiến bạn trở nên nổi bật so với phần còn lại. Đó là phong cách của tôi. Đó là cuộc sống của tôi."

Với chiều cao gần 1m90, Ronaldo thích khai thác tốc độ của mình bằng sải chân dài. Thời điểm đó, anh thi đấu ở cả hai cánh, mặc dù thường được trao cơ hội để tỏa sáng ở những vị trí như tiền đạo lùi hoặc tiền đạo cắm trong các buổi tập, giống như những gì anh đã thể hiện ở học viện của Sporting. Cristiano là một tiền vệ cánh nhưng có đầu óc của một tiền đạo.

Ronaldo bắt đầu tự chuẩn bị cho bản thân khả năng ghi bàn, mặc dù ban đầu Ferguson nghĩ rằng anh không phải là một tay săn bàn đích thực. Ngược lại, Carlos Queiroz luôn tin rằng vòng cấm địa mới là vị trí sở trường của Ronaldo. Ông ấy thường nói: "Thật phí phạm đối với cậu ấy nếu cứ thực hiện những pha nước rút ở cự ly 28 mét. Qua thời gian, khi cậu ấy 28, 29 tuổi gì đó, tôi dám chắc là cậu ấy sẽ trở thành một tay săn bàn đích thực."

Các đội đã chuẩn bị như thế nào để ngăn chặn cầu thủ chạy cánh này, người có tiềm năng rất lớn và khả năng gây ra rắc rối cho đối phương mỗi khi có khoảng trống? "Bạn áp sát càng gần, thời gian cho cậu ấy suy nghĩ càng ít; thời gian có bóng càng ít, thì càng dễ ngăn chặn cậu ấy." Đó là những phân tích của Xabi Alonso khi đối mặt với cầu thủ người Bồ trong khoảng thời gian còn thi đấu cho Liverpool và đội tuyển Tây Ban Nha. "Khi đối mặt với bạn trong các tình huống 1 đối 1, cậu ấy sẽ có hai lựa chọn: đi bóng sang trái hoặc sang phải, vì thế hãy cho cậu ấy ít khoảng trống nhất có thể. Các hậu vệ biên nên thực hiện theo những bước như vậy khi cậu ấy đá cánh. Nhưng Ronaldo cũng có thể vượt qua bạn với sức mạnh về thể hình và tốc độ. Những pha nước rút thần tốc của cậu ấy sẽ khiến bạn mệt mỏi ở cả đôi chân lẫn khối óc."

* * *

Cha của Ronaldo, Dinis, qua đời vào ngày 6 tháng 9 năm 2005, khi mùa giải 2005-06 vừa mới khởi tranh.

Lúc đó ông 52 tuổi. Và Ronaldo mới bước qua tuổi 20.

* * *

Tôi vừa mới nhận được tin nhắn từ Na Uy. Một kênh truyền hình (TV2) có cảnh quay của Dinis Aveiro. Họ phỏng vấn ông ấy về cậu

con trai Ronaldo chỉ vài tháng trước khi ông qua đời. Tôi dành thời gian để tưởng tượng ra những cử chỉ và giọng nói của ông và hy vọng mình sẽ được nghe chúng sớm nhất có thể.

Tôi đã tưởng tượng ra một người đàn ông với vẻ ngoài điềm tĩnh, có thể truyền cho bạn sự tự tin qua ánh mắt. Và giọng nói của ông? Chất giọng khàn đặc của một người nghiện rượu lâu năm.

Tin nhắn viết: "Người quay phim Toby nói rằng anh ấy có cuộn băng ghi lại cuộc phỏng vấn với Dinis trên ban công căn hộ cũ của ông ấy. Anh ấy sẽ cố gắng tìm thấy nó cuối tuần này."

* * *

Nhà báo Enrique Ortego đã đề nghị Ronaldo, lúc bấy giờ mới chuyển sang thi đấu cho Real Madrid, lựa chọn ra đội hình xuất sắc nhất theo quan điểm của mình. Và đây là những gì mà anh ấy chia sẻ:

"*Mãe*[1], mẹ Maria Dolores, trụ cột của gia đình. Elma, người chị gái luôn chú tâm giáo dưỡng tôi. Chị ấy sống ở Madeira, quản lý một shop quần áo với thương hiệu CR7 ở đó. Hugo, anh trai của tôi, người giúp đỡ tôi trong bóng đá và luôn cho tôi lời khuyên về những gì tôi nên - không nên làm, và những gì không nên phàn nàn. Anh ấy cũng là một cầu thủ, nhưng không phải chuyên nghiệp. Hugo có một doanh nghiệp sơn ở Madeira. Katia, cô chị gái bé nhỏ, luôn quan tâm, chăm sóc khi tôi còn bé, thậm chí còn thay tã lót cho tôi. Katia là một ca sĩ, nhưng bây giờ thì không đi diễn nhiều nữa. Chị ấy cũng có một shop quần áo thương hiệu CR7 ở Lisbon. Zé, anh rể của tôi. Anh ấy sống với tôi khi tôi chuyển đến Manchester và luôn ở bên cạnh tôi từ khi tôi còn ở Funchal. Anh ấy là chồng của chị Katia. Anh thực sự là một người bạn. Người tiếp theo, Jorge, còn hơn cả một người đại diện. Jorge có ảnh hưởng đến mọi khía cạnh của tôi. Ông ấy là người bạn, người anh trai của tôi, giống như Hugo."

[1] "Mẹ" trong tiếng Tây Ban Nha.

Và cầu thủ cuối cùng, một cái tên rất đặc biệt trong danh sách...

"*Pai*[2], vì sự hào phóng và tình bạn của ông với cả bốn anh em chúng tôi. Một con người phi thường mà tôi luôn nhớ đến dù có đi đâu, ở bất cứ khi nào."

[2] "Bố" theo tiếng Tây Ban Nha.

Cristiano có một lịch biểu hằng ngày với cha mình: Dinis đến sân, lặng lẽ theo dõi con trai mình tập luyện và kết thúc mỗi buổi tập, cả hai sẽ cùng nhau đi ăn thứ gì đó. Đặc biệt là quãng thời gian khi Ronaldo còn chơi cho Andorinha. Ronaldo vẫn còn nhớ những khoảnh khắc mà đội bóng vốn "khiêm tốn" nhất vùng thi đấu với đối thủ mạnh hơn như Marítimo và Câmara de Lobos, những đội bóng luôn tạo ra những chiến thắng hủy diệt trước các đội cửa dưới. Một hôm, Ronaldo nói rằng anh không muốn thi đấu nữa vì biết chắc họ sẽ thua. Cậu bé Ronaldo khi ấy thậm chí còn không xuất hiện tại sân bóng trong những trận đấu tiếp theo. Dinis đã đi tìm anh trên suốt chặng đường dài từ sân bóng về đến nhà. Ông nói với cậu con trai, chỉ có những kẻ thất bại mới chịu bỏ cuộc. Cả hai sau đó cùng quay trở lại sân.

Tất nhiên Andorinha vẫn phải hứng chịu trận thua đậm.

Thế nhưng đến tận bây giờ Ronaldo vẫn coi ngày hôm đó là một chiến thắng lớn với riêng anh.

* * *

"Dinis sẽ còn uống cho đến khi chết và điều này sẽ tác động xấu đến Ronaldo," bà Dolores từng nói.

Ronaldo nhận ra rằng tiền không phải là chìa khóa giúp ta mở mọi cánh cửa trong cuộc sống. Anh sẵn sàng trả tiền cho bất cứ phương pháp nào có thể chữa trị cho cha anh, nhưng José Dinis, người cha đáng kính của anh lại không muốn chuyển đến nơi khác.

Theo một số người thân cận với gia đình Ronaldo, Dinis từng phải đi thật xa để bán chiếc áo đấu mà cậu con trai Ronaldo đã mặc trong trận ra mắt ở Manchester United, chỉ để lấy tiền uống rượu. Hugo cũng đã làm những điều tương tự như vậy vài năm trước.

Các vấn đề về thận và gan khiến Dinis phải nhập viện tại Bệnh viện Trung ương Funchal, cuối cùng đã lấy đi sinh mạng của ông sau hai tháng. Dinis qua đời trong một phòng khám ở London khi con trai Hugo bên cạnh.

Khi đó Cristiano vẫn đang tập trung ở Moscow cùng với tuyển Bồ Đào Nha trước cuộc đối đầu với Đội tuyển Nga trong khuôn khổ vòng lại World Cup 2006. Khi biết tin, Luiz Felipe Scolari và đội trưởng Luis Figo đã đến tận phòng của Ronaldo báo tin buồn và chia sẻ nỗi mất mát cùng anh.

Ronaldo ngây người nhìn bức tường phía trước. Không một lời, không cảm xúc. Anh thấy trống rỗng. Mọi thứ quá bất ngờ, đột ngột.

Scolari gợi ý anh có thể trở về nhà.

Hai nửa trong Ronaldo đang đấu tranh dữ dội. Đứa trẻ trong anh đã lặng lẽ bỏ đi, để lại sự trống trải; còn cầu thủ Ronaldo - người đàn ông trưởng thành - vẫn hết mình trong các buổi tập và các trận đấu. Anh nói với các đồng đội rằng anh không muốn đi đâu hết và sẽ thi đấu thật tốt.

Ronaldo muốn cho cả thế giới thấy rằng anh có thể tách bạch cuộc sống cá nhân với bóng đá chuyên nghiệp. Anh đã thi đấu nỗ lực vì người cha đáng kính và ghi bàn sẽ là lời tri ân tuyệt vời nhất đến người cha quá cố. Ronaldo nói với huấn luyện viên trưởng rằng hãy tin tưởng anh và anh đã sẵn sàng.

Khi rời phòng của Ronaldo, Big Phil đã nói với đội trưởng của tuyển Bồ Đào Nha về tầm quan trọng của Dinis với Ronaldo như thế nào, và cần phải ghi nhớ những điểm tốt của Dinis để có thể áp dụng chúng cho những đứa con của Ronaldo sau này.

Từ thời điểm đó, mối liên kết giữa Ronaldo và Scolari bắt đầu hình thành và ngày một lớn dần. Ronaldo đã tìm thấy một người cha khác luôn thấu hiểu anh. Họ đều khóc khi Big Phil báo tin về sự ra đi của Dinis.

Big Phil cũng nói với anh ấy rằng gia đình là ưu tiên tuyệt đối và bóng đá nên xếp sau.

Cho dù đó không phải là thứ mà Ronaldo cần.

“Cậu ấy làm chúng tôi bất ngờ hằng ngày.” Đó là những gì mà vị thuyền trưởng tuyển Bồ Đào Nha nói với các thành viên khác trong Ban huấn luyện tại Moscow. Ông không nghĩ Ronaldo sẽ ở lại và tiếp tục thi đấu.

Scolari kể: “Cậu ấy bắt đầu gọi tôi là ‘cha’ kể từ hôm đó.”

Trận đấu hôm đó thật lạ. Tâm trạng ở trại tập luyện của Bồ Đào Nha hôm đó được phản ánh trong cách mà đội thi đấu, triển khai trận đấu. Mọi người đều chia sẻ sự mất mát của Ronaldo, nhưng thật khó để thể hiện cảm xúc mà họ muốn trong bầu không khí sục sôi.

Ronaldo nói với tất cả mọi người: “Hãy cứ bắt đầu như mọi khi, hãy là chính mình, đừng thay đổi những thứ mà chúng ta thường làm.” Anh biết đây chính là liều thuốc tinh thần cho các cầu thủ khác vào thời điểm đó. Ronaldo bắt đầu những thứ mà anh ấy vẫn thường làm trước mỗi trận đấu: chơi đùa với trái bóng trong phòng thay đồ, chuyền bóng cho đồng đội, thực hiện những pha lừa bóng hoặc làm một số kỹ thuật để giảm bớt áp lực, căng thẳng. Bóng đá luôn chiếm trọn tâm trí anh mọi lúc mọi nơi.

Anh nỗ lực, cố gắng ghi bàn thắng, nhưng tỉ số 0-0 phản ánh đúng những gì đang diễn ra trên sân.

Ferguson cũng đề nghị cho anh một quãng nghỉ tại thời điểm đó, nhưng Ronaldo chỉ bỏ lỡ duy nhất một trận đấu để trở về lễ an táng của cha mình ở quê nhà Madeira.

Scolari đã quyết định trao cho anh tấm băng đội trưởng trong trận đấu tiếp theo với Brazil ở London. Ông đã thông báo điều này ở buổi họp báo trước trận đấu: “Cậu ấy sẽ trở thành cầu thủ số 1 trong lịch sử của bóng đá Bồ Đào Nha, mặc dù hiện tại mới chỉ 20 tuổi.”

Ông nói vậy để động viên anh, nhưng cũng bởi vì ông luôn tin tưởng vào điều đó.

* * *

Ronaldo không thích nói về sự qua đời của người cha như thể điều đó chưa từng tồn tại. Một sự lo lắng không cần thiết.

Maria Dolores cũng từng nói với anh rằng một ngày nào đó bà sẽ không còn trên cõi đời này nữa và sẽ không thể ở bên để bảo vệ những đứa con yêu quý của bà nữa. Những câu nói đó luôn nhắc nhở các con rằng bà là người không thể thiếu.

Ronaldo sẽ khóc như một đứa trẻ, và không muốn nói về chủ đề này nữa.

Cho dù anh luôn tin vào một cuộc sống khác vẫn tồn tại sau cái chết. Anh không chấp nhận rằng chúng ta yếu đuối, phù du, và sau cùng chúng ta sẽ biến mất.

* * *

Một tin nhắn khác từ Na Uy: “Toby không thể tìm thấy bất cứ thứ gì. Hy vọng cuối cùng là cuộn băng ghi âm ở nhà cha mẹ Ronaldo.

Anh ấy không thể kiểm tra được trước tháng Tư. Ông có thể chờ được không?"

Vâng, tất nhiên. Tôi nhất định sẽ chờ cho bằng được. Để biết Dinis nói gì về cậu con trai của mình.

* * *

Ronaldo đã tận mắt chứng kiến những tác hại mà rượu và ma túy gây ra. "Đó là một phần tạo nên một Cristiano Ronaldo như ngày hôm nay." Bà Dolores giải thích trong bài phỏng vấn với *l'Equipe* năm 2008.

"Cả bốn đứa trẻ nhà tôi đều nhìn thấy sự nguy hiểm của việc nghiện ma túy. Chỉ có Ronaldo là nghiện bóng đá. Nếu không trở thành một cầu thủ chuyên nghiệp, có lẽ nó đã lầm đường lạc lối. Có thể là ma túy hoặc thứ gì đó khủng khiếp không kém. Nhiều đứa bạn của nó trong vùng đã đầu hàng trước ma túy và rượu. Một vài đứa mới chết do quá liều. Cho dù tôi có cố gắng đến mấy, cũng rất khó để cho nó một cuộc sống ổn định... Nhưng thật may là nó đã có tài năng."

Katia thừa nhận họ đã có cái nhìn khá ngây thơ rằng: "Khi Cristiano có tiền, cha tôi sẽ được đến các phòng khám tư và chắc chắn các vấn đề về sức khỏe của ông ấy sẽ được chữa trị. Ông ấy sẽ vượt qua được."

Bỗng nhiên họ nhận ra, không phải tiền hay sự nổi tiếng có thể ngăn cản được số phận.

Hugo giải thích, sau sự ra đi của cha anh, Ronaldo nói với gia đình rằng: "Tiền không thể cứu được cha, vì thế cả nhà hãy vui vẻ chấp nhận điều đó."

Cristiano muốn lưu giữ hình ảnh của cha - người đã đưa anh đến mỗi buổi tập và cho anh những lời khuyên chân thành. Anh đã treo bên trong căn nhà tại Manchester bức tranh sơn dầu vẽ chân dung của ông.

Ông đã không thể sống thêm để chứng kiến những thành công mà con trai mình đạt được.

Đến giờ, Ronaldo vẫn nghĩ rằng số phận đã quyết định tất cả. Giống như chúng ta, anh ấy thích tự mình trả lời cho những điều huyền bí.

* * *

Một người rất thân với Ronaldo mà tôi không tiện kể tên ở đây, người vốn không bao giờ hiểu tại sao Ronaldo lại khóc nhiều đến vậy thậm chí khi đã trưởng thành, hỏi tôi: "Ronaldo có dừng khóc sau khi cha cậu ấy mất không?"

Người này đã không kể cho tôi điều ẩn giấu sau câu hỏi đó. Có lẽ anh ấy đang cố gợi ý cho tôi rằng nước mắt là hệ lụy của một gia đình tan vỡ. Theo hướng đó, Ronaldo phải chịu nỗi buồn sâu sắc vì người cha rời bỏ vai trò trụ cột của gia đình từ khi anh còn nhỏ, điều này khiến anh trở nên mong manh và không tự tin vào những thời khắc quyết định trong cuộc đời. Sự ra đi của Dinis Aveiro có thể đã giúp anh ấy cắt đứt mối nối với quá khứ không mấy vui vẻ của mình, và khiến anh trở nên tự do với thực tại.

Tôi biết điều đó nghe có vẻ không mấy hợp lý. Và tôi cũng không chắc đấy có phải là điều mà anh bạn đó cố gắng nhắn nhủ không. Nhưng câu hỏi đó đã khiến tôi tò mò rất nhiều.

Tôi phải tìm hiểu xem liệu anh ấy có còn khóc nữa hay không kể từ thời điểm tháng 9 năm 2005.

* * *

Toby rốt cuộc đã không thể tìm thấy cuốn băng ghi âm ở nhà cha mẹ của anh. Tôi đã phải xem đi xem lại các clip ngắn trong những bản tin có xuất hiện Dinis nói chuyện với nhà báo về tuổi thơ của Ronaldo. Đằng sau giọng thuyết minh, bạn có thể thấp thoáng nghe được chất giọng trầm đục, chậm rãi của ông ấy khi nói về khao khát trở thành cầu thủ bóng đá của cậu con trai. Dinis xuất hiện tự tin, dựa lưng vào bức tường. Không gian xung quanh khá khiêm tốn (nhà cửa đổ nát, nhiều cỏ dại, quần áo phơi ở cửa sổ) cũng nói lên vài thứ về Dinis. Trong mắt tôi, ông ngay lập tức ở một góc độ mới.

Ông không còn là một nhân vật xa lạ trong tự truyện này.

* * *

Mùa giải thứ ba tại United (2005-06) trở thành một thử thách mới đối với khả năng cân bằng cảm xúc của Ronaldo.

Vào tháng 10, anh bị vướng vào lùm xùm sau cáo buộc hiếp dâm với hai phụ nữ. Ronaldo đã tự nguyện đến trình bày với cảnh sát London, hành động mà báo chí Anh mô tả như thể "bị bắt". Vài

tuần sau, người anh họ Nuno Aveiro cũng bị thẩm vấn. Ronaldo không phải chịu trách nhiệm với những cáo buộc đó vì không có đủ bằng chứng để kết tội anh. Một trong hai nạn nhân - cô gái người Pháp - đã phải rút lại cáo buộc của mình. Mọi chuyện dường như được bịa đặt ra và thổi bùng lên chỉ sau một đêm. Hoặc có thể là cái bẫy của một cô gái điếm muốn được nổi tiếng, theo như những gì viết trên báo *News of the World*. Nếu chuyến thăm tới Dili và Indonesia cho Ronaldo thấy tầm ảnh hưởng toàn cầu của anh thì vụ việc ở London vạch trần mặt trái của sự nổi tiếng.

Ronaldo cảm thấy không thể tin tưởng bất cứ ai.

Mùa giải năm đó là sự hòa trộn của những sai lầm ngớ ngẩn (chiếc thẻ đỏ trong trận đấu với Manchester City - chiếc thẻ đỏ thứ ba anh phải nhận kể từ khi đến United - vì đã phản ứng sau những pha tắc bóng quyết liệt của Andy Cole; hành động đưa ngón tay lên môi ra dấu hiệu cho đám cổ động viên Benfica rằng họ nên im lặng khi bị thay ra trong một trận đấu tại Champions League), và phong độ chói sáng, đặc biệt trong giai đoạn cuối năm 2005 và đầu năm 2006.

Ví dụ, cú đúp của Ronaldo vào lưới Bolton ngay trước thềm năm mới là màn trình diễn không thể tuyệt vời hơn. Dấu ấn của tháng Hai là một cú sút phạt cực căng với quỹ đạo không thể đoán trước vào lưới Fulham, tạo nên thương hiệu của Ronaldo. Đó là phần thưởng xứng đáng cho hàng trăm giờ trên sân tập, dù có hay không có thủ môn.

Những khoảnh khắc xác định đó luôn mang đến cả sự hài lòng lẫn thất vọng: tại sao anh không thể luôn chơi như vậy? Trước những lùm xùm đó, Ferguson đã để anh ngồi ngoài vài tuần.

Trong khi đó, mối quan hệ với Ruud Van Nistelrooy đã bắt đầu rạn nứt. Cầu thủ người Hà Lan cần bàn thắng; đó là nhiên liệu và là cách duy nhất để giúp anh có thể giữ vị trí của mình trong đội hình và trong lòng các cổ động viên. Anh phải thích nghi từ việc phụ thuộc vào những pha kiến tạo chính xác của David Beckham sang việc trông cậy vào một tài năng trẻ không mấy ổn định. Tỷ lệ ghi bàn của Van Gol[3] giảm đi đáng kể - từ 30 bàn trong 2003-04, xuống 14 trong mùa giải tiếp theo, mặc dù chấn thương cũng là một phần lý do khiến anh ấy chỉ ra sân 27 trận đấu mùa đó. Sự trở lại của Carlos Queiroz đã tiếp thêm những ý tưởng cho cầu thủ người Bồ.

[3] Biệt danh của Ruud Van Nistelrooy.

Xung đột với tiền đạo người Hà Lan đã đạt đến mức độ nghiêm trọng - khi sự im lặng bao trùm, sự buông thả trong tập luyện và những va chạm khi tranh chấp - đến nỗi mà một số thành viên của ban huấn luyện và thậm chí các cầu thủ kỳ cựu nghĩ rằng Ronaldo (những bàn thắng của anh không ổn định, những pha kiến tạo của anh không nhiều, anh mắc nhiều lỗi, không đuổi theo bóng khi để mất bóng) cần phải "cắn răng chịu đựng".

Trong mắt nhiều người, thời gian hòa nhập của anh ấy đang kéo dài quá lâu.

Cho đến thời điểm đó, màn trình diễn của Ronaldo chưa thể làm hài lòng yêu cầu từ phía Queiroz khi ông đã thay đổi hệ thống 4-4-2 sang sơ đồ 4-3-3, sơ đồ rất có lợi cho cả Ronaldo và Wayne Rooney.

* * *

Những thay đổi nhỏ đang dần diễn ra trong văn hóa câu lạc bộ, giống như những hạt giống đang nảy mầm.

Gary Neville: "Trước khi ra ngoài tập luyện, cậu ấy và Rio sẽ khởi động bằng trò tâng bóng ngay trong phòng thay đồ. Họ có thể chơi khá tốt kể cả khi chưa đi giày. Cảm giác như bóng sẽ chẳng bao giờ rơi xuống đất. Paul Scholes cũng thường tham gia cùng với họ."

Cầu thủ người Bồ thể hiện hiểu biết khá rõ về cơ thể của mình.

Phil Neville: "Ronaldo thường nói: 'Nhiều nước quá sẽ làm chết cây.' Trong khi tập, cậu ấy cùng chạy với chúng tôi. Chúng tôi thường xuất phát với tốc độ tối đa là 8 phần sức lực. Đó là những gì bạn nên thực hiện. Nhưng Ronaldo thường chỉ dùng đến 6 phần và về đích sau chúng tôi. Cậu ấy biết chính xác những gì mình muốn để có thể thi đấu vào thứ Bảy."

Nhưng những nghi ngờ vẫn còn tồn tại.

Gary Neville: "Sir Alex Ferguson đã quyết định mọi thứ, nhưng tôi vẫn đặt dấu hỏi về màn trình diễn của cậu ấy ở giữa mùa giải thứ ba. Tôi còn băn khoăn liệu cậu ấy có thể thực sự trở thành cầu thủ hàng đầu hay không."

* * *

Mùa giải 2005-06, Ronaldo ghi 9 bàn thắng trong 33 lần ra sân, trong đó có 24 lần xuất phát trong đội hình chính thức. Đáng nói

đến là bàn thắng đầu tiên tại Champions League, mặc dù Manchester United không thể đi tiếp sau khi kết thúc vòng bảng. Sau khi để thua Liverpool ở vòng 5 FA Cup, trận đấu với Wigan tại chung kết League Cup vào tháng Hai là cơ hội duy nhất để United vớt vát một mùa giải trắng tay.

Ronaldo có mặt trong đội hình xuất phát ở trận chung kết thứ ba trong vòng 3 năm. Van Nistelrooy ngồi ghế dự bị. Saha ghi 1 bàn, Rooney ghi 2 bàn và Cristiano ghi dấu ấn bằng bàn thắng ấn định chiến thắng hủy diệt 4-0 trước Wigan. Một danh hiệu mới và một bước tiến mới. Dưới góc nhìn của Ferguson, và phát triển thêm ý tưởng của Ronaldo, thì đó chính là loại "nước" tốt nhất cho "cây".

Tuy nhiên, các cổ động viên thì không chắc về điều đó. Bắt đầu xuất hiện cảm giác rằng United đang ở vị trí kém xa, thậm chí cách đến hàng năm ánh sáng so với một Chelsea giàu có vừa mới giành danh hiệu Premier League lần thứ hai sau 50 năm. Mặc dù Quỷ đỏ đứng dưới một bậc trên bảng xếp hạng, nhưng khoảng cách lên tới 8 điểm.

Mùa hè đó, trong khi José Mourinho ồ ạt ký hợp đồng với Andriy Shevchenko (AC Milan), Salomon Kalou (Feyenoord), Michael Ballack (Bayern Munich) và Ashley Cole (Arsenal), thì Manchester United bán Ruud Van Nistelrooy sang Real Madrid, sau những mâu thuẫn không thể hòa giải. Và không có một tiền đạo nào được mua về. Sự bổ sung duy nhất năm đó là tiền vệ Michael Carrick.

Thật khó để tạo ra sự phấn khích khắp các khán đài.

Sau đó, Roy Keane cũng rời câu lạc bộ sau 12 năm dưới trướng Alex Ferguson. Những lùm xùm tranh cãi xung quanh sự ra đi của cầu thủ người Ireland đã được giấu kín, nhưng rõ ràng mâu thuẫn vẫn chia rẽ anh và vị cựu thuyền trưởng của mình cho đến tận bây giờ.

Còn Ferguson, trái ngược với suy nghĩ của dư luận, đang trên đường làm nên những kỳ diệu một lần nữa.

Ông không quá lo lắng về việc suốt 3 năm qua không giành được danh hiệu Premier League. Như một người làm vườn cần mẫn, ông cặm cụi gieo hạt, chăm bẵm cho những mầm non rồi đưa chúng vươn mình hướng đến ánh sáng, đồng thời không quên nhổ cỏ để tránh ảnh hưởng đến sự phát triển của chúng.

Trong thực vật học, không có khái niệm cỏ dại. Nó chỉ tồn tại

trong việc trồng cây. Bóng đá cũng tương tự như vậy. Không có cầu thủ kém, chỉ có những người không phù hợp.

Trước khi mùa giải mới bắt đầu, Cristiano Ronaldo đã có một chút vấn đề với lần đầu tham dự World Cup của anh.

* * *

Bồ Đào Nha đã gục ngã trước chướng ngại vật mang tên Hy Lạp trong trận chung kết tại kỳ Euro được tổ chức ngay trên sân nhà, vì thế họ được coi là ứng cử viên sáng giá cho giải đấu được tổ chức tại Đức hai năm sau đó. Luiz Felipe Scolari đã cố gắng để kết hợp nhóm cầu thủ chất lượng trong đội hình (như Figo, Nuno Gomes, Valente, Pauleta) và bộ khung của Porto khi đó đã vô địch Champions League 2004 (Deco, Maniche, Carvalho, Costinha). Những người khác bổ sung thêm sự chắc chắn cho toàn đội (chẳng hạn như Petit), trong khi Ronaldo lại mang đến sức trẻ trung để xé toang hàng phòng ngự, sau 7 bàn thắng khá dễ dàng ở vòng loại.

Big Phil đã tạo ra một tinh thần chiến đấu trong toàn đội, điều vốn rất quan trọng nhưng thường bị lãng quên ở đội tuyển Bồ Đào Nha.

Ronaldo đã ghi bàn ở lần thứ hai ra sân, trong trận đấu với Iran, qua đó giúp Bồ Đào Nha củng cố vị trí đầu bảng, xếp trên Mexico và bước tiếp vào vòng 16 đội gặp Hà Lan. Trận đấu thiên về thể lực, với 4 thẻ đỏ được rút ra chia đều cho hai đội, và 16 thẻ vàng.

Ronaldo dính chấn thương, nhưng Bồ Đào Nha vẫn bước tiếp với bàn thắng duy nhất được ghi do công của Maniche.

Một đội tuyển Anh hừng hực khí thế với những Beckham, Lampard, Gerrard và Rooney sẽ là đối thủ tiếp theo của Bồ Đào Nha. Đoàn quân của huấn luyện viên Sven-Göran Eriksson đã vượt qua Ecuador ở vòng 16 đội để tiến vào tứ kết.

Sau khoảng một giờ đồng hồ thế trận giằng co không bàn thắng, Rooney có pha tranh chấp quyết liệt với Petit và Carvalho ngay trước mặt trọng tài chính. Rooney dường như đã cố ý đạp vào chân của Carvalho. (Dưới con mắt của tiền đạo người Anh thì đó chỉ là một tai nạn, cho đến mãi về sau anh mới thừa nhận rằng "nó trông có vẻ tệ hơn so với thực tế".) Trong khi Rooney đang cố gắng xin lỗi và phân trần với trọng tài, thì Ronaldo tiến đến, tác động và yêu cầu trọng tài chính người Argentina, ông Horacio Elizondo, một lời giải thích. Và một thẻ đỏ.

Rooney nổi cáu với người đồng đội tại câu lạc bộ. Mặc dù, thời điểm đó, Ronaldo là cầu thủ của tuyển Bồ Đào Nha, chứ không phải của Manchester United. Và không gì có thể so sánh với World Cup.

Trên sân lúc đó, Elizondo đã yêu cầu Rooney di chuyển ra khỏi khu vực mà Carvalho đang nằm sân. Ông đưa tay vào túi.

Rooney tiếp tục phân trần với vị trọng tài chính.

THẺ ĐỎ.

Sau đó, ống kính máy quay ngay lập tức hướng về một Ronaldo đang thản nhiên rảo bước.

Hành động mà anh thực hiện ngay sau đó chỉ diễn ra trong vọn vẹn một giây, nhưng lại khiến cả một đất nước sục sôi suốt bao ngày.

Anh nhìn về phía người đang đứng ngoài đường biên đưa ra chỉ đạo với các cầu thủ.

Và nháy mắt.

Trận đấu vẫn còn 60 phút, bao gồm cả thời gian của hai hiệp phụ. Kết quả trận đấu cuối cùng cũng được phân định trên chấm penalty. Ricardo lần đầu tiên cứu thua tới ba quả penalty trong lịch sử World Cup. Ronaldo là người đá quả penalty quyết định.

Có quá nhiều câu chuyện được nói đến xoay quanh màn trình diễn quả cảm của thầy trò huấn luyện viên Eriksson trong những phút thi đấu với chỉ 10 người trên sân. Và cả câu chuyện mà Rooney đã thừa nhận: trong hiệp 1, anh đã "cố gắng để Ronaldo phải nhận thẻ vàng sau khi nói với trọng tài rằng Ronaldo ngã vờ... Điều mà tôi làm cũng chẳng tệ bằng cậu ấy."

Báo chí Anh đã có những chất liệu hoàn hảo cho mọi thứ.

Tất cả mọi thứ.

* * *

Theo báo chí ở xứ sở sương mù, thông điệp đằng sau cái nháy mắt là quá rõ ràng: "Đó là nhờ tôi, chính tôi đã khiến anh ấy bị đuổi, giờ thì chúng ta sẽ chiến thắng."

Mặc dù, Ronaldo cho rằng: "Họ bảo tôi đẩy mọi thứ đi xa hơn để

mang lại lợi thế về mặt quân số. Tôi chỉ làm theo chỉ dẫn mà thôi."

* * *

Alex Ferguson: "Trọng tài sẽ truất quyền thi đấu của Rooney không sớm thì muộn, và sự tác động của Ronaldo không giúp được điều gì cả."

Horacio Elizondo: "Đó là hành vi bạo lực và Rooney đáng nhận một thẻ đỏ trực tiếp. Mọi người có thể nói bất cứ điều gì, nhưng sự tác động của Ronaldo thực sự không ảnh hưởng đến tôi."

Alex Ferguson: "Ronaldo cũng đã hối tiếc về những gì đã làm."

Tôi không dám chắc...

Ronaldo đã làm điều mà bất cứ ai cũng sẽ làm. Anh ấy tự nói với bản thân như vậy.

* * *

Những ngày tiếp theo, tờ *The Sun* đăng tin Rooney đã nói trong phòng thay đồ rằng muốn "xẻ Ronaldo ra làm hai." Nó trùng khớp với câu chuyện đã được xây dựng trong phòng họp báo ở Gelsenkirchen: đó là sự kết thúc của Ronaldo tại Manchester United, anh sẽ không thể quay lại Vương quốc Anh và Rooney sẽ không bao giờ tha thứ cho anh. Mối quan hệ giữa hai người họ trở nên không thể hàn gắn.

Tuy nhiên, câu chuyện đã không đi theo hướng như vậy.

Hãy cùng quay trở lại trận đấu.

* * *

Sau khi hoàn thành cú sút penalty quyết định vào lưới đội tuyển Anh để đưa Bồ Đào Nha vào bán kết World Cup, Ronaldo ngước nhìn lên trời và giơ tay tưởng nhớ cha mình.

Gary Neville hiểu rõ quy luật tất yếu của bóng đá: "Bạn có thể thắng, hoặc bạn cũng có thể thua." Sau loạt đá luân lưu, Gary đã làm những gì anh cho là phù hợp nhất để có thể ghi lại khoảnh khắc lịch sử mà anh vừa trải qua: tiến đến phòng thay đồ của Bồ Đào Nha để đổi áo với Cristiano và chúc anh may mắn.

* * *

Trong phòng thay đồ, Ronaldo tìm Rio Ferdinand để nói:

“Rio này, tôi không có ý như thế, tôi không nháy mắt kiểu đó.”

“Để tôi đi tìm Wazza[4].” Rio đáp.

[4] Biệt danh của Rooney.

Sau đó, cả ba người họ nói chuyện và thảo luận về những vấn đề sau trận đấu, mặc dù máu có vẻ vẫn đang sục sôi.

Rooney cảnh báo Ronaldo: “Các fan sẽ phát điên lên đấy. Họ sẽ thổi phồng câu chuyện lên, vì thế chúng ta phải tiếp tục mọi thứ như bình thường, như chưa có gì xảy ra cả. Chắc chắn mọi người sẽ còn nói về chuyện này suốt mùa hè.”

Trên đường trở về khách sạn sau trận đấu, Rooney hỏi Steven Gerrard về sự cố diễn ra trên sân.

“Nói thật, Wazza, nếu chúng ta thi đấu với Tây Ban Nha và Xabi Alonso hay Luis García (đồng đội của Gerrard tại Liverpool) nháy mắt với trọng tài hoặc đưa ra ký hiệu nào đó để khiến tôi bị đuổi, tôi sẽ không bao giờ nói chuyện với họ nữa.”

* * *

Bồ Đào Nha sau đó bị tuyển Pháp loại với tỉ số 1-0 ở vòng bán kết, trong khi Ronaldo đứng thứ ba cho danh hiệu cầu thủ trẻ xuất sắc nhất (sau Lukas Podolski và Luis Antonio Valencia). Trở lại nước Anh, thời điểm đó, những chiếc áo in dòng chữ “Tôi ghét Ronaldo” cùng những chiếc phi tiêu mang hình Ronaldo tràn ngập khắp nơi.

Sau đó là đến những lá thư đe dọa.

Ronaldo đã suy nghĩ nghiêm túc về việc có nên trở về Manchester nữa hay không.

* * *

Rooney và Ronaldo đã nhắn tin với nhau suốt mùa hè đó. Thực tế, Ferguson tin rằng thái độ của cầu thủ người Anh đang cứu rỗi mối quan hệ giữa họ.

Sir Alex đã nói chuyện với Rooney để động viên anh ấy gọi điện cho người đồng đội và họ đã gợi ý nên có một cuộc phỏng vấn cùng nhau, cách tốt nhất để dập tắt mọi nghi ngờ. Ferguson nghĩ

đó là một ý tưởng không tồi, nhưng Mike Phelan lại e rằng còn quá sớm và trông có vẻ giả tạo.

Hãy nghĩ thật kỹ, đó có phải là cơ hội tuyệt vời cho Sir Alex hay không? Mọi thứ cần được kiểm soát cẩn thận.

Cristiano Ronaldo đã thể hiện quan điểm của mình ngay khi mùa hè bắt đầu. "Nếu không có gì chuyển biến, thì tôi không thể quay trở lại Manchester United. Tôi không nhận được sự ủng hộ nào từ giám đốc thể thao hay huấn luyện viên của câu lạc bộ về vấn đề này. Họ lẽ ra nên đứng ra để bảo vệ tôi, nhưng họ đã không làm điều này."

Có hai câu lạc bộ đang sẵn sàng trong cuộc đua giành lấy chữ ký của Ronaldo nếu cầu thủ chạy cánh này không thể trở về thành Manchester. "Real Madrid hoặc Barcelona?" Có thể một trong hai câu lạc bộ đó.

Ronaldo bước vào kỳ nghỉ với Jorge Mendes và họ đã có một cuộc trò chuyện nho nhỏ. Ronaldo đang băn khoăn về việc có nên rời đi không, và đó có phải là sự lựa chọn tốt nhất hay không. Người đại diện của anh thì khẳng định rằng anh nên ở lại. Mendes đảm bảo rằng mọi thứ sẽ lại đâu vào đó.

Sir Alex hiểu rằng ông cần chọn thời điểm thích hợp để cùng ngồi lại với Ronaldo và người đại diện của anh. Ông cảm thấy mọi chuyện hoàn toàn có thể tìm ra hướng giải quyết.

Nhiều tuần trôi qua, Ronaldo vẫn không thấy có tin tức gì từ phía huấn luyện viên trưởng Ferguson. Trong khi đó, Sir Alex phàn nàn rằng Cristiano không trả lời tin nhắn của ông. Nhưng rồi vị thuyền trưởng nhận ra mình đã gửi tin nhắn vào số máy cũ của anh ấy. Ronaldo đã thay số mới.

Cuối cùng, họ cũng nói chuyện với nhau và quyết định hẹn một bữa ăn trưa tại Algarve. Ferguson đã thuê hẳn một chuyên cơ riêng để bay đến Vale do Lobo cùng với Giám đốc điều hành David Gill.

Tình hình rất khả quan. Huấn luyện viên Ferguson đã đưa ra những lý lẽ thuyết phục trong cuộc gặp mặt, không chỉ để giữ Cristiano ở lại Old Trafford, mà còn giúp anh ấy có thái độ đúng đắn để tiếp tục phát triển sự nghiệp.

"Cậu là một trong số những cầu thủ dũng cảm nhất từng cập bến Manchester United, nếu bỏ đi như vậy thì không can đảm một

chút nào."

Ferguson đã kể lại câu chuyện tương tự mà Beckham từng trải qua, sau khi bị truất quyền thi đấu trong cuộc đối đầu với Argentina năm 1998, gián tiếp khiến tuyển Anh bị loại. "Họ treo những hình nộm của Beck ngoài các quán rượu tại London. Anh ấy bị coi là quỷ nhập. Nhưng Beck đã chống lại những thứ đó bằng chính bóng đá."

Sir Alex khẳng định: "Họ sẽ không làm gì cậu đâu."

Vài ngày sau, Ronaldo phát biểu trước báo chí. "Không có lý do gì để tôi phải rời câu lạc bộ, nơi mọi người luôn ủng hộ tôi. Mọi thứ sẽ được quyết định trong tuần tới."

Trong ngày đầu tiên của tour du đấu trước giải, Ferguson đã quyết định nói chuyện với Gary Neville, đội trưởng của câu lạc bộ lúc đó. "Gary này, cậu ấy sẽ ở lại. Nhưng chúng ta phải cố gắng để cậu ấy không thoát ra khỏi vòng tay của chúng ta." Sau đó ông đã triệu tập cả Rooney và Ronaldo vào phòng làm việc của ông. Cả Sir Alex và Gary đều biết rằng đã không còn rào cản giữa hai người. Chẳng có chuyện gì to tát cả.

Những câu chuyện đùa trong phòng thay đồ bắt đầu thay đổi và chỉ xoay quanh một chủ đề: mối quan hệ giữa hai ngôi sao trẻ của câu lạc bộ khi ấy - Rooney và Ronaldo. Mội vài người còn hài hước đến nỗi mang vào phòng thay đồ một đôi găng, phòng trường hợp diễn ra trận đấu boxing trước mỗi buổi tập. Nghĩ đến đó thôi, mọi người lại bật cười.

Trước khi tập luyện, Ronaldo đã tâm sự với huấn luyện viên thể hình Valter di Salvo và Gabriel Heinze. Cả hai cùng nói: "Đừng nghe mọi người, hãy cứ tiếp tục câu chuyện của cậu trên sân đấu. Cậu phải thể hiện cho họ thấy một trái tim nhiệt thành."

Và họ bắt đầu bước ra sân tập luyện.

Ronaldo đã xuất hiện như một người khác. Trưởng thành hơn. Bờ vai mở rộng, bộ ngực săn chắc, cánh tay và đùi cơ bắp, rắn rỏi. Nếu như anh ấy bắt đầu quá trình trưởng thành từ một cậu bé sang một người đàn ông từ năm 2004 thì đến 2006, anh đã bước qua ranh giới đó và kết thúc quá trình này một cách xuất sắc. Ronaldo thực sự là một sinh vật tuyệt vời. Khổng lồ. Sẵn sàng cho mọi cuộc đấu.

Các hậu vệ không ngại va chạm với Ronaldo để chặn đứng anh lại.

Nhưng anh sẽ vượt qua và lại tiếp tục dẫn bóng.

Rooney đã có linh cảm điều gì đó sau buổi tập đầu tiên. Anh chia sẻ: "Mùa giải này sẽ là một mùa giải xuất sắc với chúng tôi."

Ferguson đã có điều mà ông muốn: một phòng thay đồ với một tập thể đoàn kết.

Và một điều cũng quan trọng không kém: ông đã tạo ra cảm giác rằng cả thế giới đang chống lại Manchester United.

* * *

Hãy cùng quay trở lại World Cup...

Hà Lan cho rằng cách tốt nhất để vô hiệu hóa tài năng người Bồ Đào Nha là thi đấu thật quyết liệt, thậm chí có phần bạo lực. Việc Mark van Bommel theo sát Ronaldo như hình với bóng đã được cảnh báo từ trước. 7 phút sau khi trận đấu diễn ra, Khalid Boulahrouz đã có một pha vào bóng thô bạo khi đạp thẳng gầm giày vào đùi của Ronaldo, gây ra chấn thương khiến anh phải thay ra sau nửa giờ thi đấu. Ronaldo đau đớn, cắn chặt môi khi bước ra sân, và nghĩ trong đầu rằng chiến dịch World Cup của mình chấm dứt tại đây. Khi ngồi trên băng ghế dự bị, anh không sao cầm nổi nước mắt.

* * *

Trận đấu đầu tiên của mùa giải 2006-07 trên sân nhà là cuộc tiếp đón Fulham. Trận đấu nhận được sự chú ý rất lớn từ giới truyền thông. Mỗi bước đi, mỗi cử chỉ và phản ứng của Rooney và Ronaldo đều được xem xét một cách kỹ lưỡng. Cánh cửa phiên chuyển nhượng mùa hè vẫn mở cho đến cuối tháng Tám, điều này có nghĩa là bất chấp những lời khẳng định sẽ ở lại với đội bóng chủ sân Old Trafford thì vẫn không thể loại trừ bất cứ trường hợp nào. Một khởi đầu tệ hại sẽ có thể tạo nên áp lực lớn lên vai cầu thủ người Bồ Đào Nha. Một thất bại sẽ là cái cớ để truyền thông tung ra những câu chuyện đã được lên kế hoạch sẵn: Ronaldo và Rooney đang có một mối quan hệ "cơm chẳng lành canh chẳng ngọt".

Manchester United bắt đầu nhập cuộc bằng chiến thắng đậm nhất trong lịch sử các trận khai màn giải Ngoại hạng (chiến thắng 5-1) kể từ sau Thế chiến thứ Hai. Rooney ghi 2 bàn và Ronaldo ghi bàn thắng thứ tư sau pha kiến tạo của Rooney. Khắp các mặt báo tràn ngập hình ảnh ăn mừng của cặp đôi này sau khi ghi bàn.

Nhưng ở các trận đấu trên sân khách, có vẻ như mọi người chưa thể tha thứ cho cái nháy mắt của Ronaldo, thứ đã khiến tuyển Anh phải dừng bước tại World Cup. Những lời lăng mạ ập đến, anh bị các cổ động viên đối phương la ó suốt thời gian khởi động, trong trận đấu và bất cứ khi nào xuất hiện trên sân. Anh liên tục bị khiêu khích.

Chuyến làm khách đầu tiên đến thủ đô London là cuộc đối đầu với Charlton vào một buổi tối thứ Tư. Trận đấu được dự báo sẽ đầy thử thách với Ronaldo khi anh sẽ phải nhận những chỉ trích mạnh mẽ bởi mối liên kết chặt chẽ của các cổ động viên London và đội tuyển Anh. Ferguson ngồi tại khu huấn luyện trong suốt hiệp 1. Một cổ động viên đội nhà dành cả 45 phút đầu tiên để la ó Ronaldo. 5 phút trước giờ nghỉ, Ronaldo nhận bóng, "nhảy múa" trong vòng vây của 4 cầu thủ và thực hiện cút sút đưa bóng dội xà ngang. Ferguson để ý thấy, "Anh chàng cổ động viên kia không còn đứng lên từ ghế của mình nữa." Ferguson đã viết trong cuốn sách của ông rằng: "Có lẽ cậu ấy nghĩ rằng những tiếng la ó đó chỉ giúp Ronaldo có thêm động lực."

Thời điểm đó, báo chí bắt đầu dồn sự chú ý vào những nỗ lực của Manchester United trong việc giành lại ngôi vương từ Chelsea và dần quên đi những sự cố tại World Cup - trước khi những cổ động viên làm điều này.

Đội hình của huấn luyện viên Sir Alex, đặc biệt là Ronaldo đang thèm khát thành công hơn bao giờ hết, và họ đã thi đấu với tham vọng, tốc độ và sự chính xác phi thường. Gary Neville đã nói: "Sự khởi đầu của mùa giải này là 6 tháng tuyệt vời nhất mà tôi đã từng chứng kiến ở United."

"Tôi còn nhớ một trận đấu trên sân khách với Bolton. Giggs, Saha, Rooney và Cristiano đã có được mọi thứ trong 6 tháng đầu tiên của mùa giải. Thực sự khó khăn khi đối đầu với chúng tôi." Neville giải thích.

Bầu không khí dần dần hạ nhiệt. Mọi người bắt đầu cảm thấy chán khi cố gắng khiêu khích Ronaldo, người đang thi đấu thăng hoa bất chấp những la ó, và sự trung thành với sân Old Trafford đã giúp anh trở thành một phần của nơi này. Sự kiên nhẫn của Ferguson đã được tưởng thưởng khi ông sẵn sàng cùng một đội hình mới làm nên lịch sử.

Các fan hâm mộ đang được chứng kiến sự ra đời của một huyền thoại.

* * *

Sự hóa thân mạnh mẽ của Ronaldo năm 2004 dần được khẳng định bằng những múi cơ săn chắc năm 2006, kết quả của nỗ lực tập luyện không ngừng nghỉ cùng với nhận thức sâu sắc về điều kiện cần có để thành công trong môi trường bóng đá Anh.

Những mảnh ghép đã được lắp ghép suốt 3 năm qua và giờ là lúc sẵn sàng để đưa chúng vào vị trí.

Gary Neville: "Tôi nghĩ rằng cậu ấy sẽ không bao giờ để tâm đến sự thấu hiểu và đánh giá cao của đồng đội - cả khi có bóng và không có bóng."

Đối với Gary, một khoảnh khắc trong một trận đấu đã khiến anh ấy thay đổi suy nghĩ về bóng đá.

Chuyến làm khách đến Fulham vào tháng 2 năm 2007.

Gary không thể thi đấu hôm đó vì chấn thương. Manchester United gần như sắp đánh rơi 2 điểm quan trọng tại Craven Cottage, nhưng Ronaldo đã xuất hiện và ghi bàn giúp đội giành chiến thắng quan trọng.

"Cậu ấy ghi bàn thắng giúp chúng tôi định đoạt ngôi vương. Những cầu thủ đặc biệt luôn làm nên những khoảnh khắc đặc biệt khi chúng tôi cần họ nhất. Trận đấu đó là thời điểm quan trọng với cậu ấy."

Giai đoạn cuối mùa giải, những trận đấu kiểu đó luôn được nhớ lại trong phòng thay đồ của nhà vô địch. "Bàn thắng đã mang đến cho chúng ta chức vô địch. Bạn có thể sẽ nổi da gà khi nhớ lại bàn thắng đó bởi vì… mọi thứ gần như kết thúc nếu không có nó… Sau cùng, tôi nhận ra, 'Cậu nhóc này thực sự quan trọng, đó là sự thật.'"

Neville tiếp tục, "Ronaldo đã thay đổi cách nghĩ của tôi. Cậu ấy dạy tôi rằng có thể kết hợp mục tiêu cá nhân với mục tiêu của toàn đội và cùng lúc biến chúng thành hiện thực."

Ronaldo càng bớt tính nghệ sĩ đi, thì càng hiệu quả hơn rất nhiều. Anh dần bỏ bớt những yếu tố rườm rà không cần thiết, mặc dù vẫn luôn kiếm tìm những khoảnh khắc vinh quang riêng cho bản thân.

"Cậu ấy có thể làm bất cứ điều gì mà cậu ấy muốn, và chúng tôi chỉ

đơn giản là phù hợp với cậu ấy. Chúng tôi đã thay đổi vì cậu ấy. Manchester United đã từng làm những điều như thế với cầu thủ khác trong thời điểm tôi thi đấu cho câu lạc bộ chưa? Không, thậm chí ngay cả với Cantona. Cuối cùng tôi cũng hiểu ra câu nói của cậu ấy: 'Quá nhiều nước thì chết cây'. Tôi đã nghĩ, 'Đúng như vậy, rất thông minh.'"

Ronaldo thực sự là cái máy tạo ra cơ hội. Anh ấy khao khát, có kỹ thuật, sự bùng nổ, sự bền bỉ, tốc độ và có thể ghi bàn với sức mạnh và chất lượng của mình. Anh bắt đầu chiến thắng những trận đấu một cách dễ dàng. Các đối thủ học được rằng thể hình không phải là thứ duy nhất bởi vì anh ấy có thể thực hiện những cú bứt tốc trước bất cứ hậu vệ nào dựa trên sức mạnh và sự quyết tâm của mình.

Chính Gary Neville là người thường phải đón nhận những điều này ở mỗi buổi tập. Mỗi buổi sáng anh đều ca thán: "Cứ thế này thì tôi phải giải nghệ sớm thôi. Không ai có thể chịu được chúng cả (những pha bứt tốc của Ronaldo)."

* * *

"Sau những gì đã diễn ra tại Manchester United với Rooney, tôi đang dần thích nghi với mọi thứ. Mọi người nói chuyện với tôi tại khách sạn, sân bay và dường như họ quý tôi. Sau đó khi bước vào trận đấu, tôi là một con Quỷ đỏ thực thụ. Họ gọi tôi bằng đủ loại... Tôi đã quen với điều đó, nhưng thỉnh thoảng nó khiến tôi cảm thấy một chút gì đó, tôi không biết nữa... Họ đang cố gắng khiến tôi mất tập trung, nhưng họ chỉ làm điều đó với những cầu thủ giỏi, đúng không?"

Cristiano Ronaldo

Ronaldo nhìn nhận mối quan hệ với các anti-fan "là một phần của thách thức và sự công nhận đối với những thành quả mà anh có được. Anh tạo điều kiện để chúng tồn tại và song hành với sự nghiệp của anh." Đó là câu khởi đầu cuộc nói chuyện của tôi với nhà tâm lý học thể thao Bill Beswick.

Bạn chống lại khoảng 40.000 người khác. Hãy tưởng tượng mà xem.

Tôi nói với Beswick rằng đây là một thứ gì đó mà nhiều người không thể hiểu và vượt qua được. Khi Ronaldo trên sân, anh ấy tự tin và cân bằng về cảm xúc, những thứ đang giúp anh ấy có thể

giải quyết mọi vấn đề. Sức mạnh đó bắt nguồn từ sự ổn định ngoài sân cỏ: câu lạc bộ và gia đình luôn giúp đỡ anh ấy, những nỗ lực của anh ấy đã thành kết quả, điều đó là rất rõ ràng. Mọi thứ được theo trình tự.

Anh đã biến sân cỏ thành vương quốc của riêng mình.

Beswick giải thích: "Những cầu thủ như vậy luôn thích được đứng trong sân vận động trước hàng vạn ánh mắt. Sân cỏ chính là nhà của họ. Đó là những gì họ làm, nơi mà họ có thể là chính mình, thể hiện những gì xuất sắc nhất của bản thân, nơi họ được công nhận, được tôn trọng và bản thân họ cảm thấy thoải mái. Rời xa sân cỏ là giai đoạn khó khăn nhất với họ. Họ luôn chờ đợi để trở lại thật mạnh mẽ."

Họ dành hàng giờ ở sân tập, mua thiết bị tập thể dục, xây dựng bể bơi tại khách sạn, và tái tạo trạng thái cảm xúc tốt đẹp, để những gì họ có trên sân cỏ được mở rộng ra, nhân rộng lên.

Về vấn đề này, tôi đã đưa ra một giả thuyết cho Bill Beswick. Như đã nói, Ronaldo thích tặng quà cho gia đình, bạn bè, đồng nghiệp, các thành viên ban huấn luyện và cả những bác sĩ trị liệu. Anh có một căn phòng, có thể chuyển thành một hộp đêm trong ngôi nhà tại Manchester. Anh mời những người bạn và thường dành tặng họ những món quà. Tôi không nghĩ anh ấy đang mua sự ủng hộ, nhưng ngầm đề nghị họ hãy trở thành một phần trong cuộc đời của anh. Đó là nơi mà anh ấy có thể sống một cách thoải mái, không có thách thức, nghi ngờ và cả những mâu thuẫn.

"Đây là cách tốt để bày tỏ," Beswick tiếp tục. "Theo quan điểm của tôi, nếu bạn đang diễn, nếu bạn không chân thành, bạn sẽ không thể thoải mái với cùng một lúc hai thái cực đối lập: một vận động viên phi thường và một chàng trai bình thường. Tôi đã từng nói với David Beckham rằng: 'Nghe này, chàng trai. Khi cậu rời sân tập, hãy dừng đèn đỏ nhé. Cậu có thể thật phi thường trên sân bóng, có thể thực hiện những cú căng ngang tuyệt hảo, nhưng nếu không dừng đèn đỏ, không phải cậu thì người khác sẽ mất mạng.' Và những nhà tâm lý học thể thao nên nói với các vận động viên điều này khi họ ở độ tuổi 12, 13, 14."

Nhưng rất nhiều người đã không thể dừng lại. Đó chính xác là những gì mà Beswick gọi là "máy chạy bộ". Khi một vận động viên trên máy chạy bộ, không điều gì có thể dừng họ lại được. Họ sẽ làm những gì họ biết là tốt nhất. Và điều đó khiến họ vui vẻ. Họ sẽ cố gắng bận rộn bằng việc tập luyện, học hành để không phải nghĩ

đến những thứ khác. Họ liên tục di chuyển để vượt qua mọi lo lắng và không phải nghĩ xa hơn.

Họ thích đưa tâm trí và cơ thể của mình tới giới hạn trước khi dừng lại.

Và tất nhiên, họ phải trả giá đắt cho điều đó khi giải nghệ.

Khi máy chạy bộ dừng lại, nghĩa là nó sắp sửa hỏng.

* * *

Hàng trăm trang giấy đã được dành cho cuộc khẩu chiến giữa Ronaldo và Mourinho, người cáo buộc các trọng tài đang ủng hộ Manchester United. "Ông ấy không bao giờ thừa nhận mình sai," Ronaldo phản ứng. José gọi cầu thủ đồng hương Ronaldo là kẻ dối trá và quyết định đẩy mọi thứ đi xa hơn: "Có lẽ đó là kết quả của một tuổi thơ khó khăn và không được dạy dỗ."

Báo chí Anh rất thích tập trung vào những cuộc tranh cãi và những cá tính lớn. Ronaldo (tất nhiên, cả Mourinho nữa) luôn cho rằng họ là người xuất sắc nhất thế giới. "Có lẽ bởi vì tôi thực sự xuất sắc" là câu trả lời của Ronaldo khi được hỏi tại sao lại tham gia quá nhiều vào cuộc tranh cãi này.

Các nhà báo lá cải đua nhau đưa ra các thông tin sốc, mặc dù họ đã có đầy đủ tài liệu bóng đá về mùa giải đặc biệt của cầu thủ người Bồ Đào Nha.

Sau chiến thắng hủy diệt trước Roma với tỉ số 7-1, trong đó có cú đúp của Ronaldo, AC Milan là đối thủ tiếp theo của Manchester United ở bán kết Champions League năm đó. Cristiano được thưởng bằng bản hợp đồng béo bở cho đến năm 2012 nhờ những màn trình diễn xuất sắc, khiến anh trở thành cầu thủ được trả lương cao nhất trong lịch sử câu lạc bộ.

Ferguson ăn mừng vì một trong số những cầu thủ xuất sắc nhất thời điểm hiện tại đã đặt bút ký vào hợp đồng để tiếp tục cuộc hành trình của mình tại Old Trafford.

Giấc mơ tái hiện cú ăn ba thần thánh năm 1999 lại hiện ra. Danh hiệu Ngoại hạng Anh hoàn toàn khả dĩ và câu lạc bộ cũng đã tiến đến trận chung kết FA Cup. Nhưng Chelsea vẫn nằm trong cuộc đua ở cả hai giải đấu đó.

Trận đấu lượt đi trong khuôn khổ bán kết Champions League năm

đó diễn ra tại Old Trafford. Ronaldo mở tỉ số bằng cú đánh đầu, nhưng Kaká nhanh chóng lật ngược thế cờ với 2 bàn thắng. Và mọi thứ vẫn chưa kết thúc. Vào một đêm mà có lẽ là đêm tuyệt vời nhất tại châu Âu, Wayne Rooney đã ghi liên tiếp 2 bàn thắng, trong đó có bàn ấn định chiến thắng ở phút thi đấu cuối cùng để đưa Manchester United giành lợi thế trong cuộc đua đến Athens. Tầm ảnh hưởng của Ronaldo hôm đó giới hạn với chỉ một bàn thắng và cú sút xa bị thủ thành Dida cản phá.

Thế nhưng trận lượt về trên sân San Siro lại không diễn ra như đúng kế hoạch của đội bóng đến từ xứ sở sương mù. Đội bóng chủ nhà đã chơi thứ bóng đá đỉnh cao và thành quả là 3 bàn thắng của Kaká, Seedorf và Gilardino. Họ hoàn toàn xứng đáng với kết quả này. Ronaldo chuyển sang thi đấu bên hành lang trái nhưng không mấy hiệu quả.

Tuy nhiên, trở về đấu trường quốc nội, United đã đạt được danh hiệu Premier League đầu tiên sau 4 năm chờ đợi. Chelsea không thể đánh bại được Arsenal trên sân Emirates, và United kết thúc mùa giải với 6 điểm nhiều hơn Chelsea của Mourinho. Mùa giải năm đó bước đến hồi kết 2 tuần sau với trận đấu trước chính Chelsea ở trận chung kết FA Cup trên sân vận động Wembley mới khánh thành. Dựa trên những gì đã diễn ra ở Premier League thì chiến thắng 1-0 của Chelsea với bàn thắng duy nhất của Drogba trong hiệp phụ rõ ràng là một bất ngờ. Ronaldo một lần nữa được giao nhiệm vụ hoạt động bên cánh trái, và một lần nữa không thể hiện được nhiều.

* * *

Với cá nhân Ronaldo, Premier League mùa giải 2006-07 thực sự tuyệt vời. Anh đã phá vỡ kỷ lục của chính mình với 23 bàn thắng trong mọi đấu trường, và 13 đường chuyền thành bàn (ngang bằng với Fàbregas của Arsenal).

Những niềm vui (dù lớn hay nhỏ) luôn tràn ngập trong tâm hồn chàng cầu thủ 22 tuổi, người đã khám phá ra niềm hạnh phúc mà sự đoàn kết có thể mang lại.

Giữa những niềm vui nho nhỏ, có những điều đơn giản chỉ là câu động viên từ ngoài đường biên với Ronaldo, “Hãy chơi bóng với nụ cười trên môi, vì chúng tôi thích cậu cười như thế.”

Giữa những niềm vui to lớn, Ronaldo được vinh danh là Cầu thủ xuất sắc nhất năm và Cầu thủ trẻ xuất sắc nhất năm, do Hiệp hội

Cầu thủ chuyên nghiệp (PFA) bầu chọn. (Không ai được trao hai danh hiệu đó cùng một mùa giải kể từ sau Andy Gray năm 1977). Ngoài ra, anh còn giành được giải thưởng Cầu thủ xuất sắc nhất năm của Hiệp hội Nhà báo bóng đá và của Hiệp hội Cầu thủ chuyên nghiệp do người hâm mộ bình chọn.

Trong khi đó, Ferguson vẫn kiên nhẫn chờ đợi thời điểm thích hợp để anh tự khẳng định giá trị của bản thân hơn nữa.

Huấn luyện viên Ferguson ký hợp đồng với Anderson và Nani vào mùa hè năm 2007, và Ronaldo kiêm nhiệm thêm vai trò mới trong phòng thay đồ: dẫn dắt nhóm cầu thủ mới đến, với điểm chung về ngôn ngữ và phong cách thi đấu. Anh vui vẻ khi hướng dẫn và bảo vệ họ.

Đỉnh cao là việc huấn luyện viên trưởng đã ghi nhận sự đóng góp của Ronaldo cả trong lẫn ngoài sân cỏ bằng cách trao cho anh chiếc băng đội trưởng trong trận đấu sân nhà tiếp đón Bolton. Ronaldo đã thực sự trưởng thành tới mức mà không ai có thể phàn nàn điều gì khi anh mang trên tay chiếc băng đội trưởng của United. Như thường lệ, khi cảm thấy mình được đánh giá cao và tin tưởng trao trách nhiệm, anh đã có màn trình diễn xuất sắc với hai bàn thắng trong một thế trận dễ dàng.

Anh đã chiến thắng tất cả: fan hâm mộ của đối thủ và giới truyền thông. Không còn nghi ngờ gì về việc bệ phóng Manchester United đã giúp anh đạt đến một đẳng cấp mà thậm chí không ai hay bất cứ điều gì có thể cản bước anh vươn đến thành công. Phần còn lại của đội bóng đã hoàn toàn ủng hộ anh và sẵn sàng đi theo tiếng gọi của anh.

Trong mắt nhiều người, Ronaldo đã trở thành một vị thánh.

* * *

Cầu thủ trẻ đến từ Funchal đã đáp ứng những yêu cầu của các đồng đội và cổ động viên trên khắp đất nước.

Anh cảm thấy vô cùng thoải mái trong không gian đó, nó giống như cảm giác bình yên trong tâm bão vậy - mà chỉ có người được chọn mới có thể đạt tới. Ronaldo luôn rất vui khi bước ra sân cỏ mỗi cuối tuần trước sự chứng kiến của hàng vạn cổ động viên đến từ khắp nơi, những người tới sân để được tận mắt chứng kiến "vị thánh" của họ. Trước mắt họ, Ronaldo và những cầu thủ khác sẽ nhảy múa cùng với trái bóng.

Xin phép kể một câu chuyện tương tự.

Tôi muốn nói đến câu chuyện được William Dalrymple kể lại trong cuốn sách *Nine Lives*. Trong chương cuối có tên "The Dancer of Kannur" (Vũ công vùng Kannur), ông đã đưa chúng ta đến với một thành phố thuộc bang Kerala, Ấn Độ. Trong bóng tối lúc nửa đêm của khu rừng, ánh sáng le lói từ ngọn lửa trại và đèn long não, sáu tay trống Dalit dần dần tăng nhịp độ và được các tín đồ từ khắp Ấn Độ vây quanh.

Một vị thần sắp hóa thân vào một vũ công, trong khi anh ta đang mê man ở giữa vòng tròn. Dalrymple viết, "Anh ta uyển chuyển với thanh gươm trong tay."

Cuối cùng, Hari Das, từ chàng trai 26 tuổi bỗng hóa thành vị thần Vishnu trước hàng trăm tín đồ. Qua cuộc nói chuyện với anh, tác giả đã mô tả cảm giác của anh ấy trước, trong và sau quá trình đó.

Trong quá trình đó, chắc hẳn anh ấy không thể tránh khỏi cảm giác lo lắng khi vị thánh từ chối. Mức độ thành tâm sẽ xác định mức độ của quá trình đó. Hari Das giải thích, "Nếu bạn mất đi thái độ thành tâm, vị thần có thể dừng lại." Khi những điệu nhảy bắt đầu, cũng là lúc anh bị Vishnu nhập, hoàn toàn không còn nhận thức gì về những điều xảy ra với mình.

Một ánh sáng chói lòa chiếu vào anh. Anh trở thành vị thần. Anh chỉ là phương tiện. Anh mất hết sợ hãi và thậm chí giọng nói cũng thay đổi. Das vốn lao động chân tay vào các ngày trong tuần còn vào cuối tuần thì anh là người quản giáo trại giam. Anh giải thích, "Cho dù người đang nhảy chỉ là một người đàn ông bình thường - nhưng điều này vẫn rất thiêng liêng."

Trạng thái vô thức không (và cũng không thể) kéo dài suốt cả đời. Khi vị thần Vishnu ra khỏi Hari Das, anh cảm nhận "sự đau đớn như vừa trải qua một ca phẫu thuật. Đột nhiên, mọi thứ kết thúc."

Điều này có vẻ không hoàn toàn giống sự khắc họa của một cầu thủ bóng đá trong một trận đấu lớn? Hoặc, ở phạm vi lớn hơn hay nhỏ hơn, có thể là trong mỗi trận đấu.

Khi họ bước ra khỏi sân bóng, cuộc sống nhắc nhở họ, cũng như Das, rằng các cầu thủ bóng đá không phải là những vị thần.

* * *

Mẹ của Ronaldo phát hiện ra mình bị ung thư vú.

Trong khi Cristiano đang chiến đấu cho danh hiệu Premier League đầu tiên trong đời mình, Dolores đã trải qua ca phẫu thuật tại bệnh viện Cruz Carvalho ở Funchal và bắt đầu quá trình xạ trị kéo dài sáu tuần.

Hãy nhìn vào những bức ảnh được chụp trong và sau buổi lễ ăn mừng danh hiệu Premier League mùa giải 2006-07 tại sân Old Trafford, đặc biệt là những bức ảnh Ronaldo với Zé, Hugo, Nuno, Rogério và Dolores bên ngoài đường pitch.

Rõ ràng, anh ấy đã đến, đã thấy và đã chinh phục thành công các danh hiệu. Một chương trong sự nghiệp bóng đá của anh đang dần khép lại.

* * *

Vào mùa giải 2007-08, Ronaldo đã đạt đến một đẳng cấp mà nếu đem ra so sánh với mùa giải trước, thì thật khập khiễng.

Sau Nani và Anderson, Owen Hargreaves và Carlos Tévez lần lượt cập bến Old Trafford mùa hè đó, trong khi Chelsea đạt thỏa thuận chấm dứt hợp đồng với José Mourinho.

Ferguson hiểu rằng cả đội phải lấy bóng và chuyền bóng đến chân của Ronaldo.

Gary Neville giải thích, "Chúng tôi bắt đầu dừng việc ca thán hay tỏ vẻ thất vọng mỗi khi cậu ấy đổi cánh mà không có bất cứ tín hiệu nào với các đồng đội trên sân, vì chúng tôi đã hiểu rằng sự đa năng, linh hoạt trong cách chơi của cậu ấy chính là sức mạnh của chúng tôi. Cậu ấy trở thành ngôi sao của cả đội. Khi bạn ghi khoảng 30 hay 35 bàn gì đó, bạn có thể làm bất cứ điều gì mình muốn."

Cậu em nhà Neville thì nhớ lại rằng: "Nếu mà cậu ấy phải ngồi dự bị một trận thôi là cứ như thể ai đó sút bóng vào mẹ cậu ấy vậy. Ferguson cũng từng bảo với cậu ấy: 'Chúng tôi muốn cậu nghỉ ngơi.' Cậu ấy đáp lại: 'Không, tôi cần bàn thắng.' Cậu ấy muốn thi đấu trong tất cả mọi trận đấu. Sir Alex rất sợ mỗi khi phải yêu cầu cậu ấy nghỉ ngơi, vì cuối cùng cũng không thể cho cậu ấy ngồi ngoài được."

Ronaldo luôn hiểu rõ mình đang ở đâu và hướng đến điều gì. Anh ấy vui vẻ với nhiệm vụ và trách nhiệm giành chiến thắng về cho đồng đội giống như một thủ lĩnh đích thực. Một kiểu thủ lĩnh đặc biệt: Một người luôn làm những thứ mình muốn và buộc tất cả

phần còn lại phải làm theo. Nếu không thể thuyết phục họ, anh sẽ tự mình làm nó.

Ronaldo phải có bàn thắng bằng mọi giá.

* * *

"Sau một thời gian, khi nhận ra sự xuất sắc của bản thân, Ronaldo bắt đầu hiểu rằng mọi thứ nên xoay quanh mình." Mike Phelan chia sẻ. "Tất cả các cầu thủ giỏi đều như thế cả. 'Nếu tôi không có bóng thì sẽ không có chút đột biến nào xảy ra,' cậu ấy bực tức với đồng đội khi không chuyền bóng cho mình."

Bình thường, cả đội chấp nhận việc tất cả sẽ phải giành bóng để đưa trở lại cho Ronaldo, mặc dù Scholes, Giggs hay Nani hoàn toàn có thể tự mình xuyên phá hàng phòng ngự đối phương. Tuy nhiên, đôi khi họ cũng thể hiện những pha qua người đi bóng xuất sắc trên khắp mặt sân để thể hiện giá trị của mình. "Họ muốn nhắn nhủ, 'Hôm nay không cần cậu nhé.' Bạn có thể tưởng tượng khi đó Ronaldo sẽ thất vọng như thế nào rồi đấy." Phelan nói thêm.

Gerard Piqué cũng xác nhận: "Thỉnh thoảng Ronaldo cũng mất bình tĩnh. Cậu ấy không muốn thua trận và đã hơn một lần tôi thấy cậu ấy nói một vài điều trong phòng thay đồ giữa hai hiệp. Cậu ấy có thể giúp chúng tôi sẵn sàng, khí thế hơn cho hiệp đấu tiếp theo."

Phelan nói: "Đôi khi chúng ta phải thật mạnh mẽ, can đảm khi ở cạnh cậu ấy." Vị trợ lý của Sir Alex cũng thừa nhận giai đoạn vất vả nhất trong sự nghiệp huấn luyện của ông là khi phải dùng chung phòng thay đồ với Ronaldo. Vất vả nhất, nhưng cũng xuất sắc nhất.

"Hằng ngày khi gặp nhau, các cầu thủ thường nói: 'Ngày mới vui vẻ,' thì cậu ấy sẽ bảo, "Tôi chẳng nhận được bất cứ điều gì từ đó cả.'"

Vì thế Ronaldo bắt đầu gõ cửa nhà Phelan mỗi sáng.

"Ông có thể cho tôi thứ gì đó khác được không?"

"Đây, cầm lấy," Phelan trả lời và đưa thứ gì đó cho anh ấy.

Trong buổi sáng hôm ấy, Ronaldo quay trở lại văn phòng sau buổi tập.

“Thứ ông cho tôi là cái quái gì thế? Chẳng ra cái gì cả.”

“Thế cậu muốn gì?” Phelan hỏi lại anh ấy.

“Tôi muốn trở thành người giỏi nhất thế giới và ông phải cho tôi thứ gì đó mỗi ngày để giúp tôi đạt được nó chứ.”

Phelan bắt đầu tốn hàng giờ liền ngồi trước màn hình máy tính, đi hỏi đồng nghiệp, đọc hướng dẫn, xây dựng những bài tập và cả mục tiêu cho anh ấy. Ông thừa nhận với bạn bè của mình, “Giống như đi cả chặng đường dài mà không được ngủ nghê gì vậy. Thật sự rất khó khăn.”

Ronaldo sẽ vẫn tiếp tục câu hỏi đó những ngày sau: “Hôm nay ông có gì cho tôi nào?”

“Hồi đó, nếu bạn hỏi bất cứ ai ở Carrington, giữa anh ấy và Messi, ai sẽ trở thành người giỏi nhất thế giới, thì mọi người sẽ đều nói là Ronaldo. Không ai có thể giống với cậu ấy.” Phil Neville chia sẻ.

Ronaldo lập được cú hat-trick đầu tiên trong sự nghiệp cầu thủ của mình trong trận đấu với Newcastle tại Old Trafford vào tháng 1 năm 2008. Gary Neville nhớ lại: “Cậu ấy không còn là một tiền vệ cánh nữa, mà là một tiền đạo đúng nghĩa, mạnh mẽ và thực sự đáng sợ. Cậu ấy có thể đánh bại các trung vệ khi không chiến. Thực ra, bàn thắng đẹp nhất của cậu ấy cho United với tôi là một bàn thắng bằng đầu.”

Bàn thắng được thực hiện bằng cơ hội do chính Ronaldo tự tạo ra.

“Chừng đó là chưa đủ với tôi, tôi cần nhiều hơn thế.” Câu nói đó trở thành câu thần chú của Ronaldo ở Carrington. Anh muốn mọi người, huấn luyện viên cũng như các cầu thủ luôn phải đi trước một bước và không ngừng hoàn thiện hơn. Ban huấn luyện đã tìm ra một phương pháp mới, cố gắng đưa anh ra khỏi vùng an toàn để khiến anh hài lòng, qua đó giúp bổ sung thêm “vũ khí” mới cho cả đội.

Họ bắt đầu đề nghị anh ấy chơi thấp ở trung lộ thay vì hai hành lang cánh. Như một “số 10”. Hoặc một “số 9”. Anh ấy đã từng thi đấu như vậy khi còn ở Học viện của Sporting và hoàn toàn có tố chất cho cả hai vị trí đó.

Ronaldo cảm thấy thích thú với những sự thay đổi này khi cả đội kiểm soát bóng nhiều hơn và việc luân chuyển bóng sẽ phải qua vị trí của anh. Anh có nhiều cơ hội chạm bóng và tham gia vào các

tình huống triển khai bóng và với cách đó, anh có thể quyết định trận đấu từ vị trí trung tâm.

Nhưng trong các trận đấu lớn, khi United cầm ít bóng hơn, anh sớm nhận ra (như Mike Phelan nói "Cậu ấy hiểu mọi thứ rất nhanh: điều gì tốt và không tốt cho bản thân cậu ấy") rằng "số 9" của Manchester United thường rất cần thiết (cũng như việc ghi bàn) để có thể nhận bóng, xoay người, di chuyển sau hàng phòng ngự và chờ đợi thời cơ từ những đường chuyền. Điều đó không giống với những trận đấu mà anh muốn vì nếu như vậy, có nghĩa là người khác (chứ không phải anh) là người cầm bóng. Anh không hài lòng về điều đó.

Phelan nói tiếp: "Trong những trận đấu lớn, cậu ấy không có quá nhiều bóng và tôi nghĩ rằng cậu ấy cũng nhận ra có lẽ tốt hơn hết là xuất hiện ở những vị trí khác nơi mà cậu ấy có thể mang lại sự ảnh hưởng nhiều hơn."

Mặc dù Carlos Queiroz khẳng định rằng Ronaldo có thể trở thành một tiền đạo toàn diện nhất trên thế giới, nhưng Phil Neville lại quan sát thấy, "Cậu ấy không muốn lúc nào cũng thi đấu ở vai trò đó bởi vì đôi khi cậu ấy sẽ phải nhận bóng ở những vị trí không mấy thoải mái. Điều đó rất khác. Và có lẽ cậu ấy nghĩ mình sẽ không ghi được nhiều bàn thắng."

Vì thế, Ronaldo tỏ ra hời hợt khi học cách trở thành một "số 9", và khi buộc phải chơi ở vị trí đó trong các trận đấu quan trọng. Anh không tin rằng đó là nơi mình có thể có được số liệu thống kê tốt nhất, cho dù anh vẫn ghi những bàn thắng theo kiểu của một tiền đạo điển hình. Giống như một trận đấu mà Gary Neville đã nhắc đến.

Đó là trận đấu với Roma (1/4/2008).

Cả hai đội đều không thể đưa bóng vào lưới khi hiệp 1 trận tứ kết Champions League trên sân Stadio Olimpico chỉ còn 6 phút nữa. Paul Scholes thực hiện đường căng ngang từ cánh phải vào trung lộ nơi mà Ronaldo đã chờ sẵn, trong khi Rooney thi đấu bên hành lang trái.

Trái bóng bay trong không trung và dường như không dành cho ai cả.

Và rồi ...

"Anh ấy bật nhảy lên, cơ ở cổ căng cứng." Đó là những gì Wayne

Rooney viết trong cuốn tự truyện của mình.

“Cậu ấy bật nhảy như Michael Jordan và kết thúc pha bóng như Joe Jordan,” Gary Neville chia sẻ. “Cậu ấy như một con tàu siêu tốc.”

“Tôi chưa từng thấy ai có thể bay trong không trung như cậu ấy,” Phelan nói. Còn Louis Saha thì chia sẻ, “Cậu ấy thậm chí còn không nằm trong khung hình trên màn hình ti-vi, nhưng bất ngờ xuất hiện, chạm đầu và đưa bóng vào lưới.”

“Tôi cũng là một tiền đạo và tôi biết rằng pha bóng khi ấy chắc chắn không phải của mình,” Saha tiếp. “Tôi không thể đón bóng trong tình huống đó, nhưng cậu ấy đã cố gắng bật thật cao. Lúc trước còn thấy cậu ấy đứng trước gương vuốt keo chải chuốt, thế mà trong tích tắc bỗng hóa thành một người khổng lồ nhảy lên và đánh đầu vào trái bóng.”

Lợi thế chiều cao và sức mạnh của phần dưới cơ thể giúp Ronaldo bật khỏi mặt đất mạnh gấp 5 lần so với cân nặng của anh ấy, đạt đến độ cao khoảng 78cm. Con số đó thậm chí còn cao hơn 7cm so với mức trung bình của các vận động viên bóng rổ của NBA (Michael Jordan có thể đạt 1m20). Với những nỗ lực trong phòng gym, Ronaldo đã tăng tỉ lệ chiến thắng trong những tình huống không chiến ở mùa giải năm đó từ 40% lên đến 66%.

Sau hàng trăm giờ tập luyện, Ronaldo có thể đánh đầu khi bóng ở độ cao 2,63 mét.

Gary Neville kể lại: “Cậu ấy tiếp bóng khá xa so với khung thành, gần chấm penalty, nhưng bóng vẫn bay vào lưới như tên bắn.”

Pha bóng đó đã đánh bại thủ thành Doni.

Phelan: “Cậu ta vẫn còn chưa tiếp đất khi mà trái bóng đã nằm gọn trong khung thành. Bạn không thể huấn luyện những thứ như thế; vì vậy, bạn sẽ rất vui khi chứng kiến điều đó.”

Đó là bàn thắng thứ 30 của mùa giải năm đó và Ronaldo cũng xem đó là một trong số những bàn thắng đẹp nhất trong sự nghiệp.

“Đó là một trong số những bàn thắng xuất sắc nhất mà tôi từng thấy... Ngay cả Alan Shearer cũng không thể ghi bàn ở tình huống đó.” Rooney, người ghi 2 bàn tiếp theo trong trận thắng đó khẳng định. Sau khi một lần nữa đánh bại Roma trong trận lượt về tại Old Trafford, Barcelona đang chờ đón Quỷ đỏ ở vòng bán kết.

Với sức mạnh của cú nhảy và vận tốc của trái bóng sau khi chạm đầu anh, mọi người thích thú nhớ lại tình huống đó bằng hình ảnh: Ronaldo gần như treo trên không trung.

Điều đó có khả thi?

* * *

Khoảng thời gian khi bạn rơi xuống thì sẽ bằng đúng lượng thời gian bạn cần để đạt đến độ cao đó. Khi chúng ta ở điểm cao nhất, tốc độ khi rơi xuống sẽ rất nhanh. Trong khi ở trên cao, chúng ta gần như không di chuyển và điều này là yếu tố tạo ra cảm giác treo lơ lửng trong không khí.

Sức mạnh càng lớn và cân nặng càng thấp không có nghĩa là chúng ta có thể ở trên đó càng lâu. Tốc độ bật lên nhanh hơn mới là yếu tố quyết định thời gian ở trên không lâu hơn. Trọng lực làm cho tất cả chúng ta đều cân bằng khi rời khỏi mặt đất, nhưng ở các vận động viên có sức bật và tốc độ lớn hơn, họ có thể nhảy lên - hạ xuống dễ dàng hơn chúng ta.

Việc uốn cong chân trong giai đoạn đầu tiên sau đó duỗi chân ra cũng góp phần lý giải điều này. Khi trọng lực tác động lên quá trình rơi xuống, đôi chân sẽ xuống trước trong khi cơ thể vẫn giữ nguyên độ cao. Tất cả giúp tạo ra cảm giác như đang bay trên không.

* * *

Ronaldo thực sự là “một nhà máy năng lượng”.

Mùa giải 2007-08, anh ghi 42 bàn thắng (30 ở giải quốc nội, trong đó có 9 pha đánh đầu), mặc dù anh không ghi bàn cho đến thời điểm cuối tháng 9 và gặp phải vấn đề về mắt cá trong hai tháng cuối của mùa giải. Anh vẫn thi đấu với thể lực sung mãn và tinh thần hưng phấn, nhờ vào thuốc chống viêm và các phương pháp trị liệu đặc biệt.

Anh không muốn bỏ lỡ bất cứ giai đoạn nào của mùa giải, một mùa bóng hội tụ mọi yếu tố để giúp câu lạc bộ làm nên lịch sử.

United hành quân đến Camp Nou trong khuôn khổ lượt đi trận bán kết Champions League để đối đầu với đội quân của Frank Rijkaard - với những Ronaldinho và Deco đang sắp sửa kết thúc sự nghiệp tại Barcelona.

Carlos Queiroz đã thuyết phục Ferguson để cho Ronaldo thi đấu ở vai trò của một tiền đạo một lần nữa. Trước tiên vì vấn đề phòng ngự. Anh ấy sẽ không thể theo chân các hậu vệ cánh hay cầu thủ chạy cánh của Barcelona, trong khi Park Ji-sung lại phù hợp hơn với nhiệm vụ đó. Mặt khác, họ cảm thấy Ronaldo có thể sẽ khiến Gabriel Milito vất vả nhờ lợi thế về thể hình và tốc độ.

Quyết định được đưa ra bất chấp việc Ronaldo có vẻ không hứng thú lắm. Biểu cảm khuôn mặt của anh phản ánh rõ điều đó. Anh đã bỏ lỡ một quả phạt đền sớm ở Camp Nou và gần như không tạo ra nhiều điểm nhấn suốt trận đấu. Ở chiều ngược lại, Leo Messi, cầu thủ 21 tuổi của Barcelona đang khiến cả thế giới phải chú ý. United phải chờ đến bàn thắng quý hơn vàng của Paul Scholes ở trận lượt về để quyết định số phận và giành tấm vé vào trận chung kết.

Đó là trận chung kết Champions League thứ chín trong lịch sử của Manchester United. Trận đấu diễn ra tại Moscow, đối thủ của họ là Chelsea của huấn luyện viên Avram Grant, đội vừa vượt qua Liverpool ở bán kết và cũng là đối thủ đang ganh đua từng điểm số với United ở giải quốc nội (United và Chelsea cùng có 84 điểm trước vòng 38).

Ở lượt đấu cuối cùng, United tiếp đón Wigan. Phút 33, hậu vệ Wigan Emerson Boyce đốn ngã Wayne Rooney trong vòng cấm và United được hưởng một quả penalty. Ronaldo xin bóng. Việc đá hỏng quả phạt đền trong trận đấu với Barcelona không quá ảnh hưởng đến tâm lý của anh. Ronaldo đã ghi bàn. Đội quân của Ferguson đã giành chiến thắng 2-0 trước Wigan trong khi Chelsea chỉ có được kết quả hòa 1-1 trên sân nhà trước Bolton.

Manchester United lại một lần nữa nâng cao danh hiệu Premier League.

Gary Neville đã viết trong cuốn sách của mình: “Một lần nữa, tôi cảm giác mình nợ Ronaldo một tấm huy chương, giống như với Schmeichel và Cantona mùa 1995-96.”

Trận chung kết Champions League vẫn còn ở trước mắt.

* * *

Khi trái bóng được sử dụng trong trận chung kết tại sân vận động Luzhniki được chuyển đến Carrington, Cristiano yêu cầu được ở lại sau buổi tập. Anh để ý thấy nó rất khác so với những trái bóng được sử dụng trong các trận đấu trước đó. Cùng với Carlos

Queiroz, hai người đã phân tích kỹ lưỡng bề mặt và khối lượng của trái bóng. Ronaldo thực hiện những cú sút bóng từ các cự ly khác nhau với đủ mọi kỹ thuật, bằng mu chính diện đưa bóng vượt qua hàng rào giả định, hay bằng lòng trong để câu bóng vòng qua hàng rào. Anh thử tiếp xúc bóng tại vị trí van bơm của bóng để tạo ra tác động lớn nhất đến quỹ đạo của trái bóng, nhưng có vẻ không hiệu quả lắm. Queiroz gợi ý phải thay đổi kỹ thuật sút, thay đổi cách chạy đà và vị trí cơ thể của anh, nhưng vẫn không mấy hiệu quả.

Anh ấy đã cố gắng hơn vào những ngày sau.

Carlos Queiroz nhớ lại: "Cậu ấy bất ngờ sút và trái bóng bay vào góc cao khung thành. Cậu ấy hét lên sung sướng: 'Được rồi, tôi đã làm được rồi.'"

Một chi tiết nhỏ nữa: anh ấy phải lùi thêm một bước nữa khi chạy đà.

Ronaldo được thi đấu tự do trong trận đấu ở Moscow. Ferguson muốn Ronaldo thực hiện những pha đi bóng thật táo bạo vào vị trí giữa trung vệ và hậu vệ cánh phải (Avram Grant gây bất ngờ khi kéo tiền vệ Michael Essien thi đấu ở vị trí hậu vệ cánh phải). Họ biết rằng anh ấy có thể khiến John Terry và Ricardo Carvalho gặp khó khăn và nếu hậu vệ người Bồ Đào Nha quyết định rời vị trí, như cách anh thường làm, Ronaldo sẽ tận dụng khoảng trống đó khi các đồng đội chuyền bóng đến vị trí ấy. Nếu Carvalho hoặc Terry kèm Ronaldo, điều đó có thể sẽ mở ra cơ hội để anh tận dụng tốc độ để qua người. Các cầu thủ khác (Rooney, Tévez và Scholes) sẽ luôn trong tình trạng sẵn sàng để tận dụng những cơ hội mà Ronaldo tạo ra khi anh vượt qua hậu vệ đối phương.

Ferguson muốn các hậu vệ đội bạn phải đưa ra quyết định dựa trên tiềm năng và mối đe dọa từ Ronaldo.

Ryan Giggs nhớ lại: "Tôi nghĩ cậu ấy có thể vượt qua Essien bất cứ khi nào cậu ấy muốn. Nhưng dù sao, đó vẫn là một trận đấu khó khăn trước một Chelsea sù sì và đầy kinh nghiệm."

Ronaldo thi đấu không mấy thoải mái và gần như biến mất ở một số thời điểm.

Gary Neville giải thích: "Rất ít các cầu thủ có thể chơi tốt trong một trận chung kết Champions League. Khi đội bạn có khoảng 10 ngày hay 2 tuần gì đó để chuẩn bị cho cuộc đối đầu với chúng tôi thì chắc chắn họ đã nghiên cứu kỹ lưỡng từng chi tiết để có thể

ngăn cản chúng tôi."

Trận đấu vẫn diễn ra hết sức chặt chẽ, cho dù Ronaldo đã mở tỉ số bằng pha đánh đầu sau đường tạt bóng từ cánh phải của Wes Brown. Thậm chí, Essien còn không nhảy lên để tranh chấp với Ronaldo trong tình huống đó: Anh ấy chắc hẳn đã nghĩ rằng pha bóng đó quá cao. Nhưng điều đó không đúng với Ronaldo.

Bàn thắng cân bằng tỉ số của Frank Lampard ngay trước giờ nghỉ là bàn thắng cuối cùng trong 120 phút thi đấu. Manchester United và Chelsea phải bước vào loạt penalty cân não để tìm ra nhà vô địch.

Ronaldo bước lên để thực hiện loạt sút thứ ba. Anh nhặt trái bóng với sự quyết tâm rất lớn. Hôn lên trái bóng. Đặt vào chấm 11 mét. Anh bước lùi lại, tay chống hông. Anh thực hiện những bước chạy đà không giống thường lệ và vốn đi ngược lại mọi quy tắc ngày nay. Anh cố ý ngừng lại khi đang chạy đà. Có lẽ anh đã có một chút do dự. Cú sút của anh không quá khó khăn và rất vừa tầm với thủ môn.

Petr Cech đã đẩy được nó.

Anh nhăn mặt và nhanh chóng lấy bàn tay che đi khuôn mặt đầy tiếc nuối.

Anh ấy là người duy nhất bên phía Manchester United sút hỏng. John Terry nhẽ ra có thể mang về danh hiệu Champions League đầu tiên cho Chelsea nếu không có pha trượt chân tai hại ở khoảnh khắc quyết định. Pha trượt chân khiến bóng đập cột dọc và bật ra ngoài. Sau đó, Edwin van der Sar đã xuất sắc cản phá lượt sút của Nicolas Anelka. Trận đấu kết thúc.

Ronaldo đã không thể kìm nén cảm xúc, anh khóc như một đứa trẻ. Những giọt nước mắt nhẹ nhõm và tràn ngập hạnh phúc.

Phản ứng của anh ấy nằm ngoài dự đoán của cả đội.

Thay vì nhào về phía các đồng đội để ăn mừng, Ronaldo ở đó, nơi vòng tròn trung tâm, nằm úp mặt xuống sân cỏ khóc nức nở vì sung sướng và hạnh phúc. Một Ronaldo thực sự. Chúng ta sẽ chẳng bao giờ biết liệu có phải anh ấy muốn trở thành trung tâm của sự chú ý hay không, nhưng một số cầu thủ thường phản ứng theo cách đó.

Gary Neville bước lại gần và muốn anh ra ăn mừng cùng với đồng

đội, nhưng Ronaldo đang tận hưởng chiến thắng trong thế giới nhỏ bé của riêng mình.

Sau này, Ronaldo đã lên tiếng cảm ơn Edwin van der Sar vì pha cản phá trong trận chung kết năm đó.

Một mùa giải phi thường nữa lại kết thúc với cú đúp danh hiệu mà ở đó cầu thủ người Bồ Đào Nha đã chứng minh mình là cầu thủ xuất sắc nhất thế giới.

Không còn nghi ngờ gì nữa.

Đêm đó là một kỷ niệm thật ngọt ngào với người hâm mộ Manchester United trên khắp thế giới.

Nhưng hành động của Ronaldo dường như muốn ngụ ý rằng anh vừa chơi trận đấu cuối cùng cho Quỷ đỏ thành Manchester.

Chương 5

CHUYỂN ĐẾN REAL MADRID - THỎA THUẬN PHỨC TẠP

"Khoa học được xây dựng từ những dữ kiện, giống như ngôi nhà được xây dựng từ những viên gạch. Nhưng một tập hợp dữ kiện không phải là khoa học, cũng như một đống gạch không phải là nhà."

Henri Poincaré, nhà toán học và triết học người Pháp

Quá trình hình thành nên con người Cristiano Ronaldo được tạo nên từ vô số những mảnh ghép và trải qua quá trình rèn giũa suốt nhiều năm. Hãy nhìn vào bìa trước và sau của cuốn sách. Chăm chỉ và kinh nghiệm là hai thứ đã hun đúc lên vẻ bề ngoài của một người đàn ông trưởng thành.

Theo quan điểm của nhà sư phạm nổi tiếng Jesús Beltrán Llera về cách chúng ta học hỏi, có ít nhất 5 bước cần thiết, bao gồm: lựa chọn (hay "lấy cắp"), tổ chức, chi tiết, ứng dụng và đánh giá.

"Lấy cắp" ư? Beltrán Llera giải thích chúng bằng một câu chuyện của Rabindranath Tagore, nhà văn và nhà thơ nổi tiếng người Bengal.

Gia đình Tagore vinh dự được đón tiếp chuyến viếng thăm của một nhạc sĩ tuyệt vời, và sau đó họ đã được mời đến lớp học của nhạc sĩ để cảm ơn vì sự hiếu khách. Nhưng Rabindranath cho rằng mình không học được gì từ những bài giảng đó. Hằng ngày người nhạc sĩ trình diễn những buổi hòa nhạc tuyệt vời. Tagore nói, "Đó mới là nơi tôi học. Tôi 'ăn cắp' mọi thứ từ những đêm âm nhạc hết sức tuyệt vời đó."

Học hỏi còn bao gồm cả việc tổ chức và sắp xếp. Một khi bạn đã lựa chọn và sắp xếp lại chúng, thông tin sẽ được chuyển thành sự hiểu biết, nhưng bạn còn phải "cá nhân hóa" chúng và biến chúng thành của mình như cách mà người ta vẫn thường phối trộn hai hay nhiều màu để tạo ra một màu sắc mới.

Và rồi bạn phải cố gắng để áp dụng những kiến thức đã học. Beltrán Llera đã so sánh chúng giống như việc đi một chiếc xe đạp: bạn thường cần một ai đó giúp duy trì sự thăng bằng cho đến khi có đủ kinh nghiệm. Từ đó, bạn có thể tự đạp và sử dụng chiếc xe bất cứ khi nào.

Đánh giá là một yếu tố vô cùng quan trọng, đòi hỏi phải xác định được các mục tiêu đã đạt được hay chưa, rút ra những sai lầm, tìm cách để tiếp tục học hỏi, trau dồi thêm kiến thức.

Trong suốt mùa giải với cú đúp danh hiệu của Manchester United (Premier League và Champions League), cũng là giai đoạn cuối Cristiano Ronaldo khoác áo Quỷ đỏ, anh được hướng dẫn bởi một người thầy dạn dày kinh nghiệm và bản lĩnh. Đó là René Meulensteen, trợ lý người Hà Lan của huấn luyện viên Alex Ferguson.

Mặc dù vẫn gặp nhau trên sân tập hằng ngày, René đã tận dụng quãng thời gian cấm thi đấu ba trận của Ronaldo (sau khi phải nhận thẻ đỏ trong trận đấu với Portsmouth) để cùng anh nhìn lại chặng đường đã đi qua. Và cũng là để đưa ra những ý tưởng mới cho anh ấy.

Quãng nghỉ đó giúp Ronaldo tập trung vào việc hiểu rõ cơ thể mình.

Meulensteen đã ghi lại từng khoảnh khắc, từng bước chân của Ronaldo và cùng anh ấy nhìn lại. Ông nói với Ronaldo, "Hãy nhìn lại bản thân cậu nào." Họ cùng theo dõi một đoạn video ghi lại khoảnh khắc Ronaldo ăn mừng đầy hạnh phúc sau khi ghi một bàn thắng quan trọng từ chấm phạt đền trong trận đấu với Everton. Anh quay lại cười và ăn mừng cùng các đồng đội. Một đoạn khác ghi lại tình huống anh bị phạm lỗi khi thi đấu với Wigan, anh điềm tĩnh đứng dậy như chưa hề có chuyện gì xảy ra cả. Tuy nhiên, ở pha phạm lỗi khác, anh lại cáu gắt, tức giận, và rồi, chính anh bị ảnh hưởng bởi những sự cố đó. Cũng có cả pha đá phạt mà anh ấy đã thực hiện trong trận đấu với Portsmouth. Sau khi ghi bàn, anh quay lại và ăn mừng điên cuồng như thể muốn nói rằng: "Chỉ có tôi mới có thể ghi được bàn thắng đó." Có cả bàn

thắng tương tự trong cuộc đối đầu với Sporting Lisbon, sau khi cú nã đại bác đi vào góc chết của khung thành, Ronaldo hướng về phía khán đài, nhún vai, bĩu môi và dang tay đầy ngạo nghễ.

"Cậu đang cố gắng nói điều gì? 'Xin lỗi, tôi đã ghi bàn à?'" René hỏi anh ấy. "Hay đại loại: 'Chỉ có tôi mới có thể ghi bàn thắng đó' à?"

Meulensteen cho đó là hành động tự mãn. "Hàng triệu người nghĩ như thế. Đó là lý do tại sao mà họ nghĩ cậu kiêu ngạo." Meulensteen nói với Ronaldo. "Cậu thường làm những điều tương tự mỗi khi thực hiện một cú sút. Cậu nghĩ trong đầu rằng: 'Không ai có thể cản tôi vì tôi là Cristiano Ronaldo.' Quả là phản ứng sai lầm!"

Những ý kiến phản biện luôn hết sức cần thiết cho mọi thành công. Roger Federer thi đấu như thể anh ấy không biết mệt. Nhờ vào điều đó mà anh ấy giành chiến thắng rất nhiều trận đấu trước khi bắt đầu.

Ronaldo phải chấp nhận rằng tốt hơn hết là cứ để đối thủ đá và phạm lỗi. René nói với anh ấy, "Khi họ không làm điều đó nữa, tức là họ đã tìm ra cách để chặn đứng cậu." Tất cả những gì mà anh ấy cần làm là quan sát và phản ứng thật mau lẹ, khôn khéo như thể đối thủ không tồn tại, để mọi thứ họ làm hòng cố gắng ngăn chặn không thể ảnh hưởng đến anh ấy.

Vị trợ lý của Ferguson cố gắng để nâng cao khả năng ghi bàn của Ronaldo bằng cách khuyên anh học theo tố chất của những tiền đạo khác.

René gợi ý, "Hãy đặt ra mục tiêu cho một mùa giải mới." Tiền đạo người Bồ nói chắc nịch: "Tôi có thể ghi 30 hoặc 35 bàn gì đó." Vị huấn luyện viên cười, "Ồ, tôi nghĩ cậu có thể đạt 40 ấy chứ," trước khi cố dạy anh về những chiến thuật có thể giúp anh hoàn thiện mình.

Trước tiên, René chỉ cho Ronaldo thấy hiện giờ anh không phải là một tay săn bàn xuất sắc. Chính xác là chưa xuất sắc. Anh đã ghi 23 bàn mùa giải trước. Con số đó hoàn toàn có thể vượt qua nếu anh ấy từ bỏ ý nghĩ phải ghi những bàn thắng thật hoàn hảo. "Hãy nhìn tôi này, tôi sẽ đưa bóng vào góc chết" dường như là thông điệp mà cầu thủ người Bồ muốn gửi đến mọi người mỗi khi thực hiện một cú sút. René vẫn giữ quan điểm rằng: "Một cầu thủ hàng đầu là người có thể gồng gánh toàn đội, chứ không phải chỉ riêng bản thân họ."

“Tôi đã đưa cậu ấy lên tầng trên sau buổi tập luyện và cho cậu ấy xem những đoạn video về Denis Law, George Best, Ruud Van Nistelrooy và Solskjær.”

René quay sang hỏi anh ấy, “Hãy nói cho tôi những điều cậu thấy.”

Về cơ bản, George Best giống Ronaldo nhất, họ đều ghi rất nhiều bàn thắng đẹp. Những người còn lại chủ yếu là tiền đạo cắm, với khả năng dứt điểm đa dạng: vô-lê, đánh đầu, một chạm, hai chạm...

Tôi nói, “Cậu giống như Best, nhưng chúng ta cần thêm nhiều điều nữa trong các trận đấu của cậu, và đó là những gì mà chúng ta sẽ cùng làm việc tiếp.”

Những bài tập riêng được đặt ra nhằm tập trung vào khả năng nhìn ra bàn thắng của Ronaldo, chuyển động cơ thể, xác định khu vực tốt nhất trong vòng cấm, những kỹ thuật chi tiết và cả cách chạy.

Vào cuối tháng 1 mùa giải 2007-08, Ronaldo đã ghi được 27 bàn và Meulensteen đề nghị anh điều chỉnh mục tiêu của mình. Một Ronaldo bùng nổ đã kết thúc mùa giải đó với 42 bàn thắng, mặc dù René tin rằng yếu tố quan trọng là anh ấy có thể bỏ đi thói quen cũ.

Nói về quả penalty mà anh đã bỏ lỡ trong cuộc đối đầu với Chelsea ở trận chung kết Champions League: “Đó là khoảnh khắc quan trọng, tất cả mọi người đều dồn sự chú ý vào, cậu ấy là trung tâm của cả vũ trụ. Sự tập trung của Ronaldo hoàn toàn đặt vào bản thân cậu ấy, chứ không phải đội bóng. Và điều gì xảy ra? Cậu ấy đá hỏng. Bởi vì cậu ấy không muốn ghi bàn cho toàn đội, cậu ấy muốn ghi bàn cho bản thân mình mà thôi.”

* * *

Trong khu báo chí ở Moscow sau trận chung kết Champions League, câu trả lời của Ronaldo lại đặt thêm nhiều nghi ngờ cho giới truyền thông. Vài ngày trước anh phát biểu với báo chí Tây Ban Nha: “Tôi đã nói cả nghìn lần rằng ước mơ của tôi là được thi đấu tại La Liga. Đôi khi ước mơ của bạn có thể không thành hiện thực, nhưng tôi vẫn mơ. Tôi đang hạnh phúc ở Manchester United. Còn với tương lai của tôi, không ai biết trước điều gì sẽ xảy ra cả.”

Real Madrid rõ ràng ở trong trạng thái sẵn sàng. Có phải cuộc nói

chuyện đầu tiên giữa Đội bóng Hoàng gia Tây Ban Nha và Jorge Mendes đã diễn ra? Hay những phát biểu của Ronaldo chỉ đơn giản là thể hiện mong muốn của anh? Câu trả lời rất đơn giản: Khi một cầu thủ nào đó gửi đi một thông điệp như vậy, thì chắc hẳn hai bên đã nói chuyện rồi. Chỉ có điều, tại sao lại phải đưa ra thông điệp đó?

Ronaldo là cầu thủ xuất sắc nhất thế giới năm 2008. Anh là mẫu cầu thủ mà Real Madrid ao ước. Đã có những câu chuyện rằng Euro trên đất Áo và Thụy Sĩ có thể sẽ là cơ hội hoàn hảo.

Rio Ferdinand kể lại: "Tôi khoác tay lên vai cậu ấy và nói: 'Chàng trai, ở lại chứ, chúng ta sẽ cùng nhau tạo nên lịch sử. Chúng ta sẽ là đội hình xuất sắc nhất từng chơi cho câu lạc bộ này.' Cậu ấy đáp: 'Ồ, tôi rất thích điều đó nhưng...' Tôi khoác vai Jorge Mendes: 'Thôi nào ông anh! Cho cậu ấy ở lại đây chứ!'"

Ngay từ ngày đầu Ronaldo đặt chân tới Old Trafford, Sir Alex và Carlos Queiroz đã đặt câu hỏi rằng liệu họ có thể giữ chân anh ấy được bao lâu. Queiroz cho rằng: "Nếu giữ được cậu ấy 5 năm thì đã là quá tuyệt vời rồi. Chưa từng có tiền lệ đối với một cầu thủ Bồ Đào Nha thi đấu ở nước ngoài từ 17 tuổi và ở lại hơn 5 năm." Ferguson biết rằng khi Ronaldo đã là một thần tượng tầm cỡ toàn cầu và giai đoạn 5 năm đó đã hết, thì thật khó để quản lý anh ấy như trước.

Ngoài sự ấm áp dành cho Ronaldo tại Carrington hằng ngày, câu lạc bộ đã luôn đảm bảo không xảy ra bất cứ vấn đề gì liên quan đến hợp đồng. Chỉ một lần duy nhất xảy ra một chút hiểu nhầm nhỏ khi Mendes phao tin cho cánh báo chí Bồ Đào Nha vào tháng 2 năm 2005, rằng lời đề nghị cho hợp đồng mới không xứng đáng với anh ấy. Manchester United ngay lập tức hành động. Mặc dù các cuộc đàm phán đã diễn ra khá chậm chạp, nhưng cả hai cùng đi đến một thỏa thuận mới vào tháng 11: gia hạn hai năm (cho đến năm 2010) với mức lương 50.000 bảng mỗi tuần.

Vào tháng 4 năm 2007, cả Mendes và câu lạc bộ đều đồng ý rằng Ronaldo cùng Manchester United đã có một mùa giải đầy ngoạn mục và anh xứng đáng với một bản hợp đồng mới đến năm 2012 với mức lương 119.000 bảng mỗi tuần.

Mùa giải với cú đúp danh hiệu quốc nội và chức vô địch Champions League là mùa giải thứ năm của Ronaldo tại United và Queiroz cho rằng đó sẽ là mùa giải cuối cùng anh thi đấu dưới mái vòm sân Old Trafford.

Gary Neville cho rằng, "Chúng tôi biết Ronaldo muốn ra đi vào hè năm 2008. Cậu ấy đã từng có lần nói chuyện rất cởi mở với mọi người về điều này trong phòng thay đồ. Cậu ấy muốn thi đấu ở vùng khí hậu ấm nóng và rõ ràng uy danh của Real Madrid là một thỏi nam châm đối với cậu ấy."

Cầu thủ người Bồ bắt đầu khao khát chạm tay vào Giải thưởng Quả bóng vàng (tiếng Pháp: Ballon d'Or). Trong quá khứ, huấn luyện viên Ferguson sẵn sàng loại các cầu thủ có tầm ảnh hưởng cá nhân gây hiệu ứng không tốt đến toàn đội cho dù có cam kết lâu dài với đội bóng. Nhưng ông có thể làm điều ngoại lệ với Ronaldo.

Gary Neville nói: "Có lẽ điều tốt nhất mà chúng tôi có thể làm là giữ cậu ấy ở lại thêm 12 tháng nữa."

* * *

Lần đầu tiên tôi nói chuyện với Ronaldo là về tình cảm với Old Trafford. Sau đó là về mối quan tâm của Real Madrid. Anh ấy cũng biết tôi thường xuyên đề cập đến nó trên chương trình bóng đá Tây Ban Nha hằng tuần của chúng tôi, *Revista de la Liga.*

Tôi để ý cách anh ấy trao đổi với báo chí Tây Ban Nha trước những ngày diễn ra trận chung kết Champions League và cách anh ấy giải tỏa những nghi ngờ của mình đêm đó ở Moscow. Khi rời khỏi phòng họp báo ở sân vận động Luzhniki, anh nhìn tôi với một nụ cười tinh quái.

Chúng tôi gặp lại nhau một lần khác ở Euro 2008. Anh ấy đã cùng tôi thực hiện một cuộc phỏng vấn độc quyền.

* * *

Dẫn dắt tuyển Bồ Đào Nha đang trong giai đoạn chuyển giao, Scolari đã phải giải quyết vấn đề liên quan đến tấm băng đội trưởng trước khi đến Áo và Thụy Sĩ. Ronaldo, không nghi ngờ gì, là một ngôi sao, nhưng phần còn lại của đội lại không xem anh phù hợp với vai trò này. Hơn nữa, Big Phil biết rằng việc chỉ định anh có thể làm gia tăng sự bất đồng trong tập thể đội bóng.

Đội trưởng trước đó là Nuno Gomes, một trong những anh hùng của thế hệ vàng, và là người hoàn hảo để thu hẹp khoảng cách giữa các cựu binh và những cầu thủ trẻ đầy tham vọng. Scolari cuối cùng cũng đã quyết định ban cán sự đội gồm Nuno, Cristiano (với tư cách là đội phó đã mang chiếc băng đội trưởng trong trận

giao hữu với Brazil tại sân Emirates, London), Petit, Ricardo Carvalho và Simão Sabrosa.

Ronaldo đã tự gây ra phiền phức với những phát biểu khó hiểu về tương lai của mình và bỗng chốc cuộc sống của anh trở thành tâm điểm của giới truyền thông, gây ảnh hưởng đến màn trình diễn trên sân cỏ. Chính Scolari cũng đã thừa nhận điều này.

Huấn luyện viên của tuyển Bồ Đào Nha đã không triệu tập hầu hết các cầu thủ kỳ cựu trước đó để nhường chỗ cho những tài năng trẻ và bắt đầu xây dựng đội hình xoay quanh Ronaldo với những cầu thủ hỗ trợ cũng như những tiền vệ kiến thiết tiềm năng. Không còn Rui Costa và Figo ở hàng tiền vệ nữa, nhưng họ có Deco với màn trình diễn tuyệt vời, đầy thuyết phục mùa hè năm đó. Ngoài ra, Ricardo Carvalho thay thế Fernando Couto.

Ở giai đoạn vòng bảng của Euro, Bồ Đào Nha kết thúc với vị trí đầu bảng sau chiến thắng trước Thổ Nhĩ Kỳ và Cộng hòa Séc. Trận thua trước Thụy Sĩ ở lượt trận cuối không ảnh hưởng nhiều đến suất đi tiếp của Bồ Đào Nha. Tuyển Đức gây bất ngờ khi chỉ đứng ở vị trí thứ hai, điều này có nghĩa là họ sẽ đối đầu với đội quân của huấn luyện viên Scolari.

Dưới sự chỉ huy của thủ lĩnh Michael Ballack, người Đức đã đánh bại Bồ Đào Nha trong trận đấu tứ kết có đến 5 bàn thắng được ghi. Khi tỉ số là 3-1 nghiêng về tuyển Đức, bàn thắng ở phút 87 của Hélder Postiga chỉ níu giữ lại một chút hy vọng của các cổ động viên bên phía Bồ Đào Nha.

Trong trận đấu đó, Ballack là lá bùa hộ mệnh của người Đức khi đóng góp bàn thắng thứ 3 cho cỗ xe tăng Đức. Với Bồ Đào Nha, Ronaldo chưa thể hoàn thành nhiệm vụ cao cả như thế. Chàng tiền đạo 23 tuổi đã không thể liên lạc với Deco và gần như mất tích trong trận đấu đó.

Một trận đấu quan trọng khác mà Ronaldo cảm thấy khó khăn khi cố gắng làm nên sự khác biệt.

* * *

Đó là ngày mà tôi cảm thấy gần gũi với Ronaldo nhất.

Sau khi bị loại khỏi Giải vô địch châu Âu (Euro), anh đi ngang qua nhóm các nhà báo đang đợi mình ở khu vực báo chí nhưng không dừng lại. Anh ấy là người đàn ông của những khoảnh khắc và đó là cơ hội cuối cùng để phỏng vấn anh mùa hè đó.

Cùng ngày, Real Madrid đã thừa nhận rằng họ đang chờ động thái từ Ronaldo cho phép họ mở các cuộc đàm phán với Manchester United. Đó có phải là trận đấu cuối cùng của anh cho United? Tại sao anh ấy nói chuyện một cách cởi mở về mong muốn đến Tây Ban Nha?

Anh cúi gằm trong mỗi bước đi tập tễnh, cố né tránh tất cả mọi câu hỏi.

Tôi thường đứng ở cuối khu báo chí để trò chuyện riêng tư với các cầu thủ mà tôi thân thiết. Tôi nhìn anh ấy. Anh mỉm cười với tôi và đi chậm lại, mà tôi lấy đó làm tín hiệu. Tôi lấy máy ghi âm ra và chúng tôi có cuộc nói chuyện nho nhỏ.

“Tôi có một ước mơ.”

“Không phải tất cả các giấc mơ đều trở thành sự thật, nhưng tôi muốn điều này thành hiện thực. Mọi người đều biết tôi muốn gì.”

“Tôi hy vọng rằng mọi thứ có thể được giải quyết trong mùa hè này. Tôi sẽ luôn biết ơn Manchester United.”

Tôi ngay lập tức viết một bài báo và đăng tải trên website của *Sky Sports News*. Tôi giải thích những gì Ronaldo vừa nói, và đưa lên trang cá nhân của mình.

Nhưng trang web bị sập ngay lập tức và hầu như không ai có thể xem chúng. Tuy nhiên, thông điệp Cristiano đã được gửi đi rất rõ ràng.

Vậy điều gì đã khiến anh đưa ra những dự định của mình?

Theo sau đó là một câu chuyện hỗn độn và hấp dẫn về những mưu mô và bất đồng.

* * *

Đối với Ronaldo và Real Madrid, câu chuyện có lẽ đã bắt đầu từ năm 2003.

Mặc dù Jorge Mendes đã trao đổi với câu lạc bộ Tây Ban Nha về tài năng 17 tuổi mà một nửa châu Âu đang tranh giành khi ấy, nhưng với Real, họ chưa từng có ý định chiêu mộ anh ấy từ Sporting.

Los Blancos[1] cũng đã nhận được báo cáo về tài năng trẻ Ronaldo sau ấn tượng anh để lại tại giải đấu U21 ở Toulon và cử một tuyển

trạch viên theo dõi trận giao hữu giữa Sporting với Manchester United. Queiroz, người vừa được bổ nhiệm làm huấn luyện viên của Real Madrid vào mùa hè đó, đã giúp câu lạc bộ biết đến tiềm năng của chàng trai đồng hương, nhưng chính ông cũng không quá quyết liệt vì biết rằng Ferguson đang theo đuổi anh ấy.

[1] Biệt danh của Real Madrid.

Ban lãnh đạo của Real Madrid chỉ bắt đầu thực sự để ý đến cầu thủ người Bồ Đào Nha trong một cuộc trò chuyện điện thoại hai năm sau đó vào mùa hè năm 2005.

José Ángel Sánchez, vị giám đốc điều hành và là người phụ trách cho việc vận hành hoạt động của đội bóng thành Madrid thời điểm đó đã nhận được một cuộc gọi từ Jorge Mendes. Ông nhanh chóng đặt câu hỏi: "Khi nào thì các ông mang Ronaldo tới đây?"

Người đại diện của Ronaldo đáp: "Không thể được nữa!" Ronaldo sẽ ở Manchester United 2 năm nữa và vẫn đang cố gắng để hoàn thành mọi thứ có thể.

Sánchez bảo với ông ấy: "Ổn thôi, nhưng một ngày nào đó chúng tôi sẽ đưa cậu ấy về Real Madrid."

Những cuộc điện thoại kiểu như vậy diễn ra rất nhiều. José Ángel, người đàn ông với nụ cười thường trực và vốn chưa bao giờ làm những công việc như vậy đã mở ra sợi dây liên lạc cho thương vụ đình đám này. Từ thời điểm đó trở đi, Ronaldo nói chuyện rất nhiều với Mendes.

Những dòng tin đại loại như "anh ấy phải đến đây" chính là tấm vé mở ra những cuộc đàm phán trong tương lai. Rõ ràng, Ronaldo phù hợp với chính sách "*galáctico*" (Dải ngân hà) của Real Madrid. José Ángel biết rằng Ronaldo (giống như mẹ của anh ấy) cũng dành tình cảm cho Real Madrid. Điều thú vị mà vị giám đốc điều hành của Real không hề hay biết là khi đang cùng nhau xem một trận đấu của Real Madrid, Ronaldo lúc đó 16 tuổi từng quả quyết khẳng định với lũ bạn rằng: "Một ngày nào đó, tớ sẽ thi đấu cho đội bóng này."

Mùa hè năm 2005, người nắm giữ chức Chủ tịch của Real là Florentino Pérez, người đàn ông mang quyền lực với phong thái của một chính trị gia dày dạn kinh nghiệm. Vào tháng 2 năm 2006, ông bất ngờ từ chức chủ tịch câu lạc bộ chỉ sau vài tháng nắm quyền, điều này khiến các ngôi sao vỡ mộng vì ông là người luôn chiều theo những đề nghị của họ (hoặc do chúng tôi nghĩ

vậy).

Ông ấy chưa bao giờ giải thích về sự ra đi của mình, nó có vẻ như là một phản ứng mang tính nhất thời, hơn là một quyết định từ trước. Thực tế, ông ấy đã bắt đầu lên kế hoạch cho sự trở lại ngay từ khi vừa rời chiếc ghế chủ tịch Đội bóng Hoàng gia.

Hành động khó hiểu đó của Florentino là nguyên nhân sâu xa dẫn đến cuộc nội chiến, thứ đã biến bản hợp đồng của Ronaldo thành câu chuyện của chính trị.

Pérez quyết định bỏ lại chiếc ghế chủ tịch cho vị giám đốc đương nhiệm là Fernando Martín. Tuy nhiên, không phải ai cũng chấp nhận quyết định đó của ông. Ramón Calderón, một luật sư và là một trong những cựu giám đốc của Pérez, hiểu rằng cần phải có một quy trình bầu cử rõ ràng. Ramón là mẫu người cổ điển trong thời đại tiên tiến, điều này thể hiện qua cách nói chuyện, phong cách cổ điển và bộ vest của ông. Ông có vẻ giống một người đã từng đi đến tận cùng thế giới và quay trở lại.

Ông ấy chưa bao giờ cân nhắc đến việc ngồi trên chiếc ghế chủ tịch của Real bởi lẽ ông thích ngồi ngoài để xem xét mọi thứ hơn là người trong cuộc và vốn chỉ được xem như là sự lựa chọn thứ hai hoặc ba. Sau khi thảo luận với gia đình, ông đã quyết định tham gia tranh cử và Fernando Martín đã đồng ý một cuộc tuyển cử vào ngày 02/07/2006.

Toàn bộ quá trình bị coi là vết nhơ ngay từ ngày đầu tiên. Những cáo buộc qua lại giữa các cá nhân làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến uy tín của ứng cử viên và cuộc bỏ phiếu qua bưu điện - vốn bị nghi ngờ về kết quả - đã bị hủy bỏ tại tòa án sau khi Calderón nộp đơn khiếu nại.

Cuối cùng vị luật sư đã chiến thắng ở cuộc bầu chọn và quyết định chấp nhận kết quả mà không kêu gọi một cuộc bầu cử lại, mặc dù không có được sự ủng hộ từ công chúng hay giới truyền thông. Ông đã thuyết phục các thành viên nắm giữ cổ phần của câu lạc bộ bằng việc sở hữu huyền thoại Pedja Mijatovic trong hàng ngũ của mình, nhưng nhiệm kỳ của ông diễn ra trong bầu không khí của khủng hoảng: Florentino nuôi ý định sẽ trở lại. Và cuối cùng ông đã đạt được điều đó.

Calderón sử dụng mồi nhử bằng cách hào phóng tăng lương để thuyết phục Jose Ángel Sánchez ở lại giữ vai trò tương tự mà ông đã làm rất xuất sắc dưới thời Pérez. Bỏ đi triết lý *galáctico* là một

bước đi chiến lược tương đối khác biệt của Calderón. Theo một số nguồn tin khẳng định, Calderón, người kế nhiệm Florentino, được giao nhiệm vụ giữ chiếc ghế nóng cho đến khi Pérez trở lại.

Một tháng sau khi Calderón nhậm chức, huấn luyện viên trưởng Fabio Capello đã đề nghị câu lạc bộ hủy tour du đấu đến Chile vốn được cựu chủ tịch Florentino cam kết từ trước. Vị chiến lược gia người Italia cho rằng sau chuyến bay từ điểm đến trước đó là Mỹ đến Chile, sự thay đổi nhiệt độ sẽ ảnh hưởng đến toàn đội. Calderón đồng ý với Fabio còn Pérez thì không bao giờ tha thứ cho điều đó. Theo một số nguồn tin, chính điều này là điểm mấu chốt khiến mối quan hệ đôi bên rạn nứt.

Liệu Calderón có thực sự được Pérez lựa chọn hay không? Thực tế, ông ấy đã không phải chờ đợi lâu để chứng tỏ sự độc lập của mình và ông chắc chắn rằng mình có khả năng vượt qua bất kỳ cơn bão nào. Tuy nhiên, những hoạt động đằng sau hậu trường của Florentino được giới truyền thông hậu thuẫn lớn hơn nhiều so với Calderón và dần dần tác động sâu sắc đến nhiệm kỳ của vị chủ tịch mới.

Và có một giải pháp để chiến thắng mọi đối thủ trong cuộc đua tới ghế nóng. Đó là ký hợp đồng với một ngôi sao lớn.

* * *

Vào tháng 1 năm 2007, 6 tháng sau giai đoạn chuyển giao chiếc ghế nóng tại Real, Jorge Mendes và José Ángel Sánchez một lần nữa ngồi lại. Ngay sau đó, Ramón Calderón được báo tin rằng: người đại diện của Ronaldo đã xác nhận nguyện vọng rời United của ngôi sao người Bồ. Ronaldo mới chỉ có được 1 FA Cup và 1 League Cup với câu lạc bộ nước Anh, và vẫn đang tìm kiếm danh hiệu Premier League đầu tiên. Tuy nhiên, anh đã sẵn sàng để kết thúc cuộc hành trình tại xứ sở sương mù.

“Tôi biết rằng Real Madrid đang quan tâm đến tôi, nhưng tôi không thể phát biểu điều gì. Alex Ferguson và Carlos Queiroz đều biết điều đó và cấm tôi nói về Real Madrid.” Ronaldo tiết lộ với một chút lưỡng lự. Ferguson ngay lập tức đáp lại: “Chúng tôi sẽ chỉ bán cậu ấy đi khi chúng tôi muốn và Cristiano Ronaldo sẽ không đi đâu cả.”

Vòng đầu tiên, Ramón Calderón biết rằng ông đã thực hiện cuộc gọi rất đúng thời điểm ngay sau khi theo dõi trận bán kết Champions League giữa Manchester United và AC Milan vào mùa

xuân năm 2007. Cristino Ronaldo và Kaká rõ ràng ở đẳng cấp khác so với phần còn lại. Ít nhất một trong hai sẽ phải khoác lên mình màu áo trắng của Đội bóng Hoàng gia. Tháng 3 năm 2007, Ronaldo nhấn mạnh sẽ thực hiện chiến lược trong 12 tháng tới: "Mọi người biết đấy, tôi yêu Tây Ban Nha. Một ngày nào đó, tôi muốn thi đấu ở đó. Tuy nhiên, tôi vẫn đang hạnh phúc ở Manchester United. Nếu tôi không ra đi bây giờ, hay trong hai, ba, hoặc bốn năm nữa, tôi vẫn sẽ vui vẻ."

Một tháng sau, anh gia hạn hợp đồng của mình với Manchester United cho đến năm 2012. Trong đó có một điều khoản khá lạ đối với các cầu thủ Premier League trước đây: điều khoản giải phóng lên đến 75 triệu euro trong trường hợp Real Madrid hoặc một câu lạc bộ lớn khác quyết định giành chữ ký của anh. Có một điều kiện về bảo mật; không ai được phép công khai mức giá của Ronaldo.

Vào tháng 1 năm 2008, bà Dolores trả lời trên tờ *AS*, "Tôi không thích các câu lạc bộ ở Anh... Trong tương lai... tôi muốn con trai tôi chơi cho Real Madrid trước khi tôi mất." Mặc dù bà chỉ nói ra những suy nghĩ của mình mà không có bất cứ toan tính gì, chỉ đơn giản đó là sự đánh dấu cho một ngôi sao, nhưng những bình luận như thế không thực sự được chào đón tại Manchester United.

Mong muốn của bà Dolores được cánh báo chí kết hợp với những phát biểu công khai liên tục của Calderón trong thời gian này. Sau đó, báo chí Madrid đăng tải thông tin rằng Los Blancos sẵn sàng chi ra 120 triệu euro để có được chân sút người Bồ Đào Nha, nhưng họ cũng đã biết đến điều khoản xoay quanh con số 75 triệu euro. Trong khi José Ángel Sánchez vẫn giữ liên lạc với Mendes, Calderón trao đổi trực tiếp với vị Giám đốc Điều hành của United lúc bấy giờ là David Gill. Bất cứ khi nào vị chủ tịch của Real Madrid đưa ra lời đề nghị đối với trường hợp của Ronaldo, ông ấy sẽ nhận lại lời từ chối lịch thiệp. Và dần dần mối quan hệ của họ cũng trở nên xa cách.

David Gill cuối cùng cũng đã phản hồi lại những áp lực đưa ra từ phía Madrid: "Chúng tôi sẽ không bán cậu ấy. Tiền không phải vấn đề." Manchester United quyết định gửi đến Ramón Calderón một bức thư với đề nghị ông dừng các câu chuyện xoay quanh Ronaldo khi mà họ không có ý định bán - anh ấy sẽ tiếp tục khoác áo nửa đỏ thành Manchester.

Tuy nhiên, Real Madrid vẫn có một vũ khí đầy quyền lực: Ronaldo sẵn sàng gây áp lực lên họ.

Mùa hè 2008, sau khi đánh bại Chelsea trong trận chung kết Champions League và nâng cao chiếc cúp vô địch, Ronaldo cho rằng anh đã đạt đến đỉnh cao trên đất Anh. Ronaldo đã giành một nửa sự nghiệp đỉnh cao của mình tại đây và ở tuổi 23, anh sẵn sàng cho những thử thách tiếp theo của mình: Chinh phục thế giới.

Chiến lược của Jorge Mendes và Cristiano là công khai thừa nhận mong muốn ký hợp đồng với Real Madrid và gửi thông điệp đó đến ban lãnh đạo của đội chủ sân Santiago Bernabéu. Đội bóng nước Anh hiểu rằng điều khoản phá vỡ hợp đồng là công cụ tốt nhất trong hoàn cảnh cả Real Madrid và Ronaldo tiếp tục gây áp lực với họ.

Alex Ferguson lên tiếng về vấn đề đó 2 ngày sau trận chung kết Champions League tại Moscow. Ông khẳng định, "Calderón và huấn luyện viên Bernd Schuster sử dụng *Marca* như phương tiện để khiến các cầu thủ bị lung lay. Ronaldo vẫn còn 4 năm hợp đồng với United và Calderón đã phát biểu rất hay rằng: 'Chế độ nô lệ đã bị bãi bỏ nhiều, nhiều năm về trước.' Không biết họ có nói với Franco điều đó không?"

Mùa hè 2008, tờ *AS* đăng thông tin rằng Real Madrid sẽ đáp ứng điều khoản giải phóng hợp đồng của Ronaldo.

Nhưng Ferguson đã sẵn sàng chiến đấu: ông không thể chấp nhận điều mà ông gọi là những cuộc tấn công công khai. Ông bảo với Jorge Mendes rằng hãy quên bản hợp đồng đi bởi vì điều khoản bảo mật về khoản phí phá vỡ hợp đồng đã bị vi phạm. Và ông có bằng chứng. Nó đã bị rò rỉ đến *Marca*, *AS*, ban lãnh đạo Bayern Munich và Michel Platini. Ferguson khẳng định với người đại diện của cầu thủ người Bồ rằng: hợp đồng của anh ấy sẽ được gia hạn theo điều khoản khác, khiến giá trị của anh còn tăng lên nữa.

Chỉ vài ngày sau khi Euro chính thức khai màn, Manchester United tiến thêm một bước nữa: Họ tố cáo Real Madrid lên FIFA.

Alex Ferguson đã tổ chức một chuyến đi tới Bồ Đào Nha để đặt dấu chấm hết cho những nỗ lực, tham vọng của đội bóng đến từ Tây Ban Nha và quan trọng hơn cả, là cố gắng thuyết phục Ronaldo rằng anh có thể sẽ đạt được nhiều thứ hơn nữa ở sân Old Trafford. Carlos Queiroz đề nghị một cuộc gặp ngay tại ngôi nhà của ông ở Lisbon. Cristiano, Ferguson, Carlos và Jorge Mendes cùng ngồi lại thảo luận ở phòng khách.

Fergie là người quyết định Ronaldo có ra đi hay không và khi nào thì ngôi sao này ra đi.

Jorge Mendes muốn đứng ra là người trung gian và giữ cho mọi người vui vẻ. Fergie nghi ngờ rằng Mendes sợ mất Ronaldo nếu đến Real Madrid và ông đã viết như vậy trong cuốn tự truyện của mình. Điều này thường xảy ra tại các câu lạc bộ danh tiếng khi những người đại diện mới và những chiến lược mới bất ngờ xuất hiện.

Ferguson đã xây dựng một chiến lược vài tuần trước đó. Ông đã chuẩn bị trước cho trường hợp không thể thuyết phục cầu thủ người Bồ Đào Nha ở lại, bằng cách liên hệ với Barcelona để đảm bảo đó sẽ là điểm đến tiếp theo của anh ấy. Bất cứ đâu, trừ Real Madrid. Nhưng Ronaldo thì rất rõ ràng về nơi anh muốn đến thi đấu. Thời điểm đó, vị thuyền trưởng của Manchester United đã nghe được nguyện vọng của Ronaldo: anh ấy quyết tâm ra đi và không thứ gì có thể thay đổi được ý định của anh. Đó là thời điểm thích hợp và Real Madrid đang chờ đợi.

Sir Alex cuối cùng cũng đạt được thỏa thuận với Ronaldo, sau khi đã xác nhận với Mendes. Ông viết trong cuốn sách của mình:

"Cậu không thể ra đi trong năm nay. Tôi biết cậu muốn đến Real Madrid. Nhưng tôi thà bắn bỏ cậu đi còn hơn là bán cậu cho gã đó ngay bây giờ. Nếu tôi làm điều đó, tất cả danh dự mất hết, và tôi không quan tâm cậu có phải ngồi trên khán đài hay không. Tôi biết điều đó sẽ không đến, nhưng tôi phải nói với cậu rằng tôi sẽ không để cậu ra đi trong năm nay."

Ngược lại, nếu Ronaldo cư xử chuyên nghiệp trong 12 tháng sau đó, nếu anh ấy cống hiến hết mình cho câu lạc bộ và nếu Real Madrid trở lại với lời đề nghị kỷ lục thế giới, Sir Alex hứa sẽ để anh ấy ra đi.

Và Ronaldo đã chấp nhận.

* * *

Real Madrid, Manchester United và tất cả các câu lạc bộ hàng đầu đều biết rằng khi đã đạt được những thỏa thuận bằng lời đó thì không cần thiết phải ký tá bất cứ thứ gì nữa. Những thứ được thỏa thuận tại nhà của Carlos Queiroz trở thành quy tắc giữa hai bên. Cả hai sẽ tôn trọng quy tắc, và tất nhiên sẽ được thảo ra giấy. Ferguson giải thích thỏa thuận đó với David Gill, người sau đó đã báo cáo chi tiết việc này đến những ông chủ của câu lạc bộ, gia

đình nhà Glazer. “Thời điểm đó, chúng tôi chết điếng khi biết chi tiết của thỏa thuận đã bị lộ ra ngoài,” Ferguson viết. “Chúng tôi đã cảnh báo Cristiano. Tôi không nghĩ cậu ấy sẽ nói với Real Madrid.” Nhưng Sir Alex đã lầm.

Trong khi Ramón Calderón đang ở Bogotá vào chừng ngày 7 hoặc 8 của tháng 8, ngay trước trận giao hữu với Santa Fe, vị Chủ tịch Real Madrid đã nhận được một cuộc gọi từ Jorge Mendes.

“Này vị chủ tịch, tôi sẽ đưa máy cho Ronaldo, cậu ấy muốn nói chuyện với ông.”

“Ngài chủ tịch, xin hãy tha thứ cho tôi.” Ronaldo nói với Calderón. “Tôi biết chúng ta đã từng nói tôi sẽ đến Real Madrid năm nay, nhưng hiện tại thì chưa thể. Ferguson và câu lạc bộ đã đề nghị tôi ở lại. Tôi có nhiều thứ phải cảm ơn Manchester United, các cổ động viên và Ferguson. Ông ấy như một người cha của tôi. Vì thế tôi không thể ra đi ngay trong năm nay, nhưng chúng tôi sẽ sắp xếp mọi thứ trong mùa sau.”

Cristiano chia sẻ một cách trung thực trên trang web câu lạc bộ nước Anh và trên tờ *Público* của Bồ Đào Nha. Anh nói, chỉ mình anh chịu trách nhiệm cho những phát ngôn của mình và Real Madrid không liên quan gì đến điều đó cả. Ý định của anh ấy khi nhắc đến “một thời gian nào đó”, là để Manchester United bán anh cho gã khổng lồ Tây Ban Nha. “Việc nói những điều trái ngược lại là lừa dối mọi người và chính lương tâm tôi.”

Bây giờ chỉ còn là vấn đề chuẩn bị cho sự ra đi của anh ấy mùa hè năm tới.

* * *

Theo một số nguồn tin riêng mà tôi được biết, một bản hợp đồng đã được soạn sẵn từ năm 2008 kết nối Real Madrid với Cristiano Ronaldo.

Nó không quá dài nhưng cơ bản có đầy đủ những chữ ký cần thiết. Họ cam kết rằng câu lạc bộ Tây Ban Nha sẽ ký hợp đồng với ngôi sao người Bồ Đào Nha và nếu điều đó không xảy ra vì một trong hai bên quyết định phá vỡ thỏa thuận, họ sẽ có nghĩa vụ bồi thường 30 triệu euro cho bên còn lại. Bản thỏa thuận đó là kết quả của một vài buổi gặp tại Porto trong đó có mặt José Ángel Sánchez và Carlos Bucero, vị trợ lý của Giám đốc Thể thao Pedja Mijatovic. Vị luật sư của câu lạc bộ là Javier Calderón cũng tham gia một trong số các buổi họp đó.

Bucero làm việc suốt đêm cho đến khi nảy ra ý tưởng về phương án một bản hợp đồng trước với Cristiano mà không khiến cả hai bên gặp rủi ro. Ông ấy cuối cùng đã hoàn thành nó. Mendes cũng đồng ý và rồi nó được hợp pháp hóa: vào ngày 12 tháng 12 năm 2008, bản hợp đồng được đọc trước sự chứng kiến của một công chứng viên, được ký bởi Ramón Calderón và Jorge Mendes - người được ủy quyền thay mặt cho Ronaldo.

Bản thỏa thuận được ký gửi cho công chứng viên Pablo Durán de la Colina ở Madrid. Nếu bất cứ ai muốn tham khảo và lấy nó trước ngày 30 tháng 6 năm 2009, họ sẽ cần chữ ký của cả Mendes và Real Madrid. Sau ngày đó, nếu một trong hai bên vi phạm khi công khai chúng, công chứng viên sẽ chỉ đưa ra bản copy cho cả hai bên.

Về mặt logic, bản thỏa thuận này giữa Real Madrid và Ronaldo không được phép công khai để đảm bảo sự tôn trọng với bản hợp đồng giữa ngôi sao người Bồ Đào Nha với Manchester United khi đang còn hiệu lực.

* * *

Tôi đã từng thấy một bản sao của tài liệu đó, thứ được xem như một bản giao kèo trước. Nó được lưu trong ngăn kéo một chiếc bàn bọc da màu xanh lá. Tôi ngồi trên ghế sofa, nhìn hướng ra cửa sổ, người đàn ông lấy chiếc chìa khóa ngăn kéo từ túi quần khi đang nói chuyện với tôi.

Ông ấy đưa cho tôi tập tài liệu. Cả hai im lặng để tôi có thể kiểm tra nội dung của chúng một cách kỹ lưỡng. Ông ấy không phải là người duy nhất có bản sao của tài liệu đó, nhưng ông không muốn công khai chúng. Và những người khác cũng thế.

Ông ấy nói với tôi có nhiều người quan tâm đến chúng và muốn đưa mọi thứ ra ánh sáng. Ông ấy cũng đã chỉ cho tôi cách để tiếp cận và cách thuyết phục anh ấy (Ronaldo).

Những câu hỏi đầy ắp trong đầu tôi. Liệu nó có hợp pháp? Một cầu thủ có thể ký một hợp đồng theo kiểu như vậy? Và liệu nó có cần thiết? Bên nào đã tiết lộ bản thỏa thuận này trước? Bởi vì thực tế là chúng đã bị rò rỉ ra bên ngoài.

Hai tài liệu bổ sung được cho là soạn thảo cùng lúc với tài liệu chính: một cái vào tháng 11 năm 2008, là một thỏa thuận riêng tư và bí mật giữa Ronaldo và Manchester United, để thiết lập phí chuyển nhượng 80 triệu bảng. Real Madrid không liên quan tới tài

liệu này.

Thứ hai là bức thư được Cristiano Ronaldo ký tên, ghi chi tiết các điều khoản của hợp đồng: Anh ấy đồng ý mức phí giải phóng hợp đồng 80 triệu bảng để rời Manchester United cuối mùa giải 2008-09; ngược lại, nếu quyết định ở lại câu lạc bộ của nước Anh thì anh ấy sẽ phải trả cho Real Madrid 30 triệu euro. Câu lạc bộ Tây Ban Nha cũng sẽ phải bỏ ra số tiền tương đương nếu họ từ bỏ thỏa thuận này.

* * *

Ramón Calderón đã cố gắng sắp xếp một cuộc gặp với Ronaldo, nhưng vấn đề đã được giải quyết mà không cần sự can thiệp của ông. Họ đã nói chuyện với nhau qua điện thoại vào ngày 12 tháng 12 sau khi bản hợp đồng chính được ký kết bởi Mendes và vị chủ tịch của Kền kền trắng[2]. Ronaldo nói với Calderón: "Tôi rất hào hứng." Ông ấy đáp lại, "Chúng tôi luôn chào đón cậu bất cứ khi nào." Đó là lần cuối cùng họ nói chuyện với nhau.

[2] *Biệt danh của Real Madrid.*

Real Madrid chỉ cần đảm bảo rằng họ có đủ tiền. Họ đã sắp xếp một khoản vay trị giá 70 triệu euro từ Banco de Santander và thỏa thuận một bản hợp đồng trị giá 1 triệu euro trong trường hợp có sự thay đổi về tỉ giá giữa bảng Anh và euro (cuối cùng Real Madrid đã tiết kiệm được 4 triệu euro khi đồng bảng Anh tăng giá).

Tất cả những gì còn lại là tôn trọng điều khoản bảo mật của thỏa thuận.

Khi mọi thứ đã được xác nhận, Real Madrid đã ăn mừng bản hợp đồng này trong bí mật và Mijatovic thậm chí còn kín đáo gửi cho Ronaldo một chiếc áo đấu. Ngày 12 tháng 1 năm 2009, một tháng trước khi ký thỏa thuận, tôi đã thông báo trên Sky Sports và viết một bài trên tờ *AS* rằng mọi thứ giữa Ronaldo và Real Madrid đã được hoàn tất.

Nguồn tin là rất đáng tin cậy, tôi biết mọi chi tiết trong câu chuyện đó và quyết định rằng mình có thể công khai nó. Nhưng việc tuyên bố một ngôi sao sắp sửa rời khỏi một đội bóng hàng đầu chẳng khác gì lời mời cho những công kích và lăng mạ từ cổ động viên. Vì thế, bạn phải chờ cho đến ngày mà bản hợp đồng chính thức được công bố.

Trong khi Manchester United kịch liệt phủ nhận điều đó, thì ở

phía bên kia, việc xác nhận bản hợp đồng là viễn cảnh tồi tệ nhất đối với Florentino Pérez, người vốn luôn tin tưởng và muốn mọi người tin rằng sự trở lại của ông là cần thiết với thương vụ đó.

Và vì thế, theo thông tin của giới truyền thông, những dịch chuyển đằng sau hậu trường đang gây áp lực lên Calderón để buộc phải thực hiện một cuộc bầu cử sớm và có thể sẽ tiết lộ thương vụ đưa Ronaldo khoác lên mình màu áo trắng của Real Madrid.

* * *

Ramón Calderón biết rằng ông sẽ vấp phải một cuộc đấu tranh ngay từ ngày đầu tiên nắm quyền, về việc Florentino Pérez có ở đó hay không. Pérez sẽ không xác nhận liệu ông có lên kế hoạch trở lại trong tương lai gần hay không, nhưng mọi người đằng sau hậu trường đều tin vào điều đó. Thật thú vị, vào ngày 30 tháng 10 năm 2008, một số người đủ điều kiện đã từ chức, rời khỏi các công ty liên quan đến bóng đá, để rồi sau đó đều làm việc tại Real Madrid. Florentino đã kín đáo chuẩn bị cho những bước đi của mình để trở về Santiago Bernabéu.

Calderón đã kết thúc năm thứ hai tại văn phòng làm việc của Đội bóng Hoàng gia, nhiệm kỳ vốn lấy đi của ông quá nhiều năng lượng để tự bảo vệ mình khỏi các cuộc tấn công liên tục vào danh tiếng khi Real ăn mừng danh hiệu vô địch quốc gia thứ hai liên tiếp dưới thời Fabio Capello và Bernd Schuster. Ông nói nhiều về những hoạt động sau lưng nhằm cố tình hạ thấp uy tín và quyền lực của ông, khiến nhiệm kỳ của ông bị mờ nhạt bởi những nghi ngờ và cáo buộc.

Áp lực truyền thông trong suốt thời kỳ hỗn loạn đó của câu lạc bộ cuối cùng đã đến hồi kết thúc vào ngày 16 tháng 1 năm 2009, khi Ramón Calderón tuyên bố từ chức Chủ tịch Real Madrid. Ông rời chiếc ghế trong thế ngẩng cao đầu. Trong những tháng tiếp theo, năm cáo buộc chống lại ông được đưa ra, liên quan đến nhiệm kỳ chủ tịch tại câu lạc bộ (ông bị cáo buộc liên quan đến một cuộc bỏ phiếu gian lận qua bưu điện, tài khoản giả mạo, lừa đảo, thao túng bán vé).

Tuy nhiên, cuối cùng, ông không bị kết tội bởi bất cứ cáo buộc nào cả. Ông phủ nhận tất cả và thậm chí không có cáo buộc nào được đưa ra tòa.

Ngay trước khi ông từ chức, đã xảy ra một trong hai cuộc khủng hoảng lớn. Một là giả thuyết rằng Ronaldo có thể sẽ cập bến FC

Barcelona hoặc Manchester City. Chương trình phát thanh El Largeuero xác nhận rằng Cristiano đã có thỏa thuận với Manchester United cho phép anh ra đi vào cuối mùa giải "với số tiền hợp lý".

Người dẫn chương trình, Jose Ramón de la Morena, tiết lộ rằng cầu thủ người Bồ Đào Nha đã có bản thỏa thuận trước trong đó có một điều khoản bảo mật. Nếu điều khoản này bị vi phạm, ngay lập tức thỏa thuận này sẽ hết hiệu lực. Rõ ràng, ai đó đã phớt lờ đi điều khoản về bảo mật và tiết lộ với nhà báo các chi tiết của thỏa thuận đó. Jorge Mendes, Ramón Calderón và José Ángel Sánchez đã phải thực hiện các cuộc điện thoại khẩn cấp để làm dịu đi cơn thịnh nộ của Ferguson. Trong khi đó, vị chiến lược gia người Scotland một lần nữa khẳng định với báo chí Anh rằng Ronaldo sẽ không đi đâu cả.

Cuộc khủng hoảng thứ hai thậm chí còn nghiêm trọng hơn nữa. Nó diễn ra khi vị doanh nhân quyền lực Vicente Boluda tạm nắm quyền Chủ tịch thay cho Calderón để ổn định con tàu Real Madrid khi đó và đảm bảo cuộc bầu cử sẽ diễn ra muộn nhất vào ngày 14 tháng 6 năm đó.

Ngày 18 tháng 3, ông Eduardo Fernández de Blas, chủ tịch của nhóm vận động hành lang Ética Madridista, phát biểu tại diễn đàn AS-Ferrándiz. Phân tích của ông về tình hình Real Madrid cho rằng câu lạc bộ đang quá tập trung vào Ronaldo mà thiếu chú ý đến các cầu thủ từ đội tuyển Tây Ban Nha. Ông so sánh, "Có nhiều tuyển thủ Tây Ban Nha ở Liverpool hơn cả ở Real Madrid."

"Cristiano là một trong những cầu thủ xuất sắc nhất thế giới, nhưng Manchester United đang đề nghị mức giá trên trời cho anh ta, mà với khoản tiền đó, chúng ta có thể ký với hai cầu thủ từ Đội tuyển Quốc gia Tây Ban Nha. Chúng ta sẽ phải xem xét thương vụ đó tiến triển ra sao và những gì mà huấn luyện viên trưởng muốn. Chúng ta cũng cần đánh giá mức độ hiệu quả của một khoản đầu tư như vậy, vì nó có thể khiến khả năng thanh toán của câu lạc bộ gặp rủi ro. Có lẽ việc đầu tư 100 triệu euro vào một vài cầu thủ sẽ khôn ngoan hơn thay vì chỉ một. Và là các cầu thủ Tây Ban Nha, nếu khả dĩ."

Fernández de Blas được cho là độc lập với chiến dịch bầu cử của Florentino khi tham gia tranh cử, nhưng những phát biểu của ông trước các nhóm nhà báo và thành viên câu lạc bộ cho thấy sự hợp lý, thậm chí nhận được sự hưởng ứng. Một vài tháng sau đó, Fernández de Blas đã được bổ nhiệm với tư cách là Phó Chủ tịch

trong ban lãnh đạo dưới thời Pérez. De Blas khởi đầu chiến dịch có nghĩa là Pérez có thể tìm ra ai là đối thủ khả dĩ của mình và cách họ đứng trước những vấn đề tế nhị như giá trị chuyển nhượng của Ronaldo chẳng hạn.

Vicente Boluda đã giật mình khi nghe thấy những cáo buộc rằng: ông không cho phép một vết bẩn như vậy trên danh tiếng của mình hay bị buộc tội lãng phí nguồn lực của câu lạc bộ. Thật nghiêm trọng khi de Blas nói rằng ông đang khiến tình hình tài chính của câu lạc bộ gặp nguy hiểm khi thực tế chỉ có 140 triệu euro trong ngân khố của câu lạc bộ và những hoạt động phải được thu xếp với rủi ro ít nhất.

Fernández de Blas đã vẽ ra một hình ảnh méo mó của câu lạc bộ với chủ nghĩa dân túy, ngay trước khi hội đồng thành viên được chọn, trong đó Boluda phải được phê chuẩn để có thể kêu gọi các cuộc bầu cử tiếp theo.

Vicente Boluda đã quyết định đổi hướng, điều giúp giải thoát ông khỏi những lời cáo buộc.

Việc kết thúc thỏa thuận đó có trị giá 30 triệu euro, vì thế ông đã gọi cho Jorge Mendes và đề nghị phá vỡ bản thỏa thuận giữa Ronaldo và câu lạc bộ, đồng thời chấp nhận trả khoản phí đó.

Nhưng cũng có phương án khác: Nếu việc chấm dứt thỏa thuận đó được đồng ý bởi cả hai bên thì không có ai phải trả bất kỳ khoản bồi thường nào. Khi đó Real Madrid sẽ tự giải thoát cho mình khỏi viễn cảnh phải bỏ ra tới 94 triệu euro; còn Ronaldo đã có thống nhất với Ferguson về sự ra đi của anh ấy và có thể ký hợp đồng với bất kỳ câu lạc bộ nào khác trên thế giới.

Bước đi của Boluda là vô cùng táo bạo và có thể gây ra những hậu quả khó lường. Liệu Mendes có chấp nhận? Và Ronaldo có đồng ý sau khi anh đã thực hiện rất nhiều thứ để có thể đặt chân xuống mặt cỏ Bernabéu? Ai sẽ là những ứng viên cho cuộc đua tới chiếc ghế chủ tịch? Liệu họ có thể chấm dứt nhiệm kỳ của Boluda? Và ai sẽ xứng đáng thay thế ông ấy? Chấp nhận chi ra 94 triệu euro đầy tranh cãi hoặc hủy bỏ thỏa thuận có thể khiến một cầu thủ tuyệt vời (như Ronaldo) ký hợp đồng với đối thủ (FC Barcelona)?

Phản ứng của Jorge Mendes rất bất ngờ. Ông sẵn sàng đồng ý phá vỡ thỏa thuận mà Real Madrid không phải trả bất cứ khoản phí bồi thường nào. Ông ấy sẽ cử một luật sư có tên Osario de Castro đến Madrid vào một vài ngày tới. Khi Boluda nói với José Ángel

Sánchez những gì đã xảy ra và cách mà Mendes trả lời, vị Giám đốc Điều hành thậm chí còn không thể tin nổi.

Và một trong những ngày điên rồ đó đã đến.

Phản ứng của Mendes thực sự ra sao? Người đại diện của Ronaldo đưa ra hai đề nghị cho ngôi sao người Bồ, cả hai đều lớn hơn rất nhiều so với con số mà Real Madrid chi ra và hoàn toàn vượt quá những gì giữa Ronaldo và Manchester United đồng ý với nhau. Một từ Manchester City với mức phí lên đến 150 triệu euro; một từ FC Barcelona với 105 triệu euro.

Một Leo Messi 21 tuổi đang tận hưởng mùa giải thứ hai dưới thời Pep Guardiola suýt chút nữa đã có thể ở chung phòng thay đồ với Cristiano Ronaldo.

José Ángel Sánchez và các giám đốc quan trọng khác của Real Madrid sợ rằng việc bỏ lỡ ngôi sao người Bồ Đào Nha có thể dẫn đến một thời gian dài khó khăn cho đội bóng. Một thành viên của ban lãnh đạo Real nói, "Nếu Barça ký hợp đồng với cậu ấy, chúng ta sẽ không thể có được danh hiệu trong 10 năm tới."

Ronaldo phải gia nhập Real Madrid.

José Ángel Sánchez đã đề nghị những người thân cận với Boluda giúp ông ấy thay đổi suy nghĩ. Vị Chủ tịch khi ấy bắt đầu nhận được những lời khuyên đại loại như: "Đó là sẽ bước lùi của câu lạc bộ."

Nhưng Boluda khẳng định ông không phải là thằng ngốc khi đặt kinh tế của câu lạc bộ vào nguy hiểm với thương vụ mạo hiểm như vậy.

Sự căng thẳng đạt đến tột độ.

Nhưng cuối cùng thì những khủng hoảng cũng được giải quyết theo cách khá lạ lẫm. Sánchez đã thuyết phục Boluda gọi Florentino Pérez. Lời đề nghị nghe có vẻ lạ vì vị cựu Chủ tịch Pérez chưa xác nhận ứng cử trở lại, ông cũng không đóng vai trò nào của câu lạc bộ lúc bấy giờ, và ít nhất ông không có bất kỳ ảnh hưởng nào, theo lý thuyết.

Nhưng không ai dám nghi ngờ ông có vai trò trong những phát biểu của Fernández de Blas.

Vị doanh nhân Boluda cuối cùng đã nghe theo lời khuyên của

Pérez.

Khoảng 7 giờ tối, sau một ngày đầy ắp những cuộc điện thoại đầy áp lực, Boluda, với niềm tin vào các cộng sự trong đó có José Ángel Sánchez, đã nhấc máy lên và gọi.

Cuộc nói chuyện diễn ra nhanh chóng. Boluda giải thích rằng ông đã chán ngấy với những tin nhắn của Fernández de Blas về Cristiano, như là bất tiện trong việc ký kết, phí chuyển nhượng cao ngất và cả tuyên bố sai lầm rằng nó sẽ khiến tài chính câu lạc bộ gặp rủi ro.

Florentino trả lời ngay: "De Blas sẽ không nói thêm bất cứ lời nào về vấn đề này nữa."

Pérez có lẽ cũng không dám hình dung ra thời khắc trở về câu lạc bộ Hoàng gia Tây Ban Nha và phải đối đầu với một Barcelona có cả Leo và Cristiano trong đội hình. Do đó, Florentino yêu cầu không được phá vỡ bản thỏa thuận với Ronaldo và phải ký hợp đồng với anh ấy ngay lập tức.

Mendes cũng nhận được một cuộc điện thoại ngay trong đêm đó và vị luật sư Osorio đã không bay tới Madrid.

Mọi thứ đã được giải quyết ổn thỏa.

Vài ngày sau, đúng như dự đoán, Florentino Pérez cuối cùng đã tuyên bố rằng ông sẽ tham gia tranh cử. Với thông tin đó, các ứng viên còn lại cũng sẽ phải cố gắng có được những chữ ký của các ngôi sao cần thiết để giúp họ giành lợi thế trong cuộc đua giành ghế nóng.

Các tờ báo ngập tràn tin tức về bản thỏa thuận với ngôi sao người Bồ và vai trò của Florentino trong thương vụ này. Liệu ông ấy có phá vỡ bản hợp đồng mà Calderón đã ký? Liệu ông có chấp nhận một *galáctico* mà không phải do ông đưa về hay không? Ông có giải thích trong bài phát biểu để nâng cao vai trò quyết định của mình trong thương vụ này không?

* * *

Mùa giải 2008-09 là một mùa giải sóng gió với Ronaldo. Anh chỉ có được hai danh hiệu mùa trước và mất cả mùa hè để cố gắng ra đi. Anh vẫn còn một năm nữa ở United nhưng tâm trí anh thì đã ở nơi khác rồi. Và những chấn thương cũng xảy đến với anh.

Ronaldo chấn thương ở chân phải, bị viêm liên tục từ tháng 3 năm 2008 và vấn đề trở nên tồi tệ hơn trong suốt trận chung kết Champions League năm đó. Anh chỉ đạt được 70% phong độ khi thi đấu ở Euro và thường xuyên phải sử dụng thuốc. Một pha bóng tiểu xảo của cầu thủ người Đức Arne Friedrich đã khiến ngôi sao người Bồ gặp vấn đề nghiêm trọng ở mắt cá chân và anh đã quyết định phẫu thuật để điều trị dứt điểm. Bác sĩ người Hà Lan Cornelis Nicolaas van Dijk đã thực hiện phẫu thuật với phần sụn ở mắt cá chân bên phải, và anh phải tạm ngừng hoạt động trong vòng 6 tuần.

Gary Neville chia sẻ: "Cậu ấy hành xử rất chuyên nghiệp trong suốt cả mùa giải. Nhưng thực chất cậu ấy có lẽ đang đếm ngược từng tháng cho đến khi có thể ra đi." Có những người tin rằng Ronaldo dần xa cách với phần còn lại của cả đội khi mùa giải bắt đầu. Anh thấy ngày càng khó khăn hơn khi tham gia vào các vấn đề của câu lạc bộ và thậm chí bằng đi vai trò người "thầy" với Nani và Anderson.

Song song với những màn trình diễn chói sáng, những phản ứng với trọng tài, việc không chịu di chuyển khi không có bóng, khát khao trở thành tâm điểm chú ý, sự nổi nóng dẫn đến những thẻ đỏ (trong trận derby thành Manchester chẳng hạn) và hành động miễn cưỡng ăn mừng với các đồng đội… thực sự đã thử thách lòng kiên nhẫn của một bộ phận fan hâm mộ của Manchester United. Phản ứng của họ rất dữ dội và đó là điều mà Cristiano không muốn nhắc lại nữa.

Tuy vậy, người hâm mộ vẫn sẵn sàng tha thứ cho anh sau những màn trình diễn ngoạn mục trên sân cỏ.

Nhưng rồi, càng ngày càng ít người chịu đựng được thái độ kiêu ngạo của anh trong mùa giải trước. Điều này giải thích tại sao, trong chiến thắng quan trọng trước Aston Villa nhờ bàn thắng vào phút cuối của Federico Macheda, Ronaldo, dù đã có tên trên bảng tỉ số, vẫn bị những cổ động viên nhà la ó ngay trước khi hoàn tất cú đúp.

Sau một danh hiệu Champions League và hai chức vô địch Premier League liên tiếp, đội hình của United khi ấy hoàn toàn có thừa chất lượng và sự tự tin. Thêm vào đó là bản hợp đồng tăng cường mang tên Dimitar Berbatov - nhằm khỏa lấp nỗi sợ hãi nếu Ronaldo rời đi vào cuối mùa. Đã có cuộc nói chuyện trên các chương trình radio cũng như trong và ngoài Old Trafford cho rằng Ronaldo nên được ra đi nếu anh không còn muốn ở lại.

Nhưng dù sao, Ronaldo vẫn xứng đáng chiến thắng Giải thưởng Cầu thủ của năm 2008 do FIFA bình chọn và danh hiệu Ballon d'Or đầu tiên trong sự nghiệp. "Những người biết tôi và sống với tôi hiểu rằng đây là một giấc mơ đã trở thành hiện thực với tôi. Danh hiệu này rất quan trọng và tôi muốn giành được nó nhiều lần nữa. Mỗi sáng thức dậy, tôi sẽ tự nhắc nhở bản thân rằng: 'Phải tiếp tục cố gắng, hoàn thiện bản thân.'" Những phát biểu của Ronaldo đã xác nhận giá trị mà anh có được gắn liền với một giải thưởng cá nhân mà không có cầu thủ nào của Manchester United giành được trong 40 năm kể từ George Best năm 1968.

Không ai có thể làm lu mờ Cristiano Ronaldo trên đỉnh cao của bóng đá thế giới. Chỉ có những yêu cầu của chính bản thân anh mà thôi.

"Đã có những lúc cậu ấy quên đi những vấn đề cốt lõi, hay nói rõ hơn, quên đi cách mà cậu ấy ghi được 40 bàn một mùa: đó là việc chạy chỗ khi không có bóng, thi đấu đồng đội..." Gary Neville thừa nhận. "Messi đến đúng lúc để mang lại cho cậu ấy một chút cạnh tranh và nhắc nhở cậu ấy về sự xuất sắc."

Lần đầu tiên Cristiano tỏ ra thích thú với thứ gì đó khác ngoài bóng đá. Anh ấy tự hào khoe chiếc Ferraris của mình. Anh đã gặp nạn với chiếc 599 GTB Fiorano màu đỏ mang từ Bồ Đào Nha khi anh đâm phải rào chắn ở một đường hầm gần Wilmslow. Phía đầu xe bị hỏng nặng, may thay ngôi sao người Bồ vẫn bình an vô sự. Nếu không, có thể mọi thứ đã tồi tệ hơn.

Trong khi đó, Ronaldo với những màn trình diễn thuyết phục để chinh phục danh hiệu Premier League mùa giải trước đó vẫn xuất hiện thường xuyên. Trong chuyến làm khách tại Porto trong trận Tứ kết Champions League, khi tỉ số đang là 0-0, Ronaldo thực hiện một cú sút từ khoảng cách không tưởng: 40 mét. Rio Ferdinand la lớn, "Này Ronaldo! Cậu làm cái quái gì thế?" rồi ngay sau đó thốt lên, "Ôi, bàn thắng tuyệt đẹp!"

Hành động trong trận derby với Manchester City tại Old Trafford đã khép lại sự nghiệp của anh ở Manchester United. Trong trận đấu, anh ghi được một bàn thắng từ một tình huống đá phạt, bàn thắng cuối cùng từ chấm đá phạt cho Quỷ đỏ, nhưng rồi được rút ra nghỉ trong hiệp 2. Anh không hài lòng với quyết định đó. Dường như anh không muốn rời sân quá sớm và khi Alec Wylie đưa tay lên để đập tay với anh, anh đã từ chối. Hành động đó, cùng với cái lắc đầu ngao ngán khi ngồi trên băng ghế dự bị, đã thể hiện tất cả. Ngôi sao người Bồ Đào Nha không còn muốn ở lại

nơi này nữa.

Manchester United đã vô địch Premier League, Carling Cup và tiến đến trận chung kết Champions League năm thứ hai liên tiếp, nhưng con số bàn thắng của Ronaldo đã giảm từ 42 xuống còn 26 ở mùa giải năm đó.

Anh chỉ còn một trận chung kết cuối cùng trong màu áo đỏ của Manchester United để nói lời tạm biệt theo cách vinh quang nhất.

Trận đấu ở Rome, cuộc đối đầu với một Barcelona của Pep Guardiola với Leo Messi trong đội hình.

* * *

Tại Anh, rõ ràng Manchester United, nhà đương kim vô địch, được đánh giá cao hơn trong trận chung kết này. Mười phút đầu tiên của trận đấu đã chứng minh niềm tin đó khi Ronaldo làm khó Víctor Valdés bằng một cú đá phạt khiến thủ thành này không thể tóm gọn bóng. Pep Guardiola sau đó đã thực hiện một sự thay đổi chiến thuật làm thay đổi cả trận đấu - chuyển Samuel Eto sang cánh phải và biến Messi thành một "số 9 ảo".

Mike Phelan và Ryan Giggs vẫn còn nhớ rất rõ.

Mike Phelan: "Chúng tôi nghĩ: 'Ta phải áp đặt Barcelona như thế nào?' Về không gian phía sau hàng phòng ngự, Ronaldo có thể tận dụng chúng. Nhưng Puyol và đặc biệt là Piqué, hiểu rất rõ Ronaldo và sẽ không để cậu ấy xâm phạm đến những khoảng trống chết người đó."

Ryan Giggs: "Chúng tôi được kỳ vọng sẽ giành chiến thắng, nhưng trong khi chúng tôi chưa thể ghi bàn thì họ đã làm được điều đó."

Mike Phelan: "Và Piqué đã khiến Ronaldo bất lực. Anh ấy biết chính xác Ronaldo sẽ làm gì."

Ryan Giggs: "Nếu chúng tôi dẫn trước 1-0..."

Mike Phelan: "Ronaldo không thể hiện được nhiều khi bị Piqué kèm khá sát. Tôi không cho rằng đó là yếu tố quyết định đến kết quả trận đấu, nhưng ít nhất chúng tôi cũng có cơ hội. Piqué đúng là rất hiệu quả."

Ryan Giggs: "Đó là một đêm buồn đối với toàn đội. Tôi chưa bao giờ cảm thấy thất vọng đến thế."

Mike Phelan: “Mọi thứ trở nên khó khăn khi chúng tôi không có quá nhiều quyền kiểm soát bóng trên sân.”

Ryan Giggs: “Mặc dù Ronaldo thi đấu phía trên tôi nhưng chúng tôi không có nhiều pha bóng phối hợp. Tôi có vẻ đã thi đấu quá gần với cậu ấy, lẽ ra tôi nên lùi sâu xuống giữa sân và cố gắng kiểm soát trận đấu. Chúng tôi đã không thể có bóng.”

Mike Phelan: Chúng tôi có một vấn đề liên quan đến hai trận chung kết với Đội bóng xứ Catalan. Cả Barcelona và United đều là những đội bóng hàng đầu ở tất cả mọi khía cạnh: truyền thống, lịch sử, và những thứ khác nữa. Chúng tôi là Manchester United và chúng tôi phải chơi theo phong cách riêng của mình. Chúng tôi không thể đuổi theo trái bóng bởi vì dù có chiến thắng trận đấu theo cách đó, chúng tôi vẫn sẽ bị chỉ trích khi không thi đấu với đúng phong cách của mình. Tôi vẫn nhớ trận đấu với Barcelona trong trận bán kết mùa giải 2007-08, khi đã cầm hòa họ với tỉ số 0-0. Chúng tôi không thể triển khai bóng quá vạch giữa sân. Đó là lần đầu tiên và duy nhất trong cuộc đời tôi thấy Manchester United tiếp cận trận đấu theo cách phòng ngự như thế. Và tôi không thích điều đó chút nào.”

Ryan Giggs: “Khi Ronaldo có bóng, cứ ngỡ cậu ấy sẽ làm được điều gì đó, nhưng cần hiểu rằng Ronaldo đã phải chịu quá nhiều áp lực. Không ai trong đội thi đấu tốt trận đấu hôm đó. Họ chắc chắn là đội chơi tốt hơn.”

Barcelona đã giành chiến thắng 2-0 với bàn thắng thứ hai là cú đánh đầu của Lionel Messi.

Sau trận đấu, Ronaldo nói: “Chúng tôi đã chơi không tốt, chiến thuật của chúng tôi không ổn... Và mọi thứ đi sai hướng.”

Ngày 27/05/2009 là lần cuối cùng Ronaldo khoác lên mình màu áo đỏ của Manchester United.

* * *

Hai tháng trước, Ryan Giggs đã hỏi Ronaldo, “Cậu có chắc là muốn ra đi không? Mọi thứ sẽ khó khăn đó.” Mặc dù cầu thủ xứ Wales thừa hiểu Ronaldo đã rất quyết tâm và đã đặt những mục tiêu mới cho bản thân.

Trong bữa tiệc ăn mừng danh hiệu Premier League mùa giải đó, Rio Ferdinand cũng nhắc lại chủ đề đó: “Này, chàng trai. Hãy ở lại!” Ronaldo đã gọi cho Rio vài ngày sau: “Rio, tôi sẽ ra đi.”

Ferdinand trả lời: "OK, vậy hãy đi đi. Chúng ta sẽ sớm gặp nhau thôi. Chúc may mắn."

Cả đội ăn tối ngay tại Rome sau trận chung kết Champions League. Ronaldo đã nói lời tạm biệt với mọi người.

Gary Neville nói với giọng nửa đùa nửa thật: "Cậu không biết là mình đã làm tốt thế nào ở đây đâu. Rồi cậu sẽ nhớ chúng tôi cho mà xem." Ronaldo trả lời Gary, "Tại sao tôi phải nghe anh? Anh thậm chí chưa bao giờ rời Manchester, thậm chí là vào dịp nghỉ lễ cơ mà." Và tất cả đều bật cười.

"Cảm xúc của cậu ấy có lẽ rất lẫn lộn, một chút háo hức về kế hoạch mới xen kẽ cả một chút buồn," Ryan Giggs kể lại. "Ronaldo biết rằng chúng tôi đã chăm sóc cậu ấy ra sao. Nhưng cũng giống như tôi thôi, cậu ấy luôn hướng về phía trước."

Ngày 11/06, Manchester United tuyên bố họ đã đạt được thỏa thuận với Real Madrid về thương vụ chuyển nhượng đưa Ronaldo trở thành cầu thủ đắt giá nhất lịch sử: 80 triệu bảng Anh (tương đương 94 triệu euro).

Ronaldo rời Manchester sau 6 năm gắn bó với 9 danh hiệu, 292 trận đấu và 118 bàn thắng. Số bàn thắng qua mỗi mùa giải là: 6, 9, 12, 23, 42, 26.

Gary Neville giải thích, "Những áp lực từ năm 2003 cho đến 2009 thật sự to lớn, nhưng chúng tôi đã giúp cậu ấy giải tỏa điều đó. Nếu là ở Madrid thời điểm đó, có lẽ cậu ấy sẽ khó có thể đạt đến thành công như ngày hôm nay. Cùng chúng tôi, cậu ấy học được cách chiến thắng và thích ứng với một giải đấu dài hơi, chứ không chỉ giải đấu cúp. Và ai cũng có thể là một cầu thủ đấu cúp như thế."

Sir Alex nói: "Việc chúng tôi có được cậu ấy trong 6 năm đã là một phần thưởng lớn. Giai đoạn đó, chúng tôi đã giành được Cúp châu Âu và 3 danh hiệu Premier League."

Mike Phelan thì thừa nhận, "Tôi cảm thấy buồn vì điều đó."

Manchester United đã giúp anh ấy từ một cầu thủ giỏi thành vĩ đại và để rồi cuối cùng trở thành một cầu thủ đẳng cấp thế giới. Và Mike có một phần trong đó.

Bởi vì Ronaldo là ví dụ hoàn hảo mà một huấn luyện viên có thể mơ ước: anh muốn học hỏi, anh lắng nghe, anh thách thức bản

thân và chấp nhận thử thách mỗi ngày.

Bởi vì anh trau chuốt trí thông minh và khả năng của mình trước mọi người.

Bởi vì anh chấp nhận mọi người giúp đỡ và đưa ra yêu cầu của mọi người.

Vì anh có tính cách ấm áp.

Vì anh không bao giờ che giấu tham vọng của mình.

Bởi vì mọi người đều biết rằng họ gần gũi và giúp đỡ một người rất đặc biệt.

Mike, những huấn luyện viên khác và các cầu thủ biết rằng họ sẽ không bắt gặp bất kỳ ai khác giống như Ronaldo thêm một lần nào nữa.

Nhưng anh ấy đã quyết định ra đi…

Và họ cần phải mở cánh cửa để anh bước ra.

* * *

Cristiano Ronaldo vẫn ước mơ một ngày được trở về Manchester United. Nhưng có thực sự hợp lý vào thời điểm này khi câu lạc bộ nước Anh phải chi một số tiền lớn cho ngôi sao đã 31 tuổi? Ban lãnh đạo của Quỷ đỏ cân nhắc đến số tiền 60 triệu euro để đưa anh về từ Real Madrid, và mức lương 50 triệu euro một năm. Con số đó thực sự quá cao.

Trong bất kỳ tình huống nào của một vài năm sau đó, United luôn tìm cách nhắn với Jorge Mendes rằng họ có đủ tài chính đảm bảo cho sự trở lại của ngôi sao người Bồ. Thực tế, vào mùa hè năm 2013, huấn luyện viên mới đương nhiệm của Manchester United là David Moyes đã tin rằng họ có thể thuyết phục Ronaldo trở lại United. Đó là thông điệp mà hội đồng quản trị câu lạc bộ truyền đạt đến anh ấy. Tuy nhiên, nhờ khả năng càn lướt ở cả hai hành lang cánh, Real Madrid đã ngay lập tức gia hạn với Ronaldo bằng bản hợp đồng kỷ lục, biến anh trở thành cầu thủ được hưởng lương cao nhất vào tháng 9/2013.

Vào mùa hè năm 2014, Ronaldo nói với một cầu thủ sắp sửa rời Real Madrid rằng họ sẽ gặp nhau tại United hai năm nữa.

Gary Neville khẳng định, “Tôi nghĩ cậu ấy ngày càng ngưỡng mộ Manchester United. Câu lạc bộ cho Ronaldo sự ổn định và an toàn, điều không tồn tại ở Real Madrid, nơi vốn được coi như con tàu lượn siêu tốc.”

Trong đầu Ronaldo dần dần hình thành cảm giác Carrington mới là nơi lý tưởng mở lối, Old Trafford là nơi chơi thứ bóng đá của mình và Premier League là nơi để cảm thấy được yêu thương. Ở Manchester United, anh hoàn toàn có thể tập trung vào mục tiêu của mình. Trái lại, ở Madrid, anh bị phân tâm bởi nhiều thứ khác, những giải thưởng thể thao có khi được coi trọng hơn, và bên cạnh đó là những hợp đồng thương mại béo bở. Thế nhưng tình cảm của các fan hâm mộ tại Madrid lại kém nồng nhiệt hơn rất nhiều so với tại United.

Mặc cho những tiếng la ó ở mùa giải đầu tiên và mùa giải cuối cùng, ở Manchester United, Ronaldo vẫn cảm nhận được sự yêu quý mà anh chưa từng có.

Alex Ferguson đã nhắn nhủ Ronaldo rằng, bất cứ khi nào có thể, cánh cửa trở về vẫn luôn rộng mở. Tuy nhiên, kể từ khi rời chiếc ghế huấn luyện tại United, ảnh hưởng của ông lên những quyết định của câu lạc bộ dần dần mờ nhạt.

Tuy nhiên, theo ý kiến của riêng tôi, việc Ronaldo quay về Old Trafford không hẳn đã tốt. Cho cả câu lạc bộ và cá nhân anh ấy. Bởi vì, bấy giờ họ là hai vũ trụ song song, biệt lập với nhau. Ronaldo có thể trở về thành phố mà anh từng bỏ lại sau lưng để quyết ra đi. Nhưng anh cần phải vượt qua cái bóng của chính mình. Manchester United có một lực lượng theo dõi trên toàn cầu đủ lớn và tiềm lực tài chính đủ dồi dào để trở thành một trong những câu lạc bộ mạnh nhất cả trong và ngoài sân cỏ - mà không cần có Ronaldo.

Có vẻ như, họ đã không còn cần Cristiano Ronaldo.

Anh vẫn sẽ mãi là một huyền thoại của Manchester United. Một ký ức mà cả câu lạc bộ và các cầu thủ vẫn luôn nhớ về.

Chương 6

NĂM ĐẦU TẠI REAL MADRID SỐNG CÙNG GIẤC MƠ?

Hạn chót cho các ứng viên trong cuộc đua tới chiếc ghế nóng tại Real Madrid đã qua và cuối cùng chỉ có duy nhất một ứng viên đáp ứng được các tiêu chí, đó là cựu Chủ tịch Florentino Pérez. Dưới con mắt của các cổ động viên, ông có lẽ là giải pháp duy nhất có thể giúp Real Madrid lấy lại sự ổn định sau quãng thời gian hỗn loạn trước đó.

Pérez chính thức nhậm chức vào ngày 01/06/2019, đánh dấu nhiệm kỳ thứ hai trên cương vị Chủ tịch của Đội bóng Hoàng gia Tây Ban Nha.

Vậy điều gì đã xảy ra trong khoảng thời gian giữa buổi lễ nhậm chức của ông và việc xác nhận đạt được thỏa thuận với Cristiano 10 ngày sau đó? Liệu Florentino có thay đổi và cố gắng hủy thương vụ đó theo ý kiến của một vài người? Có đúng là nếu không có sự xuất hiện của vị tân chủ tịch và nền tảng tài chính của mình, cầu thủ người Bồ Đào Nha sẽ không thể khoác lên mình màu trắng của Real Madrid?

Liệu Florentino có bao giờ trân trọng Ronaldo như các bản hợp đồng do chính ông đem về?

Ferguson viết: “Madrid chấp nhận trả 80 triệu bảng để có Ronaldo, bạn có biết tại sao không? Đó là cách mà Florentino Pérez nói với thế giới rằng: ‘Chúng tôi là Real Madrid, chúng tôi vĩ đại nhất.’ Đó là bước đi thông minh và lời khẳng định cho mong muốn của họ.”

Mặc dù trên thực tế vị huấn luyện viên người Scotland đã bán Ronaldo cho Real Madrid của Ramón Calderón, nhưng dường như

ông cũng bị thôi miên bởi những thứ mà Florentino trình bày. Pérez vốn là một thương nhân, một kỹ sư, một nhà chính trị nổi tiếng, kiêm Chủ tịch ACS, một trong những công ty xây dựng hàng đầu thế giới. Ông đã xây dựng Real Madrid trở thành một thương hiệu thể thao toàn cầu với doanh thu cao nhất thế giới: tăng từ 366 triệu euro năm 2004 lên thành 604 triệu euro năm 2014. Real Madrid cũng đã được tạp chí *Forbes* đánh giá là câu lạc bộ có giá trị cao nhất thế giới cùng năm 2014.

Và con số này vẫn đang tăng trưởng hằng năm.

Real Madrid không chỉ đơn thuần là một câu lạc bộ thể thao, họ đã trở thành một công ty giải trí toàn cầu hoạt động như mô hình của Walt Disney: với kênh truyền thông riêng, nội dung, sản phẩm tương tự như Pluto, Donald, Goofy và chuột Mickey. Dải ngân hà *galáctico* có thương hiệu riêng và thúc đẩy hình ảnh của Real Madrid trên toàn cầu. Thậm chí, một công viên giải trí có tên Real Madrid Resort Island đã được thiết kế trên đảo nhân tạo Al Marjan ở Ras al-Khaimah phía bắc UAE. Real Madrid đã dần trở thành một doanh nghiệp phát triển dựa trên nền tảng bóng đá để mang lại doanh thu và là tiền đề cho sự phát triển trong tương lai. Nhiều cầu thủ đến với đội bóng thủ đô Madrid không phải vì vấn đề chiến thuật mà là vì những dự án hướng đến thị trường toàn cầu. Nguồn doanh thu chính của Real Madrid đến từ những hoạt động marketing (chiếm đến 35%), trong khi đó, số tiền vé thu được chỉ chiếm 25%.

Tuy vậy, đương nhiên, khi có đam mê, sẽ chẳng có chỗ cho lý do. Những kết quả không tốt trên sân chỉ ảnh hưởng nho nhỏ đến việc kinh doanh của đội bóng, nhưng lại tác động tiêu cực đến hình ảnh của câu lạc bộ và sự cố gắng của ban lãnh đạo đội bóng, vì thế cần phải khơi dậy sự phấn khích thường xuyên hơn nơi khán đài.

5 trên tổng số 10 thương vụ chuyển nhượng đình đám nhất lịch sử bóng đá thế giới (bao gồm Ronaldo, Bale, James Rodríguez, Zidane và Kaká) là của Real Madrid khi Florentino Pérez đương nhiệm. Tên tuổi không chắc đảm bảo thành công cho đội bóng, nhưng chẳng hạn như Figo hay Zidane, sự thật là họ đã đưa Real Madrid trở về với chu kỳ chiến thắng, trong đó có danh hiệu vô địch Champions League năm 2001.

Cái tên Cristiano Ronaldo đã từng bị loại đi ngay từ phút đầu trong cuộc đàm thoại giữa Pérez và Jorge Valdano - người từng là Gám đốc Thể thao của Florentino tại Real Madrid trong nhiệm kỳ

trước và được thăng chức thành Tổng Giám đốc kỳ này. Ngôi sao người Bồ là một *galáctico* mới của Kền kền trắng và là minh chứng rõ nét cho chiến lược chuyển nhượng của Florentino trong sự trở lại này.

Ramón Calderón đã đi trước trong thương vụ chuyển nhượng này, nhưng nếu Florentino có thể tìm cách giảm phí chuyển nhượng, ông có thể xoay chuyển và đưa ra mục đích cuối cùng của mình.

Có người nói rằng Ramón Calderón đã rời câu lạc bộ vì không có đủ tiền cho việc chuyển nhượng và phải đàm phán lại khoản phí cho Cristiano. Tuy nhiên, như chúng ta đã biết, họ đã có sẵn 140 triệu euro, cùng với một bản hợp đồng kỳ hạn.

Với thương vụ chuyển nhượng của Ronaldo, mặc dù mọi thứ đã được hai bên thống nhất, Real Madrid vẫn phải mất 10 ngày trước khi đưa ra thông báo cho Manchester United về quyết định ký hợp đồng với ngôi sao người Bồ. Ngày nay, Florentino cho rằng ông có mối quan hệ tốt với Sir Alex Ferguson và lẽ ra họ có thể tiết kiệm một khoản trong thương vụ chuyển nhượng năm đó. Vị Chủ tịch của Real nói thêm, "Tuần đó, chúng tôi ký hợp đồng với Cristiano, Kaká và Benzema." Việc nhắc đến Ronaldo bên cạnh những cái tên như Kaká (một bản hợp đồng mơ ước của Florentino mà Calderón không thể ký được) và Benzema (một người theo chủ nghĩa Pérez) như ngầm tiết lộ vị trí bảo đảm dành cho hai cầu thủ người Brazil và người Pháp, và thiếu hào hứng (vô thức?) đối với Ronaldo - bản hợp đồng không thực sự do ông mang về.

Jorge Valdano cho rằng: "94 triệu euro không phải là một con số nhỏ, nhưng điều đó đang được chứng minh là hoàn toàn xứng đáng qua thời gian. Khi một bản hợp đồng được coi là chiến lược thì sẽ không có sự thay thế nào là khả dĩ hơn cả. Trong tình cảnh đó, tiền không còn là vấn đề quan trọng nữa."

Khi Ronaldo đang tận hưởng kỳ nghỉ hè tại California thì Mendes gọi đến và thông báo về thương vụ chuyển nhượng của anh. Anh sẽ trở thành người của Real Madrid và là một trong số những cầu thủ được hưởng lương cao nhất trên thế giới kèm theo điều khoản giải phóng hợp đồng lên đến 1 tỉ euro.

* * *

Ngày 06/07/2010 thực sự là một ngày bận rộn và đáng nhớ với Ronaldo, khi anh ra mắt trong màu áo mới của Real Madrid. Ronaldo kể lại: "Tôi còn nhớ hôm đó tôi hơi mệt mỏi một chút khi

đến sân vào buổi chiều và thời tiết khá nóng. Cả ngày hôm đó, tôi chỉ làm một vài việc linh tinh. Đến khách sạn, thay đồ thật nhanh, đến buổi ra mắt, phỏng vấn, chụp hình..."

Anh mới hạ cánh 1 giờ trước đó tại sân bay Torrejón Air Base.

Cánh báo chí và giới truyền thông luôn theo sát chiếc ô tô đón Ronaldo và "siêu cò" Mendes. Trên đường đến thị trấn, Ronaldo đề nghị người lái xe đi vòng vòng vài lượt cho đến khi họ cắt đuôi được người hâm mộ phía sau.

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ trong suốt chuyến đi. Anh cảm giác mình như là một đưa trẻ mới lên 5.

Real Madrid TV ghi lại từng khoảnh khắc của siêu sao Ronaldo trên mọi ngả đường anh đi hôm đó, trong đó có cả buổi kiểm tra y tế tại bệnh viện (mặc dù anh đã vượt qua buổi kiểm tra y tế tại Lisbon trước đó 10 ngày).

Điểm dừng tiếp theo sau buổi kiểm tra y tế là nhà hàng Puerta 57 bên trong sân Bernabéu. Từ bàn của anh và Jorge Valdano đang ngồi, anh hướng mắt nhìn ra sân thi đấu với bục sân khấu được dựng lên cho màn ra mắt hoành tráng sắp tới của mình. Mọi thứ trông không khác gì một màn chào đón ngôi sao nhạc rock.

Valdano bắt đầu giải thích từng chi tiết của sự kiện hôm đó với Ronaldo. Trong bài phát biểu, Ronaldo được vây quanh bởi hình ảnh của những huyền thoại như Alfredo Di Stéfano, Juanito, Raúl và Zidane. Valdano đã chia sẻ một vài điều về huyền thoại số 7 từ những năm 1980. Đã có 40.000 người xuất hiện trên khán đài của sân Bernabéu để chào đón ngôi sao người Brazil Kaká vài ngày trước đó. Dự kiến sẽ là màn ra mắt của Benzema vài ngày sau khi buổi lễ dành cho Ronaldo kết thúc.

Huyền thoại Eusébio, Quả bóng vàng Ballon d'Or năm 1965, Chủ tịch danh dự Alfredo Di Stéfano và những huyền thoại khác của câu lạc bộ như Zoco, Santamaría, Pachín và Amancio đều có mặt ở đó.

Bầu không khí phấn khích xung quanh bài phát biểu của Ronaldo dần tăng lên. Những mong đợi dành cho anh khi ấy là vô cùng lớn.

Sau bữa ăn trưa, Ronaldo đến khách sạn Mirasierra Suites, ở đó anh nói chuyện với một vài người bạn phóng viên và bắt đầu lên kế hoạch cho buổi lễ hoành tráng đó. "Tôi có nên hôn lên huy hiệu

trước ngực không? Tốt thôi, tôi sẽ làm nó, nhưng còn gì nữa? Hoặc có nên tham gia hò reo một chút với đám đông không? *Hala Madrid!*" Và cứ thế, Ronaldo bắt đầu tập thử trong khách sạn.

Nhà báo Tomás Roncero của tờ *AS* bên cạnh Ronaldo suốt hai giờ đồng hồ trước buổi lễ đó kể lại:

"Anh ấy hỏi tôi, 'Anh có nghĩ khán giả sẽ lấp kín Bernabéu để chứng kiến tôi ra mắt trong màu áo trắng của Real không?' Tôi đáp: 'Nó quá nhỏ ấy chứ. Anh không thể tưởng tượng niềm vui của họ khi anh đến đây ra sao đâu.'"

Khi đang trên xe đến sân vận động, Ronaldo thốt ra câu hỏi đầy ngạc nhiên, 'Trong sân có trận đấu nào không đó?' khi chứng kiến dòng người xếp hàng chờ đợi để được vào sân bao quanh toàn bộ Bernabéu. Anh không thể tin vào mắt mình.

Anh đặt bút ký lên bản hợp đồng kéo dài 6 năm, đến gặp vị chủ tịch mới và bắt đầu thay đồ trong phòng thay đồ chật ních: nào là người quay phim của câu lạc bộ, nào là nhân viên, thành viên ban lãnh đạo và các cựu cầu thủ. Anh khoác lên mình chiếc áo số 9 (Raúl khi đó vẫn đeo áo số 7) với tên anh được in bằng các thứ tiếng khác nhau như Nhật, Trung Quốc, Ả Rập... Anh bắt lấy trái bóng, hôn lên nó và bắt đầu thực hiện một vài kỹ thuật.

Và chờ đợi cho tới giờ ra mắt trước hơn 80.000 cổ động viên.

Ronaldo kể lại: "Bạn phải chờ và chờ, càng lúc càng thấy lo lắng. Tôi rất háo hức được bước ra trước hàng vạn cổ động viên, nhưng tôi cũng muốn khoảnh khắc ấy sớm qua nhanh bởi lẽ... Tôi cũng không biết nữa. Tôi chưa bao giờ trải qua những thứ như thế này."

Anh khởi động, đi xuống bậc thang, dừng lại trong đường hầm và hít một hơi thật sâu. Âm thanh bài hát truyền thống của Real Madrid vang lên trong tiếng reo hò của hàng vạn cổ động viên có mặt trên khán đài.

Ronaldo bước ra từ đường hầm trong tiếng vỗ tay từ khắp bốn phía khán đài, anh ngước nhìn lên và có vẻ hơi bối rối. Tim anh bắt đầu đập nhanh hơn thường lệ.

Hơn 80.000 cổ động viên có mặt tại sân ngày hôm đó khiến buổi ra mắt của Ronaldo trở thành màn ra mắt tân binh hoành tráng nhất thế giới.

Anh bồn chồn, lo lắng trước một không khí thực sự tuyệt vời được

các fan tạo ra trong lần đầu đặt chân lên mặt cỏ Bernabéu.

"Từ thời điểm này trở đi, Ronaldo hiểu rằng đây sẽ là một câu lạc bộ đặc biệt, và anh ấy sẽ bắt đầu một giai đoạn mới trong sự nghiệp của mình. Mọi thứ sẽ không thể nào lặp lại một lần nữa." Jorge Valdano chia sẻ.

Kể về buổi ra mắt hôm đó, Ronaldo kể lại trên sóng TVI của Bồ Đào Nha: "Thực ra tôi cũng đã chuẩn bị một số ý định nói và tập luyện trước ở nhà. Nhưng khi ông ấy gọi đến tên, tôi bước ra và nghe thấy tiếng reo hò của đám đông từ khắp các khán đài... Tôi biết rằng mọi thứ không dễ dàng gì. Tôi bước lên bục và khi đứng trước micro, tôi chẳng biết phải nói gì nữa. Và tôi nói ra bất cứ điều gì nảy lên trong đầu khi đó..."

Ronaldo có vẻ hơi lo lắng trong màu áo trắng của Real Madrid, khi đứng cạnh Florentino, Eusébio và Di Stéfano. Anh tiến đến bục phát biểu sau những tiếng hô vang tên mình từ bốn phía sân Bernabéu. "Ước mơ từ thuở nhỏ của tôi là được thi đấu cho Real Madrid nay đã thành hiện thực. Tôi không dự đoán được điều này. Thật tuyệt vời. Cảm ơn rất nhiều. Bây giờ tôi muốn tất cả các bạn cùng hô vang với tôi, tôi sẽ đếm đến ba và chúng ta sẽ cùng hô vang *Hala Madrid!* Được chứ? Một, hai, ba... *Hala Madrid!*"

"Tôi nghĩ mọi thứ kết thúc ổn. Mọi người vui vẻ và tất cả diễn ra tốt đẹp." Ronaldo chia sẻ trong một bài phỏng vấn với kênh truyền hình Tây Ban Nha Intereconomía.

Đấng cứu thế đã đến.

* * *

Florentino Pérez cho rằng mình đã phải hoạt động hết sức tích cực trên thị trường chuyển nhượng. Dưới góc nhìn của Pérez, ông cho rằng mùa giải vừa qua là một trong những bước lùi của Real Madrid khi chứng kiến những bất ổn cả trên băng ghế huấn luyện lẫn ban lãnh đạo: 2 huấn luyện viên trưởng, 3 vị chủ tịch và chỉ có một danh hiệu là Siêu cúp Tây Ban Nha. Và những thương vụ với ngôi sao là cách giải quyết duy nhất.

Mặc dù đã giành được hai chức vô địch trong ba năm, nhưng hiếm khi Real Madrid thể hiện được sự xuất sắc vượt trội. Đại diện tiêu biểu nhất cho thứ được gọi là Madridismo là Raúl, cầu thủ vẫn đang trụ lại nhờ vào khả năng và tinh thần chiến đấu kiên cường. Los Blancos không chỉ nổi bật nhờ phong cách thi đấu đầy tinh tế mà còn bởi sự kiên trì, cố gắng không biết mệt mỏi của cả đội.

Raúl là một minh chứng điển hình cho phong cách này nhưng anh cũng trên những bước đi cuối cùng của sự nghiệp quần đùi áo số.

254 triệu euro là con số mà đội chủ sân Santiago de Bernabéu đã chi ra cho mùa hè năm đó. Raúl Albiol, Garay, Negredo, Granero, Arbeloa và Xabi Alonso cũng được mang về trong mùa hè 2009, bên cạnh ba ngôi sao lớn như đã nhắc đến trước đó.

Ngoài điểm cốt lõi đó, sau lời từ chối của Arsène Wenger và Carlo Ancelotti, Manuel Pellegrini được bổ nhiệm vào làm huấn luyện viên, được giao nhiệm vụ truyền tải cá tính và niềm đam mê bóng đá của mình, như ở Villarreal.

FC Barcelona vẫn sẽ là đối thủ chính của Real Madrid ở mùa giải 2008-09 khi họ đã rất thăng hoa với những sản phẩm từ lò đào tạo (Pep Guardiola, Busquets và Pedro). Họ tiếp tục cải tiến phong cách chơi bóng và nâng tầm Leo Messi trở thành cầu thủ quan trọng bậc nhất trong đội hình, với thành quả là cú ăn ba lịch sử: danh hiệu La Liga, Cúp Nhà vua và Champions League.

Pellegrini, và đặc biệt là Ronaldo, được coi là giải pháp hữu hiệu với Real Madrid để thoát khỏi sự thống trị của Barca.

Còn với cá nhân Ronaldo, anh không chỉ phải cạnh tranh với chính bản thân mình nữa, vì bên cạnh anh có Kaká - người đồng nghiệp xuất sắc nhất - một anh chàng nhỏ nhắn, ít nói, luôn chỉ tay lên trời mỗi khi ăn mừng bàn thắng.

Mùa giải 2009-2010, tân binh Ronaldo của Real Madrid đã ghi 4 bàn thắng trong 4 trận đấu đầu tiên của mùa giải. Siêu sao người Bồ tin rằng anh ấy có thể cải thiện thành tích ghi bàn của mình ở Tây Ban Nha, bởi lẽ anh được chạm bóng nhiều hơn và sẽ tạo ra nhiều cơ hội hơn. Mặc dù không đạt được phong độ mong muốn trong tháng đầu tiên tại Real, nhưng Ronaldo vẫn ghi 6 bàn.

Thời điểm đó, huấn luyện viên Pellegrini đã bắt đầu xác định được đội hình chính cho Real với Raúl và cả 3 ngôi sao tân binh: Ronaldo thi đấu bên cánh trái, Kaká bên phải và Benzema ở trung lộ. Huấn luyện viên người Chile thừa nhận ông muốn trao cho siêu sao người Bồ Đào Nha một vai trò như một số 9 hiện đại, vị trí tiền đạo mà hiện tại anh vẫn thường thi đấu. Điều đó giúp anh được tự do khi đi bóng ở bên cánh và tiến vào khu trung lộ, khai thác các khoảng trống sau lưng và phát triển tiềm năng của anh ấy - nhưng đội hình lúc bấy giờ lại không hợp với hệ thống đó.

Những bàn thắng ập đến, nhưng ở cả hai đầu cầu gôn.

Mặc dù đó là mùa giải cuối cùng của Raúl tại Real, nhưng tuyển thủ người Tây Ban Nha vẫn đóng vai trò thủ lĩnh và Ronaldo hoàn toàn tôn trọng điều đó. Ronaldo chỉ tiếp tục tái duyên với chiếc áo số 7 đã làm nên thương hiệu của mình sau khi tiền đạo huyền thoại của câu lạc bộ chuyển đến Đức thi đấu.

Thật không may, Ronaldo đã dính chấn thương vào ngày 30/09.

Anh gặp vấn đề về mắt cá ở chân phải trong trận đấu với Olympique de Marseille. Không đủ thời gian để phục hồi, nên 11 ngày sau, chấn thương của anh lại tái phát khi Bồ Đào Nha tiếp đón Hungary. Anh phải ngồi ngoài khoảng một tháng rưỡi và đó là quãng thời gian anh phải nghỉ lâu nhất trong sự nghiệp.

Quãng thời gian không thể tồi tệ hơn được nữa.

* * *

Về mặt thứ bậc, anh dành sự tôn trọng cho Raúl nhưng người ta cũng thường thấy anh thách thức các đồng đội. Một ví dụ rõ ràng nhất có lẽ là những bất đồng xung quanh quả penalty diễn ra vào tháng Hai.

Trong trận đấu với Villarreal, Real Madrid đang dẫn trước với tỉ số 5-2, Ronaldo có một bàn thắng và sau đó kiếm được một quả phạt đền.

Xabi Alonso kể lại, "Tôi đã nói với cậu ấy: 'Này Cris, để đó cho tôi.' Nhưng cậu ấy cũng muốn thực hiện nó. Tôi phải kiên định hơn thường lệ, bởi tôi biết cậu ấy luôn muốn tăng thêm số bàn thắng của mình bất cứ khi nào có thể. Trên lý thuyết thì cậu ấy có thể thực hiện quả đó, nhưng tôi nghĩ về việc mình vẫn chưa ghi bàn thắng nào kể từ đầu mùa và đây là cơ hội tốt."

Ronaldo tỏ vẻ hờn dỗi trước khi Xabi lấy bóng đi. Đó là bàn thắng thứ 6 của Real Madrid. Ronaldo không ăn mừng cùng các đồng đội.

"Cậu ấy thấy khó chịu vì luôn muốn nhiều hơn, nhưng thực tế thì mọi thứ chỉ dừng lại ở đó. Cuối cùng tôi cũng đã ghi bàn, còn với Ronaldo, cậu ấy kết thúc mùa giải năm đó với 33 bàn thắng."

Tuy nhiên, những phản ứng của anh trong trận đấu đó không thể không gây chú ý.

* * *

Mặc dù khởi đầu mùa giải đầy hứa hẹn, ngôi sao người Bồ Đào Nha đã không thể đáp ứng những kỳ vọng mà anh tự đặt ra cho mình sau chấn thương và điều này gây cho anh một chút lo lắng. Ronaldo nóng lòng muốn đạt được mọi thứ ngay lập tức. Như cách mà René Meulensteen đã nhắc nhở anh trước đây, chính điều này là cách dễ dàng nhất giúp đối thủ tìm ra điểm yếu của anh. Quả nhiên, các đối thủ của anh hiểu điều đó. Họ bắt đầu khiêu khích anh và các fan đối thủ cũng phản đối anh bằng cách la ó. Ngay cả chính anh cũng không hài lòng với bản thân và mọi người luôn phải cố gắng hiểu những điều ẩn giấu sau những phản ứng của anh với đồng đội.

Ronaldo nhận tấm thẻ đỏ đầu tiên trong màu áo Real Madrid không lâu sau khi trở lại trong trận đấu với Almería ở Bernabéu: tấm thẻ vàng cảnh cáo đầu tiên cho hành động cởi áo ăn mừng bàn thắng ấn định tỉ số 4-2 cho Real, và sau đó ít phút, tấm thẻ vàng thứ hai được rút ra bởi hành động trả đũa pha đánh nguội của hậu vệ Almería. Sau đó một tháng rưỡi, Ronaldo tiếp tục bị truất quyền thi đấu lần thứ hai trong cuộc đối đầu với Málaga cũng ngay tại sân Bernabéu. Trong tình huống bóng đó, Ronaldo đã thoát khỏi Patrick Mtiliga nhờ khả năng xoay trở uyển chuyển, nhưng pha cùi chỏ của anh với hậu vệ đối phương lại không thể qua được mắt trọng tài chính. Kết quả là anh bị cấm thi đấu 2 trận.

Ở đấu trường châu Âu, Real thể hiện bộ mặt khá bạc nhược. Họ bị loại ở vòng 16 đội khi không thể vượt qua Lyon sau hai lượt trận, và Ronaldo không thể giấu nỗi thất vọng sau trận đấu: “Thật khó khăn khi chúng tôi bị loại. Tôi thường vào rất sâu ở Champions League những năm gần đây. Việc bị loại ở vòng 16 thật là tệ hại.”

Trong cuốn tự truyện của mình, Jerzy Dudek đã kể lại diễn biến của một buổi tập mở với giới truyền thông mà các cầu thủ có thể mời người thân và bạn bè đến sân theo dõi. Dudek mời võ sĩ boxing người Ba Lan - Đức Dariusz Michalczewski. Ronaldo vẫn đang khá mất bình tĩnh và phớt lờ những đứa trẻ đang đợi anh sau buổi tập. Anh ấy nhắc đi nhắc lại, “Không chụp ảnh.” Trong khi Dariusz lấy làm khó chịu, “Tôi sẽ cho hắn ta một cú đấm…”

Dudek hiểu phản ứng đó và tiến đến nói chuyện. Nhưng Ronaldo không có tâm trạng để tỏ vẻ xã giao: “Tôi không ở đây để chụp ảnh, tôi ở đây để chiến thắng. Lyon vừa đánh bại chúng ta. Để tôi yên. Tôi đang rất bực mình đây.”

Trở về giải quốc nội, đội quân của Pellegrini vẫn tiếp tục cạnh tranh cho danh hiệu vô địch, mặc dù phải nhận thất bại 0-1 trên sân Camp Nou sau bàn thắng của Ibrahimović trong hiệp 2. Có thời điểm, Los Blancos nâng cách biệt về mặt điểm số với Barcelona lên thành 4 điểm, nhưng khi kết thúc mùa giải, họ chỉ xếp sau đoàn quân của Pep với 3 điểm ít hơn. Real Madrid cũng đã tự mình phá vỡ kỷ lục khi đạt số điểm 96 sau 38 vòng đấu tại La Liga. Pellegrini luôn nghĩ rằng nếu không có chấn thương của Ronaldo hồi đầu mùa, có lẽ danh hiệu La Liga thứ hai của Pep đã thuộc về ông.

Ronaldo ghi 33 bàn thắng trong 35 trận thi đấu, đạt hiệu suất ghi 0,95 bàn mỗi trận. Những chấn thương và án phạt đã làm giảm sức ảnh hưởng của anh, nhưng đó vẫn là mùa giải xuất sắc thứ hai xét trên phương diện bàn thắng, chỉ xếp sau mùa giải mà anh giành được Ballon d'Or khi còn khoác áo United. Bên cạnh số lượng bàn thắng, sự đa dạng trong cách ghi bàn ngày càng chứng minh tài năng của Ronaldo: từ đột phá vào vòng cấm, đi bóng qua thủ môn, đá phạt, sút xa cho đến những cú sút từ những góc không tưởng. Kỹ năng cá nhân cũng dần được hoàn thiện, anh hiếm khi ghi bàn bằng đầu hay những pha bóng một chạm như một số 9 cổ điển. Được Jorge Valdano hậu thuẫn, Pellegrini chỉ đóng vai trò thuần chuyên môn, không phải người lãnh đạo mà Florentino Pérez mong muốn. Thực tế, vai trò lãnh đạo khi đó là của vị Chủ tịch Pérez. Vị huấn luyện viên trưởng đã cảm thấy mình là người ngoài cuộc ngay từ ngày đầu đến với Đội bóng Hoàng gia khi ông đề nghị giữ Robben và Sneijder ở lại, nhưng cả hai đã bị bán đi ngay trong hè đó. Ông hiểu ra rằng mình không thể ở lại nơi này thêm một mùa bóng nữa.

Florentino và José Ángel Sánchez muốn theo đuổi một chiến lược hướng đến toàn cầu bằng việc mang về những cái tên nổi tiếng. Người đó là José Mourinho. Inter Milan của Mourinho đã đánh bại đương kim vô địch Barcelona trong khuôn khổ bán kết Champions League. Mối lương duyên của Real và Mourinho bắt đầu vào buổi tối trước trận chung kết Champions League giữa Nerazzurri và Bayern. Florentino và Mourinho đã cùng thảo ra những điều cơ bản của thỏa thuận giữa hai bên.

Kỷ nguyên Mourinho sắp sửa bắt đầu.

* * *

Thời điểm Ronaldo đến với vòng chung kết World Cup 2010 trên đất Nam Phi, các đồng đội và người dân Bồ Đào Nha đã không còn

coi anh như một chàng trai bình thường đến từ Madeira nữa, mà là một ngôi sao đầy bản lĩnh. Không có Figo trong đội hình, Ronaldo nghiễm nhiên trở thành thủ lĩnh thực sự của tuyển Bồ Đào Nha mặc dù vẫn có những câu chuyện bàn ra tán vào so sánh phong độ của anh ở câu lạc bộ và cấp độ Đội tuyển quốc gia.

Đội tuyển quốc gia Bồ Đào Nha xoay quanh Ronaldo cả trong lẫn ngoài sân cỏ kể từ năm cuối cùng trong giai đoạn của Luiz Felipe Scolari. Sergio Fernández, một nhà báo của tờ *Marca,* đã giải thích rằng, "Mỗi khi Ronaldo đến trại tập luyện của tuyển Bồ Đào Nha tại Óbidos, anh luôn dành ngày đầu tiên để nghỉ ngơi. Họ sẽ nói với bạn rằng anh ấy đang trong phòng thay đồ. Nếu theo dõi các đợt tập trung của Bồ Đào Nha gần đây, anh ấy thường không tập luyện trong ngày đầu tiên mặc cho vai trò đầu tàu ở tuyển Bồ Đào Nha."

Mùa hè 2010, Ronaldo khi ấy 25 tuổi tập trung cùng Đội tuyển Bồ Đào Nha tham dự kỳ World Cup thứ hai trong sự nghiệp dưới sự dẫn dắt của Carlos Queiroz. Vị huấn luyện viên vẫn kiên trì hướng tiếp cận cũ với ngôi sao số 1 của mình. Ronaldo sẽ thi đấu ở vị trí tiền đạo, một vị trí mà anh không thực sự thoải mái. Cuối cùng anh cũng tìm thấy mảnh lưới đối phương trong trận đại thắng 7-0 trước đội tuyển Triều Tiên sau 16 tháng không ghi bàn cho Đội tuyển quốc gia. Tuy nhiên, ở giải đấu này, Bồ Đào Nha không thể vượt qua được vòng 16 đội khi phải đối đầu với đội tuyển Tây Ban Nha tràn đầy sức mạnh dưới sự dẫn dắt của huấn luyện viên Vicente del Bosque - đội bóng sau đó đã lên ngôi vô địch. Bàn thắng của David Villa trong hiệp 2 đã quyết định tấm vé đi tiếp cho Tây Ban Nha.

Ronaldo thi đấu không thực sự nổi bật ngày hôm đó. Trong khu vực báo chí sau trận đấu, khi được yêu cầu giải thích cho thất bại của Bồ Đào Nha, anh chỉ đáp cụt lủn, "Đi mà hỏi Queiroz ấy." Kết thúc giải đấu, huấn luyện viên Queiroz bị sa thải và cả hai đã không nói chuyện với nhau kể từ đó. Đến giờ Carlos vẫn nói, "Tôi không quan tâm lắm. Chúng tôi chẳng ai nợ ai cả. Nếu Ronaldo nghĩ anh ấy phải đối xử với tôi theo cách này cách kia, tôi tôn trọng điều đó, mặc dù không mong đợi chúng lắm. Tôi không nghĩ đó là cách cư xử của một đội trưởng Đội tuyển quốc gia."

Những chỉ trích đổ lên đầu ông thầy Queiroz. Báo chí Bồ Đào Nha thích thể hiện sự tôn trọng Ronaldo hơn là đi sâu khai thác những ảnh hưởng của anh ấy đến tuyển quốc gia. Anh ấy gần như không thể chạm đến. Nhà xã hội học João Nuno Coelho từng chia sẻ, "Ronaldo không phải người dễ bị ảnh hưởng bởi những chỉ trích."

Cầu thủ người Bồ Đào Nha không hề giấu giếm chủ nghĩa cá nhân của mình, bản ngã to lớn và khao khát chiến thắng đôi khi đặt bản thân lên trên lợi ích của Đội tuyển quốc gia. Chẳng hạn, một người đội trưởng thường không bao giờ quên chào các cổ động viên ở cuối mỗi trận đấu, nhưng thỉnh thoảng anh vẫn để điều đó xảy ra. Hơn nữa, vì trông không giống người Bồ Đào Nha điển hình, cổ động viên cảm thấy khó nhận diện với anh. Tuy nhiên, chỉ trích dành cho Ronaldo đồng nghĩa với việc phủ nhận những hình ảnh tích cực của anh với đất nước vốn đang chịu đựng khó khăn kinh tế và khủng hoảng bản sắc.

Anh được coi là một trong những vị cứu tinh cuối cùng.

"Ở một mức độ xã hội nhất định, mọi người nhìn nhận tính cách của anh với sự mỉa mai," Coelho giải thích. "Một số người đôi khi chế nhạo gia đình của Ronaldo, nhưng tôi không nghĩ rằng số đó chiếm phần đông." Cựu hậu vệ Deportivo và Porto, Jorge Andrade nghĩ rằng: "80% giới truyền thông Bồ Đào Nha đánh giá cao anh ấy. Những người khác lại thích mẫu cầu thủ như: Figo, Eusébio, Paulo Futre, Rui Costa... Nhưng tất cả đều tự hào khi có Ronaldo. Tất nhiên, cầu thủ chỉ là một khía cạnh và con người lại là một khía cạnh khác nữa. Sẽ có cả những người không thích phong cách của anh ấy."

Mặc dù vậy, người hâm mộ hy vọng rằng bộ sưu tập huy chương của anh ấy sẽ mang đến những thành tích cho cả Đội tuyển quốc gia.

* * *

Nội dung dưới đây có thể khiến bạn thấy quen thuộc. Đó là những cuộc nói chuyện với các đồng đội từng cùng chung phòng thay đồ với Ronaldo những ngày đầu ở Real Madrid, đã được nhắc đến trong khá nhiều cuốn sách và bài phỏng vấn.

Jorge Valdano:

"Cậu ấy luôn luôn luyện tập rất chăm chỉ. Cho dù hôm nay có giành được Quả bóng vàng hay không thì ngày mai cậu ấy vẫn sẽ tập luyện bình thường. Dù có thắng hay thua trận thì ngày mai cậu ấy vẫn sẽ tập luyện. Dù có gia hạn hợp đồng hoặc không đi chăng nữa, thì cậu ấy vẫn sẽ tập luyện. Tất cả những yếu tố quyết định có thể gây ảnh hưởng đến các cầu thủ khác, nhưng không phải với cậu ấy. Không có ngày nào mà cậu ấy cảm thấy hài lòng với bản thân và cho rằng mình đã đạt được các mục tiêu đặt ra."

Jerzy Dudek:

“Ronaldo luôn là người đến sớm nhất trong các buổi tập. Nếu buổi tập bắt đầu lúc 11 giờ thì có khi cậu ấy đã ở đó từ lúc 9 giờ 30. Cậu ấy bắt đầu bằng một số bài tập gym và tiếp theo là các bài vật lý trị liệu thư giãn với các khối cơ. Rồi tập luyện khoảng một tiếng rưỡi trên sân trước khi quay lại với phòng gym.”

Xabi Alonso:

“Ronaldo luôn có phương pháp khi chuẩn bị. Cậu ấy chỉ làm việc với những người mà mình tin tưởng, muốn cảm thấy mình trong tình trạng khỏe khoắn nhất, không múi cơ nào có dấu hiệu căng cơ hay bị đau gì cả. Cậu ấy tìm đến các liệu pháp vật lý trị liệu trước trận đấu để bổ sung thêm cho các bài tập vặn, ép và căng cơ. Khi đã thay đồ xong, cậu chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng và thư giãn với trái bóng trong phòng thay đồ. Ronaldo luôn muốn có cảm giác bóng tốt nhất trước mỗi trận đấu. Nói thật, tôi chưa bao giờ chứng kiến ai nghiện những pha bóng kỹ thuật như cậu ấy.”

Cựu bác sĩ của Real Madrid, Juan Carlos Hernández:

“Có ba yếu tố hết sức cơ bản: tập luyện phù hợp, chế độ dinh dưỡng hợp lý và thời gian nghỉ ngơi đúng mực. Ronaldo sắm sửa đầy đủ thiết bị tại nhà riêng để có thể giúp cải thiện sức khỏe. Thỉnh thoảng sau các trận đấu làm khách ở Champions League, chúng tôi trở về vào khoảng 4 giờ sáng, lập tức đến phòng tắm ở Valdebebas để ngâm nước đá và các bài trị liệu hỗ trợ việc hồi phục sau mỗi trận đấu...

Trong khi những người khác thức dậy vào sáng hôm sau với đôi chân rã rời, thì Ronaldo vẫn rất ổn và sẵn sàng để tiếp tục tập luyện.”

Jerzy Dudek:

“Cậu ấy không bao giờ cư xử một cách ích kỷ hay tỏ vẻ ngôi sao với mọi người. Cậu ấy thích trêu đùa đồng đội khi họ đi đôi giày mới hay mặc đồ bó đến sân tập. Đó là phong cách điển hình trong phòng thay đồ.”

Bác sĩ Hernández:

“Trong những chuyến làm khách, cậu ấy không bao giờ đòi hỏi chiếc gối đặc biệt hay thuốc ngủ, mà chỉ muốn những đôi tất y khoa để tránh cho bàn chân bị sưng tấy.”

Jorge Valdano:

“Maradona đã thi đấu tổng cộng 29 trận đấu trong năm diễn ra Mexico 1986. Còn Ronaldo đã chơi gần 70 trận đấu mỗi mùa.”

Ronaldo tự giam mình trong cộng đồng có tên La Finca - ngôi biệt thự mà anh thuê với giá gần 15.000 euro mỗi tháng, gần nhà đồng đội Raúl. Anh mang theo hai chú chó có tên Abelhinha và Marosca. Tòa nhà có bảy phòng ngủ; garage chứa nhiều xe hơi sang trọng mà anh thường dùng để đi lại, thỉnh thoảng lái đến Lisbon; một phòng spa; một phòng gym; một bể bơi trong nhà và một bể bơi ngoài trời trong một khu vườn tuyệt vời, nơi họ thường có tiệc nướng gia đình. Mặc dù không công khai nhưng các bác sĩ của Real Madrid ban đầu đã rất lo lắng cho Ronaldo nếu anh ấy quá sức trong các buổi tập, đặc biệt trong các buổi tập ngoài trại tập luyện Valdebebas. Tuy nhiên, sau đó, họ nhận ra quá trình nghỉ ngơi của anh cũng đạt tiêu chuẩn để giúp anh hồi phục nhanh chóng. Anh ấy dành khoảng 2 tiếng ngủ trưa, tắm nóng lạnh xen kẽ, đạp xe và đi ngủ sớm để đảm bảo giấc ngủ kéo dài khoảng 10 tiếng mỗi đêm. Ronaldo cũng có một người đầu bếp hết sức đặc biệt. Đó là mẹ anh, người luôn lo lắng cho anh về vấn đề dinh dưỡng.

Valter di Salvo, cựu huấn luyện viên thể hình của Real Madrid:

“Chúng tôi chưa bao giờ nhìn thấy cậu ấy uống rượu, dù chỉ một giọt, cậu ấy không thích đồ ăn có nhiều chất béo, cậu ấy tính toán lượng calo mà mình tiêu thụ và tuân theo chế độ dinh dưỡng kiểu Địa Trung Hải. Cậu ấy luôn nghiêm khắc với bản thân mình.”

Mario Torrejón, người viết cuốn tự truyện về Ronaldo:

“Ronaldo luôn nhận được sự ủng hộ rất lớn từ bạn bè. Anh ấy biết Pepe từ Đội tuyển quốc gia và Marcelo, nhưng cũng nhanh chóng hòa nhập với Kaká... Thực tế, trong các trận đấu đầu tiên tại La Liga, Marcelo và Ronaldo luôn tìm đến nhau trong các pha bóng phối hợp, họ cùng nhau tấn công và cùng nhau ăn mừng các bàn thắng theo phong cách riêng mà chỉ họ hiểu.”

Hafid Benzema, cha của Karim:

“Karim thích Ronaldo bởi vì cậu ấy luôn giúp đỡ Karim rất nhiều trong tập luyện cũng như để ổn định cuộc sống tại câu lạc bộ mới. Cả hai đến Real cùng nhau và chúng là bạn thân.”

Diego Torres, một nhà báo của tờ *El País*:

“Một khía cạnh đáng kinh ngạc về Ronaldo là anh ta cực kỳ hào phóng đối với các thành viên không liên quan nhất trong phòng thay đồ. Anh ấy thích tặng quà cho mọi người, nhưng cũng bởi vì anh ấy muốn được khen ngợi. Anh ấy muốn tạo ra một cộng đồng xoay quanh mình - nơi có thể mang đến cho anh sự yên tâm.”

Alberto Toril, cựu huấn luyện viên của lò đào tạo Castilla:

“Mối quan hệ của anh ấy với những đứa trẻ luôn rất tích cực, và anh luôn đóng vai trò hình mẫu. Nếu các cầu thủ trẻ nhìn thấy một ngôi sao tầm cỡ luôn chăm chỉ và chuyên nghiệp từ lúc đến cho đến ngày cuối cùng khi ra đi, thì đó chắc chắn sẽ là tấm gương sáng để noi theo. Tôi đã kể cho Jesé (cựu cầu thủ của Real Madrid B và sau này trở thành thành viên đội một) rất nhiều về Ronaldo.”

* * *

Ronaldo thể hiện phong cách chơi bóng hiện đại trong thế kỷ XXI. Cậu ấy là một siêu anh hùng với những phẩm chất tuyệt vời trong bóng đá. Chúng tôi cũng mong đợi điều đó. Từ ngoại hình giống một con robot, với sự máy móc hơn là nghệ thuật, cho đến sải chân, cú sút và bước bật nhảy có sức mạnh siêu nhiên, mọi thứ về Ronaldo đều đưa chúng ta đến tương lai.

Jorge Valdano

Chúng ta luôn tin tưởng thần tượng của mình là hoàn hảo và Ronaldo chắc chắn là một người hùng với vẻ đẹp, sự tự tin và vĩ đại. Ronaldo luôn rất gần gũi và thân thiện; chúng ta có thể viết ra hẳn một cuốn tự truyện kể về Ronaldo cho dù chưa một lần gặp mặt. Chúng ta muốn anh ấy nhưng anh ấy lại không cần chúng ta. Ronaldo là một người hùng gần như chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi và thường đạt được những mục tiêu của bản thân, thậm chí là mục tiêu tập thể nếu anh là một cá nhân trong môn thể thao đồng đội. Nếu những anh hùng xưa kia là những nhân vật biểu tượng với những hành động siêu việt để khiến thế giới trở nên tốt đẹp hơn, thì ngày nay, anh hùng có thể chỉ là những thân phận nhỏ bé trong xã hội - nơi mà sự thừa thãi và phù du là quy luật, khiến chúng ta bị ám ảnh bởi vẻ bề ngoài.

Chúng ta tìm kiếm họ trong các chương trình thực tế, trong thế giới của người nổi tiếng, trong bóng đá - hiện tượng xã hội mà mọi người đều có thể tham gia, từ trẻ em đến người già, đàn ông và phụ nữ, giới trí thức và người lao động. Những trận đấu hay đã trở thành tâm điểm tìm kiếm hình mẫu xã hội và hành vi. Những góc

máy cận cảnh trên truyền hình và bản chất cá nhân của xã hội càng nhấn mạnh suy nghĩ rằng trên sân bóng tồn tại những vị anh hùng - người có thể cứu một trận đấu và nâng cao lòng tự tôn của cả một quốc gia: ngày nay những cá nhân như vậy mang nhiều trọng trách và ảnh hưởng nhiều hơn cả đến toàn đội.

Ở Manchester, tất cả đều thuộc lòng câu chuyện của người siêu nhân này, người đã đặt chân đến Old Trafford từ hành tinh Krypton. Anh trau chuốt, tập luyện cho tài năng phi phàm của bản thân trước mắt họ cho đến khi trở thành một con người hoàn hảo.

Người siêu nhân mạnh mẽ, thiện chiến và dường như không thể phá hủy ấy nay đã rời đến Tây Ban Nha. Cho dù đối thủ nhanh chóng phát hiện ra điểm yếu của siêu nhân ấy, cổ động viên trên khán đài lại xôn xao, "Nhìn thấy chứ? Anh ta đâu phải là siêu nhân." Cho đến khi có thể chứng minh được một cách khoa học, không ai tin vào sự tồn tại của một nhân vật như vậy.

Đó là chủ nghĩa hoài nghi không mấy lành mạnh. Nhưng tôi nghĩ còn có thứ khác tồi tệ hơn.

Để tôi giới thiệu với các bạn một trong những "tội lỗi quốc gia" của Đội tuyển Tây Ban Nha: Sự ghen tị.

"Ghen tị! Đó là căn bệnh trầm trọng của xã hội chúng ta, căn bệnh ăn sâu trong nội tâm người Tây Ban Nha." Triết gia Miguel de Unamuno đã mô tả như thế từ trăm năm trước. Cây viết người Argentina, Jorge Luis Borges, cũng từng viết: "Nếu người Tây Ban Nha nghĩ một điều gì đó là rất tốt, thì có vẻ như họ đang ghen tị vì điều đó đấy. Những từ ngữ không lừa dối chúng ta, nó phơi bày cho chúng ta thấy điều đó."

Nếu đạo Tin lành ủng hộ thứ tâm lý có thể dễ bị nhầm lẫn với cảm giác của sự vượt trội, vốn được nuôi dưỡng bởi tính hẹp hòi và những vinh quang gắn liền với đế chế trước đây, thì Công giáo lại ủng hộ sự ghen tị, mặc dù chúng nằm trong số 7 điều tội lỗi. Theo nhà xã hội học Salvador Giner, Giáo hội đã tách Tây Ban Nha ra khỏi phần còn lại của châu Âu trong nhiều thế kỷ.

Trong khi phương Tây phát triển, Tây Ban Nha lại thụt lùi. Từ Giáo hội cho đến Chính phủ, chúng tôi đổ lỗi cho phần còn lại của thế giới. Những ví dụ đưa ra không giúp chúng tôi cải thiện, trong khi đó việc tự phê bình không được chú trọng.

Vì thế, dần dần, ghen tị trở thành một phần trong suy nghĩ.

Một tính cách khác có liên hệ mật thiết với điều này, chính là sự khinh miệt. Khinh miệt với sự xuất sắc. Có lẽ mọi người không ghen tị với Ronaldo hay Messi, nhưng có vẻ họ luôn hy vọng những ngôi sao này sẽ thất bại để họ có thể có cớ thoái thác khỏi những tập luyện và cố gắng chăm chỉ. Hay có cớ để thốt ra mấy câu đại loại như, "Nếu tôi mà tập luyện như anh ta, tôi cũng làm được như thế."

Người Tây Ban Nha hiếm khi ngưỡng mộ một ai đó. Và kể cả khi những ngôi sao ấy xuống dốc, họ cũng chẳng buồn động viên, khích lệ cho những thành tích, cống hiến, đóng góp của họ. Thậm chí tệ hơn, những người thường đổ lỗi, khinh miệt người khác lại được coi là thông minh. Họ nghĩ việc nịnh hót, hay khen ngợi chỉ dành cho những kẻ ngu ngốc.

Để thành công ở Tây Ban Nha, lòng tự trọng của bạn phải ở mức phù hợp, bạn phải là một người giao tiếp tốt và cố gắng trở nên bình thường nhất có thể.

Chẳng hạn, ở các nước Bắc Âu, họ khéo léo hơn về vấn đề này. Họ luôn dành những phần thưởng, ngợi khen cho những nỗ lực cá nhân. Giner nói, "Sự đố kỵ lại giúp họ thành công hơn trong công việc của mình. Ở các quốc gia này, họ khuyến khích khả năng cạnh tranh hơn là sự chết chóc của đố kỵ," điều vốn giúp họ trở nên xuất sắc hơn, bắt kịp và vượt qua đối thủ.

Nói chung, xã hội Tây Ban Nha luôn gắn những giá trị vĩ đại với may mắn, hơn là công nhận những nỗ lực, cố gắng. Và quan điểm này xuất hiện ở mọi khía cạnh.

Khi Ronaldo đến Tây Ban Nha, anh nghĩ việc thể hiện tài năng kiệt xuất của mình trên sân bóng là đủ để chiếm lấy cảm tình của người hâm mộ trên khán đài, giống như ở xứ sở sương mù. Tuy nhiên, mọi thứ có vẻ không đơn giản như vậy.

* * *

Trong những tháng đầu tiên tại thủ đô Madrid của Tây Ban Nha, bữa tối là khoảng thời gian anh học hỏi thêm về cuộc sống tại Madrid. Aldano là người có vai trò quan trọng trong việc này, bởi ông đã giúp cầu thủ người Bồ Đào Nha nhìn nhận mọi thứ theo một góc nhìn khác. Khi lối chơi bóng rườm rà của Ronaldo vẫn chưa có dấu hiệu thay đổi, đặc biệt trong những trận đấu tại Bernabéu, Pedja Mijatovic và "cánh tay phải đắc lực" Carlos Bucero đã gặp anh để nói cho anh biết rằng phong cách thi đấu đó không

phù hợp. “Phút thi đấu thứ 75, hãy cố gắng chạy đuổi bóng, thậm chí dù cho là đang thua đến 0-5. Khi bị mất bóng, hãy cố gắng giành lại quyền kiểm soát bóng, mọi người sẽ ồ lên vì điều đó. Các cổ động viên trên sân Bernabéu muốn thấy những điều như thế,” Pedja và Carlos nói với ngôi sao người Bồ.

Thật thú vị khi đội bóng đang sở hữu một trong số những ngôi sao hàng đầu trong lịch sử bóng đá nhưng các cổ động viên thì luôn muốn các cầu thủ phải nỗ lực di chuyển trong các trận đấu. Chỉ có sự gắn bó và chiến đấu mới xứng đáng với những tràng pháo tay nhiệt thành. Ngôi sao một thời như Zidane cũng đã từng bị la ó trong khoảng thời gian đầu ở Bernabéu; những ngôi sao như Figo, Guti, Benzema, Ronaldo de Lima và Manolo Velázquez cũng không phải ngoại lệ. Ngay cả cầu thủ hết sức kỹ thuật cũng không dễ được trao trọn niềm tin. Trong khi đó, Zamorano và Santillana lại là những cầu thủ được fan yêu quý cho dù họ không có được những kỹ năng tuyệt vời như các ngôi sao. Và Fabio Capello - người luôn muốn mọi cầu thủ của mình phải biết di chuyển, được các cổ động viên dành rất nhiều tình cảm bất chấp những chỉ trích nặng nề từ báo chí.

Orfeo Suárez, một nhà báo xứ Catalan viết cho tờ *El Mundo* có trụ sở tại Madrid từng phân tích, “Tôi dám nói rằng đó chỉ là một phần bề ngoài, điều cốt lõi là sự chăm chỉ và tinh thần chiến đấu. Madrid luôn gièm pha những người muốn bản thân được đối đãi theo cách đặc biệt.” Sân Bernabéu hiếm khi dành cho các ngôi sao toàn bộ sự ủng hộ như tại Anh. Chính các cổ động viên mới là người nắm quyền lực, và đội bóng phải làm hài lòng họ chứ không phải điều ngược lại.

Các fan của Real Madrid thường được miêu tả bằng một phép ẩn dụ: Họ giống như những người ngồi tại *Tendido 7* ở Plaza de las Ventas (sân đấu bò hoành tráng nhất trong thủ đô của Tây Ban Nha), họ muốn thấy những đấu sĩ điêu luyện, hiểu rõ về những trận đấu và ý thức được giá trị đắt đỏ của những tấm vé. Khán giả sẽ không chấp nhận việc các trận đấu không diễn ra theo ý họ. Họ hiểu quyền lợi của mình và vì thế, họ luôn la ó ngay cả khi lẽ ra mọi thứ không đáng như vậy.

“Người hâm mộ Real Madrid luôn muốn thành công,” cựu Chủ tịch Ramón Calderón giải thích. “Không chỉ riêng bóng đá. 75% trong số họ không sinh ra tại Madrid, điều này hoàn toàn khác khi so sánh với Barcelona, Sevilla hay Deportivo khi mà câu lạc bộ đại diện cho vùng đất đó. Họ đến sân cũng giống như là đến nhà hát. Nếu ca sĩ hát không hay, họ sẽ la ó, huýt sáo và bỏ ra ngoài. Đó là

những điều mà các cầu thủ đến từ nước ngoài không hiểu được và thường đặt câu hỏi: "Tại sao họ lại chỉ trích chúng tôi chứ? Họ không ủng hộ chúng tôi."

Nhà báo nổi tiếng Paco González cũng thừa nhận: "Các cầu thủ từng chơi bóng tại Anh luôn thích điều đó ở Premier League hơn La Liga. Hãy bắt đầu với những quan điểm rằng các cầu thủ thường giàu có, hư hỏng... Và khi mọi thứ đạt đến đỉnh điểm, họ sẽ thất bại! Vì thế tôi sẽ la ó. Hầu hết các cầu thủ từng thành công tại Premier League đều chưa bao giờ thấy thực sự hạnh phúc tại nơi này."

So sánh với câu chuyện *Tendido 7*, Ronaldo đến thành Madrid với một mớ những rắc rối.

Ai có thể quên được mức giá chuyển nhượng 94 triệu euro? Về mặt thể hình, hầu hết các cổ động viên tại Tây Ban Nha đều nghĩ không cần thiết phải có một thân hình như Ronaldo mới có thể chiến thắng trong các trận đấu, bởi vì hầu hết các cầu thủ của tuyển quốc gia Tây Ban Nha giành World Cup đều cao dưới 1m80.

Có lẽ Ronaldo gặp phải vấn đề tương tự như vận động viên bóng rổ LeBron James đối mặt với các fan của NBA: anh xuất hiện với thể hình cao to và khi gặp gỡ các fan có chiều cao trung bình, mọi thứ có vẻ hơi xa cách.

Ronaldo là một cầu thủ đúng chất của người Anglo-Saxon. Ở Anh, những người như anh ấy thường chạy nhanh hơn bình thường, ghi bàn nhiều hơn, nhảy cao hơn, và họ thích định lượng những điều đó bằng các con số. Anh nổi bật hơn tất cả những cầu thủ khác và luôn có phương pháp khi chuẩn bị, một đức tính được đánh giá cao ở Vương quốc Anh.

Nhiều người cố gắng làm quen với Ronaldo ở Madrid bởi anh vốn xa lạ với mọi thứ ở Tây Ban Nha.

Thời điểm Ronaldo gia nhập đội bóng thủ đô, Real Madrid đang vật lộn giữa một mớ bòng bong, trong khi Barcelona đã tìm ra lời giải cho bài toán của họ. Los Blancos bước vào mùa giải không thực sự tốt và cầu thủ người Bồ Đào Nha khi ấy được coi là lính đánh thuê với mục đích hạ gục đối thủ ngay tại trận. Có cảm giác, Ronaldo ở đó chỉ để chiến thắng các trận đấu; anh không thực sự là một phần của câu lạc bộ.

Ronaldo có xu hướng ghi bàn mà không phải nhờ ai kiến tạo – điều này đã được khẳng định. Anh dường như nghĩ về bản thân,

mục tiêu, sự hào nhoáng của mình nhiều hơn những thứ khác. Anh thấy khó khăn mỗi khi chuyền bóng đến đồng đội bởi vì, lối chơi chung của toàn đội đang làm giảm sự nổi bật của anh trên sân.

Trong các trận đấu trên sân khách, Ronaldo có thể nghe rõ tiếng la ó của cổ động viên. Người Bồ Đào Nha và Tây Ban Nha vốn có mối quan hệ không thực sự tốt cho dù cũng không hẳn là tiêu cực. Nói chung, hàng thế kỷ trở về trước đã chứng kiến sự khác biệt giữa hai quốc gia này. Người Bồ Đào Nha có cảm giác không giống như một công dân hay một du khách khi đến đất nước láng giềng trên bán đảo Iberia. Đối với người Tây Ban Nha, chấp nhận một cá nhân nổi bật từ Bồ Đào Nha khó khăn hơn bất cứ nơi nào khác, ngoại trừ nước Pháp, một quốc gia láng giềng khác của Tây Ban Nha.

Trong vài tháng đầu tiên, thậm chí nhiều năm đầu, Cristiano không nhận được sự ủng hộ xứng đáng khi là cầu thủ hay nhất trong đội. Anh chỉ được đánh giá ngang hàng với Benzema và Kaká.

Sự ghen tị với vẻ ngoài, sự giàu có và nổi tiếng đang cản trở mối quan hệ của anh với các cầu thủ khác.

Ronaldo chăm chỉ rèn luyện để có vóc dáng hoàn hảo, nhưng Jorge Mendes đã quên rằng trong thời đại ngày nay, việc nỗ lực xây dựng hình ảnh cũng là điều hết sức cần thiết.

Đây không phải lần đầu tiên Ronaldo gây ảnh hưởng đến số đông. Anh đã sẵn sàng để chiến đấu.

* * *

Từ quan điểm của một nhà quản lý, ông Jorge Valdano ra sức bảo vệ Ronaldo trong bài phỏng vấn với tạp chí *Soho* với ngôn từ vô cùng thận trọng:

“Cậu ta ích kỷ ư? Tôi không biết bất cứ cầu thủ ghi bàn nào mà lại không như vậy cả. Cậu ấy không hiệu quả ư? Cũng giống như cầu thủ khác thi đấu trên sân trước khán giả thôi. Cậu ấy khiêu khích ư? Cậu ta chỉ cố gắng bảo vệ mình khi bị triệt hạ thôi.

Còn cậu ấy tham vọng ư? Tất nhiên, với sự chuyên nghiệp như chúng ta thấy thì điều đó chỉ đi kèm với sự hoàn hảo.

Sự chú ý thường tập trung vào những vấn đề nhỏ: một nụ cười

thân thiện, một cái nhìn khó chịu hay những cử chỉ, lời nói... Chúng ta nên nói về cách cậu ấy rèn luyện và sống chuyên nghiệp cũng như khả năng chiến thắng chính mình qua từng năm. Cậu ấy thực sự phi thường và là một trong những cầu thủ xuất sắc nhất trong lịch sử bóng đá.

Cậu ấy luôn làm thất vọng những người muốn cậu ấy thi đấu không tốt. Ronaldo liên tục nỗ lực, cố gắng qua từng buổi tập."

Bất chấp sự bảo vệ từ câu lạc bộ, sẽ phải mất nhiều năm kể từ ngày anh phá kỷ lục với màn ra mắt trước khi sân vận động Bernabéu huyền thoại lại hô vang tên anh một lần nữa với sự nhiệt thành như vậy.

* * *

Một trong số những nghiên cứu của tôi là tập trung vào phân tích những hành động có chủ ý hay vô thức của Ronaldo trên sân cỏ. Tôi đã trao đổi với chuyên gia ngôn ngữ cơ thể về vấn đề này. Tôi cố gắng tìm kiếm một ai đó biết rất ít hoặc gần như không hiểu gì về bóng đá, để có thể phân tích những hành vi của anh ấy từ quan điểm mang tính học thuật thuần túy. Tiến sĩ Peter Collett, nhà tâm lý học và cựu giảng viên Đại học Oxford, đã giúp tôi thực hiện một bài nghiên cứu về anh ấy.

Collett tìm kiếm những video và hình ảnh trên YouTube cả trong lẫn ngoài sân cỏ trước khi đi đến một kết luận thú vị.

Trước khi thực hiện nghiên cứu này, Collett hiểu Ronaldo là mẫu cầu thủ có sức cạnh tranh; mọi thứ ông thấy đều khẳng định nhận định này. Ông đã cố gắng nhìn ra những điều ẩn chứa bên trong. Collett nói trên điện thoại: "Cậu ta giữ cân bằng cơ thể thật tuyệt vời. Cậu ấy dẻo dai giống như một diễn viên múa ba lê vậy."

Chúng tôi hiểu anh ấy khó lòng công nhận tài năng của người khác, nhưng lại sẵn sàng thừa nhận những kỹ thuật mà mình có thể học theo. Trong một video cụ thể, Collett phát hiện Ronaldo có vẻ như đã bắt chước kỹ thuật chạm bóng mà không để bóng chạm đất của cầu thủ người Brazil Anderson, "Nếu thấy ai đó làm được kỹ thuật tốt hơn, cậu ấy sẽ thừa nhận và lấy nó làm động lực phấn đấu." Ẩn sâu trong đó là sự tôn trọng dành cho con đường mà anh đã chọn, một điều xuất sắc. Collett bị mê hoặc một cách vô thức bởi những kỹ thuật mà Ronaldo thể hiện trước hàng vạn khán giả mỗi trận đấu. Ronaldo luôn ý thức được mọi việc, trong các cuộc trò chuyện với các cổ động viên trên sân hoặc xem qua màn ảnh

nhỏ. Những cử chỉ như vậy hướng đến toàn thế giới, chứ không chỉ cho bản thân hay đồng đội. Và tất cả những thứ đó là tác nhân khiến cỗ máy trong anh bắt đầu tăng tốc. Trong vài năm đầu tiên thi đấu, anh ăn mừng bàn thắng bằng cách dang rộng cánh tay như muốn bay lên, hét thật lớn hay nhìn lên những khán đài chật kín khán giả như muốn khẳng định rằng những bàn thắng đó là điều hiển nhiên.

Khi ghi bàn và giơ tay ra dấu bình tĩnh, nghĩa là anh ấy đang cố gắng kiểm soát đám đông. Đó không phải là lời đề nghị mà là một yêu cầu.

Một trong những động tác ăn mừng nổi tiếng nhất của Ronaldo xuất hiện lần đầu tiên trong màu áo tuyển Bồ Đào Nha: nhảy lên với hai bàn tay hướng xuống đất và một tiếng hét vang "I'm here" (Tôi đây). Trợ lý René Meulensteen vốn không thích những màn ăn mừng và từng góp ý với ngôi sao người Bồ. Còn Collett thì cố gắng tránh phán xét. Ông so sánh nó với một vở nhạc kịch sân khấu của Freddy Mercury. Điều đó đã chứng minh cho sức mạnh của anh ấy và tại thời điểm này: mọi người chấp nhận anh ấy là xuất sắc nhất.

Collett đã tập hợp hàng tá những ví dụ như vậy để chứng minh rằng Ronaldo ý thức được anh là số 1 và những áp lực tương ứng được tạo ra giữa cả đội với một chiến binh đơn độc. Ở mùa giải đầu tiên tại Real Madrid, Ronaldo thường giữ khoảng cách với các cầu thủ trong đội khi họ tiến đến ăn mừng cùng anh sau mỗi bàn thắng.

Thực tế, anh ấy chưa bao giờ thích những cử chỉ quá đà. Theo Collet, anh ấy chỉ muốn một mình. Những cái ôm với đồng đội khi ăn mừng chỉ đơn giản là động tác vỗ nhẹ vai đồng đội. Anh không có nhu cầu chia sẻ khoảnh khắc đó hay ăn mừng cùng ai.

Anh muốn mình được cả thế giới sùng bái.

Vậy tại sao anh không ăn mừng cùng với đồng đội? Collett cho rằng: "Đó là một cách trừng phạt bản thân và khẳng định rằng anh không muốn làm những điều mà đồng đội đã làm. Và tự trách mình."

Lý giải về việc Ronaldo bị mất bình tĩnh mỗi khi trái bóng không đến vị trí của mình, nhà tâm lý học Collett nghĩ rằng nó đơn giản là vì anh xem đó là việc không công nhận anh là người xuất sắc nhất. Hay cũng có thể là sự mệt mỏi khi luôn phải cố gắng để đảm

bảo cho điều đó. Mặc dù bên ngoài Ronaldo chưa bao giờ cho thấy dấu hiệu của mỏi mệt. Collett nhận ra cách mà bảo tàng của Ronaldo ở Madeira cho phép anh gửi đi thông điệp rõ ràng rằng anh là người xuất sắc nhất.

Anh liên tục thay đổi kiểu tóc (ở World Cup Brazil 2014, mỗi trận đấu anh trình làng một kiểu đầu mới). Nếu phong cách cá nhân cần không gian thể hiện thì đây có vẻ như là cách tốt nhất để trở nên nổi bật. Và tất nhiên là cả phong cách ăn mừng nữa.

Khi cởi phăng chiếc áo để ăn mừng bàn thắng, anh muốn gửi đến thông điệp: sự hăm dọa, điều thường thấy ở các vận động viên thể thao; tự phụ, bởi lẽ không cần quá cơ bắp khi chơi bóng; và dấu hiệu cho thấy anh khác biệt với phần còn lại.

Trong video về mùa giải đầu tiên của Gareth Bale cho Real Madrid, Collett đã tìm thấy đủ bằng chứng (chẳng hạn như phản ứng với bàn thắng của cầu thủ xứ Wales vào gôn trống) trước khi đưa ra kết luận: Ronaldo không nghĩ rằng Bale ở cùng đẳng cấp với mình. Điều đó lại mang đến sự xung đột khá thú vị bởi lẽ câu lạc bộ lại muốn họ ở cùng đẳng cấp với nhau.

Collett có thể nhìn thấy Ronaldo bên ngoài sân cỏ với cô bồ Irina, và với cậu con trai Junior. Nhưng chưa bao giờ thấy cả ba người họ ở cùng nhau. Có vẻ Ronaldo không muốn san sẻ cậu con trai cưng của mình cho bất cứ người phụ nữ nào khác, ngoại trừ mẹ anh, bà Dolores. Collett kết luận: Ronaldo ngờ vực mối quan hệ của anh với bất kỳ người phụ nữ nào, luôn cho rằng họ muốn lợi dụng anh.

Báo chí quốc tế luôn đặc biệt chú ý đến đời sống tình cảm của Ronaldo. Anh được cho là có quan hệ với nhiều người mẫu, diễn viên truyền hình, những người sẵn sàng bán câu chuyện giữa họ và Ronaldo, dù có thể hoàn toàn là sai sự thật.

Tôi muốn bổ sung rằng, khi có một người mẹ luôn ở bên cạnh, mối quan hệ của con trai với bạn gái thường không cân bằng, vì một lý do rất đơn giản: người mẹ coi họ là đối thủ; còn cậu con trai thì nhận ra không ai có thể sánh bằng mẹ mình.

Theo Collet, lý do đó hoàn toàn đủ sức nặng để khiến Ronaldo cảm thấy khó khăn khi tìm một người phụ nữ có thể thực sự chia sẻ mọi điều trong cuộc sống.

Khi xuất hiện trước ống kính, Irina và Ronaldo chỉ trông giống như một cặp đôi trên sân khấu. Ông đề xuất, “Thử cắt bỏ Irina ở các bức hình chụp chung của họ, liệu có giống như là bị khuyết đi

ai đó không?" Câu trả lời là không.

* * *

Mùa giải 2010-11 chứng kiến những áp lực đặt lên vai Ronaldo ở một nấc thang mới. Đó cũng là mùa giải José Mourinho chính thức nắm trọng trách thuyền trưởng của Đội bóng Hoàng gia. Mọi mâu thuẫn từ khi còn thi đấu tại Premier League giữa hai biểu tượng của bóng đá Bồ Đào Nha đã được giải quyết. Ronaldo thừa nhận Mourinho đã xin lỗi trước trong buổi nói chuyện cuối cùng tại Stamford Bridge: "Theo như tôi biết thì mọi chuyện đã kết thúc rồi."

Như một phần trong chiến lược của mình, vị huấn luyện viên mới tạo ra bầu không khí căng thẳng với một Barcelona đang tận hưởng giai đoạn thành công nhất trong lịch sử. Đó là năm mà Real Madrid nhận thất bại 0-5 tại Camp Nou, 4 trận*El Clásico* khác chỉ trong hai năm và cảm giác như Real Madrid đã dồn tất cả sức mạnh của họ để thu hẹp khoảng cách. Họ dường như đã nỗ lực vào giai đoạn cuối của mùa giải đầy biến động đó.

Ángel Di María gia nhập Real Madrid cùng với hai cầu thủ tài năng người Đức là Mesut Özil và Sami Khedira; cùng hậu vệ kỳ cựu người Bồ Đào Nha Ricardo Carvalho. Ở chiều ngược lại, Raúl rời Real, chuyển đến Schalke 04 và Ronaldo trở về với chiếc áo số 7 quen thuộc.

Mourinho cho rằng đội hình của Real thời điểm đó có thể ngăn cản Barcelona bằng lối chơi 1 kèm 1, nhưng thực tế, họ đã phải nhận thất bại 0-5 ở trận Siêu kinh điển đầu tiên của mùa giải ngay tại Camp Nou. Vị huấn luyện viên người Bồ lấy đó làm cớ để đưa ra những yêu cầu của mình và những thay đổi tại câu lạc bộ, trong đó có cả sự ra đi của Jorge Valdano.

Ronaldo được đưa trở lại thi đấu ở hành lang cánh phải trong các trận đấu quan trọng và Mourinho yêu cầu cả đội phải hỗ trợ cho hai cây săn bàn chính là Ronaldo và Benzema. Sai lầm đã xảy ra trong cách Real gây áp lực trong các trận đấu: các cầu thủ nghĩ rằng họ phải pressing tầm cao, nhưng Mourinho lại muốn họ lùi sâu và bảo vệ khoảng trống phía sau. Và mọi thứ diễn ra không mấy tốt đẹp.

Mourinho tìm cách dùng những xung đột cả ở trong lẫn ngoài sân cỏ làm phương tiện để thay đổi những điều mà ông cho rằng cần thiết với Los Blancos. Tuy nhiên, phòng thay đồ vốn đã phức tạp

của Real nhanh chóng rạn nứt, như nhà báo Diego Torres của *El País* đã giải thích trong bài viết "Prepárense para perder" (Chuẩn bị thất bại). Đó là mâu thuẫn giữa nhóm cầu thủ Tây Ban Nha và Benzema, giữa phe Bồ Đào Nha với những người còn lại (Pepe, Khedira, Marcelo, Özil và Di María), xoay quanh Ronaldo và Jorge Mendes, người được Mourinho dùng như một vị giám đốc bóng đá nếu so với Jorge Valdano.

Theo như chiến lược mà Mourinho đề ra, cả đội sẽ thi đấu thấp để tận dụng khoảng trống trong tấn công khi có Ronaldo. Ronaldo được người thầy mới đánh giá là cầu thủ xuất sắc nhất trong tập thể Real bấy giờ và theo đó, anh được ưu tiên cho mặt trận tấn công và hoàn toàn không phải tham gia vào các tình huống bóng phòng ngự.

Diego Torres giải thích: "Họ có một trận đấu quan trọng trong chuyến làm khách với Racing Santander trên sân Sardinero. Ronaldo dính chấn thương và các cầu thủ khác, ngoại trừ nhóm thân với Mendes đã ấp ủ một kế hoạch: "Bây giờ thì anh ta (ý nói Ronaldo) không có mặt trên sân, chúng ta hãy cùng thể hiện thật tốt và xem cha anh sẽ nói gì." Cuộc nói chuyện của Mourinho trước trận đấu diễn ra: "Tôi đã biết các cậu sẽ cố gắng thể hiện thật tốt bởi vì Ronaldo không thi đấu." Quả là José có trực giác thật tuyệt. Và họ đã thi đấu rất xuất sắc, đầy máu lửa, để kết thúc trận đấu với tỉ số 3-1. Tuy vậy, trong cuộc họp báo, Mourinho lại phát biểu rằng ông không thực sự hài lòng với trận đấu khi các cầu thủ không thể hiện tốt, khâu phòng ngự chưa ổn...

Một lần nữa Jorge Valdano lại xuất hiện để bảo vệ Ronaldo. Ông chia sẻ: "Tôi hy vọng mọi người sẽ không cho rằng Real Madrid đã chơi tốt bởi vì Ronaldo không có mặt trên sân, suy nghĩ đó thật là rác rưởi. Với Cristiano Ronaldo trong đội hình, trận đấu sẽ có tỉ số còn đậm hơn nhiều."

Bốn trận *ElClásico* diễn ra trong tháng 4 đã khiến những rạn nứt gần như không thể nào hàn gắn lại được nữa.

Real Madrid - Barcelona: 1-1

(La Liga, 16/04/2011)

Trong trận đấu trên sân Bernabéu, cả hai đội đều không muốn bung sức đá quyết liệt để tránh mắc sai lầm dẫn đến thất bại. Đội chủ nhà chủ động chơi thấp trong khi Barça vẫn kiểm soát trận đấu theo phòng cách quen thuộc. Kết quả hòa mang lại lợi thế cho

các cầu thủ xứ Catalan trên bảng xếp hạng. Ronaldo ghi bàn từ chấm phạt đền, nhưng không để lại nhiều dấu ấn trên sân.

Barcelona - Real Madrid: 0-1

(Chung kết Cúp Nhà vua Tây Ban Nha, 20/04/2011)

Ý tưởng của Real là chơi bóng dài, tận dụng sức mạnh của Ronaldo trong vai trò của một "số 9". Hàng hậu vệ của Real thi đấu cao hơn với Sergio Ramos trong vai trò trung vệ - mặc dù vị trí sở trường của anh là hậu vệ cánh. Cả đội thi đấu quyết liệt, chủ động tranh chấp để giành quyền kiểm soát bóng. Từ pha đập nhả nhịp nhàng của Marcelo và Di María ở hành lang cánh trái, sau đó là đường tạt bóng chuẩn xác của Di María, Ronaldo bật cao đánh đầu dũng mãnh hạ gục thủ thành Pinto vào những phút thi đấu hiệp phụ. Ronaldo trượt cỏ ăn mừng trước khi phản ứng một cách lạnh lùng với những đồng đội tiến đến ôm mình.

Bàn thắng quan trọng ở thời điểm hết sức quan trọng. Ronaldo đã ghi bàn thắng đầu tiên vào lưới Barcelona để giúp Real Madrid giành chiến thắng chung cuộc.

Real Madrid – Barcelona: 0-2

(Bán kết lượt đi Champions League, 27/04/2011)

Ở trận đấu này, Mourinho chủ trương cầm hòa và sẽ định đoạt mọi thứ ở trận lượt về. Ông tiếp tục chỉ đạo tấn công Barça bằng những đường chuyền dài hướng đến Ronaldo. Trong khi đó, những vị khách cũng không muốn mạo hiểm. Pepe phải nhận thẻ đỏ trực tiếp bởi pha vào bóng thô bạo với Dani Alves. Và ngay sau đó, Mourinho, vì giây phút nóng giận, cũng bị truất quyền chỉ đạo. Messi đã lập một cú đúp chỉ trong 15 phút cuối trận. Cầu thủ hai đội xảy ra va chạm khi những cái đầu nóng không giữ được bình tĩnh bên trong đường hầm. Tại buổi họp báo, Mourinho đặt ra nghi vấn tại sao Barcelona luôn nhận được những quyết định có lợi từ trọng tài.

Cuốn tự truyện của Jerzy Dudek đã hé lộ một chi tiết khá thú vị: trong phòng thay đồ, Ronaldo đã không giữ được bình tĩnh và lên tiếng chỉ trích chiến thuật của vị thuyền trưởng người Bồ Đào Nha. Anh cho rằng mình bị cô lập khỏi các đồng đội, không thể tung ra bất cứ pha sút bóng trúng đích nào, và sau đó đề nghị Mourinho chơi bóng tấn công. Mặc dù vậy, khi trả lời phỏng vấn, Ronaldo vẫn một mực bảo vệ chiến thuật của Mourinho và không quên phàn nàn về những quyết định có lợi cho Barcelona của vị

trọng tài chính. Anh chỉ "nhắc khéo" đến huấn luyện viên: "Là một tiền đạo, tôi không thích chơi bóng theo cách đó, nhưng tôi phải thích nghi với những gì mà cả đội trông chờ ở tôi."

Mourinho xem đó là hành động nổi loạn, và đáp trả Ronaldo bằng cách để anh ngồi ngoài trong trận đấu tiếp theo ở La Liga với Zaragoza. Ronaldo gần như mất kiểm soát khi nghe tin đó. Anh đấm vào cánh cửa tủ và đá bay bất cứ thứ gì trên đường đi. Thông điệp mà vị huấn luyện viên gửi tới các cầu thủ là quá rõ ràng: đến cả cầu thủ xuất sắc nhất cũng bị đối xử như vậy, thì tốt nhất đừng nên đối đầu với Mourinho.

Đó cũng là lần cuối Ronaldo phải ngồi ngoài vì lý do "chiến thuật" như cách mà Mourinho giải thích.

Barcelona - Real Madrid: 1-1

(Bán kết lượt về Champions League, 03/05/2011)

Cuốn sách của Diego Torres đã thuật lại cuộc nói chuyện giữa José Mourinho và Cristiano Ronaldo trước mặt tất cả các cầu thủ ngay trước thềm trận lượt về:

"Cậu, Cristiano! Lại đây, tôi có điều muốn nói. Tôi sẽ nói thẳng ngay trước mặt cậu: Cậu phàn nàn về việc chúng ta đá phòng ngự? Cậu có biết tại sao không? Là lỗi của cậu đó. Khi cậu không muốn tham gia phòng ngự và bắt chặt cánh lại, tôi sẽ phải đẩy cả đội lùi sâu hơn nữa. Cậu nổi nóng vì tôi không cho cậu thi đấu trong trận với Bilbao (Ronaldo ngồi ghế dự bị trong trận đó, ngay trước trận tứ kết lượt về Champions League với Tottenham), bởi vì khi ra sân, cậu chơi bóng quá cá nhân. Cậu muốn ghi những bàn thắng mang đậm dấu ấn của mình. Có lẽ tôi đã sai khi cho phép cậu làm điều đó. Cậu luôn trong thế giới của cậu thôi. Cậu gặp cánh truyền thông và thay vì nói những gì nên nói, cậu lại chỉ trích chúng tôi vì lối chơi phòng ngự. Cậu có biết lẽ ra cậu nên làm gì không? Chỉ trích trọng tài, nghĩ về tôi và cả đội... Tôi buộc phải quý cậu vì cậu là em của em trai tôi. Khi ai đó là anh của anh cậu thì họ cũng là anh của cậu đấy! (Ý muốn chỉ Mendes, người đại diện cho cả Ronaldo và Mourinho). Nhưng một ngày nọ, cậu lại đến đó và chỉ trích chiến thuật của tôi thay vì làm những thứ mà tôi đã nói. Cậu đã chỉ trích tôi! Cậu không tôn trọng đồng đội của cậu. Cậu thấy họ chạy chứ? Hãy xem Pepe và Lass đã chạy như thế nào. Rồi cậu giơ tay phàn nàn khi bóng không đến chân! Cậu hãy là người đồng đội tử tế hơn, hãy đến buổi họp báo phàn nàn về trọng tài thay vì phản ứng theo kiểu đó. Tôi đã tạo ra một sơ đồ

dành cho cậu để giúp cậu thoải mái, không cần phải chạy mà vẫn có thể ghi bàn. Chúng tôi chơi như thế là vì cậu! Nếu tôi để cậu theo kèm Alves, cậu sẽ để anh ta qua mặt cho mà xem... Và rồi sao? Cậu nghĩ Di María không xuất sắc bằng cậu ư?"

Diego Torres thuật lại phản ứng giận dữ của Ronaldo với ông thầy đồng hương kèm theo không ít lời tục tĩu: "Gã đó đã sạc cho tôi một trận ra trò[1]."

[1] Nguyên văn, Ronaldo gọi Mourinho là "Son of a bitch", có thể hiểu là "đồ chó đẻ".

Còn Kaká thì hỏi, "Ai là người anh trai của anh trai vậy?"

Real Madrid thi đấu không thực sự tồi tại Camp Nou, nhưng vẫn thiếu chặt chẽ. Và tấm vé tiến vào trận chung kết gần như chắc chắn trong tay Messi và đồng đội.

Los Blancos kết thúc mùa giải năm đó với chức vô địch Copa del Rey (Cúp Nhà vua) và danh hiệu Á quân La Liga. Ronaldo bắt đầu cảm thấy thoải mái hơn khi thi đấu bên cạnh một tiền đạo năng nổ như Benzema thay vì một tay săn bàn như Higuaín. Lần đầu tiên anh ghi được 4 bàn thắng trong một trận là tại trận đấu với Racing vào ngày 23 tháng 10 năm 2010. Tháng 11/2011, Ronaldo đạt cột mốc 200 bàn thắng trong sự nghiệp cầu thủ với hiệu suất 1 bàn/trận - kỷ lục khiến mọi người nhớ về huyền thoại Ferenç Puskás. Sau cú đúp vào lưới Almería ở trận đấu vòng cuối cùng, Ronaldo nâng tổng số bàn thắng ở La Liga lên con số 41, một kỷ lục của giải đấu. Hoặc 40 bàn nếu không tính bàn thắng bằng lưng của Pepe. Trong khi *Marca*, đơn vị trao cho anh giải thưởng Pichichi (Vua phá lưới La Liga) công nhận bàn thắng đó cho Ronaldo, thì trọng tài Mateu Lahoz lại tính nó là bàn thắng của trung vệ người Bồ. Tổng số bàn thắng anh ghi được ở mọi mặt trận mùa giải năm đó là 54, nhiều hơn 12 bàn so với thành tích tốt nhất trong sự nghiệp của anh tại Manchester. Điều này giúp anh tiến sát đến danh hiệu cá nhân Golden Boot (Chiếc giày Vàng châu Âu) lần thứ hai.

Các con số nói lên một điều, trong khi những phát biểu của anh lại phản ánh điều khác.

Mùa giải thứ hai ở Madrid diễn ra khá thất vọng. Barcelona không chỉ giành được cả hai danh hiệu lớn (họ đã đánh bại Manchester United trong trận chung kết Champions League), mà họ lại một lần nữa nghiền nát đội quân của Mourinho ngay trên thánh địa

Bernabéu. Chức vô địch ở Cúp Nhà vua cho thấy Kền kền trắng đã đi đúng hướng, nhưng là chưa đủ đối với các fan hâm mộ và cá nhân cầu thủ người Bồ Đào Nha.

Ronaldo trải qua quãng thời gian khó khăn khi những vấn đề cá nhân của anh luôn bị thổi phồng lên bởi những căng thẳng với Mourinho và một số đồng đội.

Chẳng hạn, mối quan hệ của anh với Iker Casillas bị ảnh hưởng nghiêm trọng sau những phát biểu của cô nhà báo Sara Carbonero, bạn gái của Iker trên chương trình truyền hình *El programa de Ana Rosa*: "Ronaldo vẫn ổn. Anh ấy không chán nản, anh ấy không cần đi gặp bác sĩ tâm lý để giải tỏa áp lực như mọi người vẫn nói gần đây... Ronaldo vẫn luôn như thế, ích kỷ và cá nhân trên sân, và Real Madrid phải chấp nhận vì đã ký hợp đồng với một cầu thủ như vậy."

Ronaldo, người không nghe những câu nói này một cách trực tiếp, đã gửi tin nhắn đến người đồng đội Casillas để hỏi về những phát ngôn của Carbonero. Thủ thành người Tây Ban Nha phản ứng bằng cách bảo vệ cô bạn gái của mình. Sự xung đột nghiêm trọng xuất hiện giữa hai vị thủ lĩnh của Real Madrid. Những ngờ vực khiến không khí cả đội căng thẳng hơn bao giờ hết. Chủ tịch câu lạc bộ và các cầu thủ khác đã phải rất cố gắng trong việc giữ bầu không khí thoải mái tại Bernabéu.

Ronaldo hiểu rằng anh không có tầm ảnh hưởng hay nhận được nhiều tình cảm như khi còn khoác áo Manchester United. Anh biết mình sẽ phải ra đi vào thời điểm thích hợp. Mùa hè năm 2012, anh đã nói chuyện với nhóm thân tín của mình rằng anh đã có thể đạt được nhiều thứ hơn nếu ở Manchester.

Hoặc ít nhất là anh sẽ cảm thấy vui vẻ hơn.

* * *

Bên ngoài sân cỏ, sự kết hợp giữa Real Madrid và thương hiệu CR7 thực sự thành công. Ronaldo bắt đầu tham gia nhiều hơn vào các hợp đồng quảng cáo, cũng như các sự kiện. Anh luôn cho thấy sự chuyên nghiệp như trên sân tập.

Tôi đã dẫn một vài sự kiện như thế. Lần đầu tiên là chương trình của Castrol, một hãng dầu nhớt. Ronaldo phải đi bóng vượt qua các chướng ngại vật. Nhà tổ chức đề nghị anh thực hiện bài tập đó ba lần, nhưng ngay ở lượt thứ hai, anh đã hoàn thành xuất sắc.

“Một lần nữa chứ, Cristiano?” Tôi nói vào micro. Có khoảng 150 khán giả đến xem buổi ghi hình hôm đó. Ronaldo đang đứng quay lưng lại với họ, nên tất cả đều háo hức chờ đợi. Ronaldo nhìn tôi với ánh mắt sắc lẹm, như những lần anh nhìn trọng tài. Tôi nhướng mày.

Anh ấy đã thực hiện, đương nhiên rồi.

Dịp khác là khi Nike thực hiện cảnh quay tại Nhà máy điện Battersea với khung cảnh đổ nát ở phía nam London. Tôi phỏng vấn Ronaldo trước hàng trăm nhà báo quốc tế. Ronaldo đến muộn vì chuyến bay từ Madrid bị trễ giờ, và nhanh chóng cáo lỗi bằng một nụ cười. Trong căn phòng đã được bài trí cẩn thận từ trước đó với những chai nước xếp ngay ngắn và món canapés (một loại đồ ăn kiểu Pháp) đủ loại hình dáng, kích cỡ, anh nói về trận đấu cuối tuần và nhắc đến địa điểm khá lạ lẫm. Cùng lúc đó, ở bên cạnh, các câu hỏi đã được chọn lọc kỹ lưỡng trước khi được chấp nhận bởi Bárbara Vara, một thành viên thân cận của Jorge Mendes và người chịu trách nhiệm trực tiếp quản lý hình ảnh của Ronaldo. Buổi làm việc hôm đó bị rút gọn hết cỡ khi ngôi sao người Bồ Đào Nha chỉ có hai tiếng cho bài phỏng vấn.

Cuối cùng, anh trả lời mọi câu hỏi một cách thật thoải mái.

Điều đó thực sự cần thiết với hình ảnh của anh.

* * *

Esteve Calzada, cựu Giám đốc Marketing tại Barcelona, đã tiến hành phân tích kỹ lưỡng về Ronaldo. Trên đường đi, ông đã xác định được một số yếu tố giải thích tại sao CR7 đã vươn lên dẫn đầu trong thế giới quảng cáo. Calzada nói: “Thứ nhất, anh ấy phát triển tối đa tiềm năng của mình. Anh ấy biết tận dụng vẻ ngoài điển trai, danh tiếng của câu lạc bộ và những cỗ máy marketing.” Các bài đăng trên phương tiện truyền thông của Ronaldo cũng là một trong những cách hiệu quả nhất dành cho các nhà quảng cáo, lượt truy cập nhiều hơn 53% so với Messi, mặc dù Messi không có Twitter vì thỏa thuận với mạng xã hội Trung Quốc Weibo. Một trong những lợi thế của Ronaldo là khả năng giao tiếp bằng cả tiếng Tây Ban Nha và tiếng Anh, ngay cả khi anh không tự đăng bài. Kết quả là, mỗi bài đăng của anh ấy có trị giá 50.000 euro.

GestiFute, bộ phận chuyên chăm sóc hình ảnh Cristiano của Jorge Mendes, đã chăm chút cho anh một cách thật hoàn hảo, như cách Calzada nói, “Ronaldo luôn có giá trị với bất cứ điều gì bạn cần.

Không phải lúc nào cũng như vậy: với các ngôi sao khác, họ thường ngẫu hứng hơn nhiều." Anh chật kín lịch với những sự kiện công chúng trong suốt cả mùa giải (từ sự kiện cho đến những buổi chụp hình quảng cáo) và luôn hoàn thành mọi việc với tinh thần tốt nhất. Điều không mấy phổ biến trong giới nổi tiếng." Calzada nói tiếp: "Ronaldo quảng cáo rầm rộ." Cả giới thẩm mỹ và các nhãn hiệu cao cấp xếp hàng chờ Ronaldo quảng bá thương hiệu.

Kể từ khi đặt chân tới Real Madrid, nhiều báo cáo cho thấy Ronaldo là cầu thủ tiềm năng nhất trong giới quảng cáo và GestiFute (đơn vị quản lý hình ảnh của anh) cũng săn tìm hợp đồng quảng cáo như cách anh ấy ghi bàn. Calzada ước tính Ronaldo có thể bỏ túi 30 triệu euro mỗi năm từ quảng cáo.

Theo tạp chí *Forbes*, chỉ có David Beckham là cầu thủ bóng đá có thể vượt Ronaldo ở khoản này. Giống như cầu thủ người Anh, Ronaldo cũng phát triển từ sân bóng và cạnh tranh với những người nổi tiếng trong nhiều lĩnh vực khác nhau như Shakira hay Justin Timberlake. Không có dấu hiệu nào cho thấy sự nổi tiếng của anh đã tới đỉnh khi anh tiếp tục nhượng bản quyền hình ảnh cho Peter Lim, một chuyên gia phát triển hình ảnh ở thị trường tiềm năng châu Á.

Mặc dù vậy, nó có vẻ là sai lầm của anh. Đối với nhiều người, việc xây dựng thương hiệu có tên CR7 (vốn là những món đồ xa xỉ, quần jean, áo phông, phụ kiện đắt tiền và đồ trang sức cho phụ nữ) khẳng định cho sự quá tự mãn. Beckham đã thực hiện mọi thứ một cách tinh tế hơn nhiều bằng cách tạo ra thương hiệu Marks & Spencer. Ronaldo, sau đó đã để chị gái Elma và Katia quản lý chuỗi cửa hàng CR7 ở Funchal và Lisbon, nhưng không mấy thành công.

Vào tháng 7/2014, anh cho ra mắt hãng giày dép CR7, với thị trường mục tiêu là phân khúc "thời trang cao cấp, phong cách tự nhiên, thoải mái." Một trong những nhà tài trợ chính của anh là Nike không hài lòng khi anh chưa bàn bạc với họ về kế hoạch đó và cuối cùng Ronaldo đã phải rút hết toàn bộ số sản phẩm vốn đang cạnh tranh với thương hiệu đến từ Bắc Mỹ.

Ronaldo là hình ảnh hoàn hảo mà Real Madrid muốn. Hãy tưởng tượng xem nếu Ronaldo ký hợp đồng với Barcelona. Liệu anh có thay đổi hình ảnh của mình không? Liệu anh ấy có được những thành công như thế? Để trả lời tất cả các câu hỏi này, hãy để tôi hỏi một câu khác: Làm thế nào anh ấy có được mối quan hệ tốt đẹp

với Carles Puyol?

Chúng ta sẽ được biết sau.

* * *

Tiền bạc không phải là mối quan tâm với Ronaldo ở quãng thời gian còn khoác áo Manchester United, nhưng anh thích khoe khoang về con số mình có trong tài khoản. Trong một lần tập trung tại tuyển Bồ Đào Nha, anh đã đố các đồng đội số tiền mà anh có trong tài khoản. 100 triệu euro? Hay 150 triệu euro? Đều không phải. Câu trả lời là 250 triệu.

Trong bài phỏng vấn với *Daily Mirror* vào năm 2011, phóng viên đã đặt những câu hỏi về khối tài sản và cách anh tiêu tiền, thay vì về Mourinho hay Messi.

Khi nói về sự xuất hiện của mình trong danh sách giàu có của *Forbes*, với khối tài sản đã giảm xuống 160 triệu USD (tương đương 99 triệu bảng Anh), anh thẳng thắn chia sẻ rằng con số đó thực ra là 245 triệu USD.

Một cuộc đua khác mà anh luôn muốn chiến thắng.

Tuy nhiên, anh cũng thích chia sẻ sự giàu có của mình. Đặc biệt là với gia đình, những người đã giúp đỡ anh rất nhiều. “Tôi đã mua cho mẹ tôi ngôi nhà trị giá 400.000 bảng Anh ở Bồ Đào Nha. Mẹ tôi sống ở đó với bạn trai và con trai tôi. Tôi cũng mua một căn cho chị gái tôi.” Liệu anh có nhất thiết phải tiết lộ mức giá đó?

Anh chi tiền tiếp đãi bạn bè, gia đình bằng những bữa tiệc. Anh chia sẻ: “Tôi có một vòng tròn bạn bè, câu lạc bộ của tôi. Đó là những người đã ở bên tôi lâu năm. Tôi chăm sóc cho tất cả: đưa họ đến khách sạn 5 sao, trả tiền vé chuyên cơ riêng, thanh toán hóa đơn ở quán bar. Nhưng tôi không uống rượu. Tôi chỉ uống Red Bull trong khi bạn bè tôi dùng sâm-panh loại trên 1.000 bảng Anh. Không vấn đề gì cả. Tôi thích thấy bạn bè tôi vui vẻ.”

* * *

Đời tư của Ronaldo không đơn giản: đó là cái giá của sự nổi tiếng. Vài năm trước, có lần anh quyết định ra ngoài để xem buổi hòa nhạc có tên *The Lion King* ở trung tâm thành phố Madrid. Anh phải cố gắng không để mọi người chú ý bằng cách đội chiếc mũ lưỡi trai sụp xuống, nhưng không lâu sau, một vài khán giả vẫn nhận ra anh. Mọi người bắt đầu vây quanh, chụp ảnh, xin chữ ký

khiến anh phải rời đi trước khi buổi hòa nhạc khép lại.

Ronaldo không có cách nào để tận hưởng vẻ đẹp của thành phố Madrid mà không lo bị phát hiện.

Khi anh muốn ra ngoài, những người bạn đồng hương sẽ điện thoại đặt bàn trước bằng nhiều cái tên khác nhau. Sau đó, họ có thể đến bất cứ chỗ nào mà Ronaldo cảm thấy thoải mái nhất mà không bị giới truyền thông quấy rối. Nhưng dù sao thì tổ chức những bữa tiệc tại nhà với cộng đồng La Finca vẫn là dễ dàng và tiện lợi nhất. Chẳng hạn như tiệc sinh nhật, anh tổ chức tại nhà với một sòng bài dưới tầng hầm, dùng khoai tây chiên, sau đó có thể đổi lấy tiền thật... tiền của Ronaldo.

Hoặc có lần anh bí mật thuê một căn biệt thự gần đó.

Anh chia sẻ với tờ *Téléfoot:* "Tôi cố gắng tránh xa những nơi công cộng. Tôi thường đến nơi vắng vẻ để ăn uống hay nghỉ ngơi. Tôi sẽ chờ đợi để tận hưởng nhiều hơn trong tương lai, khi một Cristiano khác thay thế vị trí của tôi."

* * *

Jorge Valdano cho rằng điều hấp dẫn khi nhắc đến Ronaldo là những khó khăn đang cố gắng kéo anh xuống. "Một lần, đang trong kỳ nghỉ, cậu ấy xuất hiện trong một tấm ảnh cùng với Paris Hilton. Và sau đó, chúng tôi không biết cậu ấy ở đâu trong 3 tháng tiếp theo. Cậu ấy biến mất. Điều bí ẩn đó khiến con người cậu ấy trở nên không thể giải đoán, và càng thu hút dư luận."

Về chuyện này, chúng tôi biết được vài điều.

Paris Hilton và Ronaldo gặp nhau ở Los Angeles năm 2009, một thời gian ngắn sau khi anh ký hợp đồng với Real Madrid. Thỉnh thoảng cả hai cùng xuất hiện trước giới truyền thông. Nhiều bức ảnh đã chứng minh điều đó, bởi lẽ Paris Hilton luôn có ít nhất một tay săn ảnh bám theo. Người ta bắt đầu đồn đoán về một mối quan hệ lãng mạn, nhưng ngay khi những bức ảnh được đăng tải, Cristiano liền gọi Florentino Pérez, "Ngài Chủ tịch, tôi không phải là người thích nhảy nhót." Paris Hilton tuyên bố rằng mọi chuyện kết thúc một cách tồi tệ và cô ấy đã chia tay Ronaldo vì anh ấy là một người "không dũng cảm", mặc dù tôi không coi cô ấy là nguồn tin khách quan nhất.

Chúng tôi biết rằng Ronaldo luôn muốn mọi thứ là xuất sắc nhất và bạn gái anh cũng vậy. Một ví dụ khác, Irina Shayk là một trong

những siêu mẫu đắt giá nhất từ khi mới 16 tuổi. Họ gặp nhau khi tham gia chụp ảnh tại Armani vào tháng 5/2010 và sau đó cùng nhau nghỉ lễ trên du thuyền của Ronaldo tại Corsica. Ở bên cô ấy, Ronaldo dường như quên đi nỗi lo bị lợi dụng.

Sau quãng thời gian dài quen nhau, anh muốn mẹ chấp nhận bạn gái của mình. Bà dường như là trở ngại với mọi cô gái muốn đến với Ronaldo. Như lời chị gái Katia, bà Dolores rất cầu toàn. Bà luôn nhắc nhở cậu con trai rằng khi anh 30 tuổi thì mới đủ trưởng thành để tự mình quyết định.

Ronaldo đánh giá cao vẻ đẹp của phụ nữ. Dẫn lời nhà báo Sergio Fernández của tờ *Marca*, "Anh ấy là gã có máu mặt. Một ngày, chúng tôi cùng nhau uống cà phê, có cả Ricardo Carvalho. Một phụ nữ xinh đẹp đi ngang qua, anh ta huých chúng tôi và nói, 'Xem cô ấy kìa', và v.v... Carvalho không buồn nhìn, Cristiano nhận xét, 'Anh chàng này giống y như Kaká.'" Cả hai (Carvalho và Kaká) đều nổi tiếng coi trọng tôn giáo của mình.

Nếu một người phụ nữ, hoặc bất cứ ai, khiến anh phải thất vọng, anh sẽ loại cô ta ra khỏi cuộc sống của mình. Tôi bị ấn tượng (và đây là giả thuyết của tôi, sau khi thảo luận về chủ đề này với một số nhà tâm lý học), rằng có lẽ anh ấy sẽ quan hệ với rất nhiều phụ nữ trong quá trình tìm kiếm một tình yêu thực sự.

Dù sao thì, anh cũng được coi là hình mẫu của sự không ngừng tự hoàn thiện bản thân, hơn là một biểu tượng sex, ít nhất là với phụ nữ. Vài tháng trước, tôi có một cuộc trò chuyện thú vị với vợ của huyền thoại bóng đá người Argentina, người đã cùng ganh đua với Ronaldo trong nhiều năm. "Rất nhiều phụ nữ chúng tôi cảm thấy có gì đó khác thường. Nhiều cô bạn của tôi cũng nói vậy, và chỉ ra cái cách mà anh ấy chải chuốt lông mày, hàm răng hoàn hảo hay lối ăn mặc của anh ấy."

Vẻ bề ngoài của Ronaldo được cho là quá "metrosexual[2]", hoặc, nói cách khác, không mấy nam tính. Ấn tượng đầu tiên đối với người khác là anh ấy chỉ yêu bản thân, hoặc ít nhất là yêu bản thân hơn bất kỳ ai khác, và điều đó làm giảm sức hấp dẫn của anh trong đôi mắt của nhiều phụ nữ.

[2] Từ chỉ những người đàn ông luôn quan trọng hóa và chăm chút ngoại hình của mình.

Khi thấy Ronaldo khóc, cảm giác được phần "nữ tính" trong con người anh, điều này thu hút bản năng làm mẹ của nhiều phụ nữ,

nhưng không thể đánh thức ham muốn của họ.

Có lẽ đây là nguồn gốc của quan điểm cho rằng Cristiano là người đồng tính, được lặp đi lặp lại thường xuyên ở cả Bồ Đào Nha và Tây Ban Nha. Sự ghen tị chắc hẳn cũng đóng vai trò quan trọng dẫn đến những lời đồn đoán này.

* * *

Ronaldo, người được cho là tự ái và kiêu ngạo, đã làm cha vào tháng 6/2010. Chẳng có gì là mâu thuẫn, nhưng thật khó để tưởng tượng cảnh Ronaldo sẽ chăm sóc một ai đó. Thế nhưng, tình cha con đã thực sự thay đổi anh ấy.

Ronaldo đã từng nghĩ về một ngày cậu con trai trở thành người bạn đồng hành theo dõi anh thi đấu trong giai đoạn đỉnh cao, và sau này cũng muốn trở thành một cầu thủ bóng đá như cha mình. Sau khi chia sẻ giấc mơ này với gia đình, Ronaldo đã đưa ra một thỏa thuận. Anh muốn người chăm sóc đứa bé là mẹ anh, bà Dolores. Vì thế, cậu con trai của anh cũng sẽ giống như một người anh em ruột của Ronaldo. Và bà Dolores sẽ chăm sóc cho cả hai.

Trong cuốn tự truyện của mình, bà Dolores giải thích một người phụ nữ Mỹ đã bí mật sinh đứa bé đầu tiên cho Ronaldo và chính bà là người đến Florida ngay trước khi Cristiano Jr chào đời vào ngày 17/06/2010. Cậu bé nặng 9 pound và 7 ounces. Khi ấy, Ronaldo đang ở Nam Phi cùng tuyển Bồ Đào Nha tham dự World Cup 2010. Vài ngày sau, sau khi đăng ký khai sinh tại Lãnh sự quán Bồ Đào Nha ở Hoa Kỳ, mẹ Cristiano cùng cậu cháu trai, đã bay trở lại Madrid.

Dinis, con trai của Katia và Zé, cũng được sinh ra trong khoảng thời gian này.

Gia đình Aveiro không muốn chia sẻ về mẹ của đứa bé. Mọi người chỉ biết Ronaldo qua đêm với một cô gái bí ẩn nào đó, người đã mang thai cậu con trai Cristiano Jr của anh ấy. Họ cùng nhau ký vào một bản hợp đồng trị giá khoảng 11 triệu euro để không công khai danh tính của người đó, theo đó, cô sẽ hoàn toàn trao lại quyền chăm sóc cho cầu thủ người Bồ. Khi lớn lên, cậu bé Cristiano Jr thỉnh thoảng lại nhắc về mẹ mình. Nhưng Ronaldo đã chuẩn bị sẵn câu trả lời và nhắc lại: “Mẹ con là ai không quan trọng. Điều quan trọng là cha rất yêu thương con.”

Chị gái Katia của Ronaldo có lần đã bảo với cậu bé rằng mẹ cậu đã mất. Nhưng Ronaldo không muốn Katia nói những điều như vậy.

Trong bất cứ trường hợp nào, cô ấy cũng không tồn tại trong thế giới của Ronaldo.

Ronaldo cũng giống như một người mẹ chu đáo, thường chơi đùa với con, tập luyện tại nhà cùng con, mặc dù Dolores mới là người ở bên cậu bé nhiều nhất, dù ở quê nhà hay ở Madrid.

Có lần, Cristiano Jr được hỏi về cha. Cậu bé đáp dứt khoát: "Là người xuất sắc nhất thế giới."

* * *

Vào mùa giải 2011-12, sau khi Zinedine Zidane được bổ nhiệm làm Giám đốc Thể thao thay cho người tiền nhiệm Jorge Valdano, các cầu thủ của Real Madrid (Xabi Alonso, Iker Casillas, Álvaro Arbeloa và Sergio Ramos) đã đề nghị một buổi nói chuyện với cựu cầu thủ người Pháp. Họ phàn nàn về Cristiano Ronaldo của mùa giải trước. Họ không hiểu sao anh ấy không chịu lùi về, không thi đấu đủ cố gắng. Với họ, việc có Ronaldo trong đội hình và việc thi đấu xoay quanh anh ấy khiến họ thi đấu không tốt: vì anh ấy, Mourinho yêu cầu các cầu thủ khác lùi xuống rất thấp. Nhiệm vụ của mọi người là tạo khoảng trống cho Ronaldo; giúp anh tiết kiệm sức lực, mọi đường chuyền phải hướng đến anh ấy để ghi bàn.

Một trong những bộ óc vĩ đại của bóng đá từng nói với tôi rằng, một đội bóng chất lượng như Real Madrid sẽ không thể bị đánh bại nếu cả 11 cầu thủ đều biết phòng ngự. Tất nhiên, nếu với 10 người phòng ngự, họ vẫn có thể giành được danh hiệu, nhưng sẽ không nhất quán. Nhưng, nếu chỉ có 9 người, họ sẽ không thể làm nên bất cứ điều gì.

Các tuyển thủ Tây Ban Nha trong đội hình của Real, nòng cốt của Đội tuyển nâng cao chiếc cúp vô địch World Cup một năm trước đó, đã đề nghị Ronaldo tham gia nhiều hơn vào khâu phòng ngự. Họ muốn Ronaldo được đối xử như phần còn lại của cả đội. Ban lãnh đạo của Mourinho hiểu rằng đó là sự ganh tị. Một người đã nói với họ, "Này các cậu, hãy cố mà theo kịp Ronaldo, các cậu không thấy là cậu ấy mang về chiến thắng cho cả đội ư?"

Các cầu thủ của câu lạc bộ không cảm thấy cần phải cống hiến hết mình cho Cristiano như thế.

* * *

Trong trận đấu làm khách tới Dinamo Zagreb trong khuôn khổ

Champions League, mọi thứ dường như đều ngăn cản anh tận hưởng thứ bóng đá của mình. Những tiếng hô "Messi, Messi" (theo cách mà anti-fan của anh thể hiện kể từ trận play-off gặp Bosnia-Herzegovina trước đó, khi mà Ronaldo đã đáp lại bằng màn ăn mừng đặt ngón tay lên môi) vang lên vô tận và đầy khiêu khích từ đám đông. Họ huýt sáo và ném những lời khó nghe vào anh - những điều đã trở nên thường xuyên trong các trận đấu làm khách của Real. Trên sân, anh cũng hứng chịu không ít pha vào bóng quyết liệt khiến phần mắt cá của anh chảy máu.

Kết thúc trận đấu, Real Madrid giành thắng lợi tối thiểu 1-0 bằng bàn thắng của Di María.

Jorge Mendes đã nói với câu lạc bộ và Oscar Ribot, người phụ trách truyền thông cho đội một vào thời điểm đó, rằng không cho phép Ronaldo tiếp xúc với giới truyền thông khi anh ấy có tâm trạng như vậy.

Nhưng Ronaldo muốn nói một vài lời.

Mendes đã gọi điện cho Tổng Giám đốc José Ángel Sánchez để nhờ ông khuyên Ronaldo không nên phát biểu gì.

Nhưng không ai làm được điều đó.

Ronaldo tiến đến khu vực báo chí và bùng nổ.

"Trọng tài ư? Ông ấy thật kinh khủng. Đó là sự sỉ nhục."

Anh ấy cảm giác mình không được vị "vua áo đen" bảo vệ trong các quyết định trên sân.

Và anh cũng đang là đích nhắm đến của các cổ động viên bên phía đối phương. Anh nghĩ mình biết lý do và điều đó sẽ ám ảnh anh đến hết cuộc đời.

"Bởi vì tôi giàu có, ngoại hình ưa nhìn và là một cầu thủ vĩ đại, mọi người ghen tị với tôi. Không có lý do nào khác nữa cả."

Cậu đã đúng, Cristiano. Đó là bản chất của con người. Nhưng cậu không thể nói công khai như thế; hoặc có thể, nhưng bằng cách khác.

Từ chỗ là nạn nhân, anh đã trở thành thủ phạm.

Phần sau của bài nói mới thực sự gây chú ý: "Trước trận đấu, vị

trọng tài nói họ sẽ bảo vệ cầu thủ kỹ thuật nhất, nhưng khi tôi thi đấu, họ không bảo vệ tôi chút nào cả. Bạn không thể chạm vào các cầu thủ khác, trong khi tôi thì bị đánh. Tôi không thể hiểu nổi điều đó."

José Mourinho đổ lỗi cho bộ phận truyền thông vì đã không ngăn cản anh ấy lại, để cho anh nói chuyện với báo chí.

Kết quả là Ronaldo đã phần nào xoa dịu được nỗi tức giận khi ấy. Tuy nhiên, ngay sau đó, anh đã nhận ra sai lầm của mình. Mendes thông báo cho câu lạc bộ rằng, mặc dù anh đã hối hận, nhưng có một số vấn đề cần phải giải quyết. Cả Ronaldo và vị trợ lý cho rằng câu lạc bộ làm chưa đủ trong việc quan tâm đến cầu thủ cả ở trên sân lẫn trong truyền thông. Phát biểu của anh bị phản ứng khá gay gắt và chúng được nhắc đến nhiều hơn cả hiệu suất ghi bàn.

Về phía câu lạc bộ, họ lại nghĩ khác. Trong cuốn tự truyện về sau của mình, José Ángel Sánchez đã nói với Mario Torrejón: "Nó liên quan đến sự thay đổi quốc gia, với văn hóa hâm mộ khác nhau, v.v... Một môi trường đầy cảm xúc với Cristiano và cậu ta cần thời gian để thích nghi."

Ở Anh, Ronaldo không phải chứng tỏ khả năng của mình và cố gắng thuyết phục mọi người. Trong khi đó, tại Tây Ban Nha, những nghi ngờ về đẳng cấp, phong độ của anh luôn được đặt ra. Và anh có vẻ mệt mỏi về điều đó.

Anh chàng bạn thân Hugo Pina của Ronaldo chia sẻ: "Thật khó chấp nhận việc anh ấy vẫn có thể bị chỉ trích sau khi giành chiến thắng và ghi bấy nhiêu bàn thắng. Anh ấy nhận thức được rằng những phản ứng đó không hướng về cách anh thi đấu, mà là về những thứ khác. Anh ấy phải chịu đựng quá nhiều vì những điều như vậy."

* * *

Cơn thịnh nộ diễn ra vào thời điểm đầu mùa giải, tháng 9 năm 2011. Bất chấp những xáo trộn nhỏ trong đội hình (Fábio Coentrão, Nuri Sahin, José Callejón, Hamit Altintop và Raphaël Varane mới đến), hoặc có lẽ vì điều đó, Real Madrid tiếp tục duy trì phong độ tương tự của mùa giải năm trước.

Trước đó một tháng, Real Madrid thử nghiệm lối chơi khá mới mẻ khi tiếp đón Barcelona trong trận tranh Siêu cúp Tây Ban Nha (đây là trận mà Mourinho đã có hành động không đẹp với Tito Vilanova): Cả đội thi đấu ở cường độ cao và dâng cao hàng phòng

ngự. Trận đấu đó, Ronaldo đã ghi bàn thắng đầu tiên tại Camp Nou và là bàn thắng thứ 100 trong hơn hai mùa giải thi đấu tại Real Madrid. Mặc dù phải nhận thất bại trong trận siêu cúp năm đó, toàn đội vẫn cảm thấy được tín hiệu lạc quan khi bước vào mùa giải mới.

Real Madrid tự tin bước vào trận *El Clásico* đầu tiên của mùa giải đó vào tháng 12 với việc xếp trên Barcelona về cả số điểm và số bàn thắng ghi được.

Ngay sau tiếng còi khai cuộc, Real Madrid vươn lên dẫn trước ở giây thứ 22, như điềm báo mùa giải năm đó là mùa giải của Mourinho. Thế nhưng Barcelona đã nhanh chóng đưa trận đấu trở lại vạch xuất phát và kết thúc trận đấu với thắng lợi 3-1 nghiêng về đội khách. Tờ *AS* lên bài phân tích đóng góp của ngôi sao:

"Nếu chúng ta dồn sự chú ý cho cuộc chiến giữa Messi và Cristiano, những so sánh sẽ không bao giờ dừng lại. Cầu thủ người Bồ Đào Nha không thể hiện được nhiều điều: Anh ấy một lần nữa bị ám ảnh với khát khao thi đấu nổi bật, và luôn bị chi phối bởi mong muốn định đoạt trận *El Clásico* trong từng bước di chuyển. Anh bỏ lỡ hai cơ hội bằng vàng ở thời điểm quan trọng (một trong số chúng là cơ hội đưa Real Madrid dẫn trước 2-0). Không có gì mới trong trận đấu giữa Real Madrid - Barça. Trái lại, Messi một lần nữa tạo ra điều khác biệt."

Những tín đồ trung thành của Bernabéu chỉ trích ngôi sao Ronaldo và coi anh là người phải chịu trách nhiệm cho thất bại mới nhất trước đại kình địch. Các cổ động viên thể hiện điều đó bằng những tiếng la ó khi anh có bóng trong các trận đấu tiếp theo của Real trên sân nhà: Cuộc tiếp đón Málaga trong khuôn khổ Cúp Nhà vua Tây Ban Nha (Real Madrid giành thắng lợi 3-2 nhưng Ronaldo không ghi bàn) và trận đấu thắng 5-1 trước Granada tại La Liga (Ronaldo ghi bàn thắng thứ 5).

Thay vì thừa nhận Real Madrid phải đối đầu với đội bóng hùng mạnh nhất trong lịch sử thì các cổ động viên Real lại đang đổ lỗi cho ngôi sao người Bồ với cái mác 94 triệu euro.

* * *

Vào tháng 11, Ronaldo vinh dự lần thứ hai trong sự nghiệp nhận danh hiệu Chiếc giày Vàng châu Âu, tưởng thưởng cho cầu thủ ghi bàn nhiều nhất tại châu Âu. Anh phát biểu: "Nếu Chúa không thể khiến mọi người yêu anh ấy, sao tôi có thể?"

Và rằng: "Thật tuyệt khi được thi đấu cùng thời với Messi. Tôi thích sự cạnh tranh, đó là cách giúp chúng ta nhận ra ai là người xuất sắc nhất."

Tháng 1/2012, Cristiano đến dự Gala trao giải Ballon d'Or, chứng kiến ngôi sao Nam Mỹ giành danh hiệu này lần thứ ba liên tiếp.

* * *

Sau khi nhận thấy sự mệt mỏi nhất định giữa Barcelona và Guardiola, Mourinho bắt đầu "xát muối vào vết thương" của kình địch. Ông làm điều này qua các nhận định, bình luận của mình và các ghi âm gửi đi từ câu lạc bộ, đồng thời cũng căn dặn các học trò làm vậy trong các buổi họp báo.

Những gì họ làm trên sân tập và trước micro đã được đáp trả.

Bất chấp những nghi ngờ từ các fan, mùa giải 2011-12 vẫn chứng kiến những đóng góp đáng kể từ Cristiano Ronaldo trong các trận đấu lớn. Ngoài 2 cú hat-trick vào lưới của Atlético (cú hat-trick thứ hai vào tháng 4, thời điểm ngay trước khi chính thức đăng quang tại La Liga), anh còn ghi bàn quan trọng trong các trận đấu với Sevilla, Athletic Bilbao, Betis, Valencia và Málaga. Real Madrid thua 2 và hòa 3 trong tổng số 7 trận mà Ronaldo không thể ghi bàn.

Ở vòng đấu thứ 35, Real Madrid hành quân đến Camp Nou.

Khi trận đấu ở thế đôi co với tỉ số 1-1, Ronaldo đã ghi bàn thắng ấn định tỉ số 2-1 cho Real ở phút 72 và ăn mừng theo cách ra dấu rằng các cổ động viên hãy yên lặng.

Ronaldo cuối cùng cũng có được 3 điểm ngay trên thánh địa Camp Nou, điều mà Real Madrid chưa thể làm được trong suốt bốn năm qua.

Và quan trọng hơn, họ tiến sát ngôi vương La Liga hơn bao giờ hết.

* * *

Mùa giải 2011-12, Real Madrid đối đầu với Bayern Munich tại bán kết Champions League. Ronaldo ghi 2 bàn trong trận đấu lượt về trên sân Bernabéu, trong đó có 1 bàn trên chấm penalty, nhưng Arjen Robben ghi bàn thắng duy nhất cho Bayern để cân bằng tỉ số sau hai lượt trận và đưa hai đội vào loạt đấu súng cân não. Trong

loạt sút của Real, Ronaldo là người thực hiện đầu tiên. Anh tiến đến khung thành đối phương và thực hiện cú sút như thường lệ. Tuy nhiên, Manuel Neuer đã đoán đúng hướng và cứu thua cho Munich.

Mặc dù kết quả thất vọng khi bị Bayern loại ở bán kết Champions League, mùa giải năm đó vẫn là một mùa giải kỷ lục của Real Madrid. Họ cán đích với 100 điểm ở La Liga, hơn Barcelona 9 điểm và với riêng ngôi sao người Bồ, anh đạt phong độ đỉnh cao ở tuổi 27 với 46 bàn thắng trong giải quốc nội.

Một khoảnh khắc dù không đi vào lịch sử, nhưng đặc biệt ý nghĩa với cá nhân Ronaldo. Như Xabi Alonso chia sẻ, "Khi đối mặt với rất nhiều chỉ trích, cậu ấy chắc hẳn sẽ nghĩ: 'Cách tốt nhất để có được sự tôn trọng là trên sân thi đấu, bằng những bàn thắng và màn trình diễn xuất sắc; tôi sẽ vượt qua tất cả.'"

Ronaldo cuối cùng cũng giành được những màn tán dương cuồng nhiệt của các cổ động viên trên sân Bernabéu vào ngày 21/01/2012, sau hơn hai năm rưỡi kể từ ngày ra mắt trên sân đấu chật ních khán giả. Mọi thứ diễn ra trong trận đấu với Zaragoza. Trong thế bị dẫn trước, Kaká ghi bàn thắng gỡ hòa và rồi Ronaldo đưa Real Madrid vượt lên ở phút 49.

Các fan đứng dậy vỗ tay tán dương cho bàn thắng, nhưng quan trọng hơn cả, là cho những nỗ lực anh thể hiện trên sân: anh xin bóng, tranh cướp để giành lại quyền kiểm soát bóng, tắc bóng, tranh chấp và cả những pha gây áp lực với đối phương.

Liệu như vậy đã đủ? Ronaldo đã cảm thấy là đủ hay chưa?

* * *

Trong suốt kỳ Euro 2012 trên đất Ba Lan và Ukraina, Ronaldo phải chịu những áp lực lớn từ khắp các phía khán đài nhằm khiến anh mất bình tĩnh. Các cổ động viên của Đan Mạch liên tục hô vang "Messi, Messi" mỗi khi anh ấy chạm bóng hoặc bỏ lỡ một cơ hội ngon ăn. Khi được phỏng vấn cuối trận đấu, anh đáp: "Anh có biết Messi ở đâu thời điểm này năm ngoái không? Anh ấy bị loại khỏi Copa América trên chính quê nhà. Tôi nghĩ điều đó còn tệ hơn, phải không?"

Tất cả những điều đó là thật, nhưng liệu Ronaldo có thực sự cần phải phát biểu như vậy?

Bồ Đào Nha dưới sự dẫn dắt của Paulo Bento đã tiến rất gần đến

trận chung kết khi chỉ chấp nhận dừng bước trước Tây Ban Nha (đội bóng vô địch năm đó) trên chấm penalty ở bán kết. Trận đấu diễn ra với thế trận cân bằng cho cả hai đội. Ronaldo không có cơ hội ghi dấu ấn. Anh được xếp ở loạt sút luân lưu thứ 5, nhưng anh không cần thực hiện bởi vì đoàn quân của Vicente del Bosque đã giành chiến thắng ngay sau cú sút của Fabregas.

Truyền thông Bồ Đào Nha cũng dần dần mất kiên nhẫn với Ronaldo vì anh không thể hiện phong độ tốt nhất trong màu áo Đội tuyển quốc gia. Nhà báo thể thao nổi tiếng Bruno Prata đã gợi ý anh nên đi gặp một nhà tâm lý học: "Khi anh ít gắn mình vào áp lực phải chiến thắng, ghi bàn, mọi thứ sẽ dễ dàng hơn nhiều." Việc được xếp đá ở quả đá thứ 5 được hiểu là hành động có phần phù phiếm, như thể anh muốn là một người hùng đưa Bồ Đào Nha vào trận chung kết Euro.

* * *

Mặc dù giành được danh hiệu La Liga, lần đầu được tung hô tại Bernabéu, Ronaldo vẫn gặp rắc rối. Có điều gì đó đang ngăn cản anh yêu những thứ anh đang làm.

Thời gian khởi động cho mùa giải sau đó, trên đất Mỹ, Ronaldo giữ khoảng cách với cả đội, kể cả nhóm bạn thân trong phòng thay đồ. Anh nổi cáu mỗi khi phải ký tặng cổ động viên, và không muốn nói về những gì đang xảy ra.

Ronaldo cũng không còn là chính mình trong vài tháng đầu của mùa giải 2012-13. Real Madrid đánh rơi 5 điểm (so với Barcelona) chỉ sau trận đấu thứ hai của mùa giải. Những vấn đề cá nhân giữa huấn luyện viên với các cầu thủ, và giữa các cầu thủ với nhau, trong những buổi tập dưới thời Mourinho đạt đến đỉnh điểm.

Ronaldo nhận thất bại trong một cuộc đua khác. Tháng 8 năm đó, anh chứng kiến Andrés Iniesta được vinh danh Cầu thủ xuất sắc nhất châu Âu của UEFA, và chỉ vài tháng sau, Messi nâng cao Quả bóng Vàng thứ tư trong sự nghiệp.

Trong cuốn tự truyện về Ronaldo, Diego Torres viết: "Mourinho và người đại diện của ông nhắc đi nhắc lại với Cristiano rằng cầu thủ người Argentina không thể sánh bằng anh. Họ gọi Leo là 'người lùn' và châm chọc những điểm yếu đó. Các huấn luyện viên đảm bảo rằng sức ảnh hưởng của Messi đang sụt giảm ở Barcelona."

Mặc dù vậy, những thứ đó không đủ khiến anh nguôi ngoai. Vậy điều gì đang làm cho Cristiano bận tâm?

* * *

Một đội hình cân bằng là yếu tố không thể phủ nhận khiến các cầu thủ cảm thấy vui vẻ. Ngay cả đối với các cầu thủ không quan trọng, nếu mọi người hiểu rằng các quyết định là công bằng, sự dẫn dắt rõ rằng, tất cả cùng nhau chia sẻ những khó khăn và thành công, điều đó sẽ tạo ra một bầu không khí lý tưởng để mọi người cùng đóng góp và tận hưởng công việc của họ hằng ngày.

Tuy nhiên, ngay từ đầu, Real Madrid của José Mourinho đã có vấn đề nghiêm trọng liên quan đến sự chỉ đạo và cân bằng. Và điều đó đã ảnh hưởng đến Cristiano Ronaldo, người luôn cố gắng để khẳng định vị thế của mình trong đội bóng.

Xabi Alonso cho rằng Ronaldo đang dẫn dắt cả đội bằng cách lên tiếng khi cần thiết. Alonso nói: "Cậu ấy biết mình quan trọng cho dù không phải là đội trưởng. Cậu ấy không phải kiểu người lảng tránh; khi có vấn đề sẽ luôn đối diện với nó. Và sự cống hiến đó là ví dụ cho mọi người, đặc biệt là các cầu thủ trẻ."

Tất cả những điều đó rất đúng, nhưng khi nhìn lại, sự khủng hoảng trong phòng thay đồ của Real Madrid đã bắt đầu kể từ thời điểm Raúl ra đi.

Real Madrid đang thiếu một người thủ lĩnh thực sự kể từ khi số 7 huyền thoại Raúl ký hợp đồng với Schalke 04 vào năm 2010. Họ có những nhóm nhỏ, bè phái riêng, nhưng lại đang thiếu vắng tiếng nói của người chỉ huy. Iker Casillas được cho là sẽ gánh vác trọng trách này nhưng anh là người trầm tính và không phải là một thủ lĩnh thực sự, vì thế anh chưa bao giờ thấy thoải mái khi lãnh trọng trách đội trưởng.

Khi gia nhập câu lạc bộ, Mourinho đã cố gắng để biến Casillas trở thành một cầu thủ kiểu mẫu. Tuy nhiên, những mâu thuẫn sau đó đã đẩy anh vào thế khó. Huấn luyện viên người Bồ từng phải thét lên trước mặt mọi người: "Cậu (Casillas) sẽ không bao giờ được thi đấu dưới quyền của tôi nữa!" Trong khi đó, chàng thủ môn người Tây Ban Nha nhìn thấy những kẻ thù ngay trong phòng thay đồ: Sergio Ramos (thời gian đầu), và "gã Bồ Đào Nha" Ronaldo...

Khi Casillas dần từ bỏ vai trò thủ lĩnh, Ramos đứng lên và đưa ra các suy nghĩ của mình. Trong phòng thay đồ, họ đùa nhau rằng anh nhanh chóng trở thành vị thủ lĩnh mới, đặc biệt sau chức vô địch World Cup, rồi đến một ngày Ramos sẽ tháo chiếc băng đội

trưởng ra khỏi tay Casillas. Các cầu thủ dày dạn kinh nghiệm đều thấy khó có thể công nhận vai trò thủ lĩnh của Ronaldo.

Xabi Alonso từng nói Ronaldo là thủ lĩnh trên sân dựa trên chuyên môn anh thể hiện ở sân, hơn là trong phòng thay đồ. Anh ấy là cầu thủ có thể tạo ra sự khác biệt và gồng gánh cả đội đến chiến thắng và cũng có quan điểm riêng, thỉnh thoảng chia sẻ với mọi người nhưng thường thì sẽ giấu kín.

Trước sự thiếu vắng vai trò của người lãnh đạo, Mourinho dần dần nắm lấy quyền lực và trách nhiệm trong cả phòng thay đồ và trong phòng làm việc. Ông cảm thấy cần phải vạch ra hướng đi cho cả đội và sẽ yêu cầu mọi người làm bất cứ điều gì ông cho là cần thiết.

Nhiều tháng trôi qua, vì những lý do về chiến thuật và đụng độ cá tính, mối quan hệ giữa Ronaldo và Mourinho ngày càng có dấu hiệu rạn nứt.

Jorge Mendes nói rằng cần phải chăm sóc Ronaldo trong khi Mourinho có thể tự mình chăm sóc bản thân. Mourinho từng nhắc đi nhắc lại nhiều lần rằng Mendes đã sai, ông ấy cần phải để Ronaldo tự đứng trên đôi chân của mình và trưởng thành hơn nữa.

Những bất đồng quan điểm, dù lớn dù nhỏ, luôn hiện hữu trong phòng thay đồ của họ.

* * *

“Tôi rất buồn và họ đều biết vấn đề bên trong câu lạc bộ.”

Ronaldo không thể giấu kín thêm một chút nào nữa. Sau khi ghi bàn thắng thứ 2 trong trận thắng Granada, anh không ăn mừng mặc dù nó đánh dấu cột mốc 150 bàn cho câu lạc bộ. Anh chia sẻ trong khu báo chí tại Bernabéu.

Khi ấy là tháng 9/2012, thời điểm bắt đầu mùa giải thứ tư của Ronaldo tại Madrid.

* * *

“Đó là vì lý do chuyên môn,” anh bổ sung.

“Mọi người ở đây biết tại sao tôi lại không ăn mừng bàn thắng. Tôi không ăn mừng khi tôi thấy không vui.” Anh chia sẻ cùng giới

truyền thông với khuôn mặt nghiêm nghị.

Lý do không phải vì Iniesta giành danh hiệu Cầu thủ xuất sắc nhất châu Âu của UEFA hay chấn thương mà anh gặp phải sau 60 phút thi đấu trên sân.

Cũng không phải do người bạn thân Marcelo của anh chia sẻ rằng Casillas xứng đáng với danh hiệu Quả bóng Vàng và Messi là cầu thủ xuất sắc nhất thế giới.

Hay do thiếu sự ủng hộ từ câu lạc bộ và các đồng đội như anh vẫn nghĩ.

Hay những rạn nứt giữa anh và các thành viên của tuyển Tây Ban Nha trong đội hình.

Hay mối quan hệ giữa anh và Mourinho.

Hay khoảnh khắc mà cả sân Bernabéu đùa giỡn khi anh hụt bóng sau tình huống tập trung quá mức vào một động tác, trong trận gặp Granada.

Hay bản hợp đồng mới đang được đàm phán vài tháng nay, mà câu lạc bộ không hề tỏ vẻ vội vàng để hoàn tất.

Cũng không phải từ mối quan tâm của Manchester United, PSG và câu lạc bộ Anzhi của Nga.

Không phải xuất phát từ một trong số các lý do nêu trên, bởi lẽ đó là do sự hợp thành của tất cả những lý do trên.

* * *

Quanh thời gian đó, Ronaldo từ chối đổi áo với một cầu thủ của Israel khi kết thúc trận đấu ở Tel Aviv. Chúng tôi biết lý do, hoặc là bởi vì đội tuyển của anh bị cầm hòa, hoặc để bày tỏ sự cảm thông với câu chuyện về người Palestine (một vài website chia sẻ và cho rằng anh không nên đổi áo với những kẻ sát nhân). Có tin đồn anh đã quyên góp 1,5 triệu euro nhận được từ việc giành Chiếc giày Vàng châu Âu năm 2011 cho một tổ chức chuyên giúp đỡ trẻ em ở Palestine.

Ngay sau đó, người mẫu Andressa Urach lên tiếng khen CR7 là người tình tuyệt vời nhưng lại không đối xử tốt với cô sau những cuộc hẹn hò.

Ronaldo thường tri ân những người đã giúp anh ấy thành công trong bóng đá, thậm chí sẵn sàng dành tặng họ những danh hiệu cá nhân của anh. Có lẽ chúng ta đã từng nghe câu chuyện đó, nhưng tôi sẽ để chính Ronaldo kể lại:

"Tôi phải cảm ơn người bạn cũ của tôi, Albert Fantrau, cho sự thành công hiện tại. Chúng tôi đã cùng thi đấu trong đội trẻ. Khi các tuyển trạch viên từ Sporting đến xem một trận đấu của chúng tôi, họ bảo rằng ai ghi nhiều bàn nhất sẽ giành suất học bổng đến học viện Sporting.

Chúng tôi thắng trận đấu đó với tỉ số 3-0. Tôi ghi bàn thắng đầu tiên, sau đó Albert ghi bàn thứ hai với một pha đánh đầu tuyệt vời. Nhưng chính bàn thắng thứ ba khiến mọi người bất ngờ.

Albert có tình huống 1 đối 1 với thủ môn đội bạn, tôi chạy cùng với anh ấy, và rồi anh ấy chuyền bóng cho tôi để tôi ghi bàn. Cuối cùng, tôi được nhận vào học viện. Sau trận đấu, tôi đến gặp anh ấy và hỏi tại sao lại làm vậy. Albert đáp lại, 'Bởi vì cậu xuất sắc hơn tôi.'"

Nhiều năm sau, một nhà báo đến tận nhà của Fantrau, hỏi về tính chính xác của câu chuyện đó. Anh đã xác nhận nó hoàn toàn đúng, và tiết lộ rằng sự nghiệp bóng đá của anh kết thúc ngay sau trận đấu đó. Anh thất nghiệp. Nhà báo hỏi anh: "Vậy sao anh có thể sống trong ngôi nhà lớn đến thế, và cả những chiếc xe hơi nữa? Anh trông có vẻ rất giàu có. Hơn nữa, được biết anh vẫn có thể trợ cấp cho gia đình. Những thứ đó đến từ đâu vậy?" Albert tự hào đáp, "Tất cả là từ Cristiano."

Bên cạnh đó, trong đêm ăn mừng chức vô địch *La Décima* (Chức vô địch Champions League lần thứ 10 của Real Madrid) trên sân Estádio da Luz, nhiều người chứng kiến Ronaldo vừa ôm thắm thiết người anh trai Hugo vừa thì thầm rằng nếu Hugo bỏ rượu, anh sẽ tặng lại danh hiệu này.

Ngôi sao người Bồ có thể đã có một World Cup 2014 hiệu quả hơn nhiều ở Brazil nếu bác sĩ phù thủy người Ghana không yểm bùa anh ấy (đặt một lọ thuốc đặc biệt trước một bức ảnh của tiền đạo người Bồ) để ngăn anh thi đấu với đội tuyển Ghana. Trong bài phỏng vấn với báo chí quốc tế, thầy phù thủy cho rằng vấn đề về cái đầu gối của Ronaldo chỉ là vấn đề "tinh thần".

Chúng ta có thể vẫn còn nhớ khi Cristiano xuất hiện với một diện mạo mới, những đường ngoằn ngoèo được cạo trên đầu tượng

trưng cho vết sẹo của Erik Ortiz Cruz - một cậu bé người Tây Ban Nha mắc chứng loạn sản vỏ não - sau một ca phẫu thuật để loại bỏ khối u não.

Vào tháng 5/2015, tạp chí *So Foot* của Pháp đưa tin ngôi sao của Real đã ủng hộ 5 triệu bảng Anh cho quỹ Save the Children để giúp đỡ những nỗ lực khắc phục thiên tai sau trận động đất tại Nepal.

Tất cả những điều trên đã được công khai.

Nhưng tất cả đều là giả dối.

* * *

Trở thành một nhà biên kịch trong câu chuyện cuộc đời của những người như Ronaldo trong thế giới này thật dễ dàng. Nó bắt nguồn từ sự thiếu chặt chẽ trong công tác báo chí và mong muốn được biết mọi thứ về những người nổi tiếng, thậm chí từng chi tiết nhỏ nhất, bất chấp việc đúng sai.

Mỗi khi được hỏi về Ronaldo, Jorge Mendes sẽ khăng khăng rằng chúng tôi không biết con người thật của anh ấy, rời xa sân cỏ, anh ấy là con người rất đáng yêu. Anh tươi cười và trung thành với người thân yêu nhất. Và cứ như thế.

Nhưng Mendes cũng không cho phép chúng tôi biết về anh ấy. Tất cả các cuộc phỏng vấn với Ronaldo được định hình theo một hướng cụ thể; nếu ai đó muốn viết một cách cởi mở về môi trường quanh anh và cố gắng tìm hiểu điều khiến anh ấy trở thành như ngày hôm nay, mọi thứ sẽ dừng lại ngay lập tức.

Anh dành cả cuộc đời trong một khuôn phép, quy định. Anh là đội trưởng Bồ Đào Nha đầu tiên không cung cấp số điện thoại riêng của mình cho phóng viên.

Thay vì để những người khác thêu dệt nên những câu chuyện của Ronaldo, Mendes quyết định để siêu sao người Bồ hành động, bởi lẽ hình ảnh sai lệch của anh ấy có thể ảnh hưởng đến tình cảm công chúng dành cho anh, cũng như những lá phiếu bầu trong các cuộc bình chọn danh hiệu cá nhân và cả giá trị trong các thương vụ thương mại khác.

Quá trình này đã diễn ra trong một thời gian dài, nhưng những bình luận của Cristiano ở Zagreb đã khiến chúng gián đoạn.

Những cuộc công kích lại tiếp tục.

* * *

Trích dẫn từ một cuộc phỏng vấn với Pedro Pinto cho *CNN* vào tháng 11 năm 2012:

"Tin tức về Ballon d'Or tràn ngập khắp mọi ngóc ngách. Thật lòng mà nói: cậu muốn bao nhiêu danh hiệu đó nữa?"

"Rất nhiều... Nghĩa là rất nhiều với tôi."

"Có bao giờ cậu nghĩ đôi khi cậu là nạn nhân của hình ảnh của chính mình không?"

"Tôi không muốn, nhưng thỉnh thoảng tôi vẫn khóc.

Tôi không thể có một câu trả lời chắc như đinh đóng cột cho câu hỏi đó, bởi vì đôi khi thực sự tôi cũng không biết... Tôi thừa nhận đôi khi mình đã để lại những hình ảnh khá tệ trên sân, bởi lẽ tôi luôn nghiêm túc mỗi khi thi đấu. Nhưng nếu anh thực sự hiểu tôi, nếu anh là bạn của tôi, nếu anh có cơ hội sống cùng tôi hoặc nếu có thể dành một ngày với tôi thì anh sẽ hiểu nó chỉ đơn giản là một phản ứng tự nhiên, bởi vì tôi ghét thất bại!"

"Vì thế khi họ nói cậu kiêu ngạo, cậu cảm thấy sao?"

"Nếu có cơ hội, một ngày nào đó, tôi muốn ngồi lại với những người gọi tôi như vậy, đơn giản là để nói chuyện, và họ sẽ nhận ra tôi không phải là con người kiêu ngạo. Tôi nghĩ họ nên ngồi lại và nói chuyện với tôi để biết thực sự Cristiano là ai ..."

"Vậy Cristiano Ronaldo thực sự là ai?"

"Tôi sẽ miêu tả bản thân mình như một người bạn tốt của bất cứ ai là bạn tôi; tôi ghét thất bại; tôi chân thật và thẳng thắn..."

"Cậu có nghĩ mình đang phải trả giá vì quá thành thật không?"

"Vâng, thỉnh thoảng... Chắc chắn là có. Nhưng tôi là ai thì cũng là một phần của giáo dục."

"Đây là bức ảnh của mẹ, con trai và bạn gái cậu, những người quan trọng với cuộc sống của cậu tại Santiago Bernabéu. Tôi muốn hỏi cậu về việc làm cha. Người cha Ronaldo như thế nào nhỉ?"

"Không tệ, tôi nghĩ vậy. Tôi vẫn đang phải học thêm nhiều thứ

nhưng điều tuyệt nhất trong cuộc đời là có một đứa trẻ của riêng mình. Nó giống như một giấc mơ vậy. Thức dậy mỗi sáng và nghe cậu nhóc gọi 'Cha ơi, cha ơi...' Tôi yêu điều đó."

"Cậu có muốn thỉnh thoảng khi ra đường, không ai nhận ra mình không?"

"Có chứ. Tôi sẽ trả tiền cho việc đó nếu có thể."

* * *

"Tôi đã sai khi cho rằng mọi người luôn ghen tị với mình... Tôi không hoàn hảo, tôi cũng mắc sai lầm và khi tôi nói không đúng, tôi sẽ xin lỗi."

Cristiano Ronaldo phát biểu trong một buổi họp báo

Cuối năm 2012, song song với quãng thời gian được cho là "buồn", nỗ lực cải thiện hình ảnh của Ronaldo được đẩy mạnh. Nhà báo Pedro Pinto, bạn đồng hương với CR7 và đang làm việc tại phòng Truyền thông của UEFA, đã từng nói chuyện với Jorge Mendes rằng ông ấy đang làm không đúng cách. Bài phỏng vấn của anh với Ronaldo cho thấy một Ronaldo cởi mở hơn, thậm chí anh ấy cũng đã mời chúng tôi về thăm nhà của mình.

Mạng xã hội đóng vai trò làm nền tảng cho Ronaldo tương tác với các fan hâm mộ và thể hiện con người anh nhiều hơn, vì thế mà anh là cầu thủ bóng đá có lượng người theo dõi nhiều nhất trên Facebook, Twitter và Instagram.

Nuno Luz, một nhà báo cũng là người bạn thân của anh, kể lại: "Anh ấy từng miễn cưỡng dừng lại và ký tặng các fan. Nhưng kể từ quãng thời gian đó, anh ấy đã không còn như vậy nữa. Khi không tham gia huấn luyện, anh luôn thân thiện với tất cả mọi người; anh hiểu rằng để trở thành số 1 thế giới và giành những danh hiệu Ballon d'Or, anh cần phải gần gũi với mọi người."

Điều quan trọng là sự chuyển biến này không hề hời hợt. Trong khi tiếp tục vận động truyền thông (đưa ra nhiều thông tin nội bộ, gây áp lực lên các nhà báo không hỗ trợ đủ cho Ronaldo), Mendes đã tìm cho Ronaldo một người tư vấn về hình ảnh và một nhà tâm lý.

Trước mắt, vai trò của vị chuyên gia này là luôn đi cùng ngôi sao người Bồ trong các buổi tập và dùng bữa tối với anh sau các trận

đấu. Ý tưởng rất rõ ràng: cố gắng kiểm soát tính bốc đồng và tìm hiểu những điều ẩn sau khao khát thể hiện sự vĩ đại của anh.

Ronaldo được nhắc nhở phải giữ bình tĩnh, kiềm chế cảm xúc và chấp nhận lời lẽ khó nghe mà anh nhận được. Anh đã từng nghe những lời khuyên răn này trong quãng thời gian còn thi đấu cho Manchester United, nhưng chúng vẫn cần được nhắc lại.

Lời khuyên của Zinedine Zidane cũng giúp anh rất nhiều. Huyền thoại người Pháp nhắc đi nhắc lại một thông điệp bằng nhiều cách diễn đạt khác nhau: "Cậu phải nghĩ đến tập thể." Nếu anh ấy bớt cá nhân và nghĩ về đồng đội nhiều hơn, cả đội sẽ thi đấu thăng hoa. Nghe có vẻ rất logic, nhưng không phải lúc nào cũng dễ dàng giải quyết. Cả hai đã có những cuộc nói chuyện dài sau buổi tập trên sân tập Valdebebas. Trong đó, Zidane muốn Cristiano đặt mình vào vị trí của các đồng đội. Nếu Ronaldo có thể hiểu được nỗi sợ và tham vọng của họ, anh có thể kìm nén bản năng của mình để thôi không nhắc nhở họ rằng họ không giỏi như anh. Huấn luyện viên người Pháp bảo anh phải chấp nhận rằng các đồng đội của anh đôi khi không thể thấy những thứ mà anh đã làm.

* * *

Cristiano Jr lên 2 tuổi khi mùa giải 2012-13 khởi tranh. Khi ấy, cha cậu nhóc đang cặp với cô bạn gái người mẫu Irina Shayk. Đột nhiên, cuộc sống của anh trở nên yên ắng và bình lặng.

Một đời tư ổn định sẽ không còn kìm hãm sức cạnh tranh của anh trên sân cỏ. Anh phải nâng cao số bàn thắng ghi được để vượt qua chướng ngại vật: Leo Messi.

Cuộc cạnh tranh thúc đẩy Ronaldo tiến về phía trước. Một huấn luyện viên nổi tiếng đã nhắc anh rằng: "Nếu không có cầu thủ nào cạnh tranh với mình, cậu sẽ cảm thấy thoải mái. Nhưng, bây giờ, mỗi ngày khi thức dậy, cậu sẽ có một mục tiêu. Messi là một thử thách với cậu."

Trong suốt cuộc nói chuyện với biên tập viên Óscar Campillo của tờ *Marca*, anh ấy kể về bài phỏng vấn Ronaldo với những câu chuyện chưa bao giờ được nhắc đến:

"Anh ấy hỏi tôi tại sao mọi người yêu thích Messi mà không phải anh ấy. Có lẽ là bởi vì Messi khôn khéo hơn. Cả hai đều kiêu ngạo khi trên sân, nhưng Leo luôn dành những lời tốt đẹp cho các đồng đội, cảm ơn họ đã làm nên những thành công của anh ấy, và

thường ăn mừng các bàn thắng của cả đội (cho dù anh ấy có ghi bàn hay không), và cho dù có thích hay không. Cristiano thì ngược lại: anh chỉ vào bản thân hoặc những múi cơ săn chắc, ăn mừng bàn thắng của đồng đội một cách miễn cưỡng nhưng lại cuồng nhiệt với bàn thắng của chính mình.

Tôi đã nghĩ anh ấy sẽ nổi cáu khi nghe những lời này. Thực tế thì anh ấy sững lại một lát, khoảng 8 đến 10 giây.

Và rồi anh ấy nói với tôi rằng cần phải suy nghĩ lại và hẹn tôi một cuộc gặp khác: 'Tôi phải suy nghĩ một chút. Có lẽ một ngày nào đó, chúng ta sẽ nói chuyện về vấn đề này nhé.' Mặc dù vậy, ngày đó vẫn chưa đến."

Theo quan điểm của Rio Ferdinand, Cristiano bị ám ảnh với Messi: "Bây giờ thì chưa, nhưng theo thời gian, khi giải nghệ rồi, cậu ấy sẽ phải thừa nhận điều đó."

Còn đến giờ, anh vẫn chưa thừa nhận điều đó.

Dù sao, điều ám ảnh lớn hơn là: trên thực tế, Ronaldo liên tục chủ động nhắc đến Messi, hay vì những câu hỏi cứ luôn chĩa vào sự ganh đua giữa họ? Chính công chúng và các phương tiện truyền thông đã đổ thêm dầu vào ngọn lửa trong cuộc tranh luận ngớ ngẩn về ai là người giỏi nhất.

"Tôi là cầu thủ xuất sắc nhất, nhì, và ba trên thế giới." (*O Estado de Sao Paulo*, 2008)

"Tôi hạnh phúc vì là cầu thủ đắt giá nhất thế giới." (Cuộc họp báo tại Real Madrid, tháng 7/2009)

"Tôi có xuất sắc hơn Messi hay không ư? Anh biết rằng tôi sẽ không trả lời mà." (Bài phỏng vấn của Đài truyền hình Antena 3, 2011)

"Hô vang 'Messi, Messi', chỉ kẻ ngốc mới làm điều đó. Bất cứ ai thích bóng đá đều thích xem Cristiano Ronaldo." (Cuộc họp báo, tháng 10/2011)

"Bây giờ, nó là một phần trong cuộc sống của tôi. Chỉ những người tầm thường mới so sánh chúng tôi, giống như việc so sánh giữa Ferrari và Mercedes ở giải F1. Nó đi liền với vai trò của tôi và tôi đã quen với điều đó." (*Marca*, 2014)

"Chúng tôi là đồng nghiệp. Chúng tôi là những người bạn trong

công việc, vì thế, chúng tôi không có mối quan hệ nào ngoài thế giới bóng đá.

... Tôi hy vọng một vài năm sau khi nhìn lại, chúng ta sẽ cùng cười về những thứ này." (*Marca*, 2014)

"Tôi nghĩ tôi xuất sắc nhất về chuyên môn. Tôi làm việc chăm chỉ để có được điều đó. Nhưng nếu cái kết đó không xảy ra, trong đầu tôi vẫn luôn nghĩ mình là xuất sắc nhất." (*AS*, 2014)

"Tất nhiên, sự cạnh tranh giúp tôi tiến bộ hơn. Nhưng không chỉ cạnh tranh với Messi, mà còn với những cầu thủ đẳng cấp khác ở Premier League và các giải đấu khác, như Luis Suárez, Andrés Iniesta, Neymar, Gareth Bale, Diego Costa và Radamel Falcao. Họ muốn nâng cao đẳng cấp và vì thế tôi cũng sẽ phải cải thiện mình.

Cả Messi và tôi đều muốn trở thành người xuất sắc nhất và chúng tôi đang giúp nhau hoàn thiện bản thân hơn." (TVI của Bồ Đào Nha, 2014)

* * *

Gần đây, báo chí Tây Ban Nha bắt đầu phản ánh câu chuyện xoay quanh cuộc đối đầu giữa hai đại kình địch Real Madrid và Barça khi chứng kiến những hình ảnh bạo lực chưa từng có. Cuối những năm 1950, giữa hai đội đã từng có 3 mùa giải cực kỳ căng thẳng khi những Helenio Herrera, Di Stéfano và László Kubala cùng góp mặt trong đội hình; thế nhưng, tất cả vẫn chưa là gì nếu so sánh với thời điểm hiện tại.

Cristiano đến Tây Ban Nha với hành trang là một danh hiệu Ballon d'Or. Tính đến hết năm 2014, anh đoạt thêm 2 danh hiệu nữa trong màu áo Real Madrid, trong khi Messi đã có 4 lần giành giải thưởng này. Cả hai đã thay nhau nắm giữ giải thưởng danh giá trong suốt 7 năm liền (tính đến năm 2014). Họ thi đấu cùng một giải đấu, còn Real Madrid và Barça cũng ganh đua nhau từng ngày. Nếu Cristiano ghi 3 bàn vào lưới của Celta ở trận đấu trước thì Messi cũng sẽ làm điều tương tự với Almería ở trận đấu diễn ra ngay sau đó. Chúng ta có thể dễ dàng lường trước chuyện Real Madrid đánh bại Celta hay Barça sẽ đè bẹp Almería, vì thế việc đếm số bàn thắng mà Messi và Ronaldo ghi được trở thành trò tiêu khiển mới.

Và thật may mắn khi chúng ta có cơ hội thưởng thức điều đó.

Jorge Valdano đã phát biểu như sau trên show radio *El Larguero*

nổi tiếng của Tây Ban Nha: "Messi nợ cha mẹ anh nhiều hơn so với Ronaldo." Có thể đúng như vậy, nhưng họ có cùng một chặng đường lên đỉnh thế giới.

Thứ đang ngăn cách họ chính là thái độ họ thể hiện trước công chúng. René Meulensteen, cựu trợ lý của Alex Ferguson nói, "Điểm khác biệt là Ronaldo thích những cơ hội. Thử hình dung thế này: Ronaldo đang thi đấu trên sân vận động này, và Messi thi đấu ở một sân khác. Đột nhiên, tất cả đèn đều tắt và mọi thứ biến mất. Messi sẽ đi đến công viên để tiếp tục chơi với những người bạn."

Mặc dù vậy, các chuyên gia bóng đá đã bỏ qua nhiều thứ: Messi giành được những danh hiệu với Barcelona, đội bóng đã thi đấu theo cùng một triết lý trong suốt thời gian đó. Trong khi, Ronaldo phải thích nghi với thành phố, quốc gia, ngôn ngữ, văn hóa và câu lạc bộ mới, mà trên thực tế đây là những thách thức lớn hơn.

Cựu thủ thành của Manchester United, Peter Schmeichel, cho rằng Ronaldo có thể tỏa sáng ở một tập thể không quá xuất sắc, trong khi Messi cần có Xavi và Iniesta bên cạnh. Thành tích của Đội tuyển quốc gia Argentina có thể minh chứng cho điều này.

Biên tập viên Alfredo Relaño của tờ *AS* đã dành gần chục năm tranh cãi với một người bạn về những thông tin của bộ đôi này.

"Trong nhiều năm, một người rất thân với Cristiano luôn nói với tôi rằng anh ấy xuất sắc hơn Messi rất nhiều. Tôi thì không đồng ý. Anh ấy cho rằng Messi chỉ thi đấu hay tại một Barça vĩ đại; trong khi Cristiano phải thi đấu trong mớ hỗn độn và vẫn ghi hơn 50 bàn một mùa. Anh ấy nói nếu Cristiano chơi cho Barça, anh ấy có thể ghi cả trăm bàn thắng. Tôi bác bỏ quan điểm đó bởi lẽ nếu Cristiano chơi cho Barça, phong cách bóng đá của họ sẽ khác nhau và khi ấy thì không biết chuyện gì sẽ diễn ra. Và câu chuyện của chúng tôi kết thúc."

Trong cuốn *Soho*, Jorge Valdano từng viết, "Đây là cuộc đua cá nhân vĩ đại nhất mọi thời đại. Khi nhắc đến cầu thủ xuất sắc nhất trong lịch sử, chúng ta nghĩ về Di Stéfano, Pelé, Cruyff và Maradona. Họ là hiện thân của từng giai đoạn, nhưng bây giờ, chúng ta đang cùng lúc có hai cầu thủ phi thường trong kỷ nguyên này."

Lần đầu tiên Messi và Ronalo chạm trán nhau là trận đấu trong khuôn khổ bán kết Champions League mùa giải 2007-08. Kết thúc trận đấu, Manchester United loại Barcelona và tiến vào bán kết.

Tuy nhiên, cả Messi và Ronaldo đều không ghi bàn trong suốt hai lượt trận. Ở độ tuổi lần lượt là 20 và 23, không ai trong số họ có thể ước tính được những tác động, ảnh hưởng của mình lên sự nghiệp của đối phương. Năm đó, Ronaldo giành danh hiệu Ballon d'Or 2008. Lần đối đầu tiếp theo là trận chung kết Champions League 2009 kết thúc bằng chiến thắng 2-0 của Barcelona, với bàn ấn định tỉ số của Messi. Ngay đêm đó, Ronaldo chia tay đồng đội và chuẩn bị ký hợp đồng với Real Madrid.

Kể từ đó, cuộc đụng độ giữa hai người khổng lồ diễn ra trên hai sân đấu. Ban đầu, Messi giành ưu thế ở cả sân Camp Nou và Bernabéu, và giành danh hiệu Ballons d'Or. Mọi thứ dần trở lại cân bằng hơn kể từ khi Ronaldo ghi bàn quyết định trong trận chung kết Cúp Nhà vua vào tháng 4/2011.

Trong phòng thay đồ của Real Madrid, giai đoạn 2010-12 được xem là đỉnh cao của sự cạnh tranh giữa cặp đôi này. Những gì Messi đã thể hiện mang cho Cristiano nỗ lực vượt bậc: bạn có thể thấy điều đó trên khuôn mặt, trong thời gian anh ấy ở phòng tập, trong quyết tâm của anh ấy.

Một buổi tối, Tor-Kristian Karlsen (sau này là Giám đốc Bóng đá của AS Monaco), đã ăn tối với Jorge Mendes và Cristiano Ronaldo. Trận đấu giữa Barcelona và Atlético de Madrid diễn ra trong bối cảnh: Falcao mở tỉ số, nhưng Los Azulgranas[3] đã bừng tỉnh và giành chiến thắng ngược nhờ màn trình diễn siêu phàm của Messi, trong đó có hai bàn thắng ở hiệp 2. Karlsen nói: "Tôi sẽ không kể lại chính xác những gì tôi nghe được, nhưng tôi hơi bất ngờ về sự thù địch của hai người."

[3] Biệt danh của Barcelona.

Khi Ronaldo nói về Messi với những lời lẽ xúc phạm trong thời gian đó, tôi nghĩ rằng anh ấy làm thế chủ yếu để chứng minh sức mạnh của mình, hơn là vì sự thiếu tôn trọng với đối phương.

Tại giải Tây Ban Nha, chưa từng có ai ghi nhiều hơn 50 bàn thắng trong một mùa trước khi Ronaldo chuyển đến Real. Kể từ đó đến năm 2015, anh đã 5 lần vượt qua cột mốc đáng nhớ này. Trung bình mỗi trận anh ghi hơn 1 bàn thắng cho Real Madrid. Khi nói về điều này, Gary Neville chia sẻ, "Chỉ cần 2 trận ghi 1 bàn thì bạn đã là một tay săn bàn thượng hạng rồi. Không cần nhiều hơn nữa! Họ đã tác động đến cả thế giới bóng đá và vượt ra ngoài sự nghiệp của họ. Chúng ta phải vui khi được chứng kiến cuộc đua phi thường này."

Trong năm 2012, bức tranh bắt đầu thay đổi. Dù Messi đã giành 4 danh hiệu Ballon d'Or liên tiếp, ngôi sao của Real vẫn nỗ lực cống hiến hết mình trên sân cỏ trong cuộc cạnh tranh với cầu thủ người Argentina. Ronaldo là nhân tố chính trong chức vô địch La Liga năm 2012 của Real Madrid không chỉ bởi phong độ xuất sắc mà còn vì những bàn thắng trong những trận đấu cực kỳ quan trọng: trong 6 trận Siêu kinh điển, anh ghi đến 6 bàn, trong khi Messi chỉ dừng lại ở 3 bàn. Và chỉ Ronaldo mới có thể ngăn cản ngôi sao của Barcelona giành danh hiệu Ballon d'Or lần thứ 5 liên tiếp.

Nhà báo tài năng Gabriele Marcotti đã viết: "Chắc chắn chúng ta dễ dàng liệt kê các yếu tố đóng góp vào thành công của Ronaldo và Messi.

Họ đang thi đấu cho câu lạc bộ tài năng, thiên hướng tấn công, luôn ghi nhiều bàn thắng nhất. Cả hai đều nhận được sự hỗ trợ tối đa từ hậu trường để mang lại điều thuận lợi nhất. Cả hai đều hưởng lợi rất nhiều khi được bảo vệ hết sức trong các trận đấu chính thức, hạn chế phải nhận những pha vào bóng thô bạo giống như một vài năm trước.

Thực tế ghi nhận rằng Ronaldo và Messi đang liên tục vượt qua những giới hạn của môn thể thao vua, xô đổ hàng tá kỷ lục vốn đã tồn tại trong kỷ nguyên trước đó."

Liệu cả hai có nhìn nhận một trận đấu theo cách giống nhau? Kể từ khi cuộc ganh đua tại La Liga nổ ra, Messi đã kiến tạo nhiều hơn 30% so với Ronaldo, và tương tự với số lần đi bóng thành công.

Chú thích nhỏ: Các nhà bình luận truyền hình ở Bồ Đào Nha ủng hộ Real Madrid vì Ronaldo. Messi không thực sự được ngưỡng mộ ở đó; anh ấy thậm chí còn bị la ó khi xuất hiện trong trận đấu tri ân của Deco ở Porto.

Điều này hẳn bạn cũng có thể đoán được.

* * *

Vậy thì, vị trí của Pelé, Maradona và Di Stéfano ở đâu?

Alfredo Relaño giải thích, "Mọi người hỏi tôi như vậy, tôi chọn Pelé cho trận chung kết, Di Stéfano cho giải đấu cúp và giải vô địch quốc gia. Nhưng Ronaldo và Messi thì thi đấu xuất sắc ở cả hai mặt trận này."

Mọi người có lẽ chưa thể quên Alfredo Di Stéfano đã giành 5 Cúp châu Âu cùng với Real, nhưng hầu hết đều đồng ý rằng Ronaldo xuất sắc và toàn diện hơn. Mặc dù vậy, điểm khác biệt lớn giữa họ đã được những cổ động viên kỳ cựu của Real Madrid chia sẻ trong một sự kiện đặc biệt dành cho các fan của Đội bóng Hoàng gia: Di Stéfano là người gắn kết cả đội. Câu lạc bộ không trọng dụng Paco Gento, nhưng cầu thủ người Argentina lại cho rằng họ cần tốc độ của ông.

Sau đó, Héctor Rial, mẫu cầu thủ kiến thiết (playmaker) cập bến Bernabéu, và theo quan điểm của Di Stéfano: "Nếu tôi chuyền bóng cho Gento, tôi không thể là người kết thúc pha bóng đó; nhưng nếu chúng ta có một playmaker, Gento sẽ nhả bóng lại cho Rial và tôi có đủ thời gian xâm nhập vòng cấm và ghi bàn." Ngoài ra, Real Madrid cũng đưa về Pachín từ Osasuna theo ý kiến của Di Stéfano. Trong hiệp 1 trận đấu giữa Real và Osasuna, hậu vệ đối phương được trao nhiệm vụ kèm chặt Gento, nhưng không thể nào lại gần ông ấy. Gento thực sự là một quả rocket. Việc Pachín không thể kiểm soát được Gento chỉ là vấn đề về tốc độ. Trong hiệp 2, đến lượt La Saeta Rubia[4] cảm thấy thật khó để thoát khỏi sự đeo bám của Pachín. Sau tiếng còi kết thúc trận đấu, Di Stéfano chủ động đến hỏi hậu vệ đối phương về tình trạng hợp đồng của anh ấy với câu lạc bộ chủ quản bởi lẽ Real Madrid luôn thi đấu với hàng thủ dâng cao và họ rất cần một trung vệ có đủ tốc độ.

[4] Biệt danh của Di Stéfano, nghĩa là "Mũi tên bạc".

Sau những tiến bộ vượt bậc, Ronaldo có thể là một tay săn bàn xuất sắc nhất lịch sử bóng đá thế giới, nhưng nếu xét về góc độ hiểu trận đấu, có lẽ anh chưa thể nào sánh kịp Di Stéfano.

* * *

Quay trở lại khu vực báo chí sau chiến thắng 3-0 trước Granada, với tâm trạng không mấy vui vẻ của Ronaldo. Anh chia sẻ rằng câu lạc bộ (Florentino Pérez) biết chính xác điều khiến anh bận tâm; còn Mourinho thì chỉ trích sự thiếu tham vọng và quyết tâm của đội bóng trong cuộc họp báo, bất chấp điểm số mà họ giành được. Ông không hài lòng với cách các học trò tập luyện. Những lời nói của ông như điềm báo về những điều sẽ xảy ra trong phần còn lại của mùa giải 2012-13.

Các số liệu thống kê cho thấy phong độ ghi bàn của Ronaldo tăng lên rất nhiều kể từ khi José Mourinho xuất hiện trên băng ghế huấn luyện; anh đã ghi 53 bàn trong mùa giải 2010-11 và đạt cột

mốc 60 bàn ở mùa giải tiếp theo. Tuy nhiên, tuần trăng mật của cặp đôi người Bồ Đào Nha đã kết thúc quá sớm. Vị huấn luyện viên lên tiếng chỉ trích ngôi sao số 1 của Real trong vấn đề tham gia phòng ngự. Và trên thực tế, Ronaldo là cầu thủ đầu tiên dám nổi loạn chống lại Mourinho, từ thời điểm diễn ra trận lượt đi đầy căng thẳng với Barcelona ở Champions League hồi năm 2011.

Còn lúc này, Ronaldo chỉ đang tức giận, như anh đã chia sẻ với cánh phóng viên tại khu vực báo chí buổi tối hôm đó, vào tháng 9/2012.

Anh đã chia sẻ một cách công bằng lý do của mình.

Chương 7
REAL MADRID - TÀU LƯỢN SIÊU TỐC

Tôi đã nhận được email từ Tor-Kristian Karlsen, CEO của AS Monaco về bữa tối cùng với Jorge Mendes như đã nhắc đến trước đó. Mendes có mối quan hệ thân thiết với ban lãnh đạo Monaco, khi mang tới cho câu lạc bộ này không ít tên tuổi đình đám như Ricardo Carvalho, James Rodríguez và Falcao... Phó Chủ tịch của Monaco, ông Vadim Vasilyev, gần đây đã thừa nhận họ cũng từng quan tâm đến Ronaldo.

Đây là một trong những nỗ lực tiếp cận đầu tiên:

"Khi xuất hiện trong cuộc gặp với Jorge Mendes sau trận đấu giữa Real Madrid và Espanyol, ngày 16/12/2012, tại một nhà hàng gần Santiago Bernabéu, anh ấy dùng bữa tối tại đó. Anh ấy (Ronaldo) khá dễ gần và tốt bụng. Ngay khi biết quốc tịch của tôi, anh ngay lập tức hỏi xem tôi có biết Ole Gunnar không và chào tôi theo tiếng Na Uy - 'god kveld' (Buổi tối tốt lành!). Tôi thấy khá bất ngờ về điều đó. Mặc dù ghi được bàn thắng rất đẹp, anh thực sự bực mình bởi bàn gỡ hòa muộn màng của Espanyol. Sau đó, anh thay mặt cả đội xin lỗi người hâm mộ. Tôi nghĩ điều đó thực sự ấn tượng. Khi rời nhà hàng, tôi có nói đùa với Cristiano rằng, "Sao anh không gia nhập Monaco nhỉ?" Tôi không nhớ chính xác anh ấy trả lời ra sao - hình như là dành lời khen cho Công quốc - nhưng biểu cảm của anh ấy rất thú vị."

Điều đó hé lộ một chút về cách anh cư xử với một người đàn ông có tầm ảnh hưởng khi không có khán giả chứng kiến, cho dù vừa trải qua nỗi thất vọng trên sân.

* * *

Để chuẩn bị cho mùa giải 2012-13, José Mourinho quyết định thanh lọc lực lượng bằng việc thanh lý một số cầu thủ không còn được tin tưởng tại Real (Nuri Sahin, Lassana Diarra, Pedro León, Hamit Altintop, Fernando Gago và Dani Carvajal). Mùa hè đó, Los Blancos chiêu mộ Luka Modrić với mức giá 30 triệu euro kèm theo điều khoản trả sau 5 triệu euro. Tuy nhiên, câu lạc bộ lại đánh mất niềm tin của người hâm mộ khi liên tục xảy ra những cuộc chiến nội bộ và sự thiếu đoàn kết trong phòng thay đồ.

Thực tế, ngay từ những ngày đầu tiên của mùa giải, đội một của Real Madrid đã rơi vào tình cảnh cực kỳ khó khăn sau bốn ngày "thảm họa".

Ngày 30/8/2012, bóng đá Tây Ban Nha nhận được vinh dự lớn khi Andrés Iniesta giành giải thưởng Cầu thủ nam xuất sắc nhất năm của UEFA mùa giải 2011-12, xếp trên chính Messi và Ronaldo. Tuyển thủ Tây Ban Nha đặt chân đến Monte Carlo cùng với vị Chủ tịch của Barcelona Sandro Rosell và Giám đốc Thể thao Andoni Zubizarreta. Trong khi đó, Real Madrid chỉ cử vị Phó Chủ tịch thứ ba, Pedro López và Emilio Butragueño, Giám đốc phụ trách Thể chế của câu lạc bộ đến dự buổi lễ.

Điều này khiến Ronaldo không hài lòng.

Trong mắt cầu thủ người Bồ Đào Nha, đây là minh chứng cho việc Chủ tịch Florentino không đánh giá cao anh, cũng như câu lạc bộ đang hạ thấp những đóng góp của anh trong suốt thời gian vừa qua. Câu hỏi được đặt ra: tại sao vị chủ tịch lại quyết định bỏ qua buổi lễ để tham gia buổi họp ở công ty ACS của mình? Ronaldo cảm thấy không thể hiểu nổi và chỉ muốn nổ tung.

Theo báo chí Tây Ban Nha, Cristiano Ronaldo muốn rời Real Madrid.

Với Ronaldo, giai đoạn đó rất đúng với câu nói "phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí". Không giống ở Manchester United, chuyện hợp đồng chưa bao giờ là vấn đề lớn (ngoại trừ lần gia hạn đầu tiên), tại Real Madrid, họ xem ra chẳng nôn nóng gia hạn thêm hợp đồng bất chấp tầm quan trọng của anh với câu lạc bộ và những kỷ lục ghi bàn khó tin (hơn 1 bàn/trận).

Hợp đồng với Real Madrid chỉ còn 2 năm và Real Madrid đáng lẽ phải đưa ra quyết định, hoặc là lùng sục để tìm kiếm một Ronaldo mới, hoặc là tiếp tục ký một bản hợp đồng khác kéo dài 6 đến 7 năm, và cầu thủ người Bồ sẽ có thể giúp họ kiếm được những bản

hợp đồng tài trợ béo bở từ Adidas và nhiều hãng khác, mang lại khoản doanh thu lớn qua bản quyền truyền hình.

Ngày 01/09/2012, hai ngày sau lễ trao giải thưởng của UEFA, camera của kênh *Real Madrid TV* tình cờ ghi lại một clip trên hành lang. Đó là cảnh quay ghi lại cái ôm giữa Ronaldo và Michael Essien, người vừa đến Real Madrid theo bản hợp đồng cho mượn 1 năm được công bố vào hôm ấy. Trong khi đó, Ronaldo mang vẻ mặt nghiêm túc tiến đến phòng của vị chủ tịch. Nhưng Florentino có mặt ở đó để chào đón cầu thủ người Ghana chứ không có chủ định gặp Ronaldo. Khi biết Ronaldo có chuyện muốn nói, ông đã mời anh đến văn phòng của mình.

Ngày 07/12/2012, tờ *Marca* đã đăng tải cuộc nói chuyện giữa hai người như sau:

"Ngài chủ tịch, tôi có điều muốn nói với ông. Tôi không vui khi ở đây và tôi muốn ra đi."

"Nếu cậu muốn đi, hãy đưa tôi đủ tiền để ký hợp đồng với Messi."

"Nếu vấn đề là tiền, ngày mai tôi sẽ trả lại 100 triệu euro."

"Không phải 100 triệu, điều khoản giải phóng hợp đồng của cậu là 1 tỉ."

Jorge Mendes đã nói với Ronaldo rằng có các câu lạc bộ khác đang quan tâm đến anh và sẵn sàng bỏ ra 100 triệu euro để có chữ ký của anh với một con số kỷ lục khác, đó là PSG, Manchester City và Manchester United.

Ronaldo có nhiều điều để nói. Anh đề nghị câu lạc bộ xem qua một số thỏa thuận cơ bản về quyền hình ảnh và vấn đề hợp đồng, nhưng vị chủ tịch của Real khi ấy có vẻ không mấy quan tâm.

Mặc dù không thể hiện sự khinh miệt, nhưng câu lạc bộ đang tỏ ra thờ ơ với anh. Trong cuốn tự truyện về Ronaldo của Mario Torrejón, có đoạn Florentino Pérez nói: "Anh ấy biết mình không thể ra đi, khi cánh cửa thị trường chuyển nhượng đã khép lại. Điều đó sẽ không thể xảy ra."

Điều đó rất đúng, nhưng kể từ đó, mối quan hệ giữa anh và vị chủ tịch ngày càng rạn nứt.

* * *

Chính nguồn tin đã tiết lộ với một số nhà báo về vụ chuyển nhượng, sau đó nhanh chóng rút lại lời nói của mình, khi nhận ra điều đó quá khắc nghiệt đối với Cristiano: "Không, không, không phải câu đó (về Messi); mà là câu: Đưa cho tôi 1 tỉ euro và thế là xong." Tuy nhiên, Ronaldo đã xác nhận rằng việc họ nhắc đến Leo khiến anh tổn thương.

Trong chương trình radio *El Larguero,* các chi tiết liên quan đến cuộc nói chuyện của hai người đã được tiết lộ.

Theo nguồn tin này, Ronaldo nói với vị chủ tịch rằng mọi thứ trong phòng thay đồ không được suôn sẻ, trái ngược với những gì anh đã nói với vị đội trưởng: anh không được cả đội ủng hộ, anh cảm thấy cô đơn. Cầu thủ người Bồ Đào Nha đã tranh cãi với một trong những người bạn thân nhất của anh, Marcelo, sau khi biết được anh này bầu chọn cho Casillas trong cuộc bỏ phiếu Ballon d'Or. Vấn đề này ngay lập tức được giải quyết vào tuần sau, nhưng nó đã mang đến cảm giác không mấy vui vẻ, giống như những gì đã bủa vây anh ở mùa giải trước. Theo như Jose Ángel Sánchez nói với Mario Torrejón, "Giai đoạn đó, cả Real Madrid và Ronaldo đều chưa thấu hiểu nhau. Cả anh ấy và câu lạc bộ đều trong mớ hỗn độn. Tôi nghĩ anh ấy muốn nói với chúng ta rằng cảm xúc của anh ấy không ổn chút nào."

Real Madrid thi đấu với Granada trên sân nhà hai ngày sau đó vào ngày 02/09. Ronaldo không ăn mừng cả hai bàn thắng của mình và điều này gây xôn xao trong khu vực báo chí.

Anh được cho là đã mở lời theo cách khá chân thật: "Tôi rất buồn và câu lạc bộ biết tại sao."

Theo nguồn tin riêng của tôi, Cristiano không có ý nói "buồn".

Anh muốn nhắc đến một câu chuyện khác và hướng đến toàn đội nhiều hơn: điều anh thực sự muốn gửi gắm là "thất vọng".

Dù sao thì cuộc chiến kéo dài suốt mùa giải đó mới chỉ bắt đầu.

* * *

Mourinho không muốn chia sẻ hay cảm thông với tâm trạng của Ronaldo khi ấy. Với vị huấn luyện viên người Bồ Đào Nha, những phát biểu, chia sẻ của Ronaldo là không đúng thời điểm và hoàn toàn không thích hợp. Trong cuốn tự truyện của nhà báo Diego Torres, các thành viên trong ban huấn luyện gọi cầu thủ người Bồ là "Tristiano" (cách nói lái từ *triste* trong tiếng Tây Ban Nha, nghĩa

là buồn).

Một trong những đội trưởng của câu lạc bộ, vốn hành xử theo cách riêng của mình mấy tháng trước đó, đã cố gắng chấm dứt mọi tranh cãi để gắn kết tinh thần đoàn kết giữa các đồng đội.

Xabi Alonso thừa nhận họ đã rất lo lắng khi nghe những phát biểu của anh ấy: "Chúng tôi đã nói chuyện với cậu ấy: 'Nghe này, Cris, chúng tôi sẽ làm mọi điều có thể để khiến cậu vui, cậu thực sự rất quan trọng với cả đội.'" Tiếp theo, cả Casillas và Ramos cũng đều có cuộc nói chuyện với ngôi sao người Bồ để hiểu tâm trạng của anh hơn. Trong khi đó, Ronaldo phủ nhận việc anh cố ý tách biệt bản thân với cả đội là do vấn đề trong phòng thay đồ, hay thậm chí không có liên quan gì đến Mourinho.

Gốc gác của vấn đề là từ Chủ tịch Florentino Pérez.

Và những cuộc đối đầu đỉnh cao như vậy nhanh chóng bị giới báo chí, truyền thông lùng sục. Giới truyền thông vốn là nguồn cơn của những biến động trong giới cầu thủ bỗng chốc trở nên có ích khi hé lộ những bí mật xoay quanh câu chuyện ngôi sao của Real không vui.

Đoán trước cuộc đối đầu có nguy cơ bị đưa lên khắp các mặt báo, câu lạc bộ nhanh chóng hành động. Họ không chỉ cố gắng giải thích cho câu chuyện đoạn video ghi lại, mà còn cố tình hé lộ thông tin rằng cuộc đàm phán với ngôi sao người Brazil Neymar - cái tên thay thế xứng đáng cho cầu thủ người Bồ - đang được tiến hành, nhằm đánh lạc hướng dư luận.

* * *

Ronaldo tin rằng anh đã đẩy trái bóng sang ban lãnh đạo Real Madrid bằng những phát biểu sau trận đấu với Granada, và không chỉ đơn thuần là cái cớ để đàm phán một bản hợp đồng mới. Nguy cơ anh rời Real Madrid là có thật, nhưng ở độ tuổi 26, khó có cơ hội tìm được những điều kiện tốt hơn so với việc ở lại một trong những câu lạc bộ lớn nhất thế giới. Họ nói rằng anh có thể đi đến một nơi khác, nhưng anh sẽ không thể nào có được niềm vui chiến thắng như tại nơi này.

Sau rất nhiều bất đồng nội bộ của ban lãnh đạo câu lạc bộ, Real Madrid đã quyết định giữ chân ngôi sao người Bồ, đặc biệt sau khi Barcelona tuyên bố đã đạt được thỏa thuận với Neymar. Tình cờ, chúng tôi cũng đã thực hiện bản tin về thương vụ của Neymar trên *Revista de la Liga* - chương trình bàn tròn bóng đá Tây Ban

Nha hằng tuần của *Sky Sports* - một năm trước đó. Trong đó chúng tôi cũng có nhắc đến một khả năng, là hợp đồng của Ronaldo được kéo dài đến năm 2015, khi anh đã bước sang tuổi 30.

Cả Mendes và Ronaldo đều đã quyết định chờ đợi trong giai đoạn từ tháng 9/2012. Mendes đã mất nhiều tháng để yêu cầu ban lãnh đạo Real về một bản hợp đồng mới với Ronaldo, trong đó mức lương là 10 triệu euro sau thuế. Cuối cùng, những đề xuất của Mendes đã bị từ chối.

Sự ngạc nhiên và mất kiên nhẫn với những phản ứng của ngôi sao người Bồ đã ảnh hưởng đến vị thế của đội chủ sân Bernabéu.

Cùng lúc đó, Ronaldo cố gắng né tránh để khỏi chạm mặt ngài chủ tịch. Trong một sự kiện trao giải của tờ *Marca*, cả hai được mời đến và dự kiến sẽ cùng nhau lên sân khấu trong một phòng VIP nhỏ. Khi biết rằng ngài chủ tịch cũng có mặt ở đó, anh ngay lập tức hỏi người hướng dẫn xem liệu anh có thể đứng ngoài được không. "Chúng ta đang ở một sự kiện công chúng, không vào trong thì thật vô nghĩa," là câu trả lời anh nhận được. Nhưng anh vẫn quyết định ở ngoài. Mãi đến khi biết vị chủ tịch của Liên đoàn bóng đá Bồ Đào Nha cũng ở đó, anh mới chịu vào, và anh quyết định chỉ nói chuyện với một mình ông ấy.

Dường như Ronaldo không bao giờ có ý định xoa dịu bất cứ ai cho dù có ở hoàn cảnh nào đi chăng nữa.

* * *

Trong khi Los Blancos trải qua một mùa giải bất ổn, thì Barcelona không ngừng cố gắng tìm ra phong cách chơi mới, lối đá tấn công được làm mới dưới sự dẫn dắt của Tito Vilanova, sau sự ra đi của ông thầy tài năng Pep Guardiola.

Trong phòng thay đồ của Real Madrid lúc bấy giờ, mối quan hệ giữa Mourinho và Ronaldo đã đạt đến mức không thể tháo gỡ sau những mâu thuẫn ở trận bán kết Champions League mùa giải trước đó - khi Ronaldo công khai chỉ trích những quyết định của huấn luyện viên đồng hương.

Cả hai đều đang cạnh tranh cho vị trí ở Real cũng như ở Bồ Đào Nha. João Nuno Coelho giải thích, "Họ đều là những người thắng cuộc, nhưng Ronaldo đang chiếm được lợi thế lớn hơn rất nhiều ở Bồ Đào Nha. Bây giờ, Ronaldo là tấm bùa hộ mệnh của Đội tuyển, trong khi Mourinho lại không được công chúng đánh giá cao."

Mourinho dùng quyền lực của mình để rèn luyện ý chí và tạo ra không khí căng thẳng, chia rẽ kéo dài trong nội bộ đội bóng. Ông cố gắng thu hút sự ủng hộ của các cổ động viên và đưa mình trở thành một ngôi sao với vai trò thủ lĩnh, chứ không phải Florentino hay Cristiano.

Còn Ronaldo thì không muốn phải nghe lời ai cả.

Mourinho thích khiêu khích ("Cậu nói anh ta là bạn của cậu ư? Hãy nhìn vào các sân khấu của anh ấy," ông từng nói với Pepe nhằm kích động) và Ronaldo dễ dàng sa vào cái bẫy này của ông thầy đồng hương.

Các cầu thủ thích cách mà Mourinho bảo vệ họ khỏi những cáo buộc của giới truyền thông, nhưng cũng không ưa cái kiểu luôn đổ lỗi cho người khác trong các cuộc họp báo mà hiếm khi nhận lỗi về phần mình. Trong các đội bóng mà Mourinho từng dẫn dắt, ông luôn trọng dụng các chiến binh sẵn sàng nghe lệnh, nhưng với Real Madrid thì khác, bởi phòng thay đồ vốn toàn những nhà vô địch World Cup và một trong những ngôi sao xuất sắc nhất lịch sử bóng đá. Tất cả họ đều muốn chiến đấu để tìm kiếm những chiến thắng, thay vì chính sách uy quyền tuyệt đối như ông thầy người Bồ Đào Nha từng áp dụng.

Ronaldo nghĩ sâu hơn về khả năng lãnh đạo của ông thầy đồng hương. Anh cho rằng việc biến Barcelona thành đối thủ số một của họ là điều cần thiết, bởi sự cạnh tranh sẽ giúp cả đội cùng tiến bộ, nhưng lẽ ra nên thực hiện điều đó trên sân cỏ. Rõ ràng cuộc đối đầu xuất phát từ băng ghế huấn luyện của hai đội là một sai lầm. Ronaldo muốn tách bạch ra khỏi những cuộc cạnh tranh ngoài lề mà không có gì liên quan đến chuyên môn.

Điều này cũng góp phần tạo ra khoảng cách lớn giữa Ronaldo và Mourinho trong bóng đá: Họ khác nhau trong cách nhìn nhận một trận đấu.

* * *

Trận đấu với Borussia Dortmund trong khuôn khổ vòng bảng của Champions League đã phơi bày tất cả bằng chứng về sự rạn nứt trong mối quan hệ và những khác biệt trong định hướng của vị huấn luyện viên trưởng và nhóm các cầu thủ có tiếng nói trong phòng thay đồ, trong đó có Ronaldo. Đội bóng nước Đức thi đấu tấn công mãnh liệt với những đường lên bóng liên tục, còn Los Blancos gây thất vọng khi tỏ ra yếu thế và chán nản trước cách

tiếp cận bảo thủ của Mourinho.

Real Madrid vẫn bước tiếp vào vòng knock-out nhưng chỉ có được vị trí thứ hai sau Dortmund và ở La Liga thì họ vẫn đứng sau Barcelona.

Sự căng thẳng đạt đến đỉnh điểm trong phòng thay đồ của Real. Vào tháng 1/2013, trong cuộc đối đầu ở trận lượt đi với Valencia tại tứ kết Cúp Nhà vua, khi trận đấu trôi về những phút cuối, đội quân của Mourinho vẫn đang dẫn trước với tỉ số 2-0. Còn 10 phút, Người đặc biệt ra dấu yêu cầu Ronaldo lùi lại và quan sát khoảng trống sau lưng. Vị huấn luyện viên chỉ trích anh ấy khi vội vàng thực hiện quả ném biên khiến Özil không thể kiểm soát bóng, để cho Valencia tổ chức pha bóng phản công đe dọa đến khung thành đội nhà.

Dưới đây là nội dung câu chuyện do một nhân chứng giấu tên thuật lại, mà bản thân người này cũng bất ngờ với diễn biến xảy đến tiếp theo:

Sau khi đã bình tĩnh trở lại, Mourinho tiến đến phòng thay đồ và nhắc nhở Ronaldo về lý do của những chỉ đạo trên sân: "... Bởi lẽ họ suýt nữa có thể có bàn thắng..." Và khi ông vừa dứt lời, Ronaldo bất ngờ đứng bật dậy, lớn tiếng, "Sau tất cả những gì mà tôi đã đóng góp cho cả đội, đó là cách ông đối xử với tôi sao? Sao ông dám nói thế với tôi?!"

Bầu không khí trong phòng thay đồ yên lặng đến ngột ngạt.

Mourinho vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, "Tôi nói điều đó là vì cả đội, bởi vì cả đội cần cậu lùi về sâu hơn." Khi nhận thấy Ronaldo không có ý định kiềm chế, ông dần dần nhân nhượng. Ngay sau đó, ông cố gắng tiếp cận cậu học trò để cuộc nói chuyện bớt căng thẳng hơn. Nhưng đáp lại, Ronaldo vẫn phản ứng rất gay gắt.

Và đến khi không thể kiềm chế thêm được nữa, Mourinho quát lớn để mọi người cùng nghe, "Nói cho cậu biết, rất nhiều người cũng nghĩ như tôi, chẳng qua là họ không dám nói, họ không muốn nói mà thôi."

Quả thật, trong số những người chứng kiện sự việc, nhiều cầu thủ đã vài lần đề nghị Mourinho, hoặc trực tiếp hay gián tiếp thông qua các thành viên trong ban huấn luyện, nhắc nhở Ronaldo phòng ngự nhiều hơn nữa.

Tình hình trở nên nghiêm trọng hơn khi một số cầu thủ (một vài

người kể là Casillas, người khác nói là Arbeloa và Khedira, hoặc là Sergio Ramos) phải giữ Ronaldo lại để tránh xô xát với ông thầy.

Ronaldo coi những góp ý mang tính chiến thuật chuyên môn đó là sự tấn công tư thù của vị huấn luyện viên.

Sau đêm đó, mối quan hệ giữa Mourinho và Ronaldo gần như không bao giờ có thể trở lại như trước được nữa.

* * *

Thời điểm ấy, Jorge Mendes phải chọn giữa "vỏ dưa" hoặc "vỏ dừa". Bất chấp những lời kể của Mourinho rằng ông ấy (ý nói Mendes) đang dần phá hỏng ngôi sao người Bồ, nhưng Mendes vẫn đóng vai trò đại diện của Ronaldo và luôn ở bên cạnh anh ấy. Ông hết lòng động viên khi cầu thủ vùng Madeira không được thi đấu trong trận đấu với Zaragoza sau những mâu thuẫn.

Vài tháng trôi qua, các trợ lý của Mourinho ghi nhận tình hình có vẻ như đã nằm ngoài tầm kiểm soát. Họ cảm nhận rằng các cầu thủ xem họ chỉ như những anh chàng công nhân dưới sự chỉ đạo của vị huấn luyện viên "thù địch" và ban huấn luyện không xứng đáng có được sự trung thành. Khoảng cách giữa ban huấn luyện và các cầu thủ ngày càng lớn.

Tuy nhiên, hoàn cảnh dù xấu đến đâu vẫn luôn tồn tại một dấu hiệu tích cực. Sergio Ramos trong nỗ lực chống lại "kẻ thù chung" (hậu vệ người Tây Ban Nha cố tình không chia sẻ rất nhiều ý tưởng chiến thuật của Mourinho) đã gắn kết mọi người trong tập thể đội bóng.

* * *

Ngay sau cuộc đối đầu với Valencia, Real Madrid tiếp tục chạm trán Manchester United trong khuôn khổ vòng 1/16 Champions League.

Sau trận hòa 1-1 ở trận lượt đi trên sân Bernabéu, Ronaldo vào phòng thay đồ của United.

Ian Buckingham (người phụ trách trang phục): "Khi trận đấu lượt đi kết thúc, điều đầu tiên Ronaldo làm là hỏi thăm Sir Alex và đi thẳng vào phòng thay đồ của chúng tôi, thậm chí trước khi cả đội kết thúc những cuộc trao đổi. Cậu ấy ngồi đó khoảng nửa tiếng để trò chuyện với mọi người. Cậu ấy rất nhớ họ."

Tiếng còi kết thúc trận đấu lượt về tại Old Trafford vang lên (Real Madrid giành chiến thắng 2-1 với bàn thắng của Ronaldo và anh quyết định từ chối ăn mừng - dù Real Madrid có tấm vé đi tiếp vào tứ kết), Ronaldo lại làm điều tương tự như trận đấu lượt đi. Trong khi Ferguson xem đi xem lại pha bóng dẫn đến chiếc thẻ đỏ gây tranh cãi của Nani, Ronaldo cũng tỏ ý cho rằng đó là quyết định khá vô lý.

Sir Alex đùa với anh sau cái ôm thắm thiết: "Nếu con mà ăn mừng bàn thắng đó, ta đã xử con rồi!"

* * *

Các cầu thủ cho rằng việc Mourinho mâu thuẫn với họ chỉ là cái cớ để tái ngộ với Chelsea, đội bóng có mối lương duyên thực sự với ông. Mourinho cũng biết ông đã hoàn toàn mất kiểm soát trong phòng thay đồ, khi đụng độ với Iker Casillas, Sergio Ramos, Cristiano, Pepe và thậm chí là Di María.

Trả lời cho những câu hỏi về thất bại tại La Liga, ông giải thích rằng câu lạc bộ không mấy vui vẻ ngay từ đầu mùa giải dẫn đến việc Kền kền trắng đánh rơi những điểm số đáng tiếc trong cuộc đua với Barcelona.

Thực tế, những phân tích của ông tương đối chính xác: Real Madrid có khởi đầu khá tệ hại và gần như không thể tiếp tục cuộc đua. Tuy nhiên, ông lại tiếp tục thêm dầu vào lửa khi nhắc đến thất bại tại Champions League: "Việc để thua trận bán kết Champions League trên chấm penalty, khi cầu thủ đá penalty tốt nhất, được đặt toàn bộ niềm tin lại sút hỏng ngay ở loạt đầu tiên... thật đáng thất vọng." Đã một năm trôi qua kể từ thời điểm Ronaldo sút hỏng quả phạt đền trước Neuer trong trận bán kết Champions League 2011-12.

"*Foda-se!*" (Fuck you!) Cristiano gần như hét lên khi chỉ vào huy hiệu rồi chỉ xuống đất một cách giận dữ, sau khi ghi bàn thắng thứ 200 của mình cho Los Blancos trước Málaga. Rõ ràng không nghi ngờ gì về người mà tiền đạo ngôi sao này muốn nhắm vào.

"Đó là cuộc chiến giữa những người đàn ông thủ lĩnh," Alfredo Relaño phân tích. "Nó đã kết thúc, với sự ra đi của huấn luyện viên. Cho dù có xuất sắc cỡ nào đi nữa, ông ấy cũng không thể giúp bạn có được 50 bàn một mùa."

Real Madrid không thể giành vé vào chơi trận chung kết Champions League sau khi để thua ở bán kết trước một Borussia

Dortmund hừng hực khí thế. Ronaldo dính chấn thương ở trận lượt về.

Los Blancos cũng để thua 1-2 ở trận chung kết Cúp Nhà vua trước đội bóng cùng thành phố Atlético de Madrid. Ronaldo ghi 1 bàn thắng và có 1 cú sút chạm xà, nhưng bị truất quyền thi đấu ở những phút gần cuối hiệp phụ sau pha đá vào mặt của Gabi, trong tình thế đội quân của Simeone đã vượt lên dẫn trước.

Sau trận đấu, Mourinho phát biểu trước báo chí rằng đây là "mùa giải thất bại, mùa giải tồi tệ nhất trong sự nghiệp cầm quân của mình."

Trong khi đó, Barcelona của Tito Vilanova giành danh hiệu La Liga đầy thuyết phục với cách biệt 11 điểm, bỏ xa đối thủ lớn nhất của họ.

Bất chấp sự không thoải mái đầu mùa và những căng thẳng với ban huấn luyện, Ronaldo vẫn ghi được 55 bàn thắng trong 55 trận ra sân.

Mourinho hiểu rằng con đường của ông tại Real Madrid đã đến điểm dừng. Trong khi đó, nhận ra sự bảo thủ của huấn luyện viên và thiếu sự ủng hộ của các cầu thủ, Florentino cũng biết rằng thay đổi là giải pháp duy nhất lúc này.

* * *

Kể từ đó, dải ghi âm của mối quan hệ giữa Cristiano và Mourinho được nối dài như sau:

Ronaldo: "Trong số tất cả các huấn luyện viên đã từng dẫn dắt, người duy nhất mà tôi có tình cảm như một tình bạn không ai khác ngoài Alex Ferguson." (TVI của Bồ Đào Nha, 2014)

Mourinho: "Tôi chỉ có một vấn đề với cậu ấy, rất đơn giản và cơ bản, là khi một huấn luyện viên chỉ trích cậu học trò dựa trên những quan điểm về chiến thuật chỉ để cậu ấy cải thiện mình, nhưng cậu ấy lại không ghi nhận, có lẽ bởi vì cậu ấy nghĩ mình biết tất cả. Nếu như thế, huấn luyện viên sẽ không thể giúp cậu ấy phát triển thêm được." (Reuters, tháng 6/2013)

Ronaldo: "Trong kỷ nguyên của Mourinho, bầu không khí luôn ngột ngạt và đó là giai đoạn khó khăn với tôi và câu lạc bộ. Đó cũng là tình cảnh của các cầu thủ khác và cả các fan hâm mộ." (TVI của Bồ Đào Nha, 2014)

Mourinho: “Cristiano đã có 3 mùa giải tuyệt vời với tôi... Tôi nghĩ chúng tôi tạo ra một sơ đồ chiến thuật hiệu quả để giúp cậu ấy phát huy hết khả năng và chuyển hóa thành các kỷ lục và bàn thắng.” (Cơ quan báo chí châu Âu, ngày 05/06/2013)

Mourinho biết rằng những lời nói của ông không bao giờ được coi là những bình luận không có chủ đích.

Mourinho: “Tôi đã từng huấn luyện các cầu thủ xuất sắc nhất, như Ronaldo chẳng hạn. Không phải người này, là người thực sự xuất sắc, cầu thủ người Brazil cơ.” (ESPN, 03/08/2013)

Ronaldo (đáp trả những phát biểu trước đó trong buổi họp báo): “Có nhiều thứ trong cuộc sống không đáng để chúng ta phải bình luận hay giải thích gì thêm và đây rõ ràng là một trong số những điều như thế... Tôi không muốn nói những điều không hay về người đã làm việc với tôi và tôi cũng không muốn nói về người từng nói những điều không tốt về cá nhân tôi.”

Theo Paco Gonzalez, một phát thanh viên người Tây Ban Nha, Mourinho từng chia sẻ: “Tôi cần có những cầu thủ thực sự, giống như những người mà tôi từng có ở Chelsea.”

Một thỏa thuận đã được dàn xếp thông qua Mendes để chấm dứt những lời qua tiếng lại giữa hai người. Và dưới đây là lời tuyên bố dừng lại mọi xích mích: Mourinho đã đưa Ronaldo vào danh sách 11 cầu thủ hay nhất mà ông từng huấn luyện.

Thế nhưng, khi Real Madrid bổ nhiệm Rafa Benítez vào vị trí huấn luyện viên trưởng, mùa hè 2015, Mourinho lại tiếp tục tận dụng cơ hội này để đưa ra những phát biểu của mình.

Mourinho: “Ronaldo thi đấu xuất sắc ở mùa giải trước đó, cậu ấy ghi rất nhiều bàn thắng khó tin, nhưng tôi vẫn không thích việc các cầu thủ và huấn luyện viên giành các giải thưởng cá nhân mà không có tập thể... Các cầu thủ cần phải hiểu đội bóng là số 1.”

Và còn tiếp diễn...

* * *

Cùng quay trở lại với mùa giải 2012-13, mùa giải cuối cùng của Ronaldo dưới sự chỉ đạo của Mourinho. Trước khi bước vào kỳ nghỉ, Cristiano đã nhận được một đề nghị béo bở từ Đội bóng Hoàng gia với mức lương hằng năm lên đến gần 30 triệu euro. Lời đề nghị này đáp ứng hầu hết các yêu cầu của ngôi sao người Bồ và

lẽ ra mọi thứ có thể được ký kết vào tháng 6, nhưng Ronaldo đã quyết định chờ đợi.

Đến tận ngày 15/09/2013, anh mới đồng ý đặt bút ký vào bản hợp đồng có thời hạn 5 năm, đưa anh trở thành cầu thủ hưởng lương cao nhất thế giới: 10 triệu euro sau thuế với những khoản bổ sung có thể lên đến 21 triệu euro mỗi năm.

Và điều khoản giải phóng hợp đồng của anh vẫn giữ ở mức ngất ngưởng với con số 1 tỉ euro.

* * *

Không có đối trọng mang tên Mourinho, cả câu lạc bộ nghiêng hẳn về ngôi sao người Bồ. Và giờ là sự lên ngôi của số 7. Florentino Pérez luôn có mặt ở những buổi lễ trao giải mà ngôi sao của ông tham gia, ngay cả các giải thưởng chẳng liên quan gì đến bóng đá. Chẳng hạn, nếu Jorge Mendes có buổi lễ ra mắt sách, ngài Chủ tịch cũng sẽ ở đó. Nếu Ronaldo cán mốc 300 bàn thắng, ngài Chủ tịch sẽ sẵn sàng tặng anh một chiếc áo đấu kỷ niệm trước mặt giới truyền thông.

Nếu ai đó có ý định viết một cuốn sách về Ronaldo hay muốn nói chuyện với các giám đốc của Real Madrid, trước hết cần phải trao đổi với Jorge Mendes.

Relaño chia sẻ, “Câu lạc bộ đã xuất hiện trước đó và sẽ còn tồn tại sau khi Cristiano ra đi. Không cần thiết phải liên tục vẫy gọi và tôn sùng cậu ấy như thế. Real Madrid có chiến lược và tầm nhìn toàn cầu suốt hơn một thế kỷ qua.”

Một phần nhờ vào mối quan hệ phức tạp với cầu thủ người Bồ, fan hâm mộ dường như hiểu hơn về tinh thần của câu lạc bộ và đến một ngày nào đó, Cristiano cũng sẽ đi vào quá vãng. Anh là một phần của lịch sử câu lạc bộ, thậm chí là cầu thủ xuất sắc nhất, nhưng theo ý kiến khảo sát trên các tạp chí thể thao cho thấy, nếu một ngày nào đó anh muốn ra đi, các cổ động viên cũng sẽ vui vẻ chấp nhận.

Họ cho rằng sự tôn vinh của câu lạc bộ dành cho anh ấy là không tốt và không thực sự cần thiết.

* * *

Mùa hè 2013 đánh dấu sự thay đổi trên băng ghế huấn luyện của Real khi một huấn luyện viên mới cập bến Bernabéu, đem theo

triết lý bóng đá của Charly Rexach. Hãy tưởng tượng một chút, khi ta đổ các hạt đậu sống vào đĩa, sẽ có hạt nọ nằm chồng lên hạt kia. Nhưng chỉ cần lắc nhẹ một chút, chúng sẽ dần dần trải đều, trải đều trên mặt đĩa. Điều này cũng áp dụng vào các trận đấu và đội hình. Các cầu thủ rồi cũng sẽ tìm ra vị trí của họ trong thế giới bóng đá. Carlo Ancelotti - cựu huấn luyện viên của AC Milan, Chelsea và PSG - đã từng làm việc với rất nhiều ngôi sao lớn và những vị chủ tịch tên tuổi, nên ông biết cách đối đãi với họ, hay nói cách khác, đã học được cách để "lắc" những hạt đậu trên đĩa. Việc bổ nhiệm ông là điều hợp lý - với cá tính đối lập Mourinho, nhưng trên hết ông là con người của chiến thắng.

Asier Illarramendi (Real Sociedad), Dani Carvajal (Bayer Leverkusen) và Isco (Málaga) cùng gia nhập Los Blancos mùa hè năm đó, trong khi Álvaro Morata được đôn lên từ đội trẻ Real.

Ngày 01/09/2013, cầu thủ xuất sắc nhất Premier League mùa giải trước đó, Gareth Bale, cũng chính thức gia nhập Dải ngân hà 2.0 của Real Madrid từ Tottenham sau giai đoạn đàm phán căng thẳng.

Cùng thời điểm, Florentino tiếp tục thắng cử trong cuộc đua vào chiếc ghế nóng của Đội bóng Hoàng gia khi một lần nữa là ứng viên duy nhất. Đội bóng của ông chỉ có một mục tiêu: sau ba lần liên tiếp vào đến bán kết Champions League, họ phải giành được *La Décima*, chức vô địch Champions League lần thứ 10. Và các cầu thủ cũng muốn chứng minh họ là những cầu thủ hàng đầu, có thể giành chiến thắng mà không cần tiếp cận trận đấu theo cách thận trọng. Cristiano Ronaldo đạt phong độ đỉnh cao vào tháng 11, ngay đúng thời điểm trận play-off xác định tấm vé đến World Cup tại Brazil.

Đối thủ của Bồ Đào Nha là Đội tuyển Thụy Điển của Zlatan Ibrahimović. Ronaldo cần phải thể hiện vai trò của mình trong thời điểm rất quan trọng này.

Và anh đã cho thấy tầm ảnh hưởng rất lớn lên đội bóng áo bã trầu.

Trong trận đấu lượt đi, bàn thắng duy nhất của Ronaldo bằng pha đánh đầu ở phút thi đấu thứ 82 giúp đội nhà nắm lợi thế. Chuyến làm khách trên sân Stockholm trở thành sân khấu thực sự để đội trưởng của Bồ Đào Nha phô diễn sức mạnh và tài năng của mình. Những tiếng hô vang "Messi, Messi" khi anh vừa đặt chân xuống mặt cỏ cũng không thể khiến anh "im lặng".

Anh đã chuẩn bị tâm lý cho những thách thức dưới bầu không khí cuồng nhiệt của các fan hâm mộ đối phương. Anh cố gắng tìm kiếm khoảng trống trên sân, tìm kiếm thời điểm thích hợp để thực hiện những pha bứt tốc và khai thác sơ hở của hàng thủ Thụy Điển. Tổng cộng, anh thực hiện 12 cú sút trúng đích về phía khung thành đối phương.

Và cú hat-trick chỉ vỏn vẹn trong 30 phút thi đấu ở hiệp 2 thực sự là đỉnh cao của nghệ thuật phản công. Đây là một trong số những màn trình diễn đánh dấu sự trưởng thành vượt bậc của Cristiano. Sau khi vượt qua huyền thoại Eusébio, cú hat-trick đó đã đưa Ronaldo san bằng kỷ lục với Pauleta trong số các chân sút ghi bàn nhiều nhất cho Bồ Đào Nha.

Màn trình diễn thượng hạng trong loạt trận play-off của Ronaldo đã khiến cầu thủ người Đức Franck Ribéry vụt mất cơ hội giành danh hiệu Ballon d'Or năm đó, cho dù anh cùng Hùm xám Bayern làm nên cú ăn ba lịch sử với chiếc Đĩa bạc Bundesliga, Cúp Quốc gia và Champions League.

* * *

Tôi đã theo dõi trận đấu quyết định đến tấm vé của Bồ Đào Nha dự World Cup 2014 tại một quán bar ở Essaouira, một thị trấn sát biển của Maroc. Người dân địa phương cổ vũ cho Thụy Điển vì lòng trung thành với Messi - đối thủ của Ronaldo - cùng với 3 người Thụy Điển tình cờ đi lạc vào quán.

Mỗi pha chạm bóng của Ronaldo đều bị khán giả la ó. Các cổ động viên người Maroc và Thụy Điển ăn mừng 2 bàn thắng của Ibrahimović. Họ vẫn nuôi hy vọng Thụy Điển sẽ vượt qua được Bồ Đào Nha và giành vé tới Brazil. Có vẻ họ không mấy thiện cảm với ngôi sao người Bồ, bởi vì anh đang thi đấu cho câu lạc bộ giàu nhất thế giới. Mặc dù, Ronaldo và Los Blancos vẫn thường phải nhận những kết quả không có lợi trước Barcelona và Messi, một cầu thủ xuất thân từ hoàn cảnh khó khăn. Thật là một câu chuyện hấp dẫn nhưng có phần khó hiểu, bởi lẽ Ronaldo cũng phải tự vượt lên chính mình khi những khó khăn, nghèo khổ bủa vây lấy gia đình anh suốt thời thơ ấu.

Cuối cùng, Ronaldo đã khiến tất cả câm nín. Họ lầm lũi ra về khi tiếng còi kết thúc trận đấu vang lên.

* * *

Cuộc tranh luận xoay quanh việc cầu thủ người Pháp giành danh

hiệu Ballon d'Or có thực sự hợp lý - khi đặt cạnh hai ứng cử viên khác là Ronaldo và Messi. Ngoài ra, trong tháng 12 năm 2013, nhiều sự kiện tích cực diễn ra khiến mọi người dần chuyển hướng bình chọn sang cho cầu thủ người Bồ Đào Nha.

"Tôi hơi lo lắng trong một vài tuần khi mọi người ai ai cũng nói về Ballon d'Or: Liệu tôi có giành được nó hay không, hay sẽ rơi vào tay Ribéry... Thậm chí mẹ tôi cũng thường xuyên hỏi: 'Con sẽ thắng danh hiệu đó chứ?'" Thực sự, Ballon d'Or trở thành một điều ám ảnh đối với Ronaldo, đặc biệt sau khi Leo Messi 4 lần liên tiếp giành được danh hiệu này và sau hàng nghìn giờ miệt mài tập luyện trên sân.

Thành tích ghi được 69 bàn thắng trong năm 2013 của Ronaldo cũng giúp anh giành được sự mến mộ của rất nhiều cổ động viên cho dù anh và Real không đạt danh hiệu quan trọng (Barcelona lên ngôi tại La Liga năm đó). Mùa giải đó chứng kiến Messi gặp phải chấn thương khiến cầu thủ người Argentina không thể đạt được cảm giác thi đấu tốt nhất.

Trong hội nghị tại Oxford Union hai tháng trước khi bỏ phiếu, khi được hỏi về sự khác biệt giữa Ronaldo và Messi, Chủ tịch FIFA Sepp Blatter quyết định đứng dậy và bước đi cứng nhắc như những người lính trên sân khấu khi nói về ngôi sao của Real. Hành động đó được hiểu là hành động châm biếm với Ronaldo. Ngay lập tức, Real Madrid đề nghị một lời xin lỗi từ phía chủ tịch FIFA và Ronaldo ngay sau đó cũng đáp trả bằng cách ghi một cú hat-trick ở trận đấu kế tiếp, phá vỡ kỷ lục ghi bàn Puskás tại La Liga và ăn mừng theo phong cách của những người lính. 5 trận đấu tiếp theo, anh tiếp tục ghi 10 bàn thắng.

FIFA quyết định lùi ngày bỏ phiếu cho các đội trưởng, huấn luyện viên trưởng Đội tuyển quốc gia và các nhà báo cho đến sau khi kết thúc loạt trận play-off, nơi mà cả Ribéry và Ronaldo đều trở về Đội tuyển quốc gia để thi đấu. Và điều này giúp Ronaldo dần cân bằng sự ủng hộ với ngôi sao người Pháp trong cuộc đua tới Ballon d'Or.

Ngày 13/01/2014, ngôi sao của Real bay đến Zurich tham dự lễ trao giải của FIFA cùng với Irina, mẹ, con trai, anh chị, Jorge Mendes và cả Chủ tịch Florentino Pérez.

Ronaldo và Messi cùng góp mặt trong buổi lễ trao giải, họ trao đổi vài câu và dành cho nhau sự tôn trọng nhất.

Và thời khắc quan trọng cũng đã đến.

Pelé mở phong bì và trang trọng thông báo người giành danh hiệu Ballon d'Or là... CRISTIANO RONALDO!

Sau 5 năm, anh một lần nữa bước lên bục vinh quang và được công nhận là xuất sắc nhất thế giới. Ronaldo nghĩ rằng không ai xuất sắc hơn anh và lại luôn muốn cả thế giới tin vào điều đó. Giải thưởng này chính là câu trả lời cho những cuộc tranh cãi lúc trước.

Cristiano ôm Pelé. Anh biết rõ điều mình muốn nói. Nhưng bỗng nhiên...

Cậu con trai Junior cũng bước lên sân khấu và lần đầu chứng kiến cha mình giành giải thưởng này.

Ronaldo bế cậu bé lên và bắt đầu chia sẻ:

"Chào mọi người. Không có từ ngữ nào có thể miêu tả thời khắc trọng đại này..." Anh bật khóc. Khán giả có mặt tại khán phòng động viên anh bằng những tràng pháo tay. Mẹ anh và người đẹp Irina cũng không thể kìm được nước mắt.

Đến cả Florentino cũng nghẹn lại khi chứng kiến khoảnh khắc đó. Mọi người trong khán phòng dường như cùng hòa chung một cảm xúc.

"Cảm ơn những đồng đội của tôi tại Real Madrid cũng như Đội tuyển quốc gia..."

Lời nói thốt ra một cách khó khăn trong tiếng nức nở. "Cảm ơn người đại diện, mẹ tôi, và cậu con trai lần đầu có mặt tại đây..." Anh cũng dành những lời tri ân đến huyền thoại người Bồ Đào Nha Eusébio, người vừa mới qua đời không lâu.

Vài tuần sau, anh thừa nhận, "Mọi thứ như bùng nổ trong tôi, không phải chỉ vì giải thưởng đó, mà bởi vì rất nhiều người cùng cạnh tranh cho danh hiệu đó. Nhưng tôi xứng đáng với nó."

Một khoảnh khắc khác sau khi kết thúc buổi lễ cũng rất đáng chú ý. Cuối buổi lễ trao giải, mẹ của Ronaldo, cùng Katia và Elma tiến đến vị trí Messi đang ngồi. Bà lịch sự ngỏ ý muốn có một bức hình cùng cầu thủ người Argentina. Leo khá bất ngờ về lời đề nghị nhưng cũng vui vẻ nhận lời.

Và cũng thật bất ngờ khi Ribéry chỉ cán đích ở vị trí thứ ba trong cuộc đua lần này.

* * *

Trong buổi lễ, Ronaldo đã vui vẻ bắt tay vị chủ tịch FIFA. Chiến dịch hình ảnh đã thành công và sự trưởng thành trong con người anh ấy cũng dần được khẳng định.

Trong chuyến bay về thủ đô Madrid, mọi người hô vang tên Ronaldo, trong đó có vị chủ tịch, và họ đã chụp ảnh kỷ niệm với danh hiệu cao quý. Trở lại tập luyện, anh được chào đón bằng sự nồng nhiệt của các cổ động viên trên khán đài và anh cũng dành tặng danh hiệu này cho chính họ.

Không còn nghi ngờ về tầm ảnh hưởng của Ronaldo trong mỗi trận đấu, nhưng điều đáng nói là anh đã có thái độ tốt hơn trong mỗi trận đấu. Anh cười nhiều hơn và bớt phàn nàn (với đối thủ hay sau mỗi quyết định không hợp lý của đồng đội) và không muốn lao vào những tranh cãi trên sân nữa. Anh cũng thường xuyên lùi về tranh chấp giành lại bóng mỗi khi đối phương đoạt được bóng. Điều này còn được đánh giá cao hơn cả những cam kết với đội bóng chủ sân Bernabéu. Vị giám đốc của câu lạc bộ cũng cho rằng anh đã tham gia nhiều hơn vào các hoạt động tại câu lạc bộ.

Trong cuốn tự truyện của mình, Jerzy Dudek viết, “Từ xa tôi cũng có thể nhận ra sự thay đổi lớn trong cách cư xử của Ronaldo. Cậu ấy thi đấu vì toàn đội, giành lại bóng, tạo ra cơ hội cho đồng đội và không còn những hành động mất bình tĩnh nữa.”

Ronaldo hiểu rằng trận đấu không còn thuộc về một mình anh ấy nữa. Ángel Di María thừa nhận, “Khi còn thi đấu cho Benfica, tôi đã nghĩ anh ấy là con người có cái tôi quá lớn, luôn lấy mình làm trung tâm. Nhưng sau đó, khi đã thực sự gặp anh ấy thì mọi thứ có vẻ hoàn toàn khác. Anh ấy rất đơn giản và ân cần.”

Ngôi sao người Bồ Đào Nha hiểu rằng anh có thể làm mọi thứ mình muốn. Anh đã chinh phục tất cả như trong giấc mơ.

Xabi Alonso chia sẻ: “Hồi mới đến, cậu ấy có vẻ hơi nóng nảy, nhưng đã dần trưởng thành hơn.”

Jorge Valdano bổ sung, “Từ một thủ lĩnh về chuyên môn, cậu ấy đã trở thành một người thủ lĩnh thực sự chín chắn. Bây giờ cậu ấy có nhiều điều để nói và chia sẻ hơn.”

Ronaldo thường xuyên cùng ăn tối với Casillas và Sergio Ramos, người mà anh cho là vô cùng quan trọng với cả đội. Họ cùng chia

sẻ những vấn đề cá nhân liên quan đến toàn đội. Mặc dù không phải là một người đội trưởng, nhưng anh luôn được mời vào nhóm lãnh đạo.

Khi Di María được Real đưa ra đề nghị gia hạn với một hợp đồng không mấy xứng đáng, Ronaldo đã nỗ lực để cậu ấy có thể ở lại. Cầu thủ người Argentina nhớ lại, "Anh ấy luôn đối xử tốt với tôi và ở bên cạnh tôi mỗi khi khó khăn. Thậm chí anh ấy còn đề cập với chủ tịch về hợp đồng của tôi."

Sự tin tưởng của cả đội cũng đồng hành với việc được công chúng thừa nhận. Tạp chí *Time* đã xếp anh trong danh sách 100 người có ảnh hưởng nhất trên thế giới từ tháng 4/2014. Chỉ có ba vận động viên thể thao khác nằm trong danh sách này: Richard Sherman (NFL), ngôi sao quần vợt Serena Williams và tay golf Lydia Ko.

"Anh chàng lo lắng[1]" đã bỏ lại những cơn tức giận ở sau lưng. Liệu điều đó có mãi mãi?

[1] Trong phòng thay đồ của Real, Ronaldo được đặt nickname là El Ansia - The Anxious One.

* * *

Ông Óscar Campillo, Giám đốc tờ *Marca* từng phát biểu, "Carlo Ancelotti biết quy luật tiên quyết trong bóng đá rằng các cầu thủ là quan trọng nhất." Ban đầu, các ngôi sao của Real Madrid có vẻ nhầm lẫn giữa thái độ thoải mái và bản tính khiêm tốn của ông ấy. Ông đặt ra yêu cầu với mỗi cầu thủ dựa trên khả năng của họ và đề nghị họ đưa ra những điều mà họ cần. Nhưng rồi họ nhanh chóng hiểu rằng những can thiệp hết sức tinh tế của ông nhằm mục đích tìm sự cân bằng trong toàn đội một cách tự nhiên nhất có thể. Nhưng với trường hợp ngoại lệ như Ronaldo, mọi thứ lại khác.

Paul Clement, trợ lý người Ý lúc bấy giờ giải thích, "Khi chúng tôi đến, Carlo muốn Ronaldo thi đấu ở vị trí tiền đạo để anh không còn phải bận tâm đến khâu phòng ngự. Chúng tôi đã thử nghiệm, nhưng anh ấy không cảm thấy thoải mái. Huấn luyện viên trưởng và anh ấy đã gặp nhau để trao đổi quan điểm của mình."

Cuộc nói chuyện đó định hướng cho những thứ diễn ra về sau.

Theo một thành viên trong đội ngũ kỹ thuật của Real, Ronaldo đã nói với Ancelotti, "Tôi muốn nhận bóng bên trái và tấn công từ cánh vào. Tôi đã lớn lên theo cách đó."

Và họ bắt đầu suy nghĩ về câu chuyện phòng ngự bởi lẽ Ronaldo không thể nào lùi về và bao quát cả hành lang cánh trái. Ángel Di María, người luôn sẵn sàng chạy và chạy suốt cả trận sẽ có thể hỗ trợ. Clement nói tiếp, "Chúng tôi thấy Cristiano có tố chất huấn luyện. Anh ấy biết mình không thể nào làm tất cả mọi thứ."

Cristiano cảm thấy thoải mái khi thi đấu trong sơ đồ 4-3-3 mà ông thầy người Ý áp dụng, giúp anh có được khoảng trống bên cánh trái để tấn công, cùng với một Benzema thi đấu năng nổ phía trên với vai trò số 9 (điều này phù hợp với phong cách đá của Ronaldo), và một Gareth Bale lên công về thủ ở cánh đối diện.

Ngôi sao người Bồ cũng thi đấu hiệu quả hơn trong vai trò một tiền đạo lùi. Anh quan sát nhiều hơn, thi đấu xuất sắc, thu hút hàng thủ đối phương và thực hiện nhiều pha kiến tạo hơn: anh nỗ lực để trở thành một ngôi sao không chỉ biết ghi bàn. Đối thủ thậm chí tán dương Ronaldo ở cả khả năng phát động tấn công cũng như kết thúc những đường tấn công sắc sảo đó.

Liệu Bale có đóng góp gì trong bước chuyển mình đó? Ronaldo có phản ứng gì với bản hợp đồng mới của *galáctico*, khi thật trùng hợp, Bale cũng không phải là cầu thủ có thiên hướng phòng ngự? Anh ấy đang thể hiện tốt nhất có thể để khẳng định giá trị của bản thân trước toàn thế giới? Những điều mà Ancelotti đang làm có thể chứng minh ông biết cách gắn kết các mảnh ghép trong đội hình của Real và hiểu cách làm việc với Ronaldo - người mà ông đã xuất sắc gây dựng được mối quan hệ tốt đẹp?

Trong phát biểu trên Fifa.com sau khi Ancelotti đến Real, Ronaldo giải thích, "Mỗi một mùa giải đều là thách thức mới đối với tôi, khi xét trên khía cạnh học hỏi những điều mới."

Có lẽ, ở độ tuổi ngấp nghé 30, Cristiano đang cố gắng thích nghi với những giới hạn của cơ thể bắt đầu tác động tới anh? Trong mùa giải đầu tiên của Ancelotti, Ronaldo gặp vấn đề về gân bánh chè từ tháng 4 tới tháng 6, một phần ảnh hưởng đến mùa giải đó và chiến dịch World Cup cùng Đội tuyển Bồ Đào Nha tại Brazil.

Cả đội sẽ phải tìm phương án đối phó với những rắc rối của ngôi sao người Bồ.

* * *

Chức vô địch La Liga mùa giải đó chỉ được quyết định trong trận cầu quan trọng giữa đại kình địch Barcelona và Atlético de Madrid trên sân Camp Nou. Trận đấu kết thúc với tỉ số 1-1, đồng nghĩa với

việc Atlético de Madrid sẽ lần đầu tiên lên ngôi vô địch sau 18 năm chờ đợi. Real Madrid, với việc không có được một đội hình cân bằng để cạnh tranh ở giải đấu quốc nội, chỉ còn biết dồn sức cho hai giải đấu cúp. Tại Cúp Nhà vua và Champions Legaue, họ đều tiến đến trận chung kết. Trận chung kết Cúp Nhà vua với Barcelona diễn ra trên sân của Valencia. Ronaldo chỉ có thể theo dõi các đồng đội thi đấu từ trên khán đài khi anh quyết định không mạo hiểm với chấn thương gân khoeo.

Tưởng chừng hai đội sẽ bất phân thắng bại với tỉ số 1-1 thì pha bứt tốc kinh điển và dứt điểm lạnh lùng của Gareth Bale đưa Real vượt lên đã quyết định trận đấu khi chỉ còn 5 phút nữa là kết thúc. Leo Messi tay chống hông, thất thần nhìn xuống mặt cỏ Mestalla. Khi ấy, Ronaldo, trong bộ vest đen bước xuống sân, tiến đến động viên cầu thủ người Argentina. Anh chủ động đưa tay và khoác lên vai Messi. Leo nhìn lên và cũng đáp lễ bằng cách vỗ nhẹ vào bụng của ngôi sao người Bồ. Ronaldo hạ thấp để gần hơn với Messi và nói một vài lời động viên, sau đó nở một nụ cười với anh ấy.

Ronaldo đã có vẻ biết đồng cảm hơn trước. Đó là bởi vì anh không còn coi Messi như đối thủ sau nhiều năm cố gắng cạnh tranh để đạt đến trình độ gần hơn và vượt qua Messi. Hai danh hiệu Ballon d'Or, cơ hội lớn trong trận chung kết Champions League và cả tấm vé đến World Cup giúp anh coi đối thủ cạnh tranh trước kia của mình đơn giản là một người đồng nghiệp song hành với anh trong bóng đá, cũng phải chịu đựng những chấn thương, chỉ trích từ các cổ động viên, cũng từng nếm trải cả chiến thắng lẫn thất bại, và cũng trải qua chặng đường vượt khó giống như anh trong sự nghiệp. Nói cách khác, Messi là một người bạn đồng hành.

Cái ôm tình cảm là sự thừa nhận rằng bất chấp sự ganh đua của giới truyền thông, họ là hiện thân sống của sức mạnh tuyệt đối khi mà ý chí con người vượt qua mọi giới hạn.

* * *

Real Madrid tiến đến trận chung kết Champions League ở Lisbon sau khi loại Schalke 04 ở vòng 1/16, loại Borussia Dortmund ở tứ kết, và giành chiến thắng thuyết phục trước Bayern Munich ở bán kết. Hùm xám để thua 1-0 ở Bernabéu (Ronaldo chỉ thi đấu 73 phút) và 4-0 khi trở về Munich, trong đó Ronaldo lập cú đúp.

Cả hai lượt trận với Bayern Munich thực sự là màn trình diễn phi thường của Real.

Bayern Munich của Pep hiểu rằng Xabi Alonso là chìa khóa đối với thế trận phòng ngự và phản công của Real Madrid khi cầu thủ này thường xuyên tung ra những đường chuyền chính xác lên phía trên cho bộ ba BBC: Bale, Benzema và Cristiano. Ông cũng để ý Ronaldo sẽ không chịu lùi về hỗ trợ phòng ngự và vì thế cố gắng tìm khoảng trống sau lưng cầu thủ người Bồ.

Tuy nhiên, đấu pháp này có lẽ chỉ hiệu quả ở lượt đi - đúng như lời Pep mô tả về trận đấu: đó là "show diễn của Bayern". Ronaldo không thể tận dụng được các cơ hội làm bàn, điều trở thành tâm điểm của báo chí. Real giành chiến thắng với bàn thắng của Benzema, nhưng đội khách mới là đội chiếm ưu thế hơn trong chiến thắng 1-0 đó.

Tuy nhiên, ở trận đấu lượt về, chính Pep lại phản bội lối chơi này và phải nhận thất bại tồi tệ nhất trong sự nghiệp của mình, cũng là thất bại nặng nề nhất của Bayern tại đấu trường châu Âu. Sơ đồ 4-2-4 của ông bị ảnh hưởng bởi thái độ quá tự tin của các cầu thủ đội nhà, khi các tiền đạo bỏ lại khoảng cách quá xa so với hàng phòng ngự của Hùm xám.

Và đó là không gian lý tưởng của Ronaldo.

Sau hai cú đánh đầu của Ramos, Ronaldo tận dụng khoảng trống trong sơ đồ chiến thuật của Pep để ghi bàn thắng đầu tiên, từ một pha phản công với chỉ bốn đường chuyền sau khi Ribéry để mất bóng. Ở những phút sau đó, Ronaldo ấn định tỉ số 4-0 bằng một cú sút phạt bóng chìm tuyệt hảo.

Kết thúc trận đấu, Ronaldo phát biểu, "Tôi tự hào khi tiến đến trận chung kết. Ancelotti thật tuyệt. Ông ấy đã thay đổi mọi thứ, trong đó có cả tinh thần của các cầu thủ."

* * *

Để chuẩn bị cho trận chung kết Champions League mùa giải 2013-14, Real Madrid đóng quân tại khách sạn Tivoli Hotel nằm trên đại lộ Avenida da Liberdade, trung tâm thủ đô Lisbon với sự chào đón của hơn 400 fan, trong đó có José Pereira.

José Pereira, ông chủ của khách sạn Don José, cách Tivoli chỉ 300 mét muốn tận mắt thấy cầu thủ mà trước đây từng lưu trú tại căn phòng đôi khiêm tốn nhất khách sạn mình trong vòng vài tháng khi mới bước sang tuổi 16. Don José cũng chính là nơi mà cậu bé Ronaldo ngày nào từng nói với lũ bạn tại học viện Sporting rằng anh sẽ khoác lên mình màu áo trắng của Real Madrid.

Khi các cầu thủ rời khu tập luyện, José nhảy lên để cố gắng nhìn thấy cậu bé năm xưa. Tuy nhiên, ý định đã không thành, và khi trở về khách sạn, ông không thể giấu nổi nỗi thất vọng.

* * *

Trận chung kết Champions League năm đó diễn ra vào ngày 24/05/2014. Real Madrid đối đầu với đội bóng cùng thành phố Atlético de Madrid.

Xabi Alonso: "Đối với cậu ấy cũng như phần còn lại của cả đội, sau 5 năm theo đuổi *La Décima*, từng thất bại trước Barça, Dortmund và Bayern, Champions League thực sự trở thành nỗi ám ảnh. Đây sẽ là trận đấu của cuộc đời cậu ấy và tất cả chúng tôi."

Vấn đề về gân bánh chè đầu gối đã ảnh hưởng đến anh ấy trước trận chung kết tại Lisbon. Thực tế, cầu thủ người Bồ Đào Nha không thể thi đấu thoải mái với những chấn thương vặt vãnh kể từ tháng 4.

Xabi Alonso: "Cristiano đã phải bỏ lỡ cơ hội thi đấu ở nhiều trận vì biết rằng chúng tôi sẽ tiến đến trận chung kết. Anh ấy chuẩn bị rất kỹ càng cho trận đấu đó."

Và cuộc thư hùng năm đó diễn ra với đầy cảm xúc ngất ngây. Trận derby của thành Madrid đòi hỏi các cầu thủ trên sân phải có thể lực, ý chí và tinh thần thép: Diego Costa rời sân sớm (phút thứ 9) vì chấn thương. Cả hai đội chủ động thi đấu chặt chẽ để tránh những pha phản công của đối phương. Trong hiệp 1, Ronaldo không thể hiện được nhiều. Phút 35, tận dụng sai lầm của Iker Casillas, Diego Godín chớp thời cơ ghi bàn đưa Atlético vượt lên dẫn trước. Kể từ đó, hai đội thi đấu cởi mở, ăn miếng trả miếng với những cơ hội liên tiếp được tạo ra. Trong khoảng thời gian đầu hiệp 2, Ronaldo có liên tiếp ba cơ hội nhưng không thể thành công. Bước dần vào những phút cuối, các cầu thủ Atlético thấm mệt…

Và điều gì đến cũng đã đến. Phút 90+3, từ tình huống đá phạt góc, Sergio Ramos bật cao hơn tất cả, đánh đầu gọn gàng cân bằng tỉ số, đưa hai đội vào thời gian đá hiệp phụ.

10 phút thi đấu hiệp phụ trôi qua, Di María xâm nhập vòng cấm từ cánh trái và thực hiện pha dứt điểm. Courtois chỉ có thể cản phá tình huống dứt điểm đầu tiên của cầu thủ người Argentina. Bóng bật ra, Bale áp sát đánh đầu nâng tỉ số lên 2-1 cho Real Madrid. Ít phút sau, Marcelo, hậu vệ cánh trái cầm bóng xộc thẳng

vào vòng cấm trước sự bất lực của hàng thủ đã thấm mệt của Atlético và tung cú sút quyết đoán hạ gục Courtois. Những phút cuối hiệp phụ thứ hai, Gabi phạm lỗi với Ronaldo trong vòng cấm. Số 7 của Real không mắc bất cứ sai lầm nào ấn định tỉ số cho Kền kền trắng.

Kết thúc trận đấu, Real Madrid đè bẹp đội bóng cùng thành phố 4-1 tại Lisbon. Cuối cùng, sau 12 năm phải thất vọng, Real Madrid đã giành được *La Décima*, danh hiệu châu Âu lần thứ 10 trong lịch sử. Ronaldo lại một lần nữa tận hưởng vinh quang tại đấu trường Champions League sau lần đầu tiên đăng quang cùng Manchester United.

Anh vẫn cố gắng thi đấu dù chưa hoàn toàn bình phục chấn thương suốt 3 tháng cuối của mùa giải, nhưng vẫn phá lưới đối thủ tới 17 lần tại Champions League, vượt qua kỷ lục của chính mình ở mùa giải trước đó (16 bàn).

Chia sẻ trong khu vực báo chí tại sân Estádio da Luz, Ronaldo nói, "Tôi đã có bàn thắng." Đó cũng là lời khẳng định, anh đã ghi bàn trong mọi trận chung kết mà anh từng thi đấu cho Real Madrid: 2 bàn ở chung kết Cúp Nhà vua và Siêu cúp Tây Ban Nha.

Xabi Alonso: "Tất cả chúng tôi đều hiểu *La Décima* có ý nghĩa thế nào và đã theo đuổi rất, rất lâu rồi... Cảm giác thật tuyệt khi chinh phục được điều mà mình luôn khao khát và chưa từng đạt được trong suốt thời gian thi đấu cho Real Madrid. Ví dụ như Sergio Ramos, chưa từng vô địch danh hiệu Champions League này sau rất nhiều năm ở đây, hay như Cristiano, Karim hoặc chính tôi! Chúng tôi đã trải qua rất nhiều thăng trầm, vui có và buồn cũng có. Tôi nghĩ mọi thứ được phản ánh chính xác theo đúng cách mà Cris đã ăn mừng bàn thắng. Như là trút bỏ mọi gánh nặng trên vai vậy."

À, hãy nói về màn ăn mừng…

* * *

Alfredo Relaño tóm tắt lại, "Bây giờ, anh ấy là một phần của Real Madrid, nhưng đâu đó vẫn thể hiện mong muốn được đối xử đặc biệt, và điều đó luôn khiến những người gắn bó với Real nóng mắt. Dù sao, họ cũng đang bớt dần."

Chẳng hạn như khi ghi bàn thắng cuối cùng trong trận chung kết Cúp châu Âu. Anh ấy muốn đưa ra thông điệp đại loại là: "Hãy nhìn xem, tôi đã ghi một bàn thắng trong một trận chung kết."

Mặc dù đó chỉ là một bàn thắng từ chấm penalty. Ronaldo nhặt trái bóng lên ngay khi trọng tài chính chỉ tay vào điểm phạm lỗi. Sau khi thực hiện thành công quả phạt đền, Ronaldo phấn khích chạy về phía góc sân và cởi phăng chiếc áo đấu. Anh gầm lên với những múi cơ cuồn cuộn trên bắp tay.

Giây phút đó, chỉ có anh và các cổ động viên: anh và thế giới của anh. Đồng đội nhanh chóng lao đến, la hét, nhảy lên vai, chia vui cùng anh trong cảm xúc phấn khích tột độ.

Nhưng anh bất ngờ tách khỏi các đồng đội, hướng về phía khán đài, tay chống hông, gồng mình khoe ra những múi cơ tràn đầy năng lượng.

Ronaldo luôn ý thức về tính tượng trưng và những thứ mang tính biểu tượng trong thời khắc đó.

Hành động đó đương nhiên không được các cầu thủ của Atlético đón nhận; làm tăng lượng người ủng hộ cho đối thủ và tác động xấu đến các fan trung lập.

Nhiều người cũng chỉ ra anh không ăn mừng bàn thắng phút 94 của Ramos theo cách cuồng nhiệt như thế. Thực tế, sau bàn thắng quân bình tỉ số, Ronaldo quay đầu hướng về vòng tròn giữa sân mà không ăn mừng các đồng đội. Chỉ có anh và Casillas, người đứng trong khung gỗ, là không tham gia "lễ hội" đó.

Nhiều người khác lại nói đó mới thực sự là con người Ronaldo, không phải anh chàng đáng yêu được xây dựng nên bởi GestiFute trong 2 năm qua. Giám đốc tờ *AS* bổ sung trong bài bình luận của mình: "Tôi không thể không chú ý đến sự đối lập của khoảnh khắc đó với Casillas ở cuối trận chung kết Euro 2012. Khi Tây Ban Nha đã dẫn trước Italia 4-0, anh ấy vẫn đề nghị trọng tài biên tập trung vào trận đấu cho đến khi trọng tài chính nổi hồi còi mãn cuộc."

Tờ báo *Diário de Notícias* của Madeira phân vân khi lựa chọn bìa trang nhất sao cho thật tuyệt vời. Phần lớn các tờ nhật báo của Tây Ban Nha và Bồ Đào Nha đều chọn hình ảnh của "Hulk phi thường" để ví với Ronaldo. Ở Madeira, cuối cùng họ đã chọn một bức ảnh của anh với chiếc cúp, vì cho rằng bức ảnh kia không phải đại diện cho anh, không xứng đáng với câu chuyện và hình ảnh của Ronaldo.

Liệu bức hình đó có đi vào lịch sử, bỏ qua tất cả những thành tích mà anh đạt được? Nó có phải là hình ảnh đại diện cho anh ấy?

Hãy tưởng tượng, như Rio Ferdinand từng nói, Ronaldo "để cho những cảm xúc khiến cậu ấy trở nên tốt hơn" trong mỗi lần ăn mừng hay khi vượt qua khó khăn. Khi xem đi xem lại đoạn video đó, một câu hỏi lóe lên trong đầu tôi. Có phải, Ronaldo không thật sự yêu bóng đá? Cái mà anh ấy yêu, đúng hơn, là cuộc đua trở thành người xuất sắc nhất? Và đó là lý do tại sao anh ấy ăn mừng bàn thắng penalty của mình cuồng nhiệt hơn là bàn gỡ hòa hay bàn thắng thứ hai của đội. Liệu anh ấy có xem nó như một cột mốc đáng nhớ trong sự nghiệp cá nhân? Đối với ý kiến này, tôi đã tham khảo một nhà tâm lý học người Bồ Đào Nha, ông Sidónio Serpa: "Tôi đồng ý. Bóng đá là công cụ cho sự tự hoàn thiện bản thân. Tại sao lại là bóng đá? Bởi lẽ nó là thứ gần gũi nhất với anh ấy. Nếu cha anh ấy làm việc trong một câu lạc bộ bơi lội, có lẽ bây giờ anh ấy đang là kình ngư vô địch thế giới cũng nên. Ước muốn cải thiện bản thân và chiến đấu là yếu tố nội tại, và bóng đá là hoàn cảnh."

Nhân dịp này, Ronaldo đã mua cho mỗi đồng đội của mình một chiếc đồng hồ Bulgari Diagono PRO sản xuất tại Ý, bên trên có khắc tên cầu thủ đó và dòng chữ *La Décima.* Giá mỗi chiếc ước tính là 8,200 euro.

Nhưng có lẽ, tình cảm giữa họ thì vô giá.

* * *

"Tôi đã dính chấn thương trong trận chung kết Champions League, phải ngồi ngoài khoảng 2 tuần trước trận đấu quan trọng đó vì những cơn đau. Tôi loẽ ra có thể đề nghị huấn luyện viên trưởng tuyển Bồ Đào Nha không triệu tập lên tuyển và tiếp tục nghỉ ngơi; đó có vẻ sẽ là lựa chọn dễ dàng... Nhưng tôi muốn đương đầu với những thử thách phía trước."

Cristiano Ronaldo, tháng 1/2015 trên website của FIFA

Đội ngũ y tế của Real Madrid đã đề nghị anh nghỉ ngơi một thời gian nhưng anh muốn mạo hiểm. Những ảnh hưởng có phần hạn chế của anh tại World Cup trên đất Brazil, một trong vài thử thách lớn còn lại của anh ấy, rất dễ giải thích: anh không thích hợp để thi đấu.

Sau trận thua trước tuyển Đức và trận hòa với Mỹ, Bồ Đào Nha có cơ hội bước tiếp nếu đánh bại Ghana ở Brazil, trong khi kết quả giữa Mỹ và Đức có lợi cho họ.

Khi đó, tôi đến Estádio Nacional để theo dõi trận đấu; Ronaldo

không cố vượt qua từng cầu thủ đối phương trong suốt 40 phút đầu tiên. Dưới đây là một số ghi chú từ thời điểm đó trở đi.

Phút 44: Nani nỗ lực dứt điểm từ xa đưa bóng đi vọt xà. Ronaldo xâm nhập vào khoảng trống ở cánh. Anh khoanh tay và quay lưng lại với Nani, lắc đầu ra vẻ không hài lòng.

Ở diễn biến khác, Đức đang dẫn trước Mỹ 1-0 bằng bàn thắng của Müller. Bồ Đào Nha đang có kết quả hòa 1-1, phải ghi 4 bàn nếu muốn đi tiếp.

Ronaldo đảm nhận vai trò tiền vệ công, một số 9, một tiền đạo lùi và gần như không thi đấu ở cánh, không có được sự dũng mãnh thường thấy.

Phút 73: Anh đi bóng, xoay xở trong vòng cấm hòng kiếm một quả phạt đền. Đầu gối trái bị va chạm khiến anh ngã xuống sân. Anh đi tập tễnh và cúi xuống biểu lộ khá đau đớn, phải mất 4 phút để đi lại bình thường.

Phút 77: Hậu vệ Mensah vòng tay qua ngực Ronaldo và anh đã chấp nhận hành động đó của đối phương.

Phút 78: Sau một nỗ lực cứu bóng, anh tiếp tục phải đi tập tễnh trên sân. Bây giờ anh có vẻ lo lắng.

Phút 80: Một pha xử lý khá tệ trong vòng cấm của thủ môn Dauda, bóng đến chân Ronaldo, anh dứt điểm chính xác bằng chân trái và không ăn mừng. Anh ấy có vẻ vẫn còn đau.

Phút 84: Ronaldo cúi xuống với chiếc đầu gối bị đau. Anh hét lớn.

Phút 87: Dường như không thể chịu đựng thêm được nữa, anh cúi xuống và ôm chặt lấy đầu gối. Anh lấy nước, nói chuyện với Leonel Pontes và trợ lý của Paulo Bento khi Ghana đã sẵn sàng cho tình huống đá phạt. Tay chống hông, anh lắc cái đầu ướt sũng mồ hôi. Anh lau mặt, gần như sắp bật khóc và muốn mọi thứ kết thúc thật nhanh. Nhưng anh vẫn tiếp tục chạy sang phía cánh phải và ra dấu xin bóng... Khi trận đấu kết thúc, anh tiến về khu huấn luyện và tháo tấm băng đội trưởng.

Bồ Đào Nha không thể vượt qua vòng bảng tại World Cup 2014.

Các cầu thủ Ghana tiến đến để bắt tay tạm biệt anh. Michael Essien ôm anh. Ronaldo ghé đầu lên vai cựu cầu thủ Real Madrid.

Anh quay trở lại sân, tiến về phía các cầu thủ còn lại để cảm ơn tổ trọng tài. Anh được bao quanh bởi các đồng đội, nhưng dường như anh ở một đẳng cấp hoàn toàn khác so với họ.

Ronaldo được trao danh hiệu cầu thủ xuất sắc nhất trận đấu trong tiếng la ó của các cổ động viên.

Tại khu vực báo chí, anh nói, "Bồ Đào Nha chưa bao giờ có cơ hội và tôi cũng chưa bao giờ nghĩ chúng tôi có thể là nhà vô địch thế giới. Thực sự, điều mà tất cả các bạn cần làm là nhìn vào những khó khăn của chúng tôi trong trận play-off với Thụy Điển... Chúng tôi phải khiêm tốn và nhận ra rằng chúng tôi không cùng đẳng cấp với đội bóng xuất sắc nhất."

* * *

Trong cuộc nói chuyện với anh ấy, khi đề cập đến việc viết cuốn sách này, anh ấy vui vẻ đồng ý:

"Được, chúng ta sẽ nói chuyện sau."

"Tôi có một năm để viết cuốn sách," tôi giải thích.

"OK, để đến lúc đó đi. Đừng lo, chúng ta sẽ gặp lại."

Nhưng cuối cùng, điều đó đã không thể xảy ra.

* * *

Ronaldo dành cả mùa hè đó để nghỉ ngơi và điều trị triệt để chấn thương đầu gối sau một mùa giải căng thẳng. Anh hiểu là do mình đã đẩy cơ thể chạm ngưỡng giới hạn của nó. Sau này, anh thừa nhận, "Tôi đã từng đánh liều tương lai ở Real Madrid và Đội tuyển quốc gia."

Chấn thương anh gặp phải là viêm gân bánh chè, nếu không được điều trị đúng cách, nó có thể trở thành mãn tính, thậm chí cần phải phẫu thuật, nhưng con số đó chỉ chiếm khoảng 10% các trường hợp. Bất chấp điều đó, hầu hết các vận động viên vẫn cố gắng phớt lờ các dấu hiệu và tiếp tục thi đấu, cho rằng chúng không phải là vấn đề lớn.

Bác sĩ của Real Madrid cho rằng Ronaldo đã cố giấu những vấn đề đó để không bỏ lỡ giai đoạn quan trọng cuối mùa giải. Sau khi phát hiện tình trạng nghiêm trọng của vấn đề - phần gân bị viêm nặng - họ đã yêu cầu anh nghỉ ngơi, nhưng Cristiano bỏ ngoài tai

và cuối cùng mất niềm tin vào họ. Trong suốt vài tháng, anh phải nén đau để thi đấu, và cơn đau càng trở nên dữ dội hơn sau mỗi cú sút. Sự kéo căng khi sút tạo ra vôi hóa trong gân, lần lượt kích hoạt một phản ứng dây chuyền gây ra những cơn đau ở các cơ khác.

Cristiano và Jorge Mendes tìm kiếm giải pháp ở bên ngoài câu lạc bộ. Ngôi sao của Real được điều trị bởi ba bác sĩ: Noronha, một người đồng hương và cũng là một người bạn của Mendes; Mikel Sánchez, người đã từng chữa cho một người bạn của Ronaldo là Rafa Nadal với chấn thương tương tự, được biết đến với những liệu pháp sử dụng tế bào gốc và tiểu cầu; và Hans-Wilhelm Muller-Wohlfahrt, người sau này là bác sĩ của Bayern Munich. Anh cũng đã từng thử nghiệm liệu pháp ozone.

Suốt nhiều tháng trời, Ronaldo thức dậy mỗi sáng với sự khó chịu nghiêm trọng. Như anh thừa nhận, anh "không nhớ nổi ngày nào không bị đau" trong sự nghiệp của mình.

* * *

Bên cạnh Ballon d'Or 2013, Ronaldo cũng giành luôn danh hiệu Pichichi và Chiếc giày Vàng châu Âu, tưởng thưởng cho thành tích ghi bàn phi thường trong mùa giải đó. Tổng cộng, anh giành 6 danh hiệu tập thể và cá nhân trong vỏn vẹn 5 tháng.

Ngày trở về từ kỳ nghỉ hè, Real Madrid tiếp tục nâng cao chiếc cúp vô địch của Siêu cúp châu Âu, sau khi đánh bại Sevilla 2-0. Ronaldo ghi cả hai bàn thắng và giành giải thưởng cầu thủ xuất sắc nhất trận đấu.

Thành quả trong năm 2014: anh nhận danh hiệu Cầu thủ xuất sắc nhất châu Âu của UEFA; và vài tháng sau là giải thưởng Ballon d'Or thứ hai liên tiếp và lần thứ ba trong sự nghiệp, bất chấp những dấu hiệu cảnh báo từ cơ thể khiến anh không dễ dàng chinh phục chúng.

* * *

Mùa giải 2014-15 là mùa giải thứ hai của Carlo Ancelotti trên cương vị huấn luyện viên trưởng của Real. Sau khi Nuri Sahin quay trở lại Borussia Dortmund và Álvaro Morata chuyển đến Juventus, hai người hùng khác trong chiến công *La Décima* mùa trước của Real cũng lần lượt ra đi: Xabi Alonso chuyển đến Bayern Munich trong khi Ángel Di María sang thi đấu tại Premier League trong màu áo của Manchester United.

Ở chiều ngược lại, Toni Kroos, Keylor Navas và "Chicharito" Hernández gia nhập Kền kền trắng, và đáng chú ý nhất là ngôi sao người Colombia James Rodríguez, Vua phá lưới World Cup 2014. Sau trận thua trước Real Sociedad ngay trước khi kết thúc tháng 8, Ronaldo lên tiếng về chính sách chuyển nhượng của câu lạc bộ: "Nếu tôi có quyền, có lẽ tôi đã không làm vậy, nhưng mỗi người đều có quan điểm riêng và có quyền được nói ra những điều mà mình nghĩ."

Một tuần sau chiến thắng tại trận Siêu cúp châu Âu, Ronaldo phải ngồi ngoài ngay sau giờ nghỉ trong trận đấu lượt đi tại Siêu cúp Tây Ban Nha với Atlético de Madrid. Anh chỉ có thể vào sân ở hiệp 2 trong trận lượt về. Kết thúc trận đấu, Real Madrid ngậm ngùi nhìn đội bóng cùng thành phố nâng cao chiếc cúp vô địch.

Mặc dù đã dành cả mùa hè để điều trị, nhưng chấn thương vẫn bủa vây anh.

Tháng 12/2014, Real Madrid lên ngôi tại FIFA Club World Cup (Giải vô địch bóng đá thế giới các câu lạc bộ) tại Ma Rốc sau khi đánh bại San Lorenzo. Đây là danh hiệu quốc thế thứ 18 của Real Madrid. Mặc dù Ronaldo không ghi bàn, đây vẫn là một dấu mốc quan trọng với anh: trong 5 năm thi đấu dưới màu áo trắng, anh đã giành được mọi danh hiệu có thể.

Đây là kết thúc hoàn hảo cho năm 2014 đối với ngôi sao người Bồ Đào Nha. Không chỉ bởi Real Madrid giành được 4 trên tổng số 6 danh hiệu có thể (gồm Cúp Nhà vua Tây Ban Nha, Champions League, Siêu cúp châu Âu và FIFA Club World Cup), và là lần đầu tiên trong lịch sử, kể từ khi thành lập 112 năm trước, Đội bóng Hoàng gia Tây Ban Nha giành cú ăn 4. Trong đó, Ronaldo đóng góp tới 61 bàn thắng sau 60 trận ra sân trong vòng 12 tháng. Trên hết, anh trở thành chân sút ghi nhiều bàn thắng nhất lịch sử Euro với 23 bàn, bao gồm vòng loại và vòng chung kết.

Bên cạnh đó, chiến thắng trước San Lorenzo cũng đánh dấu cột mốc chuỗi 22 trận toàn thắng của đội bóng dường như không thể ngăn cản.

Nhưng không có gì là không thể ngăn cản.

* * *

Liên quan đến danh hiệu Ballon d'Or lần thứ ba của Ronaldo, anh nhận được một vài bình luận vào ngày 12/01/2015.

Lần đầu tiên trong lịch sử của Đội bóng Hoàng gia, toàn bộ hoạt động truyền thông được đổ dồn vào cầu thủ ngôi sao của họ: tháng 11, trang web của câu lạc bộ đăng tải phân tích chứng minh tại sao ngôi sao số một của họ là Ronaldo xứng đáng với danh hiệu đó và lên tiếng không đồng tình với ý kiến của Michel Platini khi ủng hộ cầu thủ người Đức Franck Ribéry với sức nặng từ chức vô địch World Cup.

Khi Leo Messi xuất hiện trên thảm đỏ sự kiện tại Kongresshaus ở Zurich, một số fan hô vang "Ronaldo, Ronaldo." Thời gian đã thay đổi mọi thứ.

Trước buổi lễ, Ronaldo chia sẻ với Leo rằng con trai mình rất hâm mộ anh ấy và cậu bé nhắc đến Messi rất nhiều. Và rồi, trên sân khấu, khi hướng ánh mắt về phía cầu thủ người Argentina, anh đã tiết lộ khao khát "bắt kịp Messi" bằng cách cân bằng con số 4 lần giành Ballon d'Or.

Điều đó đã khiến Leo không thể thờ ơ.

Có lẽ những bình luận của Platini là lý do khiến Ronaldo hét lớn "Siiiiiiii!" cuối bài phát biểu tại buổi lễ trao giải. Sau này, khi giải thích về hành động đó, anh nói đó chỉ là cách biểu lộ cảm xúc với các đồng đội, thứ vốn đã trở thành một phong cách ăn mừng. Chúng đơn giản là thứ giúp gắn kết mọi người lại với nhau hơn cả lời nói.

Nguồn gốc của nó bắt đầu vào mùa hè năm 2011. Trong chuyến tập huấn trước mùa giải ở Los Angeles, anh đã hét lớn trước các đồng đội và cũng kể từ đó, các cầu thủ thường làm thế sau mỗi chiến thắng trong các buổi tập, sau mỗi kỹ thuật phi thường hay các bàn thắng đặc biệt.

Dù là trường hợp nào đi chăng nữa, nó cũng xuất hiện như một hành động đầy thách thức nhằm vào những nghi ngờ tài năng của anh ấy.

Và điều đó dường như là không phù hợp.

Thêm một lần nữa chúng ta lại bất ngờ khi Ronaldo trở thành kẻ phán quyết và thực thi của chính mình. Chẳng hạn, việc khánh thành bức tượng của anh ở Madeira sớm 1 tháng có thực sự cần thiết? Không ai đề xuất với anh ấy rằng những thứ đó có thể chờ đợi thêm sao?

Irina Shayk khiến mọi người chú ý vì sự vắng mặt của cô. Sau đó

Irina giải thích rằng thời gian đó cô đang đi biển nhân dịp sinh nhật mình.

Danh hiệu Ballon d'Or đã đánh dấu hơn 1 năm rưỡi với vô số thành công và kỷ lục được lập ra.

Tuy nhiên, vì nhiều lý do, những sai lầm một lần nữa lại xuất hiện.

* * *

Cả đội và Ronaldo bắt đầu mất đi hứng khởi, sự tập trung cần thiết kể từ sau vinh quang tại đấu trường FIFA Club World Cup. Trước kỳ nghỉ đông, cầu thủ người Bồ Đào Nha đã ghi 25 bàn thắng sau 4 tháng giải vô địch quốc gia khởi tranh nhưng từ tháng 1 đến giữa tháng 5/2015, anh chỉ ghi thêm 17 bàn. Trong giai đoạn đó, Messi phá lưới đối thủ 27 lần (hơn anh 10 bàn). Với Ronaldo, chỉ có 40% cú sút trúng đích, kém xa so với thành tích 74% của chính anh ở mùa bóng trước.

Điều gì đã khiến anh đánh rơi phong độ?

Ngày 20/01/2015, Ronaldo thông báo: "Sau 5 năm hẹn hò, mối quan hệ của tôi với Irina Shayk đã chấm dứt."

Theo thông tin từ phòng thay đồ, anh dường như gặp vấn đề kể từ thời điểm Shayk nói lời từ biệt. Mặc dù Irina không thuộc mẫu bạn gái truyền thống, Ronaldo vẫn quen với việc có cô ấy ở bên cạnh để đảm bảo những thói quen thường lệ trong cuộc sống hằng ngày. Họ không gặp nhau thường xuyên; Ronaldo dành kỳ nghỉ với bạn bè trong vài tháng cuối trước khi đường ai nấy đi, còn cô nàng người mẫu vẫn ở trong một khách sạn trên đại lộ Paseo de la Castellana mỗi khi đến Madrid. Vòng tròn của Ronaldo đã nhỏ nay càng thu bé lại.

Người quản lý của Irina khẳng định rằng việc hai người chia tay không liên quan gì đến bà Dolores Aveiro. Tuy nhiên, tin đồn vẫn đầy rẫy, chẳng hạn như: cô người mẫu quyết định không đến bữa tiệc bất ngờ mà Ronaldo tổ chức mừng sinh nhật mẹ anh 60 tuổi; rằng mối quan hệ của Irina với bà Dolores và chị gái của Cristiano rất căng thẳng; hay Ronaldo lừa dối khiến cô tuyệt vọng.

Vài tháng sau, Irina chia sẻ, "Tôi nghĩ một người phụ nữ cảm thấy mình thật xấu xí khi không tìm được người đàn ông phù hợp. Và tôi cảm thấy mình không xinh đẹp và thiếu an toàn."

Theo lời Elma Aveiro, sự chia ly đó chẳng khác nào "cái chết" đối với cậu em trai mình.

* * *

Hai tuần sau buổi lễ trao giải Ballon d'Or, trong chuyến làm khách tới Córdoba, các cổ động viên liên tục gây rối khi bắt chước tiếng hét của ngôi sao người Bồ suốt cả trận đấu: "*Siiiiii*".

Ngay cả trong phòng thay đồ, những âm thanh ấy vẫn văng vẳng bên tai anh.

Cuối cùng, anh bị truất quyền thi đấu sau tình huống đá vào hậu vệ Edimar. Các cổ động viên đội nhà phản ứng bằng cách đồng thanh hét lớn "*Siiiiii*", điều đã khiến anh bộc phát hành động "phủi nhẹ" huy hiệu vô địch FIFA Club World Cup nơi ngực áo trên đường tiến vào phòng thay đồ. Tuy nhiên, trên đường trở về Madrid, anh đăng tải dòng trạng thái trên mạng xã hội: "Tôi xin lỗi tất cả mọi người vì hành động thiếu suy nghĩ của mình, đặc biệt là Edimar."

Tính đến thời điểm đó, Ronaldo đã phải nhận 9 thẻ đỏ trong sự nghiệp, 5 chiếc kể từ thời điểm thi đấu cho Real Madrid - và trong số 9 lần đó, có 5 lần là vì lỗi phản ứng với cầu thủ đối phương.

Những hành động thể hiện sự không hài lòng với đồng đội trong quá khứ của Cristiano bắt đầu quay trở lại, đôi khi không thể dập tắt ngọn lửa sôi sục trong anh. Dường như anh không thể kiểm soát con quái vật trong con người vốn gắn bó với mình từ thuở ấu thơ.

Sự thiếu tự tin đã thay thế anh bằng "một Ronaldo khác", hay đúng hơn, bản tính trong anh vốn chưa bao giờ biến mất. Anh dần trở lại tâm điểm của sự chú ý. Dù cho anh cố gắng thế nào để che giấu, nhưng nền tảng được tạo ra bởi một tuổi thơ bất thường đã được định hình và sẽ tiếp tục định hướng những sự lựa chọn của anh. Mặc dù anh đang học cách kiềm chế, nhưng mỗi khi yếu đuối, nó lại trỗi dậy, dai dẳng như một cơn cảm lạnh cuối mùa.

Một lần nữa, những nghi ngờ lại chĩa vào vị trí thủ lĩnh của anh. Tôi không đặt hoàn toàn niềm tin vào Ronaldo trong vai trò kiểm soát phòng thay đồ, ngay cả khi mọi thứ diễn ra hết sức tốt đẹp. Ảnh hưởng của anh trên sân chắc chắn tăng lên theo từng ngày, nhưng luôn có một dấu hỏi chống lại chúng. Anh lúc gần lúc xa với các đồng đội, giống như một con lắc ở mỗi giai đoạn khác nhau. Khi thất bại đến, những căng thẳng và buộc tội lại bùng lên,

ta lại nghe thấy những câu đại loại như "Cristiano chỉ làm việc của mình" hay "Ronaldo không chạy"...

Ángel Di María từng nói, "Anh ấy vẫn còn thiếu tố chất của một thủ lĩnh thực thụ. Tôi nghĩ anh ấy chỉ là một thành viên trong đội hình, giống như mọi người, ngoại trừ việc ai cũng biết anh ấy là một trong số những cầu thủ xuất sắc nhất thế giới." Đó chính xác là quan điểm nhìn nhận về Ronaldo trong phòng thay đồ lúc bấy giờ. Dù sao thì anh ấy cũng chưa bao giờ cho thấy phong độ tệ hại trên sân cỏ trong suốt mùa giải. Anh ấy làm mờ đi hình ảnh mà GestiFute đã cất công xây dựng, và sự trưởng thành của anh lại bị đặt dấu hỏi bất chấp những tiến bộ vượt bậc.

* * *

Nửa sau mùa giải, Real Madrid phải nhận thất bại trong các trận đấu quan trọng trước Valencia, Athletic Bilbao và Barcelona, đội bóng xếp trên chính họ trên bảng xếp hạng. Ngày 07/02/2015, họ bị Atlético hạ gục với tỉ số 4-0, trận đấu mà Ronaldo không tung ra được bất kỳ cú sút nào đi trúng đích.

Sau trận đấu, siêu sao Real được hỏi lại những điều đã xảy ra trong trận đấu với Córdoba trước đó. Điều này có thể không phải là hành động cố ý khiêu khích, nhưng đủ khiến Ronaldo nổi nóng, khi vốn đang trong trạng thái không mấy vui vẻ. Ronaldo đáp: "Chết tiệt! Anh muốn nói về trận đấu hôm nay hay về Córdoba? Nó đã diễn ra 3 tháng trước rồi! Một nhà báo đủ thông minh sẽ hỏi tôi về hôm nay, về màn trình diễn khá tệ của chúng tôi, vì thế tôi cho là anh không được thông minh lắm đâu. Xin lỗi nhé."

Từ Calderón, ngôi sao người Bồ Đào Nha đến ngay *#lafiestadeladeshonra* (bữa tiệc hổ thẹn), và khi được đăng trên Twitter, nó đã trở thành chủ đề gây chú ý trong suốt nhiều ngày sau.

Ronaldo đã tổ chức một bữa tiệc lớn để chúc mừng sinh nhật của anh ngay sau trận đấu. Anh đã bước qua tuổi 30 hai ngày trước đó, nhưng hoãn lại vì không muốn bất cứ điều gì gây mất tập trung trước trận derby với Atlético. Anh mời khoảng 150 người từ khắp mọi nơi đến In Zalacaín, một nhà hàng sang trọng mà anh đã bao trọn và đặt từ 2 tháng trước. Hầu như toàn bộ đội hình Real Madrid nằm trong danh sách khách mời, nhưng chỉ có một số ít có mặt. Dường như có một quy định ngầm nào đó, rằng sau thất bại trước đội bóng cùng thành phố, các cầu thủ không được phép đến buổi tiệc.

Một số cầu thủ sợ những phản ứng dữ dội từ các fan nếu để lộ thông tin này ra ngoài, trong khi một số thì có lý do khác: Iker Casillas phải có mặt ở buổi sinh nhật của vợ mình và Florentino cũng phải đến dự tiệc của một thành viên khác trong ban lãnh đạo, Nicolás Martín Sanz.

Trong buổi tiệc hôm đó, ca sĩ người Colombia Kevin Roldán phụ trách biểu diễn phần ca nhạc đã phạm "sai lầm" khi đăng những bức ảnh trong buổi tiệc lên mạng xã hội, trong đó có hình ảnh của Ronaldo trông cực kỳ vui vẻ. Một video còn ghi lại đoạn siêu sao người Bồ Đào Nha song ca cùng với Roldán trên sân khấu.

Công chúng phản ứng gay gắt trong khi câu lạc bộ cũng cho rằng những hành động của Ronaldo đáng bị lên án. Jorge Mendes bảo vệ anh trên sóng radio: "Mọi người chỉ chúc mừng anh ấy trong khoảng 2 tiếng."

Mười ngày sau đó, phát biểu sau trận thắng trước Schalke 04, Ronaldo chia sẻ: "Tôi sẽ không nhắc lại vấn đề này nữa cho đến khi kết thúc mùa giải." Anh ấy dường như bị làm phiền nhiều hơn vì bị "chộp được" khoảnh khắc đó (vui vẻ với Roldán trên sân khấu) hơn là việc không hủy bữa tiệc sinh nhật đó.

Trận đấu với đội bóng nước Đức trong khuôn khổ lượt về vòng 1/16 Champions League đã phản ánh chính xác tâm trạng của cả đội và Ronaldo ra sao.

Ronaldo ghi 2 bàn thắng hết sức quan trọng, nhưng phản ứng của anh với các cổ động viên mới cho thấy tâm trạng của anh bức bối đến nhường nào.

Trận đấu có thể sẽ rất đơn giản khi họ đã có được lợi thế 2-0 sau trận lượt đi; tuy nhiên, Real đã không thể kiểm soát được khu vực giữa sân khiến Schalke có bàn thắng dẫn trước ở ngay phút thứ 19. Các cầu thủ tuyến trên không tích cực tham gia vào khâu phòng ngự. Hậu vệ cánh phải Arbeloa lập tức lên tiếng nhắc nhở siêu sao số 7 của Real, người vốn đang rất kích động và đã tranh cãi với Gareth Bale trước đó. Phút 25, Ronaldo đánh đầu ghi bàn gỡ hòa cho Real, nhưng anh chỉ ăn mừng bằng cách hất tay thật mạnh lên trời như thể phản ứng với đám đông trên sân đang chế nhạo anh. Về sau, khi tiếp tục ghi bàn thắng san bằng tỉ số 2-2, anh mới trở lại với phong cách ăn mừng quen thuộc, bật cao với hai cánh tay dang ra và chỉ thẳng xuống mặt sân, nhưng có vẻ điều gì đó vẫn đang khiến anh phiền lòng.

Có thời điểm Real Madrid vượt lên dẫn trước 3-2, nhưng cuối cùng phải nhận thất bại 4-3. Các fan bắt đầu ra dấu phản ứng trước màn trình diễn thiếu tổ chức của Đội bóng Hoàng gia. Ngay trước khi kết thúc trận đấu, Ronaldo bị bắt lấy khoảnh khắc anh nhìn vào không trung và thốt lên điều gì đó đại loại, "Thật nhục nhã." Khi Casillas buộc anh quay trở lại vòng tròn trung tâm để tri ân người hâm mộ sau trận đấu, vẻ mặt anh bộc lộ hàng nghìn cấp độ cảm xúc khác nhau, nhưng trong đó tuyệt nhiên không có biểu cảm hài lòng.

Một vài ngày sau, trong cuộc đối đầu với Levante ở đấu trường quốc nội, khi trận đấu chỉ còn 10 phút, các fan một lần nữa la ó đội bóng. Ronaldo ngước nhìn đám đông và thốt ra câu "*Foda-se*" (Chết tiệt!) kèm cái lắc đầu ngao ngán.

Lần này, bất chấp lời động viên của Fernando Hierro, trợ lý của Ancelotti, anh cũng không đồng ý đi quanh sân sau tiếng còi kết thúc của trọng tài vang lên.

* * *

Trong khuôn khổ bán kết Champions League mùa giải năm đó, Real Madrid chạm trán Juventus, đội bóng được đánh giá thấp nhất trong 4 đội góp mặt. Trong 15 phút nghỉ của trận đấu lượt đi trên đất Ý, tỉ số đang là 1-1, Sergio Ramos nhắc nhở Ronaldo vì đã không theo sát Andrea Pirlo (cho dù anh đã ghi bàn trong hiệp 1), và cả anh lẫn Bale đều đã được chỉ đạo thực hiện nhiệm vụ đó. Sau khi được "dạy bảo" rằng anh không thể chỉ biết ghi bàn thắng mà quên phần còn lại, Ronaldo đùng đùng xông ra khỏi phòng thay đồ và quyết định đợi trong đường hầm cho đến khi trận đấu tiếp tục. Los Blancos nhận thất bại 1-2 khi tiếng còi cuối trận vang lên.

Ở trận lượt về, Ronaldo vẫn là người ghi bàn duy nhất cho Real với pha dứt điểm từ chấm phạt đền, nhưng đội bóng đến từ nước Ý vẫn tiến vào chung kết, đối đầu với Barça ở Berlin.

Kết thúc trận đấu, Ronaldo thất vọng tiến thẳng vào phòng thay đồ và bật khóc.

* * *

Trong suốt mùa giải 2014-15, Ronaldo ghi tổng cộng 61 bàn trong 54 trận đấu ra sân (trong đó có 7 cú hat-trick), phá vỡ thành tích cá nhân xuất sắc nhất của chính mình. Anh giành giải thưởng Vua phá lưới của La Liga mùa thứ 2 liên tiếp và Chiếc giày Vàng châu Âu lần thứ 4, mặc dù bước sang năm 2015, tỉ lệ ghi bàn

của anh chỉ đạt 0,85 bàn/trận, giảm xuống so với con số 1,28 ở nửa đầu mùa giải.

Ronaldo cũng lần thứ 4 trở thành Vua phá lưới Champions League với 10 bàn thắng, và cùng Messi nắm giữ kỷ lục ghi bàn tại đấu trường châu Âu (cả hai đều có 77 bàn).

Không còn nghi ngờ gì nữa về việc anh xứng đáng là một tay săn bàn huyền thoại.

Trong khi đó, Carlo Ancelotti lại lo ngại rằng những ngày tháng của ông tại Bernabéu đã đến hồi kết khi chứng kiến Real Madrid trắng tay mùa giải năm đó, ngoại trừ hai danh hiệu đã đạt được từ trước Giáng sinh (Siêu cúp châu Âu và FIFA Club World Cup).

Ronaldo không quá bất ngờ trước quyết định của câu lạc bộ nhưng anh và một số cầu thủ có tiếng nói trong phòng thay đồ vẫn muốn ông thầy người Ý ở lại với Bernabéu. Sau đó, Ronaldo đăng dòng trạng thái đầy cảm xúc trên Instagram: "Một huấn luyện viên vĩ đại, một con người tuyệt vời. Hy vọng được làm việc cùng ông trong mùa bóng tới."

Nghịch lý ở đây là: các cầu thủ quan trọng của câu lạc bộ công khai ủng hộ huấn luyện viên sắp sửa phải ra đi.

Đến bây giờ Ronaldo vẫn nghi ngờ con đường mà vị Chủ tịch Florentino đã chọn khi tiếp tục ruồng bỏ những nhân vật đã giúp đội bóng thành công. Anh cũng không thể lý giải tại sao Iker Casillas buộc phải ra đi và lý do tại sao Sergio Ramos, được cho là đã tính tới việc ký hợp đồng với Manchester United, vẫn chưa được gia hạn hợp đồng.

Ronaldo nhận ra không ai an toàn khi chứng kiến cách mà câu lạc bộ hành xử với hai cầu thủ đã từng có 16 năm và 10 năm gắn bó với câu lạc bộ. Những con số cá nhân tuyệt vời mà anh có được trong 6 năm ở câu lạc bộ đã không chuyển hóa thành những danh hiệu. Con số 313 bàn thắng trong 300 lần ra sân tính đến hè 2015, đưa anh trở thành chân sút có tỉ lệ làm bàn cao nhất lịch sử câu lạc bộ nhưng chỉ giúp anh có được 1 chức vô địch La Liga và 1 cúp Champions League, ngoài ra là 2 danh hiệu Siêu cúp Tây Ban Nha và FIFA Club World Cup.

Giống như một cơn ác mộng, cảm giác không được mọi người ủng hộ lại quay trở về với anh.

Ronaldo gửi dòng tin nhắn đến một người đồng đội cũ hỏi xem

liệu anh ấy có nên ở lại Real Madrid hay không. Hơn hết, đó là cảm giác thất vọng, khi chứng kiến sự ra đi của Özil, Di María và Xabi Alonso - những người kiến tạo nhiều nhất cho anh và đáng ra nên tiếp tục thi đấu cùng anh.

Vào 05/06/2015, anh đăng tải một đoạn video trên mạng xã hội với thông điệp rõ ràng: "Hãy để tôi yên." Đó dường như là câu chuyện giống với 2 năm trước. Nếu mọi thứ không diễn ra theo cách anh ấy nghĩ, anh không thể ngăn cơn bão cảm xúc trỗi dậy trong lòng.

Rõ ràng có điều gì đó không ổn.

Liệu vấn đề có phải là ở anh ấy? Có phải anh chưa bao giờ hạnh phúc một cách trọn vẹn bởi lẽ anh đã chọn môn thể thao luôn buộc anh phải kiềm chế cái tôi của mình? Có phải anh đang đạt đến ngưỡng mà sự có mặt của anh gây cản trở cả đội, khi mà những ám ảnh về mục tiêu cá nhân đang ảnh hưởng đến nỗ lực của tập thể? Anh đã bắt đầu bỏ lỡ những thời khắc quan trọng của trận đấu? Hay tầm ảnh hưởng của anh đang dần giảm sút?

Anh đang thi đấu trong vai trò của "số 9", chạm bóng ít hơn, gần với khung thành đối phương hơn và là điểm kết của những pha bóng căng ngang, nhưng đóng góp vào khâu phòng ngự vẫn chưa đủ. Liệu sự mất cân bằng đó, bằng cách này hay cách khác, đang khiến cả đội yếu thế hơn trong các trận đấu quan trọng của mùa giải?

Phần kết của cuốn sách sẽ giải đáp những câu hỏi này bằng các con số thống kê. Ở một diễn biến khác, cựu huấn luyện viên trưởng của Liverpool, Brendan Rodgers, tin rằng Ronaldo là "sát thủ" hàng đầu thế giới, từng nói với Mario Balotelli rất nhiều và cố gắng dạy cho cậu ấy nghệ thuật của một trung phong hiện đại bằng một video khoảng hai mươi phút của Cristiano khi thi đấu. Đoạn video này chỉ ra một cầu thủ không cần có bóng quá nhiều, nhưng phải biết thoát khỏi các hậu vệ, xuất hiện đúng lúc và đúng chỗ để dễ dàng tìm ra khoảng trống - "khu vực bàn thắng", theo cách gọi của Rodgers.

Quan điểm của Jorge Valdano về sự thay đổi phong cách của Ronaldo kể từ khi Ancelotti đến là khá tích cực: "Trong bóng đá, việc các cầu thủ luống tuổi phải lùi sâu và lùi sâu hơn là chuyện bình thường. Nhưng Ronaldo là một trường hợp ngoại lệ."

Những hoài nghi trong hè 2015 vẫn còn: liệu một "Ronaldo mới"

có bị ảnh hưởng bởi sự giảm sút về sức mạnh thể chất hay bởi những bản hợp đồng mới đến Real Madrid (nhiều ngôi sao tấn công sáng tạo nhưng không nhiều tiền vệ đánh chặn), hay sẽ là sự ra đi trong buổi chiều tà của sự nghiệp như đã được dự báo từ trước?

Sau khi đi sâu phân tích để hiểu sâu hơn nhu cầu của một cầu thủ đã chạm ngưỡng tuổi 30, tất cả những người liên quan (câu lạc bộ, huấn luyện viên mới Rafa Benítez, những người đồng đội của anh và chính Ronaldo) lại càng trông ngóng nhiều hơn đến mùa giải mới.

Một câu hỏi đặt ra, chẳng hạn như, mối quan hệ của anh với Gareth Bale ra sao?

* * *

Trong trận đấu giữa Real Madrid và Sevilla trên sân Sánchez Pizjuán ở mùa giải đầu tiên cầu thủ xứ Wales khoác áo Real, khi Los Bancos đang bị đội chủ nhà dẫn trước, những phút cuối họ được hưởng một quả đá phạt khá nguy hiểm. Kết quả của tình huống đó đã ảnh hưởng đến sự cân bằng của toàn đội.

Ronaldo đặt bóng xuống, khi đang ngước lên nhìn về phía cầu môn, Bale bước đến và tỏ ý muốn thực hiện cú sút phạt đó. Ngôi sao người Bồ Đào Nha - người kết thúc mùa giải với 5 bàn thắng từ những pha đá phạt trực tiếp - đáp lời không mấy hài lòng: "Thích thì làm đi." Bale không cần đến lời mời thứ hai, hướng ánh mắt về phía khung thành Sevilla. Ronaldo cố gắng để thay đổi ý định của Bale, thậm chí nhìn về phía ban huấn luyện để tìm sự ủng hộ, nhưng Ancelotti đã để họ tự giải quyết. Bale chạy đà và thực hiện cú sút nguy hiểm về phía khung thành. Bóng bay sát sạt xà ngang.

Ronaldo lại hướng về ban huấn luyện và thể hiện sự thất vọng.

Mùa giải tiếp theo 2014-15, Bale được thực hiện các pha đá phạt nhiều hơn, đặc biệt ở các vị trí chếch sang phía cánh phải nhưng cũng không quá nhiều. Trong khi đó, siêu sao người Bồ Đào Nha lại trở thành một trong số các cầu thủ sút phạt tệ nhất La Liga khi anh không thể tìm đến mành lưới trong suốt 1 năm cho dù có tới 56 cơ hội từ chấm đá phạt (41% trong số đó chạm rào chắn đối phương).

Trận bán kết lượt đi ở Champions League với Juventus tại thành Turin đã chỉ ra một vài con số rất thú vị. Trong hiệp 1 trận đấu, Bale chỉ chạm bóng 14 lần (chỉ có thủ thành Casillas có số lần

chạm bóng ít hơn), hoàn thành hơn 18 đường chuyền (ít hơn tất cả) và không có nổi một cú sút trúng đích nào.

Điều đó rõ ràng là không bình thường, nhưng cũng chứng tỏ rằng cầu thủ xứ Wales đang ảnh hưởng quá ít lên lối chơi chung của cả đội. Anh không thể hiện được gì nhiều ở mùa bóng thứ hai, sau mùa bóng đầu tiên có thể coi là khá thành công cho Real khi đóng góp 2 bàn thắng trong 2 trận chung kết quan trọng với Barcelona ở Cúp Nhà vua và Atlético ở Champions League.

Bale đang phải nỗ lực rất nhiều để hòa nhập với cả đội: anh không thể nói tiếng Tây Ban Nha và chỉ có một người bạn là Luka Modrić ở Real. Các đồng đội của anh tại câu lạc bộ đã cố gắng rất nhiều để giúp anh hòa nhập nhanh chóng với cả đội (đặc biệt là Toni Kroos và bạn gái), nhưng Gareth và cô vợ của anh đều có vẻ ngại ngùng và thích ở nhà hơn.

Áp lực phải trở thành ngôi sao lớn tiếp theo của đội hình khiến Bale không thực sự thoải mái bởi lẽ nó không thể biến thành sự tự do trên sân: ngay từ đầu anh không ký hợp đồng để làm một tiền vệ cánh hỗ trợ phòng ngự. Tuy nhiên, Ancelotti lại nghĩ rằng đội bóng không thể có hai Ronaldo, hai cầu thủ đều muốn tham gia nhiều vào các tình huống bóng nhưng lại không sẵn sàng hy sinh cho cả đội.

Bale phải thi đấu phạm vi hẹp trong khi Ronaldo được thi đấu rộng với những pha đi bóng thẳng vào vòng cấm của đối phương, và đương nhiên Bale không thích điều đó. Kết quả là, anh ấy đã có những quyết định sai lầm, và không thể hiện được vai trò quan trọng hơn (chẳng hạn như một cầu thủ kiến thiết).

Mùa hè 2015, anh quyết định "nổi loạn". Bằng cách nói chuyện.

Trong khi đó, Ronaldo không thể giúp Bale hòa nhập và phát triển. Cựu cầu thủ của Manchester United và cựu cầu thủ của Tottenham có vẻ không mấy hợp nhau. Dường như không có sự gắn kết giữa hai người. Ronaldo dành cả mùa giải để bảo vệ vị trí của mình trong đội hình của Real. Mặc dù những ảnh hưởng của anh lên các trận đấu đang có dấu hiệu chững lại, nhưng Ronaldo vẫn có nhiều bạn bè hơn Bale, vì cầu thủ xứ Wales vốn không mấy hòa đồng với mọi người.

Trong công việc, có hai kiểu lãnh đạo: một là đi cùng bạn và ân cần chăm sóc, để ý tới bạn; hai là sẽ thẳng tay với bạn. Ronaldo không có ý định lãnh trách nhiệm đó với Bale.

Trong một bài viết trên tạp chí *Soho* của Colombia, tác giả người Mexico Juan Villoro đã từng viết, "Không cầu thủ nào chơi tốt hơn khi bên cạnh Ronaldo. Quá tự cao, khái niệm về cộng tác có vẻ như là không tồn tại với anh ấy... Thế hệ trước đã chinh phục cả thế giới bằng những cái tên của Maradona, Di Stéfano, Puskás, Cruyff và Pelé... Không ai trong số những người tài năng trên phụ thuộc vào sức mạnh hay tốc độ của bản thân, mà đều giúp cả đội thi đấu tốt hơn... Mặc cho những hiệu ứng kỳ diệu trong thương mại, Cristiano Ronaldo vẫn chỉ là một cầu thủ như bao cầu thủ khác mà thôi."

Dẫu sao, sự thật là phần còn lại của đội hình cũng cảm thấy khó chấp nhận việc cầu thủ xứ Wales sẽ trở thành người kế tục của Ronaldo tại Real trong vai trò biểu tượng của câu lạc bộ, bất chấp đó là mục đích ban đầu của Florentino Pérez. Họ vẫn không tin tưởng cựu ngôi sao của Tottenham đủ kiến thức để đảm bảo thành công trong vai trò như thế - cho dù mỗi khi trở về thi đấu dưới màu áo tuyển Quốc gia, Bale vẫn thể hiện sự khác biệt: thi đấu bùng nổ với tốc độ và sức mạnh, trở thành linh hồn của mọi pha bóng và cảm thấy tự do, thoải mái với các đồng đội. Ở đội tuyển quốc gia, anh biết rằng mình vẫn là thủ lĩnh, không có hạn chế về chiến thuật và luôn có những lựa chọn đúng đắn khi chuyền, đi bóng, dứt điểm hay bứt tốc.

Sau khi biết Manchester United quan tâm đến mình, Bale được người đại diện thuyết phục rằng họ có thể gây áp lực lên Florentino Pérez mùa hè năm 2015 và cũng là cho chính anh và Real Madrid một cơ hội cuối cùng.

Ở một diễn biến khác, ngay khi mùa giải vừa kết thúc, vị chủ tịch của Real Madrid tiếp xúc với Jorge Mendes và muốn khẳng định Ronaldo vẫn là trung tâm trong kế hoạch phát triển của câu lạc bộ. Và ông nhận được sự đồng tình của Mendes.

Một tuần sau, người đại diện của Bale là Jonathan Barnett đã cùng làm việc với Đội bóng Hoàng gia Tây Ban Nha. Thông điệp ông đưa ra cho Real là rất rõ ràng. Nếu được thi đấu trong vai trò là một tiền đạo, Bale sẽ ở lại. Đội bóng đã phải bỏ ra số tiền ngất ngưởng để mang anh về từ xứ sở sương mù, nhưng lại đang không tận dụng điểm mạnh của anh. Nghĩ sao về việc Bale sẽ thi đấu trong vai trò "số 10", còn Ronaldo là một "số 9"?

"Bale là của tương lai," là câu trả lời của câu lạc bộ. Họ cũng đảm bảo với Jonathan rằng Bale sẽ được trao tầm ảnh hưởng lớn hơn trong tương lai.

Trong hai năm dưới triều đại của ông thầy người Ý, cựu cầu thủ của Gà trống[2] cho rằng mình bị ép phải tập luyện thêm để duy trì trạng thái thể lực tốt nhất và nâng cao sự am hiểu về phong cách chơi bóng của Real Madrid.

[2] Biệt danh của Tottenham.

Ngay sau khi cuộc hẹn với anh được xác nhận, Rafa Benítez đã đến thăm Đội tuyển xứ Wales để gặp Bale. Còn với Ronaldo, anh không nhận được sự quan tâm đến vậy từ ông thầy mới.

Những câu chuyện được đồn thổi xoay quanh sự ra đi của ngôi sao người Bồ Đào Nha: có ý kiến cho rằng đây là thời điểm nên bán Ronaldo.

Nhưng Real Madrid thì không nghĩ vậy. Không phải mùa hè 2015.

Mùa giải 2015-16 sẽ xác định vai trò và tương lai của cặp đôi này.

* * *

Cho dù ai là huấn luyện viên tiếp theo của Real Madrid đi nữa thì mô hình kinh doanh của họ vẫn hoạt động tốt. Tuy nhiên, không phải ngẫu nhiên mà câu lạc bộ đã không có được quãng thời gian dài nào ổn định trong vòng 6 năm qua.

Sự đối lập giữa Cristiano và Benítez là vô cùng rõ rệt, khi vị huấn luyện viên vốn tôn sùng những nỗ lực tập thể kể cả khi có bóng lẫn không có bóng. Vì thế, ở mỗi buổi tập, mỗi buổi họp báo, chỉ cần nhìn qua cũng có thể thấy mối quan hệ không mấy tốt đẹp của cặp đôi này.

Dưới đây là một phần câu chuyện được tiết lộ ra ngoài:

Mặc dù được giới truyền thông chú ý trong buổi họp báo đầu tiên trước mùa giải, Benítez đã bỏ qua những lời ngợi khen dành cho Ronaldo rằng anh là cầu thủ xuất sắc nhất thế giới, dù ông cũng đã rút kinh nghiệm và có đề cập đến anh ấy trong những lần sau.

Trong một buổi tập của đội, Ronaldo bất ngờ nổi nóng khi cho rằng ông thầy Benítez dường như chỉ nhăm nhăm phạt các cầu thủ Bồ Đào Nha. Một lần khác là việc ông thường xuyên cắt còi, làm gián đoạn những pha bóng trong các buổi tập.

Trong khi đó, Bale được giao nhiệm vụ thi đấu tự do trong một vài trận đầu tiên của tour du đấu tại Mỹ.

Trong bối cảnh Real Madrid liên tục quan tâm đến thủ thành số 1 David de Gea, Manchester United đã lên tiếng sẵn sàng chi đậm để đưa Ronaldo trở về Old Trafford ngay trong hè 2015 và họ cũng đang cố gắng để đạt được thỏa thuận với Sergio Ramos, Benítez tin rằng ông có thể kiểm soát được Ronaldo, mặc dù thái độ giữa họ có phần hơi xa cách trong tập luyện. Tuy nhiên, ông sớm nhận ra rằng "cầu thủ xuất sắc nhất thế giới" là một con người phức tạp, luôn bị chi phối bởi cảm xúc, anh ấy biết mình muốn gì, nhưng lại không chấp nhận vị trí của mình mảy may suy giảm trong giai đoạn chuyển đổi khó khăn sang những thứ tiếp theo.

Vậy thứ tiếp theo ấy là gì? Ronaldo đang hướng đến điều gì?

* * *

Liệu Ronaldo có biết mình thuộc mẫu cầu thủ nào không? Anh luôn nói anh thích đi bóng từ cánh trái và tạt vào vòng cấm, nhưng đâu là vị trí thực tế của anh ấy? Ronaldo có thể tổ chức tấn công ở cánh trái, nhưng không phải là một cầu thủ chạy cánh chính thống, như một "số 11". Tương tự, khi anh dâng lên và ghi bàn, cũng không giống với một "số 9" thực thụ. Và mặc dù có những thời điểm, anh thi đấu như một tiền đạo lùi, anh cũng không thể coi là một "số 10".

Vậy, Ronaldo là ai?

Anh chính xác là một người kết thúc các pha bóng, một sát thủ trước khung thành đối phương. Anh là mẫu cầu thủ không dễ để bị "ghim lại", khá giống Messi. Nếu Leo là cầu thủ có tài năng thiên bẩm, thì Ronaldo có sức mạnh, và về cơ bản, cả hai đều là những tay săn bàn đích thực.

Yếu tố quyết định để phát huy vai trò của cầu thủ người Bồ Đào Nha (và cầu thủ Argentina) là phải bố trí các cầu thủ phù hợp với điểm mạnh của họ. Đó chính xác là những gì đã xảy ra khi Real Madrid có Benzema năng nổ bên cạnh Ronaldo, Di María ở cánh, và cả Khedira cùng Xabi Alonso ở phía sau, giúp ngăn chặn mọi đường tấn công của đối thủ và phát động các tình huống phản công.

Yêu cầu của Ronaldo thay đổi theo sự thay đổi trong mỗi trận đấu. Trong năm đầu tiên tại Bernabéu, anh luôn cố gắng solo đi bóng từ hai biên vào trung lộ nhờ tốc độ và tấn công từ bên ngoài vòng cấm. Theo thời gian, anh di chuyển tịnh tiến gần hơn đến vị trí của khung thành đối phương.

Ronaldo dần chuyển từ vị trí bên cạnh hàng thủ đối phương sang chân sút tiệm cận gần hơn tới khung thành. Anh đang giảm bớt ảnh hưởng của mình đến việc tham gia xây dựng lối chơi chung của toàn đội. Những tình huống đi bóng dũng mãnh từ vạch giữa sân của Ronaldo được thay bằng những pha chạy chỗ không bóng thông minh bởi lẽ anh ngày càng gặp nhiều vấn đề hơn khi muốn vượt qua hậu vệ đối phương.

Ngôi sao người Bồ Đào Nha trước đây vốn chỉ thi đấu vì mục tiêu cá nhân. Bây giờ, có vẻ Ronaldo vẫn thực hiện số lượng những cú sút như trước đây, nhưng anh ấy đã chuyền bóng nhiều hơn, có lẽ bởi vì giới hạn của cơ thể.

Phải nói rằng, anh ở trong một đội bóng luôn đòi hỏi những thiên tài để định đoạt kết quả các trận đấu và che đi những vết rạn nứt trong nội bộ trước tình trạng chia bè nhóm. Kể từ khi Ronaldo cập bến Bernabéu, trong suốt nhiệm kỳ của Pérez, tinh thần đoàn kết của tập thể Real Madrid không kéo dài quá lâu. Có lẽ mùa giải 2011-12 dưới triều đại của José Mourinho tiệm cận gần nhất đến một tập thể đoàn kết, nhưng bên dưới vẻ ngoài đoàn kết ấy là những khác biệt về suy nghĩ, quan điểm cá nhân. Và chính điều đó đã dẫn đến sự ra đi của ông thầy người Bồ Đào Nha. Đó là nơi mà những mối nghi ngờ xuất hiện chỉ có thể được làm rõ vào cuối sự nghiệp của anh ấy. Trong khoảng thời gian anh gia nhập Real Madrid, những đội bóng có lối chơi được xây dựng trên tinh thần đoàn kết, dựa trên tập thể đã giành được những danh hiệu lớn nhất: Phải kể đến Inter, Barcelona, Bayern Munich hay thậm chí Chelsea của Roberto Di Matteo. Trong tất cả các khía cạnh này, ngôi sao của Real dần phụ thuộc vào cả đội, hay trong trường hợp đặc biệt của Messi, các cầu thủ khác phải cúi đầu trước triều đại của Argentina, điều không phải lúc nào cũng xảy ra với Ronaldo tại Real Madrid. Triết lý *galáctico* chắc chắn sẽ gây ra những khó khăn để chọn sự ưu tiên cho tinh thần đồng đội, nhưng có lẽ sự ám ảnh ghi bàn của Ronaldo đã ảnh hưởng đến hiệu quả trên sân của cả đội (ít khi tham gia phòng ngự và chỉ thích chơi bóng với mẫu tiền đạo năng nổ, chăm chỉ như Benzema) khiến họ bỏ lỡ các cơ hội trong giải đấu dài? Ở đây, tôi cũng muốn nhắc về một Ronaldo khác (người Brazil): một tay săn bàn phi thường, dẫn đầu danh sách Vua phá lưới ở PSV, Barcelona và Real Madrid (anh đã ghi 104 lần trong 177 trận cho Los Blancos), và ghi được 59 bàn trong tổng cộng 99 trận cho Inter, nhưng chỉ giành được một danh hiệu vô địch quốc gia trong 13 năm thi đấu tại các câu lạc bộ nêu trên.

Chương 8
MỘT HUẤN LUYỆN VIÊN THẤT BẠI

Khi nhận lời dẫn dắt Real Madrid, Benítez hiểu rằng ông không thể thay đổi triết lý của câu lạc bộ. Cụ thể, ông không thể nhào nặn cả đội theo yêu cầu của mình. (Chẳng hạn, yêu cầu ký hợp đồng với một tiền đạo trung tâm của ông bị câu lạc bộ phớt lờ.) Trong khi đó, nhiệm vụ của ông là mang lại sự cân bằng trên hàng công giữa mong muốn trở thành trung tâm của Ronaldo và nhu cầu của cả đội.

Benítez đã hiểu tại sao mọi thứ không hiệu quả với Real Madrid và Ronaldo trong mùa giải trước (2014-15). Bạn không thể cạnh tranh ở mức cao nhất với hàng tiền vệ góp mặt cả Kroos, Modrić, James Rodríguez và Isco. Với những cầu thủ tài năng như vậy trong hàng ngũ, câu lạc bộ đã giành rất nhiều chiến thắng hào hoa nhưng họ cũng không ít lần bị đánh bại khi bộ tứ này không thể hiện được nhiều. Trong các trận đấu với tốc độ cao, sự kết hợp giữa họ dường như không thực sự phù hợp. Ý thức được điều này, cả đội có vẻ dồn hết tâm trí cho các giải đấu cúp.

Đó là lý do tại sao Real Madrid hoàn thành được giấc mơ *La Décima* nhưng lại chỉ về đích thứ 3 ở giải quốc nội.

Không phải đội hình của họ thiếu chất lượng, mà là bởi vì họ thiếu khả năng duy trì phong độ, sự ổn định lâu bền để cạnh tranh tại các giải đấu dài hơi.

Chấn thương đã ảnh hưởng đến toàn đội, giống như câu chuyện "con gà và quả trứng" vậy: bắt các cầu thủ chơi trái với vị trí của mình sẽ dẫn đến những chấn thương không đáng có và làm ảnh hưởng đến kết quả của toàn đội bóng. Một vấn đề nữa khiến nhiều

người không dám tin vào triều đại thành công của Benítez tại Đội bóng Hoàng gia Tây Ban Nha.

Cựu thuyền trưởng của Liverpool lo ngại rằng một vài ngôi sao trong đội hình của Real sẽ tác động đến chiếc ghế của ông tại Bernabéu bởi họ nghĩ rằng ông không đủ xuất sắc để chèo lái con thuyền Real Madrid. Và một khi các cầu thủ Real Madrid có ý nghĩ trong đầu rằng vị huấn luyện viên trưởng mới được bổ nhiệm không phải là người phù hợp cho câu lạc bộ thì có lẽ cũng không mất quá lâu để họ biến nó thành một vấn đề lớn với câu lạc bộ. Cũng giống như núi lửa, mọi thứ tưởng như vẫn bình yên, nhưng có thể phun trào bất cứ lúc nào.

Benítez đã phải cố gắng để thuyết phục cầu thủ người Bồ Đào Nha về phương pháp huấn luyện của mình, bởi vì có vẻ CR7 đang hoài nghi ông thầy mới có phần ưu ái Bale. Thực tế, chính Florentino Pérez chỉ đạo Benítez thực hiện điều đó, tức là việc giao cho Bale vai trò trung tâm trên sân.

Bale muốn thi đấu theo cách mà anh đã từng thi đấu thành công với Đội tuyển xứ Wales, anh được phép hoạt động rộng, có mặt ở khắp mặt sân, nhưng điều đó có vẻ không khả thi với sơ đồ của Benítez: Với một CR7 không thực sự quyết liệt trong các tình huống vây hãm lấy bóng khi không có bóng, cả đội sẽ phải cố gắng hơn để lấp đầy các khoảng trống mà cầu thủ người Bồ Đào Nha để lại. Và chàng tiền vệ trung tâm theo mẫu box-to-box giống như Casemiro - người được đưa trở lại sau thời gian cho mượn ở Porto - có lẽ là giải pháp, nhưng Pérez lại muốn thấy cả Isco, James, Kroos và Modrić cùng xuất hiện trên sân. Tóm lại, đó là nhiệm vụ bất khả thi với Benítez.

Cả Bale và Ronaldo đều nổ súng để mang về chiến thắng cho Real nhưng mối quan hệ của họ trở nên mất cân bằng, và đó được xem là hậu quả bởi những toan tính của câu lạc bộ. Một mặt, Real Madrid xoa dịu CR7 bằng cách khẳng định giá trị của Bale thấp hơn anh (*Football Leaks* sau đó đã công bố hợp đồng của cầu thủ xứ Wales) - nhưng mặt khác, họ cũng mở đường cho cầu thủ mang áo số 11 trong vai trò kế nhiệm CR7 tương lai.

Dường như Benítez thất bại bởi ông bị buộc phải làm những điều mà đáng ra không nên: ưu tiên một cầu thủ hơn so với một cầu thủ khác trong khi người đó lại không tự mình chứng tỏ được năng lực trên sân. Rõ ràng, Bale không thực sự làm được điều này nếu so sánh với CR7. Và kết quả không thể tránh khỏi là sự sụp đổ. Căng thẳng giữa hai cầu thủ trên mặt trận tấn công của Real vốn

đã âm ỉ trong mùa giải trước dưới sự dẫn dắt của Ancelotti, lại càng trở nên nghiêm trọng hơn kể từ thời điểm Benítez cho thấy dấu hiệu ưu tiên cho cầu thủ xứ Wales thi đấu trong vai trò một "số 10".

Người ta có thể dễ dàng dự đoán nhiệm kỳ của Benítez sẽ rất ngắn ngủi. Sự mất cân bằng trong đội hình đã được dự báo từ trước và khi điều đó xảy ra, mắt xích yếu nhất trong tập thể - vị trí huấn luyện viên - sẽ bị phá vỡ.

Trong bóng đá, bóng vẫn không ngừng lăn, và mọi thứ cần thuận theo lẽ tự nhiên. Benítez phải trả giá cho việc theo đuổi giấc mơ tại Real vào thời điểm không phù hợp. Lý do đầu tiên có lẽ là sự bùng nổ và sức mạnh trên hàng công của Barcelona khi ấy gần như là không có đối thủ. Thứ hai, ông đến Real đúng lúc siêu sao của đội, Ronaldo, đang có dấu hiệu đi xuống.

* * *

Trước khi được giới thiệu trong vai trò huấn luyện viên trưởng của Real, ông thầy người Tây Ban Nha đã đến thăm Bale trong giai đoạn tập trung của Đội tuyển xứ Wales. Cả hai trao đổi về vị trí thi đấu của Bale trong thời gian tới, hoặc ít nhất là hướng tấn công của Real, cho phép cầu thủ mang áo số 11 được thi đấu rộng hơn thay vì chỉ trong vai trò một cầu thủ bám biên như hiện tại. Những bức ảnh giữa hai người được công bố và Ronaldo hiểu đó là dấu hiệu cho thấy sự ưu tiên của câu lạc bộ - vốn trước giờ vẫn dành cho anh - đang đổi ngôi.

"Thật khó để nói rằng ai là người xuất sắc nhất. Tôi nghĩ Cristiano, Bale, Benzema và James đều là những cầu thủ tiệm cận tới mức đó..." Benítez chia sẻ tại buổi họp báo đầu tiên trên cương vị huấn luyện viên trưởng của Real trong chuyến du đấu tại Australia. Một vài nhà báo có vẻ muốn ông thừa nhận vai trò của ngôi sao người Bồ Đào Nha, khiến ông tự đặt câu hỏi về Ronaldo và sự vĩ đại của anh.

Benítez khá ngạc nhiên, như những gì đã thừa nhận với tờ *Daily Mail* vài tháng sau đó, khi ông được báo chí và ban lãnh đạo "nhắc nhở" rằng Ronaldo là "cầu thủ xuất sắc nhất thế giới", nhưng trong hậu trường, "các cán bộ cấp cao của Madrid lại cho rằng Messi mới là người xuất sắc nhất."

Mặc dù vậy, những cảnh báo của giám đốc của câu lạc bộ vẫn văng vẳng bên tai ông, "Đừng quên, Ronaldo có thể khiến tất cả chúng

ta phải mất việc."

Chỉ sau một tuần tập luyện, Ronaldo bắt đầu xa lánh huấn luyện viên, anh cố tỏ ra mọi thứ khá ổn nhưng trong lòng thì vẫn luôn đặt dấu hỏi về phương pháp huấn luyện của Benítez. Anh nhăn nhó khi Benítez chỉ ra những điểm cần cải thiện, và ngay cả khi máy quay đang quay, anh cũng chẳng cố che giấu đi thái độ hời hợt của mình trong một số buổi tập.

* * *

Thời điểm đó, Benítez chuyển từ sơ đồ 4-4-3 của Ancelotti sang thành 4-2-3-1 hoặc 4-4-2, với việc Bale được sắp xếp thi đấu ở giữa, ngay sau CR7, còn Ronaldo đóng vai trò một tiền đạo cắm (Số bàn thắng đến từ vị trí này chiếm 64% số bàn thắng mà anh có được ở mùa giải trước - hai mùa giải trước nữa, các con số lần lượt là 47% và 49%). Tuy nhiên, trong trận giao hữu với AS Roma trước thềm mùa giải, Ronaldo tỏ ra không hài lòng khi cầu thủ xứ Wales không chuyền bóng cho anh, và rồi đến tháng 8, CR7 cũng phát biểu thẳng thắn rằng anh không muốn chơi bóng trong vai trò của một "số 9", mà thích thi đấu bên hành lang trái rồi đi bóng tiến về khung thành của đối phương.

Benítez đáp lại bằng cách để anh thi đấu tự do, nhưng cũng nghe ngóng để giúp anh và cả đội cải thiện phong độ thi đấu. Dù thế nào, Ronaldo vẫn không thấy mình học hỏi được nhiều điều từ Benítez.

* * *

Một vị trợ lý của Benítez đã đưa cho Ronaldo một chiếc USB trong đó có các đoạn băng được lựa chọn để giúp anh tìm thấy nhiều khoảng trống hơn khi không có bóng. Theo tờ *El País*, Ronaldo đã từ chối nhận nó và nói: "Nói với Benítez rằng tôi sẽ đưa cho ông ta một cái pen drive[1] lưu tất cả bàn thắng của tôi để ông ta có thể nghiên cứu chúng."

[1] Là một ổ đĩa có dung lượng khá lớn, được sử dụng như công cụ lưu trữ.

Theo nguồn thông tin khác, câu chuyện lại có vẻ hơi khác một chút: Ronaldo nói với Benítez rằng, thay vì gửi video cho anh, ông nên gửi các video ghi bàn của anh để các đồng đội có thể xem cách mà anh ghi bàn.

Tôi sẽ để bạn quyết định chọn lựa nguồn tin nào.

* * *

Vào tháng 10, Benítez vẽ ra một con đường mới - như một cách ông tìm lối thoát - cho những cuộc tranh cãi về tầm quan trọng của Ronaldo: "Tôi luôn luôn dành lời khen cho các cầu thủ. Real Madrid là đội hình xuất sắc nhất mà tôi từng có. Trong mọi trường hợp, nếu được hỏi liệu Ronaldo có phải là cầu thủ xuất sắc nhất mà tôi từng huấn luyện hay không, thì câu trả lời chắc chắn là có." Tuy nhiên, những phát biểu ấy là quá muộn với ngôi sao người Bồ Đào Nha. Những rạn nứt trong mối quan hệ của ông với CR7 dường như không thể nào hàn gắn được. Thực sự, thời điểm đó, Ronaldo tự cân bằng cảm xúc của bản thân bằng những phát biểu hướng đến ông thầy cũ Carlo Ancelotti trên ESPN khi gọi ông là "một huấn luyện viên tuyệt vời" và bày tỏ mong muốn được làm việc cùng ông.

"Tôi rất nhớ ông ấy," anh bổ sung.

* * *

Từ đầu mùa, những dấu hiệu của sự rạn nứt, thất bại đã sớm diễn ra. Ronaldo phung phí các cơ hội chưa từng có kể từ thời điểm gia nhập Real Madrid, các bàn thắng của anh phần lớn là ghi vào lưới các đội bóng dễ chơi (trong đó có 14 bàn trước Malmö và Espanyol) trên sân nhà. Liệu anh có đang dần mất đi những phẩm chất của mình? Hay anh đang gặp phải những rắc rối với cơ thể - khi không còn đủ năng lượng cho những pha bóng bùng nổ?

Tháng 12/2015, Cristiano Ronaldo đưa ra lời giải thích của riêng mình: "Tôi cảm thấy mình không được khỏe nhưng tôi cũng có một vài vấn đề cá nhân. Tuy nhiên, tôi thích giữ chúng cho riêng mình; không muốn chia sẻ với bất kỳ ai. Bây giờ tôi đã khá hơn, cả về thể chất và tinh thần, và tôi hy vọng nó sẽ tiếp tục đến cuối mùa giải."

Anh đang nhắc đến chứng viêm gân bánh chè của anh và về những bất ổn sau quãng thời gian chia tay Irina.

Những cơn đau không có dấu hiệu giảm sút. Chấn thương ở đầu gối trái từng buộc anh phải nghỉ một tháng vào tháng 3 năm 2014 lại tái phát, đến tháng 9, các bác sĩ Hiệp hội Bóng đá Bồ Đào Nha tiếp tục khuyên anh nên dành ra vài tháng để nghỉ ngơi.

Có lẽ nỗi thất vọng này chỉ có thể đứng sau 5 tình huống tiểu xảo mà anh bị cáo buộc trên sân trong 5 tháng đầu tiên của mùa giải: đá nguội David Simón của Las Palmas, Nacho Cases của Sports

Gijón, Francisco Molinero của Betis, đấm thẳng vào cầu thủ Grzegorz Krychowiak sau khi cầu thủ Sevilla kéo anh lại trong một cuộc phản công, và đánh cùi chỏ vào Dani Alves của Barcelona.

* * *

Bất chấp những lùm xùm xoay quanh tinh thần đoàn kết của cả đội, anh vẫn cố gắng nỗ lực trong từng buổi tập, dành hàng giờ trong phòng gym và những bài thư giãn, thả lỏng với huấn luyện viên trị liệu. Mặt khác, cuộc sống của anh ngoài Valdebebas, đã phần nào trở nên vô vị sau khi Irina rời đi. Anh cần quãng thời gian xả hơi. Anh bắt đầu tìm đến rượu (sau nhiều năm không đụng tới dù chỉ là một giọt) và thường thường xuyên nhảy lên chuyên cơ riêng tới Maroc để tìm kiếm một chút thảnh thơi cùng bạn bè, chẳng hạn như nhà vô địch kick-boxing Badr Hari. Badr đăng tải một bức hình trên Instagram, trong đó có hình ảnh anh này bế Ronaldo bên bể bơi kèm dòng caption khá thú vị: "Just married hahahaha. Always there to pick you up bro." (Vừa mới kết hôn. Tôi sẽ luôn ở đây để đưa cậu đi, người anh em." Những bữa tiệc của anh ngày càng bị nhiều người phát hiện, họ bắt đầu tụ tập quanh khu biệt thự mà cả hai đang nghỉ ngơi với những chiếc điện thoại, máy quay để ghi lại từng khoảnh khắc của cầu thủ người Bồ Đào Nha.

Tháng 11 năm 2015, truyền thông Bồ Đào Nha đưa tin về mối quan hệ của Ronaldo với hoa hậu Bahamas Toria Nichole Penn. Trong một show truyền hình của Anh, khi được hỏi về đời sống riêng tư, anh trả lời đang hẹn hò với một vài người phụ nữ, và nhấn mạnh rằng việc giữ mối quan hệ bình thường là không hề dễ dàng với những người nổi tiếng. Anh nói tiếp, "Tôi nghĩ mình là một anh chàng tự tin, tôi khá cao, hàm răng đẹp, thân hình đẹp."

* * *

Thất bại đầu tiên của mùa giải đến trong trận đấu với Sevilla vào tháng 11/2015. Bầu không khí ngày càng căng thẳng và những lời chỉ trích trở nên nghiêm trọng hơn. Ronaldo đã trải qua 9 trận đấu mà không có nổi một bàn thắng trước khi đến Seville với tâm lý nặng nề. Rõ ràng, anh không thoải mái khi thi đấu trong vai trò một tiền đạo, vị trí mà Benítez đang giao cho anh trong mỗi trận đấu.

* * *

Bộ phim tài liệu mang tên *Ronaldo* nói về cuộc đời của CR7 được công chiếu vào 9/11, ngày mà Đội bóng Hoàng gia không có được màn trình diễn tốt nhất trên sân Sánchez Pizjuán. Bộ phim được Senna và Amy sản xuất và được Universal, một trong sáu hãng phim nổi tiếng hàng đầu Hollywood, công chiếu miễn phí tại quảng trường Leicester. Sau trận thua trước Sevilla khiến Real Madrid đánh rơi 3 điểm và kém Barcelona đúng một trận thua sau 11 vòng đấu, Ronaldo bay đến London để tham dự sự kiện mà ở đó Gary Neville đã có những chia sẻ về anh. José Mourinho cũng có mặt tại sự kiện đó, sau khi được Jorge Mendes mời tới dự nhưng được bố trí ngồi lùi sâu trong hội trường.

Bộ phim thực hiện sau 14 tháng theo chân cầu thủ người Bồ Đào Nha được gói gọn trong hơn 1 giờ, và đạt đến đỉnh điểm với hình ảnh mang tính biểu tượng: màn ăn mừng bàn thắng của anh trong trận chung kết Champions League tại Lisbon vào tháng 5 năm 2014. Bộ phim cho chúng ta cái nhìn rõ hơn về cái tôi, sự mạnh mẽ, những điều đặc biệt và cả thế giới riêng của anh: Ronaldo là trục của Trái Đất, cả hành tinh này sẽ xoay quanh anh ấy. Kỳ lạ thay, số lời thoại nói về Leo Messi còn nhiều hơn về những thành công mà anh đạt được với *La Décima* (danh hiệu Champions League lần thứ 10).

“Mục đích của tôi khi thực hiện phim này là thể hiện chính bản thân mình và cho các fan thấy tôi là người như thế nào. Tôi nghĩ mọi người sẽ thích nó bởi vì nó không hề hư cấu. Tất cả đều là sự thật.”

Không, Ronaldo. Đó chỉ là phiên bản đời thực được dàn dựng trước các máy quay. Một bộ phim tài liệu chẳng bao giờ là thật, kể cả khi nó nói về anh hay về Gandhi[2]. Đó chỉ là sự thật mà anh muốn phơi bày ra mà thôi. Dù sao, tôi cũng không có ý nói rằng những điều đó không phải là anh. Nó chỉ giống như một lớp (không phải những lớp khác) của con người phức tạp trong anh.

[2] Rahul Gandhi, Chủ tịch Đảng Quốc đại của Ấn Độ, một fan hâm mộ của Ronaldo.

Juanma Trueba đã viết trên tờ *AS*: “Cristiano là ngôi sao trong bộ phim tài liệu về anh... Ngôi nhà ấm áp, cùng với cậu con trai, cảnh nâng tạ, chống đẩy trong phòng khách và cả những cảnh tượng hằng ngày khác... Những bàn thắng, màn ăn mừng... Cristiano xuất hiện đầy ngạo nghễ qua mỗi cử chỉ của mình. Đó là bộ phim mà tôi muốn thấy - bởi tôi đã xem tất cả những thứ khác rồi.”

Đáng lưu ý là không có nhân viên nào của Real Madrid có mặt tại sự kiện thảm đỏ hôm ấy.

* * *

Trong bộ phim có phân đoạn, bà Dolores gần như không thể kiềm chế được cảm xúc khi xem cậu con trai thi đấu qua ti-vi. Ronaldo cũng thường gọi điện thoại về nhắc bà uống thuốc an thần, khi đang thi đấu cùng Đội tuyển Bồ Đào Nha tại World Cup. Mỗi khi không thể chịu đựng nổi sự căng thẳng của mình, bà Dolores thường bỏ ra ngoài đi dạo bộ, giống như những gì bộ phim đã ghi lại. Kèm với phân đoạn này là giọng bà kể lại cảm xúc của mình khi nhớ về những năm tháng quyết định để Ronaldo ra đi theo nghiệp bóng đá ở độ tuổi còn quá trẻ. Đó có thể được xem là khoảnh khắc quan trọng nhất của cuộc đời CR7.

Giọng của bà nghẹn lại, xúc động trong nước mắt như thể mới ngày hôm qua. Như thể bà bị ám ảnh bởi quyết định đó suốt đời.

* * *

Với việc không có một hình mẫu rõ ràng, Ronaldo tiếp tục tìm kiếm một bản sắc cho riêng mình ngoài việc đơn giản là một cầu thủ bóng đá nổi tiếng, thành công. Trong khi đó, anh luôn hướng cho cậu con trai Junior là một phiên bản nhỏ của chính mình. Trong một đoạn của bộ phim, Ronaldo hỏi cậu con trai Cristiano Jr xem chiếc xe nào không có trong gara. Chiếc Porsche vẫn ở đó, Rolls-Royce, Mercedes, Ferrari cũng vậy...

“Lamborghini!” Cậu bé trả lời.

Trong một phân đoạn khác, cậu nhóc Cristiano Jr hỏi CR7:

“Con sẽ làm một thủ môn. Được không ạ?”

Anh đáp, “Không, bố không muốn thế.”

“Nhưng con thích.”

“Thủ môn? Con đang đùa à?”

Ronaldo giải thích, “Tôi muốn trở thành một người cha tốt nhất có thể. Khi một đứa trẻ lớn lên trong ngôi nhà với đầy đủ mọi thứ mà nó muốn... Thật phức tạp, bởi vì tôi đã không được lớn lên theo cách đó. Có lẽ sẽ hơi khó cho nó khi nhìn nhận thế giới thực sự, nhưng tôi thấy thoải mái khi cho nó mọi thứ.”

Trong một cảnh quay khác, Ronaldo ăn sáng cùng với cậu con trai ngồi bên ghế phải. Không gian yên lặng. Phía bên trái, chúng ta có thể thấy rõ bức hình chân dung đơn giản của người cha quá cố của anh, Dinis.

Ba thế hệ. Một bức tranh đầy tính biểu tượng.

* * *

Một năm trước, buổi tối trước trận đấu, Ronaldo theo dõi một trận đấu của Barcelona khi đang ăn tối cùng các đồng đội tại Real Madrid. Khi chứng kiến cảnh tượng Messi ghi cú đúp, anh có vẻ không mấy hài lòng và ném phăng chiếc khăn lau của mình, to tiếng đứng dậy, xông vào phòng với vẻ mặt cau có.

Nhưng trong bộ phim đã khẳng định, Messi không còn là đối thủ với CR7 nữa, mà là người đồng nghiệp song hành cùng anh trên chặng đường lên đỉnh thế giới. CR7 thừa nhận với Anthony Wonke, giám đốc sản xuất của bộ phim, "Phải chứng kiến Messi liên tiếp chiến thắng 4 giải thưởng Ballon d'Or quả là không dễ dàng gì. Sau khi thấy Leo giành được nó lần thứ 2 rồi lần thứ 3, tôi tự nghĩ: 'Chắc mình không đến đây nữa.'"

Trước khi nâng cao giải thưởng Ballon d'Or lần thứ 3 trong sự nghiệp, CR7 đã thừa nhận cậu con trai Cristiano Jr là fan cứng của cầu thủ người Argentina. Trong khi đó, tại buổi lễ chứng kiến Messi lần thứ 5 nâng cao giải thưởng này, Neymar khiến không khí buổi lễ vui nhộn hơn bằng những trò đùa. Theo trang thông tin chính thức của Barcelona, "Đó là lần đầu tiên Neymar có mặt tại buổi gala và anh có vẻ rất tốt bụng với cầu thủ người Bồ Đào Nha, người mà anh luôn luôn tôn trọng trong bóng đá. Ronaldo thấy thoải mái và bầu không khí có phần thân mật hơn các năm trước."

Ronaldo nói, "Trước buổi gala, trên sân khấu, tôi là phiên dịch cho Neymar và Messi. Sau đó, tôi có đùa họ rằng phải trả tiền cho tôi."

* * *

Màn trình diễn của Real Madrid dưới thời Benítez không thực sự thuyết phục, mặc dù vị huấn luyện viên người Tây Ban Nha luôn khẳng định mọi thứ đang khá ổn. Thực tế là các con số trên mặt trận tấn công của đội cũng tương đương với các con số ở mùa giải trước dưới thời Ancelotti, tuy nhiên một số điểm còn chưa tốt. Các cầu thủ không có được sự thoải mái cần thiết và không thực sự là chính bản thân mình trong mỗi trận đấu.

Sau khi chứng kiến trận thua trước Sevilla, kênh truyền hình Cuatro đã thực hiện việc đọc khẩu hình miệng của cuộc nói chuyện giữa Ronaldo và Ramos, họ tiết lộ, CR7 đã nói với Ramos rằng, "Nếu cứ chơi theo kiểu này thì cả đội sẽ chẳng giành được gì cả." Ronaldo đã có 13 bàn thắng trong 15 lần ra sân, nhưng số bàn thắng đó được thực hiện trong vỏn vẹn 6 trận đấu. Phong độ thất thường của anh ấy là sự khác biệt lớn nhất so với các con số dưới thời Ancelotti. Nhưng liệu có phải họ đang chật vật vì thiếu dũng cảm trong cách tiếp cận các trận đấu, như một số thành viên trong đội đang ám chỉ? Real Madrid đang là đội bóng ghi nhiều bàn thắng nhất tại châu Âu và Ronaldo là cầu thủ đóng góp nhiều nhất, nhưng chính CR7 cũng khẳng định chiến thuật cho mỗi trận đấu là chủ trương phòng ngự thái quá, bên cạnh đó, các thành viên trong ban huấn luyện luôn nhắc nhở anh phải quay về đuổi bóng, nếu không cả đội sẽ phải chịu những màn tấn công của đối phương. Có vẻ như đang có hai luồng ý kiến trong phòng thay đồ của Đội bóng Hoàng gia Tây Ban Nha.

Benítez dần dần không còn được các cầu thủ ngôi sao trong đội bóng ủng hộ khi họ không thực hiện các chỉ đạo mà ông đưa ra. Khi ông đưa ra các gợi ý, chỉ đạo và đề nghị các cầu thủ thực hiện trong các buổi tập của đội, CR7 đã phát biểu trước báo chí về "tính phù hợp" của các giáo án mà ông thầy đưa ra. Nếu so sánh với môn thể dục, khi vận động viên của anh có thể thực hiện cú nhào lộn hai vòng trên không thì liệu anh có dạy họ lộn ba vòng không? Liệu đó có phải là công việc của một huấn luyện viên?

Hơn nữa, khi bắt đầu mùa giải, Ronaldo đã nghĩ rằng đây có thể là mùa giải cuối cùng anh thi đấu trong màu áo của Real Madrid, và sẵn sàng chuyển đến một câu lạc bộ khác, điều này cũng có thể là một trở ngại lớn.

Trận *El Clásico* trong tháng 11 đã khiến mọi thứ đạt đến đỉnh điểm.

* * *

Một vài nguồn tin của giới truyền thông Tây Ban Nha cho rằng ngay trước trận đấu với Barcelona, đội trưởng của Real Madrid (Ramos) và 2 trong số 3 đội phó (Ronaldo, Marcelo, vì Pepe đang thực hiện nghĩa vụ với Đội tuyển quốc gia) đã cùng trao đổi với Benítez trong khoảng 20 phút để đưa ra đề nghị Real Madrid sẽ thi đấu tấn công trước Barça. Những yếu tố tác động đến cuộc trao đổi thẳng thắn này là màn trình diễn mờ nhạt trước PSG khi họ chỉ có thể giành được chiến thắng đầy may mắn 1-0 bằng bàn

thắng của Nacho, và thất bại trước Sevilla dù Real là đội có được bàn thắng trước. Theo các bài viết, Benítez đồng ý với quan điểm của nhóm cầu thủ trong ban cán sự của Real, nhưng ông cũng không quên nhắc nhở rằng cơn bão chấn thương cũng khiến ông không thể phát huy hết sức mạnh của Kền kền trắng. Tuy nhiên, sự thật là không có bất cứ cuộc nói chuyện nào như thế từng diễn ra cả. Thực tế chỉ có một Sergio Ramos có mặt trong buổi gặp vào sáng hôm diễn ra trận đấu, trong khi cả đội đang tham gia họp báo và chuẩn bị cho trận đấu vào buổi tối. Trong khi đó, tờ *El Confidencial* tiết lộ thông tin rằng Ronaldo cố tình nhắc lại quan điểm của anh về màn thể hiện mờ nhạt của Benítez với Florentino Pérez, "Chúng tôi có lẽ sẽ khó giành được bất cứ danh hiệu nào với ông thầy này." Vài ngày sau, Ronaldo và vị Chủ tịch của Real đều đưa ra lời phủ nhận trước toàn đội và huấn luyện viên người Tây Ban Nha.

Với việc không thể tiếp cận được nhóm cầu thủ trước trận *El Clásico*, giới truyền thông chấp nhận lấp đầy trang báo của họ bằng những tin đồn thất thiệt. Mặc dù vậy, một câu chuyện khác, tập trung vào những bất đồng và điểm yếu của huấn luyện viên trưởng của Real lại được viết nên. Liệu tất cả những vấn đề này có bắt nguồn từ băng ghế dự bị?

* * *

Benítez có hai sự lựa chọn trong trận đại chiến *El Clásico*: thực hiện như chiến lược ban đầu (bố trí Casemiro, Isco hoặc Lucas Vázquez, chẳng hạn) hoặc phải giảm bớt áp lực từ Chủ tịch Florentino và sắp xếp đội hình với dàn sao *galáctico*. Tất nhiên, sự lựa chọn thứ hai được xây dựng trên mong muốn giành được chiến thắng, nhưng đây cũng có thể là cách tìm ra giá trị thực sự của các cầu thủ Real và những hạn chế của họ.

Và ông đã chọn phương án thứ hai.

Los Blancos xuất phát với đội hình sau trong trận đại chiến: Keylor Navas, Danilo, Raphaël Varane, Sergio Ramos, Marcelo; Toni Kroos, Luka Modrić, James Rodríguez; Gareth Bale, Karim Benzema và Cristiano Ronaldo.

Ronaldo cảm thấy không thoải mái khi thi đấu trong vai trò của một "số 9" trong suốt cả mùa giải, nhưng anh không có sự lựa chọn nào khác khi Benzema phải nghỉ thi đấu vì chấn thương. Anh không thích thi đấu theo phong cách quay lưng về khung thành đối phương, hay thực hiện những tình huống di chuyển

giống như các tiền đạo khác. Và anh thể hiện vẻ không hài lòng ngay trên sân trong suốt mùa giải. Anh nổi nóng với cả Benítez và Chủ tịch, người đã từ chối lời đề nghị đem về sân Bernabéu một tiền đạo vào mùa hè. Mối quan hệ của anh với Florentino gần như chạm đáy.

Trong trận đấu với Barcelona, Benzema đã kịp bình phục để thi đấu sau lưng anh. Cầu thủ người Pháp có nhiệm vụ thu hút hai trung vệ đối phương và tận dụng các tình huống đập nhả 1-2 với CR7. Ronaldo vốn không thực sự thi đấu tốt trong không gian hẹp và cần ai đó đánh lạc hướng các hậu vệ đối phương. Benzema đã hoàn thành tốt vai trò này và trở thành điểm kết nối cho các đồng đội của anh.

Nhưng những tín hiệu đáng báo động khi phải đối đầu với các đội bóng top đầu một lần nữa lại xảy ra trong cuộc thư hùng với Barcelona. Real Madrid nhận thất bại 0-4 trước đội bóng đến từ xứ Catalunya ngay tại Bernabéu. Đây là trận thua thứ 12 của Ronaldo trong 24 lần đối đầu với Barcelona, trong đó anh chỉ có 6 lần giành chiến thắng. Sau đó, CR7 phát biểu, "Có lẽ tỉ số 4-0 trong trận *El Clásico* là lời cảnh tỉnh đích đáng. Khi thua thì bạn sẽ phải thay đổi."

Và những sự thay đổi cần thiết trên chiếc ghế nóng đã xảy ra.

* * *

Rafa nhận được lời gợi ý từ câu lạc bộ: "Benítez, nếu muốn để Ronaldo ngồi ghế dự bị thì ông hãy làm điều đó trước đi."

Tuy nhiên, rõ ràng điều này sẽ có thể khiến tình hình trở nên tồi tệ hơn bao giờ hết.

* * *

Trận đấu với Rayo Vallecano trên sân Bernabéu vào ngày 20/12/2015 đã dẫn đến kết quả không tưởng với Ronaldo, Florentino và cả các fan đội nhà.

Real Madrid ghi bàn thắng mở tỉ số, nhưng chỉ 15 phút sau, Rayo thi đấu xuất sắc để ngược dòng dẫn trước Real 2-1. Trước áp lực phải đối mặt với một kết quả tệ, tiếng hò hét, huýt sáo phản ứng vang lên khắp sân vận động. Đám đông yêu cầu Benítez từ chức, mặc dù trước đó vẫn lên tiếng với vị Chủ tịch rằng phải bảo vệ Rafa. Nhưng rồi họ bắt đầu nhận ra vấn đề khi cả đội đang thi đấu không thực sự thuyết phục. Các cổ động viên cũng bắt đầu tỏ ra

chán nản với cách thức điều hành câu lạc bộ của Chủ tịch Pérez.

Phản ứng của người hâm mộ khiến Ronaldo không vui. Điều này đã châm ngòi cho đám đông, họ tiếp tục phản ứng bằng cách la ó dữ dội từ khắp bốn phía khán đài. Có lẽ đây là lần mà anh phải hứng chịu những phản ứng lâu nhất trong suốt thời gian ở câu lạc bộ.

Nhưng câu chuyện giữa anh và các cổ động viên chưa kết thúc.

Trong trận đấu gặp Rayo, trước quả phạt góc của đội bạn, Ronaldo liên tục lắc đầu và giơ cao cánh tay phải để tỏ ý phản đối.

Sau khi ghi bàn thắng đầu tiên trong cú đúp của mình, Ronaldo đã không ăn mừng. Trận đấu kết thúc với tỉ số 10-0 nghiêng về Kền kền trắng và 2 thẻ đỏ của Rayo. Sau trận đấu, cánh báo chí không thấy anh xuất hiện trong khu vực tác nghiệp. Theo kênh radio *El Larguero*, trong phòng thay đồ, Ronaldo đã đe dọa sẽ rời câu lạc bộ.

Mặc dù không ai nói ra, một số người ở câu lạc bộ không tán thành việc cầu thủ người Bồ Đào Nha tỏ thái độ như vậy với những cổ động viên trên sân.

Về phần mình, Rafa Benítez cũng bắt đầu cảm thấy bầu không khí tại Bernabéu trở nên ngột ngạt hơn bao giờ hết.

* * *

Giai đoạn đó, một nhà báo của kênh truyền hình *La Sexta* đã chia sẻ một thông tin khiến tôi thực sự bất ngờ. Họ đã phản đối việc phát sóng những video của Ronaldo, vì một nghiên cứu cho thấy, nhiều khán giả đã thay đổi kênh mỗi khi cầu thủ Bồ Đào Nha xuất hiện trên màn hình. Mọi người đều cảm thấy buồn cho Ronaldo, cầu thủ đang dẫn đầu danh sách ghi bàn trên thế giới trong 3 mùa giải trước (từ 2013 đến 2015) hoặc cảm thấy anh đang dần hết thời, ít nhất là tại Tây Ban Nha.

* * *

Ngày 03/01/2016, Real Madrid có trận hòa 2-2 trước Valencia trên sân Mestalla ngay ở trận đấu đầu tiên của năm mới. Điều này giúp các fan Real gia tăng niềm tin vào danh hiệu tại giải quốc nội khi chỉ còn kém Barcelona 2 điểm và 4 điểm so với Atlético.

Nhưng ngay cả điều đó cũng không thể cản được những thay đổi về mặt nhân sự trên băng ghế huấn luyện vốn đã được dự báo từ

trước.

Ngay trước trận đấu, Florentino Pérez đã tiến hành điều đó. Lợi dụng sự can thiệp của các cầu thủ, tin rằng Rafa không thể ở lại câu lạc bộ được nữa vì đám đông phản đối và không đến sân, Pérez đã gặp riêng Sergio Ramos và Ronaldo. Ông đưa ra đề xuất về người tiếp quản chiếc ghế nóng của Real lúc bấy giờ: Zinedine Zidane. Đổi lại, ông đề nghị họ sắp xếp mọi thứ theo trật tự trong phòng thay đồ và dừng việc đi lại thường xuyên đến Seville và Maroc.

Mặc dù Florentino hiểu những vấn đề của cả đội (chẳng hạn như họ không thể cạnh tranh trên đường dài) không thể được giải quyết chỉ bằng cách làm việc với hai người thủ lĩnh của đội, nhưng thời điểm đó, ông đã đặt niềm tin vào họ. Còn tại sao lại là Zidane? Có lẽ bởi vì các cầu thủ muốn có một huấn luyện viên ít đòi hỏi từ các cầu thủ và có đầu óc tấn công hơn, để các ngôi sao được thi đấu tự do hơn. Nhưng cũng bởi vì Pérez cho rằng người hâm mộ sẽ hài lòng với việc bổ nhiệm một huyền thoại của câu lạc bộ và sẽ có những đánh giá, xem xét kỹ lưỡng hơn về các cầu thủ. Florentino thậm chí đã khuyên hai vị thủ lĩnh của đội nên tập trung cải thiện phong độ và hứa hẹn bầu không khí địa ngục tại Bernabéu sắp bị phá bỏ.

* * *

Quyết định sa thải Rafa Benítez được công bố ngày 04/01/2016, vài tuần sau, *Daily Mail* đã đăng một câu chuyện về nhiệm kỳ của ông trên ghế nóng Los Blancos. Trong tác phẩm này, một thành viên trong đội ngũ nhân viên hậu trường của ông đã ví thời gian ở Real Madrid là "cố gắng làm cha trong một ngôi nhà lớn với Pérez đóng vai ông nội gia trưởng còn các cầu thủ giống như hơn 20 đứa cháu, tất cả sẽ chạy đến chỗ ông nội mỗi khi có vấn đề."

* * *

Vài tháng sau, Ronaldo tham gia một cuộc phỏng vấn với Josep Pedrerol và chia sẻ những quan điểm của mình về Benítez. "Thường thì bạn có thể học hỏi được nhiều điều mới từ các huấn luyện viên. Một số điều bạn có thể học, một số điều thì không. Với ông ấy, tôi thấy một vài điều khác biệt với các huấn luyện viên khác, nhưng đó là những thứ không ai có thể dạy bạn được. Bạn có thể đạt được nó hoặc không. Ông ấy không chỉ nói về những cú đá phạt, mà còn về cách sút bóng, rê bóng, đó là quyền của ông ấy... Tôi chỉ nói, 'OK.' Có những điều bạn không thể tranh luận vì người

kia nghĩ hoàn toàn khác bạn, và bạn chỉ có thể nói cảm ơn và kết thúc.”

Chương 9
NGƯỜI HÙNG DƯỚI TRƯỚNG NGƯỜI HÙNG

Ngày 04/01/2016, Real Madrid tuyên bố bổ nhiệm Zinedine Zidane - người đã có kinh nghiệm dẫn dắt Real Madrid B - vào chiếc ghế nóng của Kền kền trắng. Thời điểm ấy cũng có thông tin cho rằng Florentino Pérez đã từng nghĩ đến việc sẽ ký hợp đồng với người cũ José Mourinho vừa mới chia tay Chelsea. Chiến lược gia người Bồ Đào Nha vốn vẫn được giới lãnh đạo tại Real Madrid ngưỡng mộ cũng đã tiết lộ chính ông là người chủ động từ chối Real Madrid. Florentino luôn thích cách mà Mourinho đảm bảo trật tự của phòng thay đồ. Vị Chủ tịch của Real đã để lộ cái tên của Người đặc biệt với các nhà báo, nhưng phần lớn mọi người đều không cho rằng đây là ý tưởng hay khi tiếp tục trao cơ hội thứ hai cho ông. Mourinho muốn Ramos và Ronaldo ra đi và có lẽ là cả Pepe nữa.

Một ngày sau buổi lễ ra mắt, Zidane dự buổi họp báo đầu tiên với cương vị là huấn luyện viên trưởng của Real Madrid và ngay sau đó, ông tham gia buổi tập đầu tiên cùng các cầu thủ. Ông chạy một vài vòng khởi động cùng các cầu thủ và xác nhận cả Benzema, Bale và Ronaldo sẽ thi đấu khi họ cảm thấy sung mãn nhất.

Ngày 08/01/2016. Zidane chia sẻ ý kiến của mình về Ronaldo ngay trước trận đấu đầu tiên với Deportivo trên sân Bernabéu. “Ronaldo là linh hồn của Real Madrid. Và anh ấy không phải để bán.” Sau phát biểu đó, tất cả vẫn chưa rõ Ronaldo sẽ thi đấu với vai trò nào dưới triều đại của Zidane: tự do, thi đấu rộng hay một “số 9”? Liệu anh ấy có phải tham gia phòng ngự hay không?

Ngày 09/01/2016, Real Madrid đánh bại Deportivo 5-0 với cú hat-

trick của Bale và 2 bàn thắng của Benzema. Ronaldo khởi đầu trận đấu bên cánh trái, nhưng chuyển sang cánh phải và sau đó là khu vực cấm địa. Anh có 10 nỗ lực dứt điểm về phía khung thành đối phương, nhưng chỉ có 3 trong số đó trúng đích. Bộ 3 tấn công gồm Ronaldo - Benzema - Bale của Zidane được thi đấu tự do trên hàng công.

Ngày 18/01/2016, Ronaldo: "Zidane đã thực sự tạo động lực để cả đội tiến lên. Bạn có thể sẽ có quan hệ với một vài huấn luyện viên tốt hơn so với người khác. Tôi đã làm việc chăm chỉ dưới thời Benítez, tôi luôn thực sự nghiêm túc và luôn nghĩ về cả đội, bất kể ai là người nắm quyền chỉ đạo. Tôi chưa từng có bất cứ suy nghĩ nghĩ tiêu cực nào về Rafa, ông ấy luôn nỗ lực vì Real Madrid. Chỉ là ông ấy nhìn nhận về bóng đá khác với Zizou. Đừng hỏi tôi tại sao, nhưng các cầu thủ có vẻ cảm thấy đồng cảm hơn với Zizou."

Ngày 19/01/2016, Zidane hướng dẫn Ronaldo cách thực hiện một quả đá phạt trực tiếp. Rõ ràng, Zidane đang mang đến cho Ronaldo thứ tình cảm mà anh không cảm nhận được từ ông thầy cũ Benítez. Zidane không phản đối vị trí thủ lĩnh của ngôi sao người Bồ Đào Nha trong đội, thậm chí ông còn đặt niềm tin vào anh. Ronaldo có vẻ phản ứng rất tốt với cách cư xử đầy tình cảm của huấn luyện viên người Pháp. Zidane không giỏi ở khả năng trò chuyện với cả đội, khả năng phân tích đối thủ hay thậm chí là hướng dẫn các cầu thủ từng chi tiết nhỏ nhất. Ông thích tiếp cận theo hướng tình cảm và hiếm khi tác động quá nhiều đến chiến thuật thi đấu của đội, ngoài việc lựa chọn nhân sự cho các trận đấu.

Ngày 13/02/2016, sau khi Real đè bẹp Sporting 5-1 và Espanyol 6-0 (với cú hat-trick lượt về và repoker lượt đi; mùa giải đó, Ronaldo ghi tổng cộng 8 bàn thắng trong 2 trận đấu tại giải quốc nội trước đội bóng đến từ Catalan Espanyol), Real Madrid tiếp tục đánh bại Athletic Bilbao 4-2 với cú đúp của Ronaldo. Đây là chiến thắng thứ 5 trong số 6 trận đấu đầu tiên dưới thời Zidane (1 trận hòa trước Real Betis). Kết thúc trận đấu, Zidane phân tích sự thay đổi về vị trí của Ronaldo, với việc anh thi đấu rộng hơn: "Cristiano thực sự rất quan trọng ở bên cánh, khi thì hút các cầu thủ vào vị trí của mình, khi thì sử dụng tốc độ và những pha qua người 1-1. Đó là những điểm mạnh của cậu ấy. Chúng tôi đã yêu cầu Cristiano bám sát biên trái để nhận bóng mỗi khi tấn công và bàn thắng đầu tiên của chúng tôi được thực hiện theo cách đó."

Ngày 17/02/2016, trước đó, Rafa Benítez đã giúp Real Madrid vượt qua vòng đấu bảng tại Champions League bằng 2 chiến

thắng trước Shakhtar Donetsk và Malmö (11 bàn thắng Ronaldo ghi được là vào lưới hai đội bóng này), và giành 4 điểm trước PSG (1 trận thắng, 1 trận hòa). Đối thủ tiếp theo của Kền kền trắng sẽ là AS Roma. Trận đấu lượt đi diễn ra trên đất Ý, Ronaldo mở điểm bằng bàn thắng ở phút 57 sau tình huống bứt tốc, giật gót đánh lừa hậu vệ theo kèm và tung ra cú sút đầy uy lực. Khá giống với bàn thắng mà anh vẫn thường làm được trong khoảng 1 - 2 năm trước. Ronaldo một lần nữa cảm thấy thoải mái và hoàn toàn tự tin sau màn khởi đầu mùa giải không mấy thuyết phục. Anh chạy lại khu huấn luyện ăn mừng cùng với ông thầy trẻ tuổi Zidane. Kết thúc trận đấu, Real Madrid giành thắng lợi 2-0.

Ngày 27/02/2016, thử thách lớn đầu tiên của Zidane đã đến. Trên sân nhà, họ đối đầu với Atlético de Madrid, kẻ thách thức danh hiệu ở La Liga. Bale và Pepe dính chấn thương không thể ra sân. Real phải nhận thất bại 0-1 trước đối thủ cùng thành phố, Ronaldo đã đổ lỗi cho những chấn thương khi giải thích cho thất bại này: "Trước trận derby này, tình hình cả đội là rất đáng lo ngại." Anh cũng dành lời phát biểu để hướng đến những người còn nghi ngờ anh: "Mọi người nói rằng tôi thi đấu không tốt, nhưng nếu nhìn vào các giải đấu của các cầu thủ được cho là xuất sắc nhất, tôi nghĩ mình gần tiệm cận với họ rồi. Tôi không nhìn thấy bất cứ ai có cơ hội như chúng tôi tại Champions League mùa này. Điều đó thực sự ảnh hưởng đến tôi. Họ nói rằng phong độ của tôi đang đi xuống, Real Madrid cũng không có được phong độ cao. Nếu mọi người (trong đội) đều ở trình độ của tôi, có lẽ chúng tôi đã ở đỉnh cao rồi! Giới truyền thông đối xử với tôi không công bằng chút nào. Luôn luôn như vậy. Giá trị của tôi được mang đến để đặt vào những câu hỏi ở đây, tại Tây Ban Nha. Cứ như thể tôi chẳng là gì cả. Nhưng sự thật là các con số không biết nói dối. Các anh cứ nhìn vào các con số thống kê mà xem!"

Ronaldo đã liên lạc với tờ *AS* tối hôm đó để làm rõ những điều anh nói, "Tôi không có ý cho rằng tôi xuất sắc hơn phần còn lại. Tôi muốn nói về phương diện thể chất của các trận đấu và các chấn thương... Tôi hoàn toàn tôn trọng các đồng đội và chưa bao giờ có ý xúc phạm họ. Tôi không nghĩ tôi xuất sắc hơn bất cứ ai cả." Ronaldo cũng đã nói chuyện với cả đội, không chỉ để xin lỗi, mà còn giải thích với chính mình. Anh nói với các đồng đội rằng mình chỉ đang đề cập đến những vấn đề mà các cầu thủ gặp phải với các nhân viên y tế, những người mà hầu như không mấy ai tin tưởng.

Ngày 08/03/2016, Roma suýt chút nữa đã có thể tạo ra cơn địa chấn tại Bernabéu. Họ có nhiều cơ hội để vươn lên dẫn trước,

nhưng cuối cùng lại phải nhận thất bại 0-2 sau khi tiếng còi mãn cuộc vang lên. Ronaldo thi đấu với vai trò của một "số 9". Anh mở tỉ số bằng tình huống chớp thời cơ rất nhanh sau đường chuyền của Lucas Vázquez. Phát biểu tại cuộc họp báo sau trận đấu, Zidane chia sẻ, "Cậu ấy rất xuất sắc! Ban đầu Ronaldo thi đấu ở giữa, nhưng ý tưởng của tôi là có thể kết hợp. Cậu ấy có thể xuất phát ở bất cứ vị trí nào... Điều quan trọng nhất là tổ chức phòng thủ. Khi chúng tôi rơi vào thế phòng thủ, Ronaldo sẽ phải di chuyển về phía giữa sân, James và Bale cũng sẽ phải hạn chế các khoảng trống trên sân." Nếu anh ấy thi đấu như một "số 9", anh sẽ không phải tham gia phòng ngự. Tuy nhiên, ngay cả vậy, Ronaldo cũng không thích chơi bó hẹp trong vai trò của một tiền đạo. Anh muốn Benzema thi đấu ở vị trí đó bởi lẽ mỗi khi cầu thủ người Pháp thi đấu cạnh anh, anh sẽ thực hiện mọi thứ dễ dàng hơn. Khi phải thi đấu trong vai trò tiền đạo chủ lực của đội, khả năng di chuyển của anh sẽ bị hạn chế, không có được sự hỗ trợ đủ tốt và những ảnh hưởng của anh đến trận đấu cũng dần mờ nhạt. Ronaldo là cầu thủ kết thúc những pha bóng, người luôn đấu tranh để tạo ra lối chơi cho riêng mình.

Ngày 19/04/2016, theo tạp chí *France Football*, Ronaldo đã có buổi gặp gỡ với vị chủ tịch của PSG Nasser Al-Khelaïfi tại thủ đô Paris (Anh di chuyển bằng chuyên cơ riêng từ Borrejón đến Le Bourget, tài xế của Al-Khelaïfi đón anh đến khách sạn Hotel Costes).

Đó là cuộc gặp thứ năm giữa hai người trong vòng vài tháng qua. Suốt cả mùa giải, PSG liên tục đưa ra những lời mời gọi đến ngôi sao người Bồ Đào Nha hòng tìm kiếm một cầu thủ đủ đẳng cấp thay thế vị trí của Ibrahimović, còn Ronaldo cũng đang thực sự nghiêm túc về chuyện rời Real Madrid. Tháng 11/2016, sau khi trận đấu với chính PSG trên sân Bernabéu kết thúc, Ronaldo tiến đến gặp vị huấn luyện viên trưởng người Pháp Laurent Blanc và trao đổi một vài điều gì đó (anh cảm ơn ông ấy vì nói tốt về anh trên báo chí, như Ronaldo đã khẳng định vài tuần sau đó). Trong khu vực báo chí, anh nồng nhiệt chào hỏi Al-Khelaïfi dù biết máy quay của giới truyền thông đang chĩa về phía họ. Những tin đồn cũng xuất hiện nhiều hơn. Một vài ngày sau, ngài Chủ tịch Florentino có ý trách móc Ronaldo vì những lời phát biểu của anh trong buổi phỏng vấn với Kicker, "Liệu tôi có kết thúc sự nghiệp của mình ở Real Madrid hay không à? Hiện tại tôi đang thi đấu cho Real Madrid, nhưng anh sẽ không thể biết, mọi người cũng không thể nào biết được chuyện gì sẽ xảy ra vào ngày mai đâu. Liệu tôi có thể nói lời tạm biệt với Madrid hay không ư? Tại sao lại không nhỉ? Anh phải làm điều mà mình cảm thấy vui vẻ chứ." Vài

ngày sau, Jorge Mendes dùng bữa tối với Al-Khelaïfi.

Kết quả cuộc bỏ phiếu lấy ý kiến các fan Real Madrid do Forza Football tổ chức đã cho thấy 36% người trả lời sẵn sàng bán anh ấy ngay trong mùa hè. Một tháng sau, trong cuộc thăm dò ý kiến tương tự, con số kết quả đã tăng lên 80% nếu giá chuyển nhượng là 100 triệu euro.

Ngày 02-06/04/2016, đó là một tuần quan trọng với Real Madrid. Kền kền trắng may mắn chỉ phải gặp Wolfsburg vốn được xếp ở vị thế cửa dưới ở lượt trận tứ kết Champions League. Trận *El Clásico* diễn ra vào ngày 02/04 trên thánh địa Camp Nou trong bối cảnh Real bị đại kình địch Barcelona bỏ xa 10 điểm và Atlético có 1 điểm nhiều hơn.

Real Madrid bừng tỉnh kể từ thời điểm Piqué mở tỉ số. Benzema và Ronaldo ghi 2 bàn thắng giúp Real lội ngược dòng và góp phần tạo nên sự thay đổi của mùa giải: Barcelona bắt đầu nghi ngờ về năng lực của chính họ, trong khi Real Madrid dần dần giành lại sự tự tin, mặc dù màn trình diễn của Real trong các trận đấu là chưa thực sự thuyết phục. Trên mặt trận Champions League, đội quân của Zidane gục ngã 0-2 trước Wolfsburg ở trận tứ kết lượt đi sau màn thể hiện khá thất vọng.

Ngày 12/04/2016, Ronaldo sắm vai người hùng của Real trong trận đấu lượt về bằng cú hat-trick đầy ngoạn mục, giúp Real lội ngược dòng trước Wolfsburg, lách qua khe cửa hẹp để tiến vào bán kết lần thứ 6 liên tiếp tại Champions League. Trong cuộc họp báo sau trận đấu, Ronaldo khẳng định đầy cứng rắn, "Mọi thứ đang diễn ra không hề tệ một chút nào với một mùa giải tệ hại. Tôi bị chỉ trích, chỉ trích và chỉ trích... Nhưng tôi vẫn ở đây, Tây Ban Nha. Những thứ đó không thể ảnh hưởng đến tôi. Tôi không phải là một cậu nhóc nữa. Tôi đã quen với điều đó. Tôi muốn cảm ơn các đồng đội vì màn trình diễn tuyệt vời của họ. Tôi cũng không muốn nghỉ ngơi trong trận đấu với Getafe ở La Liga vào thứ Bảy này. Nếu tôi đang đạt phong độ cao thì sao tôi phải dừng lại? Tôi muốn được thi đấu!"

Ngày 18/04/2016, Gareth Bale gặp chấn thương ngay trước thềm trận bán kết khó khăn với Manchester City. Người ta bắt gặp cảnh Ronaldo tiếp cận và trao đổi với Bale về vấn đề cơ bắp khi cầu thủ này dính chấn thương, với biểu cảm khá lo lắng. Mùa giải này, cầu thủ người Bồ Đào Nha dành nhiều sự tôn trọng hơn cho Bale. Bale muốn cho thấy trách nhiệm và tầm ảnh hưởng của anh ngày càng đi lên, còn Ronaldo cần anh để cùng đạt được mục tiêu lớn cho

mùa giải - Champions League - và hơn nữa, Ronaldo rất nhạy cảm với những chấn thương, điều mà anh và cả người khác đều đang phải chịu đựng.

Ronaldo giải thích trong một buổi phỏng vấn rằng: "Đau ư? Ngày nào tôi cũng cảm nhận được điều đó. Nhưng tôi chắc rằng các cầu thủ khác cũng phải chịu đựng nó. Tôi sẽ không mắc phải những sai lầm tương tự trong quá khứ nữa. Trước kia, sau mỗi trận đấu, khoảng 10 giờ đêm, tôi sẽ ra ngoài ăn cho đến 3 giờ sáng. Bây giờ thì tôi cố gắng tránh điều đó: Tôi về nhà, tự phục hồi và có lẽ cứ như vậy cả những ngày sau nữa. Những chi tiết nhỏ như vậy thôi nhưng tạo ra sự khác biệt cực kỳ lớn ở cuối mùa giải."

Ngày 20/04/2016, lần thứ hai Ronaldo phải rời sân trước sự ngỡ ngàng của Zidane trong chiến thắng 3-0 ở trận đấu với Villarreal. Anh bị đau sau nỗ lực thực hiện cú sút theo phong cách xe đạp chổng ngược. Trong buổi họp báo sau trận đấu, Zidane chia sẻ, "Tôi nghĩ mọi thứ có vẻ khá nghiêm trọng." Ông thầy người Pháp nhận lỗi vì đã không để các cầu thủ nghỉ ngơi đầy đủ. Trong 5 mùa giải liền, anh đã thi đấu tổng cộng 4.000 phút và chỉ có 3 trận đấu ngồi ngoài ở 2 mùa giải trước. Một vài giờ sau trận đấu, Ronaldo viết dòng trạng thái trên Instagram, "Mọi thứ đều ổn."

Ngày 23/04/2016, ở trận đấu với Rayo, Real Madrid của Zidane ra sân mà không có Ronaldo trong đội hình. Zidane muốn anh hồi phục thật tốt trước trận đại chiến với Manchester City ở bán kết Champions League. Giới báo chí khẳng định những kết quả chụp chiếu cho thấy Ronaldo chỉ bị căng cơ nhẹ ở đùi phải, chứ không phải vết rách cơ. Mọi thứ không quá nghiêm trọng. Câu lạc bộ tiếp tục đưa ra những thông điệp, "Đang chờ kết quả chính thức từ các bác sĩ." Trong các buổi phỏng vấn, Zidane liên tục được hỏi, ngoài Ronaldo thì có ai không thể chạm đến ở Real hay không. "Ronaldo được như vậy vì cậu ấy xứng đáng với điều đó, bởi vì những con số thống kê. Cậu ấy sẽ nghỉ ngơi khi không thi đấu, nhưng một khi đã thi đấu thì cậu ấy thực sự rất tuyệt vời."

Ngày 26/04/2016, Ronaldo phải ngồi ngoài để chứng kiến cuộc đối đầu với Manchester City trên sân Etihad. Trước trận đấu, câu lạc bộ một mực phủ nhận vấn đề rách cơ của cầu thủ người Bồ Đào Nha, nhưng việc không có một báo cáo y tế chính thức nào được đưa ra đã dấy lên những nghi ngờ. Ở một diễn biến khác, Ronaldo tiết lộ rằng vết sẹo từ chấn thương vẫn còn "khá đau" và cần thêm thời gian để hồi phục. Trận đấu lượt đi trên sân Etihad kết thúc với tỉ số 0-0 dự báo một trận cầu hấp dẫn trong lượt về tại Bernabéu.

Ngày 04/05/2016, một vài ngày ngay trước trận bán kết lượt về, Ronaldo đã tham gia các buổi phục hồi khá khắc nghiệt với nhà vật lý trị liệu Joaquín Juan, người đã làm việc cùng với anh trước đó khi điều trị vấn đề gân bánh chè trước thềm World Cup ở Brazil. Cuối cùng, siêu sao số 7 của Real cũng kịp hồi phục để có mặt trong đội hình xuất phát. Bắt đầu trận đấu, Ronaldo thi đấu trong vai trò của một tiền đạo. Anh có đến 7 cơ hội về phía khung thành của Manchester City nhưng không thể tận dụng được. Trận đấu căng thẳng với chất lượng chuyên môn cao chỉ được định đoạt bằng bàn phản lưới nhà của Fernando sau 20 phút thi đấu.

Bốn tháng kể từ ngày Zidane chính thức nhậm chức tại Real, với kỷ lục 19 chiến thắng và 2 trận thua, Real Madrid tiến đến trận đấu cuối cùng của Champions League tại Milan. Giai đoạn đó, Ronaldo ghi 22 bàn thắng trong 22 trận ra sân. Barcelona cũng đánh rơi phong độ trong thời điểm quan trọng. Trên bảng xếp hạng sau vòng 36, Real Madrid chỉ còn cách cả Atlético và Los Culés[1] kết quả của một trận hòa trong khi mùa giải vẫn còn hai vòng chưa thi đấu: Tiếp đón Valencia trên sân nhà và làm khách của Depor.

[1] Biệt danh của Barcelona.

Ngày 08/05/2016, trong trận đấu với Valencia, chương trình truyền hình *El Día Después* của Movistar+ đã bắt được hình ảnh Ronaldo trao đổi với Zidane về những thay đổi nhân sự trong trận đấu: thay vì rút James ra sân và Jesé vào sân, ngôi sao người Bồ khuyên Zidane nên rút Lucas Vázquez.

Đoạn băng cũng cho thấy cách mà Ronaldo tiến đến khu huấn luyện và bàn bạc với Zidane về quyết định đưa anh ra nghỉ. Ronaldo trông có vẻ khá ngạc nhiên và chỉ nhún vai. Ngay sau đó, Zidane quyết định đưa Arbeloa vào thay Ronaldo. Ronaldo luôn không thích điều đó trong tất cả mọi trận đấu. Dù sao, Real Madrid cũng đã giành chiến thắng với tỉ số 3-2 trước Valencia bằng một cú đúp của Ronaldo, trong khi đó, Atlético bất ngờ bị Levante đánh bại; và Barcelona hủy diệt Espanyol 5-0 trên sân nhà Camp Nou. Trước khi diễn ra vòng đấu cuối cùng của La Liga, đoàn quân của Luis Enrique chỉ xếp trên Los Blancos với 1 điểm nhiều hơn.

Ngày 14/05/2016, Real Madrid hướng đến hai trận đấu cuối cùng của mùa giải để quyết định ngôi vương tại hai đấu trường quan trọng: trận u đầu tiên là cuộc đối đầu với Depor tại vòng 38 La Liga và 2 tuần sau là thư hùng với đội bóng cùng thành phố

Atlético de Madrid trong trận chung kết Champions League. Ở La Liga, Ronaldo ghi cả 2 bàn thắng giúp Real vượt qua Deportivo 2-0, nhưng Barcelona cũng không mắc phải sai lầm nào khi hủy diệt Granada 3 bàn không gỡ. Barcelona đăng quang tại La Liga mùa giải năm đó (2015-2016). Còn với Real, vị trí á quân tại La Liga cũng đã được coi là thành công. Giai đoạn thăng hoa nhất của mùa giải vẫn là quãng thời gian mà Ronaldo và Real Madrid luôn luôn thoải mái.

* * *

Ronaldo chỉ còn cách chức vô địch Champions League và có thể là cả giải thưởng Ballon d'Or một trận đấu nữa. Siêu sao mang áo số 7 của Real đã có phong độ rất cao ở giai đoạn sau của mùa giải, cho dù có lúc lên lúc xuống. Và chức vô địch châu Âu lần thứ 3 đang hiện ra trước mắt anh.

Di sản mà anh để lại cũng vững chắc như bản CV của anh. Trong bài phỏng vấn với Tạp chí *FIFA* sau khi giành giải thưởng Ballon d'Or 2014, anh chia sẻ, "Tôi biết mình có một vị trí riêng trong lịch sử của môn thể thao này. Sẽ là một phần lịch sử bên cạnh những điều vĩ đại nhất, và điều đó khiến tôi thật hạnh phúc." Ronaldo cảm thấy cần phải được tồn tại mãi mãi. "Có rất nhiều thứ khiến tôi bận bịu. Bạn sẽ phải xây dựng tương lai ngay từ khi còn trẻ. Tôi đã và đang phát triển dòng thời trang riêng của mình từ 27 tuổi và muốn chúng tiếp tục phát triển, bởi vì bóng đá với tôi sẽ kết thúc trong khoảng năm, sáu, bảy hoặc mười năm tới. Sau quãng thời gian đó, sẽ là một cuộc sống rất khác. Ban đầu thì có vẻ khó khăn nhưng giờ nếu hỏi tôi liệu có theo nghiệp huấn luyện viên hay không thì câu trả lời là không. Ngay cả là một giám đốc hay chủ tịch một câu lạc bộ nào đó."

Các cầu thủ sẽ làm gì khi cơ thể của họ có dấu hiệu chững lại, đặc biệt là các cầu thủ vốn dựa nhiều vào thể lực, thể hình của mình? Thông thường điều này sẽ phụ thuộc vào nhiều yếu tố khác, chẳng hạn như những dự án mà họ triển khai ngoài thế giới bóng đá. Nếu họ chỉ toàn tâm toàn ý dành cho thể thao mà không phát triển những kế hoạch riêng hay xây dựng gia đình chẳng hạn, họ sẽ đối mặt với rủi ro đánh mất mọi thứ. Việc họ có rơi vào những khủng hoảng nội tâm hay không còn tùy thuộc nhiều vào hoàn cảnh khi họ "nghỉ hưu", những người quanh họ và cách họ chuẩn bị cho giai đoạn đó ra sao.

Theo chia sẻ của nhà tâm lý học Sidónio Serpa, "Thể thao suy cho cùng cũng chỉ là một phần của cuộc sống. Những câu chuyện sẽ

xảy ra khi những tham vọng trong thể thao là kế hoạch của cả cuộc đời họ, bởi lẽ khi đã hoàn thành được những mục tiêu, tham vọng ấy, họ sẽ chẳng còn thứ gì để tiếp tục, không còn lại gì trong cuộc sống của họ. Và bất cứ thất bại nào trong thế giới thể thao đó cũng chính là thất bại trong cuộc sống của họ."

Quay trở lại với Ronaldo, giữa tháng 12/2015, Ronaldo đã ký một thỏa thuận để trở thành đối tác và là gương mặt đại diện cho chuỗi khách sạn Pestana, được sở hữu bởi Dionísio Pestana đến từ Madeira. Theo đó, anh cũng sẽ mở rộng thêm thương hiệu này ở Funchal, Lisbon, Madrid và New York. Chuỗi đầu tiên có tên Pestana CR7 được khai trương tại Praça do Mar trong thủ phủ của Madeira vào tháng 6/2016, là một phần trong tổ hợp lưu giữ bức tượng đồng và bảo tàng của anh (tăng diện tích lên gấp 3 lần – 1.400 m^2 - so với địa điểm cũ). Sân bay Madeira trở thành thương hiệu gắn liền với tên tuổi của anh khi được đổi tên thành Cristiano Ronaldo Airport.

Trong một cuộc phỏng vấn, Ronaldo được hỏi về cơ hội tham gia vào một bộ phim nào đó của Hollywood. Anh trả lời đầy tự tin, "Tại sao lại không nhỉ? Tôi cũng đã có một vài lời mời... Một ngày không xa, điều đó rất có thể sẽ xảy ra. Tôi là người hạnh phúc bởi vì những dự án của tôi ngày càng phát triển, và tôi có thể khẳng định rằng sau thời gian thi đấu bóng đá, tôi đã có ý tưởng về những gì mà tôi sẽ tiếp tục. Tôi muốn phát triển nhiều dự án khác nữa: giày, quần áo, đồ lót, tai nghe, phim ảnh... với thương hiệu của tôi. Cristiano Ronaldo sẽ tồn tại mãi mãi."

Giới truyền thông thường nhắc anh về ngày anh treo giày. "Bằng cách nào đó, nó là động lực để tôi tiếp tục cố gắng tập luyện, không ngừng hoàn thiện bản thân và tiếp tục sự nghiệp bóng đá của mình. Tôi càng thi đấu đỉnh cao bao nhiêu thì càng tốt cho tương lai sau này bấy nhiêu bởi vì tôi sẽ có nhiều hợp đồng hơn và những thứ khác nữa." Thời điểm đó, tương lai bóng đá của anh là tại Real Madrid và có thể sau này là MLS, giải đấu trên đất Mỹ mà các thương gia luôn muốn thuyết phục cả Ronaldo và Messi cùng tiếp tục cạnh tranh tại đó.

Trong một vài tháng đầu tiên của mùa giải 2015-16, anh vẫn lặp đi lặp lại rằng, "Bạn sẽ không thể nào biết được chuyện gì sẽ xảy ra trong tương lai đâu." Theo nguồn tin từ phòng thay đồ, có vẻ như anh ấy thường bồn chồn, lo lắng như thể đang suy nghĩ về hướng đi của mình sắp tới. Anh tự đặt mình vào thế khó và đang phải thi đấu để chống lại chính những tin đồn liên quan đến việc anh ra đi, nhưng cả PSG hay Manchester United cũng không thực sự nghiêm

túc để có được anh cho dù anh đã nói chuyện với đại diện của cả hai câu lạc bộ. Với họ, dường như số tiền dành cho anh là quá lớn (gồm 25 triệu euro tiền lương mỗi năm và ít nhất là 70 triệu euro phí chuyển nhượng), trong khi cho rằng anh có vẻ là đã đạt đến ngưỡng giới hạn của cơ thể và đang gặp những vấn đề về đầu gối.

Real Madrid luôn cho rằng PSG không thực sự muốn có Ronaldo và cũng chưa từng nhận được bất cứ lời đề nghị nào từ họ. Câu lạc bộ đến từ nước Pháp chỉ đơn giản là "tán tỉnh" với những bản hợp đồng có tiềm năng nhưng lại không có những hành động cụ thể. Thực tế, vào thời điểm cuối năm 2015, Al-Khelaïfi đã từng nói chuyện với Florentino để thông báo rằng ông sẽ không ký hợp đồng với Ronaldo. Trong khi đó, United cũng đang bận đấu tranh để đưa ra quyết định giữ Van Gaal hay sẽ bổ nhiệm Mourinho vào chiếc ghế nóng, tuyệt nhiên không nhắc đến thương vụ của ngôi sao người Bồ Đào Nha. Mặc dù Sir Alex vẫn luôn nung nấu ý định đưa anh trở lại Manchester suốt nhiều năm, nhưng có lẽ Ronaldo của 2016 không còn là mẫu cầu thủ mà vị chiến lược gia người Scotland ưa thích, kể cả khi ông có là huấn luyện viên trưởng của Real Madrid.

Vào thời điểm tháng 2/2017, mọi thứ trở nên sáng tỏ khi tương lai của anh đã được lựa chọn, Jorge Mendes tổ chức một cuộc trao đổi với ban lãnh đạo Real Madrid về việc gia hạn hợp đồng với thân chủ của ông. FIFA sau đó cũng ra án phạt cấm chuyển nhượng với Real 2 năm vì các vấn đề liên quan đến quy định đối với các cầu thủ trẻ. Trước tình hình đó, Florentino mở ra lối thoát cho chính họ: ông cần giữ trụ cột của đội cho đến hết mùa giải 2017 và chấp nhận gia hạn hợp đồng với ngôi sao Ronaldo, có thể đến năm 2020 hoặc 2021 với mức lương 20 triệu euro mỗi năm sau nhiều tháng đàm phán.

Vị chủ tịch của Real, người luôn thể hiện sự không hài lòng với việc các cầu thủ thích vượt quyền trong bóng đá hiện đại, đã chia sẻ, "Tôi muốn anh ấy ở lại cho đến hết phần còn lại trong sự nghiệp bởi vì anh ấy là một trong những trụ cột của đội bóng và là một phần trong lịch sử của câu lạc bộ. Real Madrid và Ronaldo thực sự đã tạo ra một kỷ nguyên thống trị."

Ronaldo cũng bắt đầu thay đổi giọng điệu của mình, "Đây là giải đấu xuất sắc nhất thế giới, mặc dù tôi cũng đã từng thi đấu tại Premier League. Nơi đây có những cầu thủ vĩ đại, phi thường. Thật vinh hạnh khi tôi được đóng góp, tham gia giải đấu và để lại dấu ấn tại nơi này. Tôi muốn ở lại thêm hai năm nữa và chúng ta sẽ cùng nhìn về tương lai. Tôi đang muốn nói đến hai năm trong

hợp đồng của tôi... Có lẽ tôi sẽ kết thúc sự nghiệp của mình ở đây, tại Real Madrid."

* * *

Trong bài phỏng vấn với nhà báo Josep Pedrerol vào 26/05, Ronaldo tiết lộ rằng bản hợp đồng mới cơ bản đã được hoàn tất, cho dù một vài điều khoản chi tiết đang được thống nhất, "Tôi nghĩ đó là bước đi rất khôn ngoan của Real Madrid (khi gia hạn hợp đồng với tôi). Đùa chút thôi, nhưng điều đó là đúng đắn. Nếu là chủ tịch của một câu lạc bộ, anh sẽ không từ chối gia hạn hợp đồng với tôi chứ? Tôi muốn giải nghệ trong màu áo của Real Madrid." Vào ngày 03/06, anh phát biểu trên tờ *AS*, "Tôi sẽ kết thúc sự nghiệp của mình tại Real Madrid ở độ tuổi khoảng 40. Tôi rất hạnh phúc khi ở đây và tôi sẽ tập luyện thật chăm chỉ để đạt được điều đó."

Đó là cách mà Ronaldo đề nghị Florentino chấp nhận điều kiện gia hạn ngay khi có thể.

* * *

Trong việc triển khai bóng ở trận chung kết Champions League tại Milan, Ronaldo thừa nhận rằng anh cảm thấy tốt hơn so với cuộc đối đầu trước đó giữa hai đội tại Lisbon (trận chung kết Champions League 2013-14), khi mà những cơn đau vùng gân khoeo của anh gần như không thể chịu đựng được. Anh chia sẻ, "Thực sự kinh khủng bởi bạn biết mình lẽ ra có thể làm được nhiều điều hơn thế nhưng cơ thể bạn lại không cho phép." Thực tế, anh không thể hiện được sự xuất sắc như thường lệ và thậm chí đã phải ngồi ngoài trong 4 buổi tập của Real ngay trước trận đấu quan trọng này vì vấn đề ở bắp đùi. Anh chỉ tham gia một số buổi tập cần thiết để tránh khiến cho chấn thương thêm tồi tệ hơn. Anh kết thúc mùa giải năm đó với nỗi lo không đảm bảo đủ thể lực, sức khỏe.

Trong trận chung kết tại Milan, đội hình được đảm bảo sự cân bằng nhờ vào Casemiro, cầu thủ được khai phá dưới triều đại của Benítez. Các cầu thủ còn lại dường như thoải mái hơn khi ít phải đáp ứng các yêu cầu về mặt chiến thuật.

Trận chung kết vào ngày 28/05 diễn ra kịch tính đúng như kỳ vọng của tất cả.

Trên tờ *AS*, Alfredo Relaño viết, "Real Madrid không thực sự có màn trình diễn tốt, nhưng cách họ cố gắng, nỗ lực ngay cả khi gần

nửa đội hình gặp vấn đề chuột rút ở những phút cuối trận, thực sự đáng được ngợi khen."

Atlético cũng hoàn toàn xứng đáng với điều đó. Hai năm trước, các cầu thủ Atlético cũng đã dẫn trước Real Madrid cho đến tận những phút cuối cùng, phút 93 của trận đấu. Lần này họ kéo dài hơn nữa, cho đến quả phạt đền thứ 5 trong loạt đá luân lưu.

Real Madrid ghi bàn thắng vượt lên dẫn trước từ một pha dàn xếp đá phạt ở phút 15: sau pha treo bóng của Kroos, Sergio Ramos chọn điểm rơi chính xác và đệm bóng vào khung thành của Oblak. Bàn thắng phản ánh ưu thế từ rất sớm của đội bóng áo trắng. Trong hiệp 2, Atlético dần gia tăng áp lực và thực hiện nhiều hơn những tình huống tấn công nguy hiểm với việc cầu thủ hoạt động rộng Carrasco được tung vào sân thay cho tiền vệ Augusto Fernández sau giờ nghỉ. Phút 48, Griezmann bỏ lỡ một quả penalty, nhưng Carrasco khôn ngoan có mặt trong vòng cấm đệm bóng cận thành sau đường căng ngang của Juanfran, gỡ hòa cho Atlético khi trận đấu chỉ còn 10 phút nữa.

Đó là cách họ kết thúc 90 phút thi đấu chính thức.

Ronaldo vẫn phải cố gắng tìm lại tốc độ của mình trong các pha bóng. Có lẽ bởi những vấn đề về chấn thương gặp phải trước trận chung kết, anh không thể hiện được sự vượt trội so với hàng thủ đối phương và bắt đầu cho thấy sự mệt mỏi trong quãng thời gian hiệp phụ. Trong thời gian 15 phút của hiệp phụ thứ hai, anh chủ yếu ngăn chặn các tình huống phản công của Atlético de Madrid và dành phần còn lại của trận đấu để phục hồi thể lực, chuẩn bị cho loạt đấu súng căng thẳng.

Trước khi được các bác sĩ của đội điều trị nhanh ngay trước loạt penalty, anh đã thừa nhận với các đồng đội rằng anh rất đau. "Chân tôi gần như rã rời. Tôi đang phải rất cố gắng."

Cho dù điều gì có xảy ra đêm đó đi chăng nữa thì Ronaldo vẫn sẽ là Vua phá lưới tại Champions League mùa giải đó với 16 bàn thắng. Đây cũng là mùa giải thứ 7 mà anh vượt qua cột mốc 50 bàn thắng/mùa (51 bàn thắng tại La Liga và Champions League). Các con số thống kê là rất đáng chú ý, tuy nhiên, anh vẫn cần một danh hiệu để kết thúc mùa giải đầy bất ổn với cả Real và bản thân.

Nhớ lại đêm mưa Moscow năm 2008, Ronaldo là cầu thủ duy nhất của Manchester United sút hỏng trong loạt đấu súng với Chelsea. Trong trận bán kết với Bayern Munich 2012, anh là người thực

hiện đầu tiên nhưng cũng không thể thành công. Nhưng trên đất Milan, mọi chuyện đã khác khi anh trao đổi với Zidane: “Hãy để tôi đá quả thứ năm, tôi sẽ sút quả penalty quyết định.”

Lucas Vázquez thực hiện thành công loạt sút đầu tiên cho Real. Tất cả các cầu thủ đều hoàn thành nhiệm vụ trên chấm 11m cho đến loạt sút thứ tư của Atlético.

Juanfran đối mặt với Keylor Navas, anh đã chiến thắng được Navas nhưng lại đưa bóng đi đập cột dọc.

Và Ronaldo, cầu thủ thực hiện loạt sút cuối cùng cho Real sẽ là người được trao cơ hội giành sút quả quyết định chức vô địch Champions League. Trong khoảnh khắc ấy, một vài đồng đội có lẽ đã nghĩ đến câu nói của anh không lâu trước đó - “Tôi kiệt sức rồi” - và có phần ái ngại về sự tự tin của anh. Nhưng phá tan mọi nghi ngờ, anh đã đánh lừa Oblak, sút về phía góc phải khung thành. Bóng bay vào lưới trước sự bất lực của Oblak. Anh hoàn thành cú sút quyết định.

Vài phút sau, anh chia sẻ, “Tôi biết tôi sẽ không sút hỏng mà.” Cú sút quyết định đó giúp Real Madrid lên ngôi tại Champions League lần thứ 11 và hoàn thành cú *La Undécima.*

Anh điên cuồng chạy về phía góc sân, cởi phăng chiếc áo và hét lớn khi ngước nhìn lên khán đài.

Anh đang ăn mừng một chiến thắng cá nhân khác trong sự nghiệp.

Chương 10

VINH QUANG, PHI THƯỜNG, BẮT ĐẦU CỦA KẾT THÚC

NGÀY 11 THÁNG 10 NĂM 2014

Nani: "Chúng tôi ở trong phòng thay đồ của sân Stade de France sau trận giao hữu thua tuyển Pháp 2-1, trận đấu đầu tiên của Fernando Santos trên cương vị huấn luyện viên trưởng. Ông đã nói chuyện với chúng tôi một cách hết sức thân thiện."

Nani miêu tả lại cuộc trao đổi mà anh không thể nào quên nhiều tháng sau đó. Khoảng thời gian không hề dễ dàng với Đội tuyển Bồ Đào Nha khi họ vừa để thua trận đấu trước Albania ở vòng loại Euro.

"Ông ấy tập trung tất cả chúng tôi lại và nhấn mạnh chúng tôi là một tập thể mạnh, phải có niềm tin vào cả đội. Chúng tôi có cơ hội để làm được một điều gì đó cho quốc gia, thậm chí có thể giành chức vô địch. Mặc dù vào thời điểm đó, chúng tôi vẫn chưa chính thức vượt qua vòng loại.

Ông ấy nói chúng tôi sẽ trở lại phòng thay đồ này 2 năm sau và chơi bóng trong trận chung kết Euro."

Santos vẫn còn nhớ các cầu thủ nhìn ông với ánh mắt đầy hoài nghi. Ông hỏi lại họ, "Tại sao tôi lại nói ra điều này à? Bởi vì chúng ta có thể làm được. Và chẳng có lý do gì mà tôi lại không nói ra điều đó cả."

Thông điệp ấy không đơn giản là trong không gian ấy, thời điểm ấy, chúng được nhắc đi nhắc lại bằng cách này cách kia trong suốt quãng thời gian còn lại của giai đoạn vòng loại. Ở vòng loại, tuyển

Bồ Đào Nha thắng tất cả các trận, ngoại trừ trận thua duy nhất trước Albania. Bồ Đào Nha kết thúc vòng loại với vị trí đầu bảng. Sergio Fernández, một nhà báo của *Marca* theo rất sát đội tuyển Bồ Đào Nha đã giải thích lại, "Từ trận đấu này sang trận đấu kia, từ tháng này sang tháng nọ, ông ấy nhắc đi nhắc lại: 'Mục tiêu của chúng ta là trận chung kết và chiến thắng.' Ông luôn thúc giục tinh thần của toàn đội như thế. Những người làm việc ở đây lâu năm kể lại cách mà các huấn luyện viên khích lệ đội tuyển: 'Chúng ta sẽ chơi bóng theo cách của mình, vượt qua vòng bảng và rồi chúng ta sẽ thấy kết quả.' Không chỉ có huấn luyện viên từng là nhà vô địch World Cup Scolari mới dùng kiểu nói chuyện này với cả đội."

Santos cố gắng để kết hợp nhóm cầu thủ kỳ cựu (Pepe, Nani, Bruno Alves, João Moutinho, Ricardo Carvalho, Quaresma) với nhóm cầu thủ trẻ đầy tiềm năng vốn vẫn cần đến sự dẫn dắt của huấn luyện viên và các ngôi sao trong đội (Raphaël Guerreiro, João Mário, William Carvalho, Renato Sanches, André Gomes). Nguồn năng lượng của họ phù hợp với kế hoạch của Đội bóng màu áo bã trầu - là dựa trên thế trận phòng ngự chủ động và những pha phản công, cũng như khả năng kiểm soát trận đấu khi cần thích nghi với từng đối thủ. Santos cũng thường nhắc lại một câu nói khác: "Chúng ta phải dừng chơi bóng để bắt đầu chơi bóng." Lối chơi này cũng khiến nhiệm vụ làm vừa lòng các fan bị đặt xuống vị trí thứ hai.

Huấn luyện viên Santos thích sơ đồ 4-3-3, nhưng ông không có một tiền đạo đủ tốt để phù hợp với hệ thống này, một mẫu tiền đạo như Hélder Postiga hay Nuno Gomes, biết cầm bóng lên và chơi bóng trong tư thế quay lưng về khung thành đối phương. Ông cố gắng thử nghiệm sơ đồ 4-4-2, trong đó Ronaldo được thi đấu trong vai trò một tiền đạo bên cạnh Nani. Santos và Ronaldo đã có những buổi nói chuyện bàn về vấn đề này. Ông giải thích hai tiền đạo trong hệ thống này sẽ rất ít phải tham gia phòng ngự (đôi khi sẽ vẫn cần lùi về trung lộ, nhưng họ không cần quá để ý đến việc theo kèm người phía sau mình) và được thi đấu tự do. Santos nhắc Ronaldo rằng nếu anh thi đấu rộng, anh sẽ phải chạy để có bàn thắng và vì thế ngôi sao của Real khi ấy chấp nhận vai trò mới này.

Sự cân bằng trong đội một lần nữa lại được nhắc đến. Ronaldo không thực hiện đủ yêu cầu nhiệm vụ của huấn luyện viên trước đó. Với Carlos Queiroz, mối quan hệ của ông với Ronaldo bị rạn nứt từ quá sớm. Đến giai đoạn của Paulo Bento, ông đã cố gắng đưa ra những yêu cầu với anh ấy và cũng tạo điều kiện cho những

gì anh muốn, nhưng khoảng cách của ông với đội hình và sự thiếu kinh nghiệm đã khiến nhiệm kỳ của ông trên cương vị huấn luyện viên trưởng của Đội tuyển Bồ Đào Nha không mấy thành công như kỳ vọng.

Santos năm nay 61 tuổi, đã từng dẫn dắt 9 đội tuyển khác nhau, trong đó có 3 ông lớn của Bồ Đào Nha là Porto, Sporting và Benfica, cùng họ giành một số danh hiệu lớn nhỏ, và một quãng thời gian tại Giải vô địch quốc gia Hy Lạp. Đặc biệt, ông từng làm huấn luyện viên của Sporting trong khoảng thời gian trước mùa giải Ronaldo chuyển sang Manchester United. Mối quan hệ của họ dựa trên sự tôn trọng lẫn nhau trong quá khứ, mặc dù mới chỉ làm việc cùng nhau một vài tháng. Trong chiến dịch Euro, Santos từng nói đùa, "Nếu tôi không phát hiện ra, có lẽ Manchester United sẽ không ký hợp đồng với cậu ấy đâu."

Ronaldo đã thay đổi kể từ thời điểm Queiroz thường xuyên trao cho anh tấm băng đội trưởng của Bồ Đào Nha. Kể từ đó, anh thấy mình giống như ngôi sao và muốn được đối đãi một cách tương xứng. Năm 2016, anh muốn cùng cả đội giành chiến thắng. Anh đã dùng vị thế của mình để bảo vệ các cầu thủ trẻ và đưa ra yêu cầu nhiều hơn đối với nhóm cầu thủ kỳ cựu trong đội.

Santos đang trên đường trở thành người chỉ huy thực sự của con thuyền Bồ Đào Nha, người cha thứ hai của cả đội, và một vị thủ lĩnh đầy quyền lực. Còn Ronaldo sẽ trở thành cầu thủ quan trọng nhất trong vai trò của một người đội trưởng. Anh vẫn giữ vai trò gắn kết phòng thay đồ, cho dù trên sân không phải lúc nào anh cũng hoàn thành trách nhiệm của một người đội trưởng. Đó là thỏa thuận giữa cặp đôi Ronaldo - Santos để giúp tuyển Bồ Đào Nha thực sự là một tập thể mạnh.

Những người tiền nhiệm của ông đã có trong tay nhiều cầu thủ giỏi, nhưng không ai trong số họ có được một Ronaldo trong vai trò mới này.

BỒ ĐÀO NHA - ICELAND

(VÒNG BẢNG EURO 2016, 14/06/2016)

Santos đã cảnh báo tất cả các cầu thủ rằng không có ai chắc suất trong đội hình của ông ngoại trừ cầu thủ mang áo số 7. Quaresma không có tên trong danh sách xuất phát. Nani và Ronaldo thi đấu ở hai vị trí cao nhất trong đội hình với sơ đồ hệ thống 4-4-2 của Santos, trong đó nhấn mạnh cầu thủ số 7 sẽ nhận bóng trong tư

thế quay lưng về khung thành đối phương. Điều này cũng có nghĩa là anh không thể tận dụng một trong số những điểm mạnh của mình là tốc độ, mặc dù anh vẫn có những tình huống lùi sâu tham gia phát triển bóng.

Trong trận đấu, Ronaldo liên tục tìm kiếm cơ hội để có thể ghi tên mình trên bảng tỉ số và thể hiện một chút lo lắng khi những cơ hội của Bồ Đào Nha không thể chuyển hóa thành bàn thắng. Anh thi đấu ở cả hai cánh và thường xuyên đổi vị trí cho Nani. Cả hai phối hợp với nhau khá tốt cho dù Ronaldo trong một vài tình huống vẫn không thực sự hài lòng với quyết định của cầu thủ mang số áo 17. Nani mô tả lại mối quan hệ của anh với Ronaldo, "Tôi cố gắng không để tâm tới nó, vì tôi đã biết anh ấy nhiều năm rồi. Tôi biết anh ấy sẽ phản ứng ra sao. Vì thế, điều đó không ảnh hưởng tới tôi cho lắm, sau trận đấu chúng tôi lại nói chuyện với nhau và mọi thứ đều ổn, chẳng có chuyện gì cả."

Ronaldo có tới 10 cơ hội về phía khung thành của Iceland (trong khi Iceland chỉ có 4 cơ hội), 8 trong số đó diễn ra trong hiệp 2, nhưng chỉ có duy nhất một cơ hội đi trúng đích. Đó là cú đánh đầu ở phút thứ 85 nhưng đã bị Halldórsson cản phá. Khi tỉ số là 1-1 sau bàn gỡ hòa của Bjarnason bên phía Iceland ở phút 50 (trước đó, Nani là người mở tỉ số cho Bồ Đào Nha ở phút 31), Ronaldo liên tục yêu cầu các đồng đội của mình phải giữ bình tĩnh khi họ cố gắng đưa bóng lên vị trí của anh bằng những đường bóng dài vội vã.

Với kết quả hòa 1-1 ở trận khai màn, Ronaldo phát biểu sau trận đấu: "Iceland không phải là đội bóng có tinh thần quá lớn và họ sẽ không thể đi xa được. Vấp phải những khó khăn ở ngay trận đấu đầu tiên là chuyện rất bình thường. Không chỉ với chúng tôi mà cả Tây Ban Nha, Pháp và các đội khác cũng phải gặp những điều tương tự... Tôi dám chắc là chúng tôi sẽ giành chiến thắng ở trận đấu tiếp theo và giành vé đi tiếp sau vòng bảng." Còn về màn ăn mừng của Iceland sau trận hòa, Ronaldo không còn tỏ vẻ xã giao nữa: "Màn ăn mừng cứ như thể họ vừa mới vô địch Euro vậy, thật khó tin."

Trong khu vực báo chí, Sergio Fernández đặt câu hỏi về vị trí thi đấu của anh. Anh không ngần ngại trả lời, "Tôi thích thi đấu rộng và tận dụng tốc độ của mình hơn, nhưng vị trí hôm nay là yêu cầu của huấn luyện viên trưởng và tôi phải chấp nhận nó. Vị trí yêu thích của tôi là bất cứ đâu họ yêu cầu."

Ronaldo có vẻ không hài lòng về kết quả hòa nhưng vẫn luôn

dành sự tôn trọng hướng đến ông thầy đồng hương.

ÁO - BỒ ĐÀO NHA

(VÒNG BẢNG EURO 2016, 18/06/2016)

Santos hiểu rằng Áo là liều thuốc thử đủ mạnh với đội tuyển của ông. Ronaldo chấp nhận việc phải hy sinh bản thân vì toàn đội, không chỉ ở cách tạo ra khoảng trống cho Nani, mà còn bảo vệ quyết tâm của toàn đội cũng như gây áp lực với cặp trung vệ đối phương.

Trên phương diện cá nhân, các đồng đội cảm nhận anh bây giờ mới là một người đội trưởng thực thụ. Ronaldo đã nói chuyện với Nani một cách tự tin khi thừa nhận niềm tin vào Santos và sự dẫn dắt của ông ấy, sẽ tuân theo bất kỳ hướng nào ông cho là phù hợp. Việc nghe được những lời như thế sau trận hòa đáng thất vọng ở ngày khai màn đã nâng cao tinh thần của toàn đội. Nani cũng chia sẻ ý kiến riêng của bản thân. "Chúng tôi thường nói chuyện với nhau. Có thể đôi khi trên sân chúng tôi có những tranh cãi, nhưng chúng tôi là bạn tốt. Chúng tôi cố gắng để giúp đỡ các cầu thủ trẻ bằng sự tự tin và tham vọng của mình."

Santos đưa ra những thay đổi về mặt chiến thuật cần thiết để chiến thắng trận đấu này. Ông quyết định trở lại sơ đồ 4-3-3 trong trận đấu với Áo nhằm mang đến một thế trận tấn công mạnh mẽ hơn nữa. Quaresma trở lại đội hình chính thức. Ronaldo sẽ thi đấu với vai trò giống như ở Real Madrid. Trong trận đấu, Ronaldo có một cú đánh đầu ở tư thế việt vị khi thủ thành người Áo Robert Almer chỉ biết đứng nhìn. Trận này, Ronaldo có đến 8 cơ hội ghi bàn nhưng anh lại không tận dụng được bất cứ cơ hội nào để đánh dấu bàn thắng đầu tiên tại Euro lần này. Nhiệm vụ phòng ngự của anh cũng được thực hiện cơ bản tích cực. Anh vẫn là người thực hiện các tình huống đá phạt trực tiếp cho Bồ Đào Nha nhưng vẫn chưa thể mang về bàn thắng (ở các giải đấu lớn thi đấu cho Bồ Đào Nha, anh thực hiện 36 tình huống đá phạt nhưng không có nổi một bàn thắng).

Phút thứ 79, Bồ Đào Nha có cơ hội nguy hiểm nhất kể từ đầu trận. Đó là một qua phạt đền sau pha phạm lỗi của hậu vệ Đội tuyển Áo với chính siêu sao mang áo số 7. Thế nhưng Ronaldo lại không thể thực hiện thành công quả penalty trong trận đấu đánh dấu cột mốc anh phá kỷ lục số lần thi đấu trong màu áo của Đội tuyển quốc gia, với 128 trận (nhiều hơn con số 127 của Figo); và 16 lần ra sân tại Euro, cân bằng con số với Edwin van der Sar và Lilian

Thuram.

Chỉ có được trận hòa không bàn thắng trong buổi tối đầy thất vọng, anh không còn tâm trí nào để chụp ảnh với một cổ động viên chạy xuống sân cuối trận đấu.

BỒ ĐÀO NHA - HUNGARY

(VÒNG BẢNG EURO 2016, 22/06/2016)

Ronaldo gần như không thể chợp mắt sau khi bỏ lỡ cơ hội từ chấm penalty trong trận đấu với Áo. Huấn luyện viên Fernando Santos kể lại, "Sáng hôm sau, tôi cứ nghĩ mình là người dậy sớm nhất, nhưng khi để ý mới thấy anh ấy đã dậy trước cả tôi." Những chỉ trích nhắm đến Ronaldo tràn ngập các mặt báo quốc tế. Tờ *Bild* của nước Đức giật tít: "Nhiệm vụ của anh vẫn là thể hiện khả năng của bản thân." Ở Anh, *The Sun* chế nhạo tư thế của anh trong bức ảnh của cả đội: "Cristiano Ronaldo nên luyện tập thêm sút penalty hơn là tập trung tạo dáng."

Báo chí Bồ Đào Nha vẫn một mực bảo vệ ngôi sao số 7 và cả đội với dòng tiêu đề: "Bàn thắng rồi cũng sẽ đến thôi."

Fernando Santos khẳng định niềm tin đặt vào người đội trưởng, "Nếu chúng tôi được hưởng một quả penalty vào thứ Tư tới này (trận đấu với Hungary), Ronaldo sẽ thực hiện thành công. Vũ khí tuyệt vời nhất của anh ấy là ghi bàn trong những thời khắc khó khăn."

Santos thừa nhận sai lầm về mặt chiến thuật của mình và chuyển đổi sang sơ đồ 4-4-2. Ông không bị thuyết phục bởi màn trình diễn của Moutinho và nghĩ Quaresma sẽ tạo ra những ảnh hưởng lớn hơn khi vào sân từ băng ghế dự bị.

Cuối cùng, trận đấu kết thúc với tỉ số hòa 3-3. Cú đúp cùng một pha kiến tạo của Ronaldo đã cứu Bồ Đào Nha khỏi thất bại trước một Hungary dũng mãnh trong trận đấu hấp dẫn ngay từ những phút đầu cho đến những giây cuối cùng. Ronaldo giúp Bồ Đào Nha có màn trình diễn ấn tượng nhất kể từ đầu giải.

Sau giờ nghỉ, tài năng trẻ Renato Sanches được đưa vào sân nhằm tăng cường thêm sức mạnh cho hàng công. Suốt thời gian đã qua, Ronaldo không cho phép một ngôi sao mới nổi nào làm lu mờ sự xuất hiện của mình. Tuy nhiên, lần này, Ronaldo phủ nhận mọi tin đồn rằng anh không vui khi liên tục đưa ra những phát biểu tích cực hướng đến tân binh của Bayern Munich.

Kết thúc vòng bảng, Bồ Đào Nha giành tấm vé vào vòng sau mà không có nổi một chiến thắng nào (sau 3 trận hòa). Nhưng họ lại may mắn rơi vào nhánh đấu có vẻ thuận lợi hơn khi các ông lớn của châu Âu như Đức, Italia, Pháp, Anh và Tây Ban Nha phải cạnh tranh với nhau ở nhánh đấu còn lại.

Bàn thắng của Ronaldo ở phút 49 trong trận đấu với Hungary giúp anh trở thành cầu thủ đầu tiên ghi bàn ở 4 kỳ Euro liên tiếp (2004, 2008, 2012, 2016), vượt qua Zlatan Ibrahimović, người đã ghi bàn tại 3 giải đấu.

* * *

Một nhà báo của trang *Correio da Manhã* của Bồ Đào Nha đã đến phỏng vấn Ronaldo một ngày sau trận đấu với Hungary. Ngay lập tức, Ronaldo cầm lấy micro và ném xuống hồ. Truyền thông Bồ Đào Nha cho đó là kết quả của việc anh không hài lòng với báo chí trong nước khi liên tục xâm phạm đến đời sống riêng của anh nhiều năm qua. Thời điểm đó, còn có tin đồn về việc Ronaldo có thái độ không lịch sự với một cầu thủ Iceland muốn đổi áo với anh, tuy nhiên chính cầu thủ này cũng đã lên tiếng bác bỏ thông tin trên.

Ronaldo luôn là con mồi béo bở của báo chí, truyền thông.

BỒ ĐÀO NHA - CROATIA

(VÒNG 1/16 EURO 2016, 25/06/2016)

Để chuẩn bị cho trận đấu quan trọng này, kế hoạch được đề ra rất rõ: Bồ Đào Nha sẽ chủ động chơi lùi sâu phòng ngự, giành lại bóng và hướng trái bóng đến vị trí của Ronaldo và Nani để tận dụng tốc độ của hai cầu thủ này. Tuy nhiên, Bồ Đào Nha gần như mất quyền kiểm soát trận đấu, liên tục phải chống đỡ những đợt tấn công của Croatia trong phần lớn thời gian. Ronaldo cố gắng tạo ra ảnh hưởng nhưng bất thành. Trong hiệp 2, Renato Sanches được tung vào sân đã mang đến làn gió mới trên hàng công của Bồ Đào Nha. Trận đấu chứng kiến thế trận cởi mở nhưng chỉ có 2 cơ hội trúng đích cho đến phút thi đấu thứ 115 của trận đấu. Đầu tiên là nỗ lực dứt điểm của Perišić bị từ chối khi cú sút của anh chạm cột dọc sau pha cứu bóng của Rui Patrício. Sau đó là tình huống sút bóng trong khu vực 5m50 của Ronaldo, thủ thành Subašić chỉ có thể cản phá pha đệm bóng của cầu thủ mang áo số 7, bóng bật ra vị trí của Quaresma. Nhiệm vụ của cầu thủ số 20 rất đơn giản khi anh chỉ phải đánh đầu đưa bóng vào lưới trống. Và bàn thắng đã

đến ở những phút thi đấu cuối cùng. Bồ Đào Nha có chiến thắng đầu tiên tại Euro năm nay, đồng thời giành vé vào tứ kết.

BA LAN - BỒ ĐÀO NHA

(TỨ KẾT EURO 2016, 30/06/2016)

Trước trận đấu, nhiều bằng chứng cho thấy Ronaldo không muốn xuất hiện thường xuyên trước ống kính máy quay của cánh báo chí. Anh ít tham gia các cuộc họp báo, chủ yếu là dành thời gian cho các fan, những người đã chờ ngôi sao người Bồ Đào Nha nhiều giờ liền tại trại tập luyện Marcoussis của Bồ Đào Nha. Một hôm, khi không có sự xuất hiện của báo chí, anh cầm chiếc loa của một cổ động viên và nói, "Chúng ta chưa giành được bất cứ điều gì cả, hãy cứ bình tĩnh." Ronaldo thi đấu năng nổ trong suốt 120 phút của trận tứ kết. Anh tham gia tích cực vào các tình huống triển khai bóng của Bồ Đào Nha, nhưng những nỗ lực tìm kiếm bàn thắng của anh không thành công. Chỉ có 1 trong số 5 cơ hội anh tạo ra đi trúng đích, trong đó 1 cú sút đưa bóng ra ngoài và 3 tình huống dứt điểm còn lại đều bị đối phương cản phá. Anh để mất bóng 14 lần và tạo ra 4 cơ hội ghi bàn cho các đồng đội.

Kết quả sau 120 phút thi đấu là 1-1. Ba Lan vượt lên dẫn trước từ khá sớm bằng bàn thắng của Lewandowski, nhưng Renato Sanches đã cân bằng tỉ số với một cú sút hiểm hóc. Cả hai đội phải bước vào loạt sút luân lưu cân não để tìm ra người thắng cuộc.

Sanches giải thích: "Huấn luyện viên muốn tôi thực hiện sút quả penalty đầu tiên. Ronaldo ngay lập tức đề nghị thực hiện lượt sút đó. Anh ấy đã không thể thành công quả 11m ở trận gặp Áo và không ghi được nhiều bàn thắng như anh kỳ vọng, nhưng vẫn quyết định thực hiện loạt sút đầu tiên."

Ronaldo đã thực hiện thành công tạo lợi thế tinh thần cho các đồng đội. Ở loạt sút thứ tư, Bồ Đào Nha vượt lên dẫn trước 4-3 khi Jakub Błaszczykowski không thể đánh bại được Rui và Ricardo Quaresma trở thành người hùng của tuyển Bồ Đào Nha khi thực hiện thành công lượt sút thứ năm, quyết định tấm vé vào bán kết.

Bồ Đào Nha có lần thứ 4 lọt vào đến bán kết của Euro trong 5 giải đấu gần nhất.

BỒ ĐÀO NHA - XỨ WALES

(BÁN KẾT EURO 2016, 06/07/2016)

Báo chí quốc tế chứng kiến trận bán kết chưa từng có trong lịch sử. Ronaldo đối đầu Gareth Bale. Trên tờ *El País*, Manuel Jabois viết, "Hai ngôi sao của kỷ nguyên hậu *galáctico*". Trước trận bán kết, cả hai đội đều thiếu vắng những gương mặt trụ cột (Aaron Ramsey và Ben Davies bên phía Wales, trong khi Bồ Đào Nha không có sự phục vụ của William Carvalho và Pepe); mặc dù vậy, về mặt lý thuyết, xứ Wales vẫn được đánh giá yếu hơn và sẽ gặp nhiều khó khăn hơn trước những thiếu vắng nhân sự.

Ronaldo khởi đầu khá khó khăn trong những phút thi đấu đầu tiên khi cả hai đội chủ trương thăm dò đối thủ. Thế nhưng, ngay trước giờ nghỉ, từ tình huống tạt bóng của Adrien Silva, Ronaldo thực hiện cú đánh đầu đưa bóng vọt xà. Xứ Wales vẫn chờ đợi những sai lầm của Bồ Đào Nha hoặc khoảnh khắc tỏa sáng của một cá nhân nào đó, trong khi đối thủ của họ tấn công dữ dội với sức mạnh có phần nhỉnh hơn.

Phút 50, Bồ Đào Nha thực hiện một pha phối hợp đá phạt góc khôn ngoan, Raphaël Guerreiro tạt bóng vào vòng cấm. Bóng bay khá cao và cần một sức bật phi thường để chạm tới bóng. Nhưng Ronaldo đã làm rất tốt điều này. Anh di chuyển khéo léo loại bỏ cầu thủ theo kèm, bật cao đánh đầu ghi bàn mở tỉ số cho Bồ Đào Nha. Một lần nữa, cảm giác như anh treo mình lơ lửng trên không trung vậy. Anh đạt đến độ cao mà không hậu vệ nào có thể đạt đến để tranh chấp trong tình huống đó.

Bàn thắng giúp Ronaldo sánh ngang với Platini trong danh sách những cầu thủ ghi bàn nhiều nhất trong lịch sử các kỳ Euro với 9 bàn thắng và nâng thành tích ghi bàn trong lịch sử Đội tuyển quốc gia lên con số 61.

Huấn luyện viên trưởng Đội tuyển xứ Wales, Chris Coleman, thừa nhận khoảnh khắc đó rất quan trọng. Đội bóng của ông bị cuốn theo trái bóng và chỉ lơ là ngôi sao số 7 trong chốc lát, Bồ Đào Nha ngay lập tức trừng phạt họ.

Vài phút sau bàn mở tỉ số, Ronaldo thực hiện cú sút từ ngoài vòng cấm, bóng hướng đến vị trí của Nani. Cầu thủ số 17 khéo léo thoát khỏi sự theo kèm của Collins để chạm bóng khiến bóng đổi hướng đi vào lưới trong sự bất lực của thủ thành Wayne Hennessey. Tỉ số nâng lên thành 2-0 cho Bồ Đào Nha.

Những phút còn lại của trận đấu, Bồ Đào Nha tiếp tục thể hiện lối chơi phòng ngự chủ động chặt chẽ kể từ đầu giải và một tinh thần chưa từng có trong lịch sử của họ. Ronaldo phát biểu sau trận đấu,

“Rõ ràng, chúng tôi là tập thể đoàn kết. Tôi làm tất cả mọi thứ cho đội bóng, không chỉ ghi bàn, mà còn chiến đấu bảo vệ cả đội. Chúng tôi đã đi xa nhờ sự đoàn kết.”

Trận đấu kết thúc với tỉ số 2-0, Ronaldo tiến đến ôm lấy Gareth Bale và thì thầm điều gì đó với người đồng đội ở câu lạc bộ. Ronaldo kể lại, “Tôi chúc mừng cậu ấy vì màn trình diễn tuyệt vời của xứ Wales. Họ đã tạo ra bất ngờ lớn. Họ có các ngôi sao trong đội hình.”

Ngay khi giải đấu khép lại, Bale nhanh chóng được Real Madrid gia hạn hợp đồng, điều này có nghĩa là anh sẽ thi đấu cùng Ronaldo thêm nhiều năm nữa. Ronaldo giờ đây hiểu rằng cầu thủ người xứ Wales là ngôi sao quan trọng và xứng đáng có được sự tôn trọng.

Ngôi sao người Bồ Đào Nha đã giành chiến thắng trong cuộc đua này. Đối thủ tiếp theo của Bồ Đào Nha trong trận chung kết diễn ra tại Paris là đội chủ nhà Pháp.

* * *

Euro 2016 là giải đấu khẳng định sự trưởng thành của Ronaldo. Anh thi đấu trong vai trò tiền vệ cánh khi Bồ Đào Nha làm chủ nhà của Euro 2004. Anh thực hiện 16 lần đột phá trong suốt giải đấu, trung bình cứ 26 phút lại có 1 lần đột phá. Nhưng trên đất Pháp, anh chỉ 3 lần làm điều này, có nghĩa là phải 200 phút thi đấu, anh mới thực hiện 1 pha đột phá.

Năm 2004, anh phải tham gia phòng ngự nhiều hơn, bởi lẽ có những thủ lĩnh khác trong đội, như Deco, Figo và Rui Costa. Tính trung bình, cứ 19 phút anh lại thực hiện thành công trong một lần tranh cướp bóng. Con số này khác xa so với con số 40 phút ở Pháp năm 2016.

Năm 2004, trung bình 120 phút anh lại kiến tạo một bàn thắng từ cánh trái, trong khi ở kỳ Euro 2016, con số ấy là 300 phút khi anh thi đấu ở vị trí của một số 9 ảo.

Euro 2004, anh ghi được 2 bàn. 12 năm sau, trên đất Pháp, số bàn thắng của anh là 3.

Anh cũng là người duy nhất trong đội hình của Bồ Đào Nha ở Euro 2016 từng thi đấu trận chung kết năm 2004 tại Lisbon. Và đây là thời điểm để xóa đi ký ức đau đớn ngay tại quê nhà. Danh hiệu vô địch châu Âu không chỉ có ý nghĩa là danh hiệu lớn đầu tiên của anh với Đội tuyển quốc gia mà còn là thành tích giúp anh vượt ra

khỏi hàng ngũ của nhiều huyền thoại khác.

BỒ ĐÀO NHA - PHÁP

(CHUNG KẾT EURO 2016, 10/07/2016)

Nani chia sẻ những điều đã xảy ra chỉ vài phút trước khi trận đấu quan trọng bắt đầu: "Santos đã nói chuyện với chúng tôi. Ông ấy thể hiện sự tự tin cứ như thể là chúng tôi sắp sửa lấy cúp đến nơi: 'Đây sẽ là một trận đấu rất khó khăn, nhưng khi chúng ta đã đến đây, chúng ta muốn đến trận chung kết và chúng ta đã hoàn thành nó rất tốt. Nhưng chúng ta không chỉ dừng lại ở việc vào chơi trận chung kết: Chúng ta muốn chiến thắng. Chúng ta sẽ giành chiến thắng cho dù người Pháp tự tin đến cỡ nào - họ đang nghĩ mọi thứ đã chắc chắn trong tay họ...' Ông liên tục thúc giục và truyền cho chúng tôi sự tự tin và cả sự bình tĩnh."

Sau những lời phát biểu đầy khí chất của ông thầy, Nani hô lên: "Come on! Trận đấu này là của chúng ta! Chúng ta phải chạy nhiều hơn, chiến đấu nhiều hơn và đoàn kết hơn nữa!" Ronaldo cũng có mặt ở đó và lặp lại từng câu, từng câu của Nani để khiến các cầu thủ càng quyết tâm hơn nữa. Hai người trước đó đã nói chuyện với nhau. Ronaldo đã nhắc nhở người đồng đội cũ tại United về nhiệm vụ phải quan tâm đến các cầu thủ trẻ trong đội.

Dưới đây là những ghi chú của tôi về trận chung kết Euro 2016:

Ronaldo hát quốc ca với đôi mắt nhắm nghiền. Thực tế là anh đang hét lên. Đôi mắt anh như muốn đóng lại với thế giới bên ngoài. Chỉ giây phút này thôi. Giây phút của anh ấy.

Phút thứ 4: Đường bóng dài hướng đến vị trí của Nani, anh thực hiện pha tiếp bóng bằng ngực và tung cú sút vọt xà.

Pháp có khởi đầu tốt hơn. Sissoko và Griezmann có cơ hội nguy hiểm với pha dứt điểm đầy uy lực.

Phút thứ 7: Đầu gối của Ronaldo bị đau sau pha vào bóng của Payet.

Phút thứ 9: Pháp đe dọa khung thành sau khi tận dụng cơ hội từ pha mất bóng của hậu vệ Bồ Đào Nha. Bóng được đưa vào khu vực 16m50 hướng đến vị trí của Griezmann, cú đánh đầu của cầu thủ này khiến Rui Patricio phải trổ tài cứu thua. Ronaldo tỏ ra đau đớn, ôm chặt đầu gối khi cố gắng tìm vị trí để chống trả quá phạt góc của tuyển Pháp. Cuối cùng, Ronaldo đổ gục xuống sân trong

đau đớn và bật khóc. Chấn thương lại tái phát và anh nghĩ mình không thể tiếp tục thi đấu được nữa.

Phút 20: Sissoko đi bóng dũng mãnh và kết thúc bằng pha dứt điểm từ ngoài vòng cấm.

Phút 21: Ronaldo quay trở lại sân với những bước đi tập tễnh.

Ít phút sau, Ronaldo ra dấu xin thay người vì không thể tiếp tục. Anh tháo tấm băng đội trưởng và ném mạnh xuống mặt cỏ Stade de France.

Và rồi anh đổ gục xuống sân một lần nữa. Anh bật khóc trong khi được cáng ra ngoài.

Tất cả các cổ động viên trên sân vỗ tay động viên anh.

Nhân vật chính đã rời khỏi sân khấu. Chúng ta đều không muốn nhìn thấy anh ấy như vậy. Điều đó để lại dư vị đắng nghét trong cổ họng. Thật khó chịu. Và nhắc nhở chúng ta hiểu rằng, không ai là bất tử.

Hình ảnh của anh khuất dần dưới đường hầm.

Đây là trận đấu quan trọng nhất trong cuộc đời anh.

Nhưng cơ thể anh lại khiến anh gục ngã.

Và cả thế giới đều cảm thông với anh.

* * *

Nani kể lại, "Khi đó, tôi đã rất buồn. Đây là thời điểm vô cùng quan trọng với toàn đội. Chúng tôi đã đoàn kết bên nhau. Thấy anh ngã xuống và bật khóc, tôi cũng cay cay nơi sống mũi. Tôi nhận ra anh ấy sẽ không thể thi đấu phần còn lại của trận đấu quan trọng nhất trong cuộc đời anh ấy. Tôi thực sự xúc động và nhanh chóng chạy đến nhận lấy tấm băng đội trưởng từ anh ấy, cố gắng nói rằng chúng tôi luôn tự hào về anh và cả đội sẽ nỗ lực, bằng tất cả những gì mà chúng tôi có để chiến đấu đến cùng."

Trận đấu chùng xuống một lát bởi chấn thương của Ronaldo. Nhưng sau khi Quaresma được đưa vào sân, tiền vệ người Bồ Đào Nha bắt đầu gây ra sự đột biến. Thực tế, kể từ khi người đội trưởng rời sân, tinh thần thi đấu của các cầu thủ Bồ Đào Nha lại càng được nâng cao. Họ càng quyết tâm hơn nữa và cảm tưởng bất cứ

thứ gì ngáng đường lúc này, họ sẽ đều vượt qua bằng sự nỗ lực và đoàn kết.

Nani chia sẻ, "Chúng tôi cố gắng cổ vũ tinh thần nhau bằng cách nói chuyện hay thậm chí là hét lên, đại loại như, 'Cố lên, chúng ta sẽ làm được. Ổn thôi. Chúng ta sẽ chiến thắng, chúng ta xứng đáng!' Và thời gian trôi qua, tuyển Pháp không thể ghi bàn sau rất nhiều cơ hội bị bỏ lỡ, chúng tôi cũng dần có được sự tự tin."

Trong giờ nghỉ, các cầu thủ ngồi đối diện với Ronaldo trong phòng thay đồ. Nani nhớ lại, "Vâng, anh ấy nhìn xuống đầu gối và có vẻ chán nản." Ronaldo đã khóc hết nước mắt nhưng vẫn cố kìm nén để tập hợp cả đội và thúc giục đội quân Bồ Đào Nha tiến lên. Anh nói với các cầu thủ còn lại, "Này các chàng trai, chúng ta sẽ thắng 2-0. Hãy đoàn kết lại và chiến đấu đến cùng."

Ở diễn biến sau đó, Pháp là đội chơi hay hơn và có nhiều cơ hội hơn. Thế nhưng, khi hiệp phụ thứ 2 chỉ còn 11 phút, tiền đạo Éder của Lille - người được tung vào sân để thay Renato Sanches - đã làm nên lịch sử. Đó là sự thay đổi trên hàng công giúp Bồ Đào Nha dần dần khiến mọi thứ trở nên tích cực hơn. Trên thực tế, André-Pierre Gignac suýt chút nữa đã có thể giúp tuyển Pháp lên ngôi, nhưng cú sút của tiền đạo này lại đưa bóng chạm cột dọc bật ra. Khoảnh khắc đó cũng là diễn biến đáng chú ý cuối cùng trong 90 phút thi đấu chính thức.

Trước thời gian diễn ra hai hiệp phụ, đội trưởng Ronaldo tiến lại, đi vòng quanh các cầu thủ và liên tục động viên đồng đội. Anh dành cái ôm thật chân thành cho Quaresma, người suốt nhiều năm khao khát có được tình cảm của người hâm mộ Bồ Đào Nha, mặc dù cả hai không liên lạc trong nhiều năm. Anh thì thầm điều gì đó vào tai của người đồng đội.

Những áp lực và nỗi sợ dường như lại đổ dồn lên vai tuyển Pháp trong thời gian thi đấu hiệp phụ.

Từ khu vực huấn luyện, Ronaldo liên tục hò hét, cùng ông thầy Santos đưa ra những chỉ đạo và thúc giục tinh thần chiến đấu của các cầu thủ trên sân. Anh hét lớn yêu cầu tất cả lùi về khi mất bóng, nhắc nhở các hậu vệ tiến lên khi có cơ hội từ chấm phạt góc và ôm mặt tiếc nuối khi Éder đánh đầu nhưng bị cản phá.

Hiệp phụ thứ hai, Raphaël Guerreiro đưa bóng đi dội xà ngang sau pha sút phạt kỹ thuật. Và rồi, điều gì phải đến cũng đã đến. Phút 109, Éder đi bóng, tung cú sút chân phải quyết đoán từ ngoài

vòng cấm, hạ gục thủ môn Lloris. Những gì xảy ra chứng minh Fernando Santos đã đúng: Bồ Đào Nha đã vượt lên dẫn trước.

Sau khi tiếng còi mãn cuộc cất lên, Éder tiết lộ Ronaldo đã đoán rằng anh sẽ là cầu thủ của khoảnh khắc đó: "Ronaldo nói rằng tôi có thể ghi bàn thắng quyết định chiến thắng cho đội. Anh ấy truyền cho tôi tất cả sức mạnh và ý chí mà anh ấy có."

Ronaldo đứng trong khu kỹ thuật ăn mừng bàn thắng bằng cách hét lớn lên, ôm mặt bật khóc, trước khi đi dọc theo đường biên. Sau đó, anh quay lại, chậm rãi tiến đến vị trí mà các đồng đội đang ăn mừng trên sân để chung vui cùng cả đội trước khi nhanh chóng trở về khu vực kỹ thuật để tiếp tục những phút ít ỏi còn lại của trận đấu.

Ronaldo lại tiếp tục đứng sau Fernando Santos trong khu huấn luyện. Ban đầu còn khá ngập ngừng vì anh hiểu mình đang chiếm vị trí của huấn luyện viên trưởng, nhưng anh thực sự muốn đứng ở đó. Khi Santos giơ tay ra dấu chỉ đạo cho các cầu thủ, Ronaldo cũng làm theo. Sau đó, anh tiếp tục "chỉ đạo" cả đội.

Nani thừa nhận, "Trong suốt cả trận, khi nhìn về khu kỹ thuật, tôi cũng tự đặt câu hỏi không hiểu anh đang làm gì ngoài đó nhưng tôi nhanh chóng tập trung trở lại vào trận đấu."

Ronaldo liên tục nhắc nhở các đồng đội không được để mất bóng và không được đưa bóng ra khỏi khu phòng ngự một cách vội vàng. Anh hét lớn gọi các cầu thủ tiền đạo ở tuyến trên về tham gia phòng ngự, kêu gọi fan cổ vũ hơn nữa cho các đồng đội của mình. Anh nhắc nhở Nani nên giữ bóng, thi đấu rộng và giữ quyền kiểm soát bóng. Anh hò hét Nani và Éder: "Đừng mạo hiểm, hãy chuyền bóng an toàn và chuyền về tuyến dưới!"

Trong trận đấu, trọng tài thứ tư liên tục đề nghị anh quay trở lại băng ghế dự bị. Ronaldo nhảy cẫng lên như một đứa trẻ, tỏ vẻ đồng ý tuân thủ quy định, nhưng xem ra anh luôn có mối quan hệ phức tạp với các quy định, luật lệ.

Tuy nhiên, anh cũng chẳng ngồi yên được quá lâu. Không lâu sau đó, anh lại tập tễnh bước ra từ băng ghế dự bị và trở lại khu chỉ đạo cùng ông thầy đồng hương. Thậm chí, có những thời điểm người ta thấy anh còn bước sang cả khu chỉ đạo của Đội tuyển Pháp. Chỉ vài phút sau, anh lại xuất hiện như cái bóng của Santos, cả hai đứng dọc đường biên và hò hét các cầu thủ trên sân. Trọng tài thứ tư một lần nữa phải nhắc nhở cầu thủ người Bồ Đào Nha

trở lại vị trí của mình. Nhưng điều đó có vẻ không có tác dụng với Ronaldo.

Có những thời điểm người ta thấy anh ấy vòng cánh tay quanh người Santos, lắc mạnh ông thầy đồng hương và nhảy lên nhảy xuống như thể điệu nhảy pogo trong một đêm nhạc rock.

Trận đấu kết thúc với chiến thắng 1-0 nghiêng về Đội tuyển Bồ Đào Nha. Ronaldo đã giành chức vô địch châu Âu.

Anh ăn mừng khoảnh khắc chiến thắng theo cách riêng của mình: Hướng mắt về phía cổ động viên, giơ cao cánh tay, ngửa mặt lên trời và hét thật lớn. Các thành viên trong ban huấn luyện xô đến ăn mừng cùng anh nhưng anh vẫn đang tận hưởng chiến thắng của riêng mình. Sau đó, anh đổ xuống sân, những người khác vẫn bám riết lấy anh. Họ hiểu rằng ống kính máy quay đang hướng về họ.

Người ta nói rằng hạnh phúc chỉ có thật khi nó được chia sẻ, và nếu bạn là Ronaldo, bạn có thể chia sẻ nó với cả thế giới.

* * *

Nani: "Tôi chỉ thấy tất cả những hành động hết sức thú vị của Ronaldo ở khu kỹ thuật sau trận đấu, khi chúng tôi ở trong phòng thay đồ và cười đùa cùng nhau. Chúng tôi rất hạnh phúc và cùng nhau xem lại băng ghi hình trận đấu. Anh cho chúng tôi xem những hình ảnh đó qua điện thoại và tất cả chúng tôi bật cười. Anh nói, 'Nhìn này, tôi đang làm gì thế này...'"

Nhà tâm lý học thể thao Bill Beswick từng nói với tôi rằng, ở thời điểm bắt đầu sự nghiệp quần đùi áo số, các cầu thủ thường có xu hướng sợ rơi vào ống kính máy quay, nhưng khi trưởng thành hơn, họ bắt đầu dành tình cảm cho thứ ghi lại những điều tốt đẹp của họ. Và một khi trở thành ngôi sao, họ dường như bị "nghiện" với thứ này.

Rõ ràng sự dạy dỗ và phát triển cá nhân của Ronaldo, cũng như việc anh ấy trở thành một biểu tượng bóng đá, đã định hình một cách sống khác biệt, phi thường. Nhưng chính điều này giúp anh nhận ra những hoàn cảnh mà anh có thể tìm thấy chính mình. Mọi thứ xung quanh anh (phong cách sống, bạn bè, đồng nghiệp) tồn tại để ủng hộ tính cách này của anh. Và giờ thì hãy đặt anh vào trong một sân khấu lớn thực sự, trận chung kết Euro và cùng xem điều gì xảy ra khi sự giới hạn về thể chất lại xuất hiện. Theo logic, anh sẽ phải nghĩ về di sản đã có của mình. Có lẽ dù là vô

thức, nhưng Ronaldo đã cảm thấy, dưới ánh đèn sân khấu tỏa sáng, hành động đang diễn ra và cả đất nước anh dõi theo với hy vọng vào kết quả, anh phải làm một điều gì đó thật đặc biệt. Các cầu thủ luôn cố gắng lên dây cót tinh thần trước mỗi trận đấu. Điều này cũng bật mí cách mà trận đấu sẽ diễn ra. Khi dính chấn thương, anh vẫn muốn tiếp tục cảm thấy mình quan trọng và đã quyết định giúp đỡ cả đội từ phía ngoài sân. Anh tin rằng mình có thể tạo ra sự ảnh hưởng đến các đồng đội dù cho anh không thể thi đấu. Và đó là lý do tại sao anh đứng cạnh ông thầy đồng hương Santos sau khi rời sân để thúc giục các đồng đội quyết tâm thi đấu. Trận đấu lẽ ra là khoảnh khắc của anh, nhưng lại bị tước đoạt khi anh không thể tiếp tục có mặt trên sân. Vì vậy, anh ấy đã làm những gì anh ấy cảm thấy cần thiết.

Ronaldo không thể ngờ rằng cả đội có thể giành chiến thắng mà không có anh.

Khoảng khắc anh ôm lấy Santos và xô mạnh người ông (khi tất cả đang tập trung cho trận đấu) chứng minh khoảng cách giữa thầy và trò của anh và Santos đã bị xóa nhòa. Ông chỉ là người dẫn dắt đội, hướng họ đến danh hiệu và đề nghị Ronaldo hy sinh bản thân cho cả đội. Ronaldo đã làm như thế. Nhưng điều đó không có nghĩa là Santos hơn quyền anh ấy.

Thật thú vị, trong hành động được cho là Ronaldo xô đẩy ông thầy, anh đã không đẩy về phía trước, mà về phía ngược lại. Như thể anh muốn ông rời khỏi sân khấu, như thể Santos đang chiếm ánh đèn sân khấu của anh.

Nếu giữa họ là mối quan hệ cha con, hành động đó có thể là sự khẳng định bản thân. Nhưng mối quan hệ đó có vẻ không giống như cha và con, vì thế gây ra ấn tượng rằng Ronaldo đang "lấn quyền" vị huấn luyện viên, hay như tôi đã nói, là muốn đưa ông ra khỏi sân khấu của anh.

Ronaldo đã từng thừa nhận chỉ một vài nhân vật được anh coi là người cha thứ hai, nhưng anh cũng có tình cảm với một vài người có sức ảnh hưởng đến hình mẫu của anh. Nếu có một sự ảnh hưởng đủ lớn, sẽ có tiếng nói từ bên trong nhắc nhở anh: "Hãy bình tĩnh, cậu chỉ là một thành viên trong đội mà thôi." Nhưng mọi thứ trên thực tế thì ngược lại: mọi người xung quanh cần anh thậm chí hơn là anh cần họ. Vì những lý do đó, Ronaldo không xem huấn luyện viên như một người quan trọng hay sự hiện diện của kỷ luật. Anh hợp tác với ông miễn là điều đó tốt cho anh và phù hợp với anh. Nhưng trong trận chung kết… sân khấu chính

xứng đáng thuộc về Ronaldo.

Điều này có vẻ hiển nhiên, nhưng tôi đã nhận được một số ý kiến của các huấn luyện viên khác về việc này. Tất cả họ đều đồng ý rằng Ronaldo đã vượt qua giới hạn, và điều đó cho thấy, trong sâu thẳm, anh không tin vào những gì đang ngăn cách mình và những huấn luyện viên.

Santos không bận tâm tới Ronaldo, nhưng khi những cầu thủ khác tiếp cận, vị huấn luyện viên trưởng sẽ đẩy họ ra xa. Sẽ có những quy tắc riêng dành cho Ronaldo, không giống với những người khác.

Và Ronaldo đã ăn mừng bàn thắng một mình. Với những vinh quang cũng vậy. Giống như lời anh ấy nói: "Tôi làm như thế mặc dù tôi không ở trên sân."

* * *

"Đây là khoảnh khắc vĩ đại nhất trong sự nghiệp của tôi," Ronaldo phát biểu sau trận đấu. Anh thừa nhận đã khóc rất nhiều. "Đó là những giọt nước mắt thất vọng khi chấn thương và sau đó là niềm vui chiến thắng. Tôi không muốn trận chung kết diễn ra theo cách này, nhưng dù sao tôi cũng thực sự hạnh phúc. Danh hiệu này là dành cho tất cả người dân Bồ Đào Nha, tất cả những người đã ủng hộ và tin tưởng vào chúng tôi."

Đêm hôm đó, vị Chủ tịch Real Madrid cũng gọi cho anh để chúc mừng thành công của Đội tuyển Bồ Đào Nha. Theo *El Confidencial*, Ronaldo đánh giá cao cách ứng xử của ngài Chủ tịch và cũng không quên tận dụng cơ hội này để nhắc nhở Florentino những gì mà anh đã nói với ông ấy trước khi Euro diễn ra: "Tôi muốn giải nghệ trong màu áo của Real Madrid."

Nhiều câu chuyện cho rằng Đội tuyển Bồ Đào Nha đã hưởng lợi từ đam mê và tố chất thủ lĩnh của Ronaldo. Nhưng không phải ai cũng có chung quan điểm này. Huyền thoại bóng đá người Bồ Đào Nha, António Simões, lên tiếng chỉ trích hành động của anh. Và José Mourinho cũng vậy: "Ronaldo hơi mất kiểm soát. Anh ấy không làm hại ai cả, nhưng tôi không nghĩ có hiệu quả từ những việc làm như thế trong những phút cuối của trận chung kết Euro. Đó là cuộc đối đầu giữa 11 cầu thủ của hai đội và người có trách nhiệm chỉ đạo là huấn luyện viên. Tôi nghĩ đó chỉ là hành động của một cầu thủ không kiềm chế được cảm xúc khi đội nhà chuẩn bị giành được mục tiêu mà tất cả mọi người đều mong muốn."

Vài tuần sau trận chung kết lịch sử, Santos lên tiếng bảo vệ cậu học trò cưng Ronaldo: "Vì tôi có rất nhiều chỉ đạo phải truyền đạt tới các cầu thủ trên sân, tôi quay sang anh ấy, giống như một trợ lý của mình, để nói Ricardo Quaresma cần lùi xuống, hạn chế không gian xung quanh Raphaël Guerreiro." Huấn luyện viên người Bồ Đào Nha tuyên bố rằng ông chưa bao giờ cảm thấy quyền lực của mình bị vơi đi chút nào vì Cristiano không bao giờ cố ý muốn chiếm đoạt vai trò là huấn luyện viên, anh chỉ đơn giản là muốn truyền đạt khí chất theo cách riêng của mình.

* * *

Và mùa giải thành công nhất của Ronaldo cũng đã khép lại, dù cho không phải xét trên phương diện những con số thống kê cá nhân.

Nhiều cuốn sách sẽ ghi lại hình ảnh Ronaldo sau loạt đá luân lưu với Atlético de Madrid, và hình ảnh "chỉ đạo" trên đường biên ở Paris, với dòng caption "Cuộc chinh phục châu Âu của Ronaldo". Hai hình ảnh mang tính biểu tượng tuy không kể câu chuyện về trận chung kết, nhưng giúp truyền tải hình ảnh của Ronaldo.

Cùng với chức vô địch châu Âu, Ronaldo đã có 3 danh hiệu Champions League, 2 FIFA Club World Cup, 2 Siêu cúp châu Âu, 1 La Liga, 2 cúp Nhà vua Tây Ban Nha, 1 Siêu cúp Tây Ban Nha, 3 Premier League, 1 cúp FA, 2 Siêu cúp Anh (Community Shields) và 2 League Cup cùng vô số danh hiệu, giải thưởng cá nhân, nổi bật với 3 Ballons d'Or - con số chắc chắn sẽ tăng lên 4 sau vinh quang trên đất Pháp. Tháng 8/2016, anh được bầu chọn là Cầu thủ xuất sắc nhất của UEFA, xếp trên Gareth Bale và Antoine Griezmann.

Chấn thương trong trận chung kết, liên quan đến dây chằng giữa ở đầu gối trái, khiến anh không thể bắt đầu mùa giải cùng với Real Madrid. Zinedine Zidane cũng đề nghị anh không nên vội vàng và cần thời gian hồi phục. Khi trở lại trong trận đấu với Osasuna ở vòng đấu thứ ba của mùa giải, anh lập tức ghi bàn và sau đó nhắm đến những phát biểu của Xavi (Barcelona) khi cho rằng Messi xuất sắc hơn.

Ánh đèn của sân khấu bóng đá đã trở lại với anh.

Kể từ thời điểm đó, câu lạc bộ không còn xây dựng lối chơi xung quanh Gareth Bale. Dường như đây cũng có thể là sự khởi đầu của một chương mới trong sự nghiệp của cầu thủ người Bồ Đào Nha khi huấn luyện viên đảm bảo anh sẽ được nghỉ ngơi hợp lý trong

mùa giải để tránh việc phải kết thúc mùa giải như ba mùa trước đó - với những chấn thương. Trong trận đấu trước Osasuna, Ronaldo chỉ thi đấu đến phút 65. Chỉ có một biểu tượng có thể thành công với việc đưa ra sự thay đổi trạng thái như thế. Chỉ có một người hùng mới có thể nói chuyện với người khác một cách vững vàng đến thế.

Tôi tin điều bí ẩn đằng sau: một vận động viên tài năng xuất thân từ hoàn cảnh gia đình khó khăn biết cách đưa những tài năng vào trong tính cách của họ. Khi họ trở thành biểu tượng mang tính toàn cầu, họ sẽ cố gắng để được đối xử như người bình thường. Rồi một ngày anh sẽ không còn là một ngôi sao lớn nữa. Anh đang dần rút khỏi sân khấu của cuộc đời mình, khi tài năng của anh không còn sức nặng như trước. Và có thể nếu không có được sự giúp sức cần thiết, anh sẽ ngã xuống - hay ít nhất là không thể thích nghi với môi trường mới. Tôi đã bị thuyết phục rằng nếu điều đó xảy ra, anh sẽ vượt qua cuộc khủng hoảng đó với một tính cách mới và chiến thắng.

* * *

Thời gian đó, tất cả mọi thứ rất ổn với Ronaldo. Hiện tại, anh vẫn tiếp tục công việc hằng ngày: sau khi đưa con trai đi học, anh tập luyện trong khoảng ba hoặc bốn giờ, ăn trưa với mẹ, sau đó đón cậu nhóc Junior và ngủ trưa. Khi tỉnh dậy, anh lại quay vào guồng tập luyện với một vài bài tập nhẹ trong sân vườn hoặc cùng với cậu con trai, giống như trong đoạn video anh post lên mạng xã hội.

Trong đoạn clip đó, Ronaldo cho thấy cậu con trai tập những bài gập bụng và đếm đến 10 dưới sự động viên của cha. Khi Junio hoàn thành, anh ôm cậu bé vào lòng với vẻ mặt rạng rỡ.

Có lẽ Cristiano Jr có thể sút tốt cả hai chân và tôi không nghĩ Ronaldo muốn cậu con trai trở thành một CR7 nữa.

Dường như anh muốn lặp lại chính những gì mà cha anh, ông Dinis từng làm: cùng nhau tập luyện, và dành tình yêu cho bóng đá. Đó là một trong số ít những kỷ niệm giữa anh và người cha quá cố.

Vào cuối ngày, mọi thứ giống như Harriet Burden nói trong cuốn tiểu thuyết tuyệt vời *The Blazing World* của Siri Hustvedt, “Con đường đến với sự thật thường dài, bí ẩn, đầy thú vị. Con đường ấy không thẳng tắp mà đầy rẫy chông gai!”

Chương 11
CHẶNG ĐƯỜNG MỚI, THỬ THÁCH MỚI

Cống hiến và nhiệt huyết của Cristiano Ronaldo giúp anh tập luyện chăm chỉ hơn, dài hơn, nhanh hơn, vượt xa hơn bất cứ ai khác trên hành tinh này. Chúng ta không còn nghi ngờ gì về điều này nữa. Chúng luôn là một phần trong kế hoạch của anh. Anh phải tự mình vượt qua một chặng đường dài, không khoan nhượng nếu muốn đảm bảo vị thế của mình là cầu thủ vĩ đại nhất thế giới - điều mà lâu nay anh luôn khao khát.

Nhưng theo ý kiến của nhà triết học người Ấn Độ, Chanakya, "Thời gian khiến con người dần trở nên hoàn thiện, nhưng cũng dần bào mòn chúng ta." Chúng ta đã chứng kiến chặng đường phát triển đầu tiên của Ronaldo. Hai năm kể từ chức vô địch Euro của Đội tuyển Bồ Đào Nha, khi vượt qua chính chủ nhà Pháp trong trận chung kết, chặng đường thứ hai của anh đang dần phơi bày ra những thứ có thể không thực sự đúng kỳ vọng. Biểu đồ thể hiện màn trình diễn đẳng cấp của cầu thủ người Bồ Đào Nha trên sân cỏ bắt đầu có dấu hiệu không thể giữ được chiều đi lên của nó, mặc dù anh vẫn giành lần lượt hai giải thưởng Ballon d'Or lần thứ 4 và 5 liên tiếp, nhờ sự bùng nổ đúng lúc giúp anh chinh phục đỉnh vinh quang. 4/5 tổng số bàn thắng của anh xuất phát từ những pha bóng một chạm sau tình huống chọn vị trí xuất sắc và nỗ lực của đồng đội. Đây được xem là một tài sản mới của anh. Nhưng trong vài mùa gần đây, anh phải mất thời gian để "chắp cánh" phong độ của mình.

Những phẩm chất có thể giúp anh giữ vững phong độ của mình trong vài năm tới, nhưng không thể phủ nhận việc Ronaldo cũng đang phải đối mặt với vấn đề lão hóa của cơ thể vốn không thể tránh khỏi. Và điều này có vẻ đang định hướng cho tương lai của

anh.

Việc chỉ có thể xuất hiện trong 25 phút đầu tiên của trận chung kết Euro 2016 chính là thời điểm khởi đầu cho giai đoạn mới này. Vào tháng 8, Ronaldo được UEFA bình chọn là Cầu thủ xuất sắc nhất châu Âu lần thứ hai, nhưng anh đã bỏ lỡ 3 trận đấu đầu tiên của mùa giải, trong đó có chiến thắng 2-0 của Real Madrid trước Espanyol giúp lập nên kỷ lục 16 trận thắng liên tiếp của câu lạc bộ, khi anh được ông thầy Zinedine Zidane cho thời gian để phục hồi sau chấn thương gặp phải trong trận chung kết trên đất Pháp. Anh trở lại vào tháng 9 và ghi 1 bàn thắng chỉ sau 6 phút thi đấu ở trận thắng 5-2 trước Osasuna. Điều đặc biệt là người vào sân thay anh sau 66 phút chính là tiền đạo người Pháp Benzema. Đây có thể là sự khởi đầu cho việc chú trọng sử dụng anh theo ý đồ chiến thuật và dựa trên chính sách xoay tua cầu thủ để giúp anh đạt được phong độ cao, đồng thời tránh các chấn thương. Tháng sau đó, anh ghi thêm một cú hat-trick vào lưới của Alaves, đánh dấu cột mốc hoàn tất việc ghi bàn vào lưới tất cả 31 đội bóng mà anh từng chạm trán tại La Liga. Bàn thắng vào lưới Sporting Gijon cũng giúp anh trở thành cầu thủ đầu tiên ghi được hơn 30 bàn thắng tại La Liga trong 7 năm liên tiếp. Bên cạnh đó, anh cũng trở thành cầu thủ đầu tiên ghi hơn 50 bàn cho câu lạc bộ và đội tuyển quốc gia trong 6 năm liên tiếp. Đó là những con số của một huyền thoại, một vị thần trong bóng đá.

Bất chấp những lời mời gọi từ PSG và Manchester United, bản hợp đồng mới đã được hoàn tất có thời hạn đến năm 2021 và sau đó là một tín hiệu tốt khác - Ronaldo giành giải thưởng Ballon d'Or lần thứ 4 trong sự nghiệp, một danh hiệu cá nhân khác cho cái bảo tàng được chất đầy một cách nhanh chóng tại quê nhà Madeira.

Ronaldo từng phát biểu trên tờ *L'Equipe* của Pháp: "Tôi biết giải thưởng Ballon d'Or lần thứ 5 sẽ có ý nghĩa như thế nào với thế hệ sau. Đó là một thành tựu vĩ đại mà tôi đã phải làm việc chăm chỉ trong suốt 15 năm qua. Chẳng có điều gì xảy ra là ngẫu nhiên cả." Một giải thưởng cá nhân khác nữa trong năm đó cũng thuộc về anh với số phiếu bình chọn vượt trội: Tháng 1/2017, anh được bình chọn là Cầu thủ xuất sắc nhất năm của FIFA cho năm 2016 tràn ngập những vinh quang - giải thưởng lấy phiếu bầu từ các đội trưởng và huấn luyện viên của 209 liên đoàn bóng đá thành viên của FIFA, các nhà báo và người truy cập trên website FIFA. Tiếp đó, Real Madrid tiếp tục gia tăng chuỗi trận bất bại lên con số 40 để phá vỡ kỷ lục tại Tây Ban Nha sau trận hòa 3-3 trước Sevilla tại cúp Nhà vua Tây Ban Nha.

Trong *Diario AS*, tôi dám đưa ra ý kiến rằng, sau khi anh ấy ghi 1 bàn và kiến tạo 1 bàn trong trận đấu với Real Sociedad, Ronaldo không chỉ dựa vào nỗ lực của riêng mình, tìm kiếm sự giúp đỡ và hỗ trợ các đồng đội khi sự bùng nổ trong phong cách thi đấu trong quá khứ là không còn như trước nữa, và tất cả các con đường dẫn đến thành công cá nhân đã thu hẹp lại với anh. Có lẽ đó là thời điểm mà một cầu thủ trải qua quá trình tự đổi mới bản thân. Đối với nhiều cầu thủ khác, một bàn thắng và một kiến tạo có thể đã quá đủ. Tuy nhiên, điều đó dường như không đúng với anh, bởi vì tôi không nghĩ anh ấy đã sẵn sàng cho việc gánh trọng trách của một cầu thủ ghi bàn thường xuyên, điều phụ thuộc vào màn trình diễn tốt của cả đội. Anh không sẵn sàng trong vai trò của một tiền đạo, một "số 9", nhưng sự chuyển dịch có vẻ đang diễn ra.

Anh chắc chắn là cầu thủ xuất sắc nhất của Real Madrid khi họ chỉ mới phải nhận thất bại thứ hai tại giải quốc nội trước Valencia. Cùng thời điểm đó, trên đấu trường châu Âu và ở Đội tuyển quốc gia, anh tiếp tục khiến các nhà bình luận phải ngạc nhiên. Sau bàn thắng quốc tế thứ 70 cho Bồ Đào Nha trong trận đấu với Hungary tại vòng loại World Cup (tại thời điểm viết cuốn sách này, tổng số bàn thắng của Ronaldo là 85 bàn, hơn người xếp thứ hai là Pauleta 38 bàn thắng), Ronaldo tiếp tục lập hai cú hat-trick tại Champions League, nạn nhân đầu tiên là Bayern Munich và sau đó là Atlético Madrid trong trận đấu bán kết, khiến anh trở thành cầu thủ đầu tiên ghi được 2 cú hat-trick ở hai trận đấu liên tiếp, cũng như ghi trên 100 bàn thắng trong lịch sử giải đấu. Cách mà Zidane kiểm soát năng lượng và sự kiên nhẫn của anh đang hoạt động hiệu quả - một sự khởi đầu chậm chạp nhưng dần đạt phong độ đỉnh cao vào cuối mùa. Một thời gian ngắn trước đó, bức tượng của Ronaldo được ra mắt công chúng tại sân bay Madeira ở Funchal, nhằm tôn vinh người con của vùng đất này.

Và sau đó, bàn thắng trong trận đấu với Celta Vigo giúp anh trở thành cầu thủ ghi bàn hàng đầu trong top 5 giải vô địch quốc gia hàng đầu châu Âu với 386 bàn thắng, phá kỷ lục tồn tại suốt 46 năm của cựu cầu thủ người Anh Jimmy Greaves, trước khi kết thúc mùa giải với bàn thắng và trận thắng quan trọng để đảm bảo danh hiệu La Liga trở lại với sân vận động Santiago Bernabéu lần đầu tiên kể từ năm 2012.

Ronaldo tiếp tục bùng nổ khi ghi 2 bàn thắng trên sân vận động Thiên niên kỷ của Cardiff, giúp Real Madrid trở thành đội bóng đầu tiên phá bỏ lời nguyền bảo vệ chức vô địch Champions League kể từ khi giải đấu được chuyển sang thể thức như ngày nay. Sau chiến thắng trước Juventus, Ronaldo cũng trở thành Vua phá lưới

của giải đấu này lần thứ 5 liên tiếp và là lần thứ 6 trong sự nghiệp - với 12 bàn thắng, và là người đầu tiên ghi bàn trong 3 trận chung kết của kỷ nguyên Champions League, đồng thời ấn định bàn thắng thứ 600 trong sự nghiệp.

* * *

Niềm khao khát và động lực của Ronaldo xuất phát từ quyết tâm và ước muốn trở thành cầu thủ xuất sắc nhất cùng tinh thần cứng rắn không tưởng. Có lẽ chúng bắt nguồn từ khó khăn, một chặng đường cô độc mà anh phải vượt qua để lên đỉnh thế giới. Anh ấy chưa bao giờ thực sự hài lòng với những thành công mà mình đã đạt được. Bạn chẳng bao giờ có đủ tất cả. Nhưng ai là người đứng sau chuẩn bị để những ngôi sao có thể ngự trị trên đỉnh cao trong thời gian dài và chấp nhận những giới hạn của họ?

Ngày nay, chúng ta đang sống trong một thế giới khác. Bên cạnh cầu thủ có các nhà trị liệu, cố vấn, trợ lý, huấn luyện viên... hay nói một cách khác, số huấn luyện viên còn nhiều hơn là bạn bè. Nhưng khi bạn chạy nhiều nhất, ghi bàn nhiều nhất, chiến thắng nhiều nhất, thế giới thực dường như cũng là một trận đấu, trên một sân đấu nhỏ cách xa sân khấu chính, trở về nhà với những màn tán thưởng, tung hô. Ronaldo có lẽ đã chuẩn bị rất tốt về cả tâm lý lẫn tài chính để đối phó với những áp lực mà họ phải đối mặt khi đến cuối chặng đường của sự nghiệp (tốt hơn so với những Gerd Muller và Jimmy Greaves chẳng hạn), nhưng chỉ có một lần duy nhất thể hiện sự chuẩn bị cho việc giải nghệ diễn ra như thế nào. Gần đây, chúng ta có thể thấy các đầu mối để vẽ ra bức tranh mà Ronaldo đang phải đối phó với những biến đổi của mình như thế nào và việc anh phải thực hiện điều đó với những rào cản về thể chất ra sao. Anh ấy cần phải vượt qua chúng.

Các fan của ngôi sao lớn tại Đội tuyển Bồ Đào Nha dường như bị tổn thương trước tin đồn cho rằng anh đang đi xuống về mặt thể chất. Không ai muốn nghe điều đó nhưng một số người cho rằng chúng sẽ bị lạm dụng tràn lan trên mạng xã hội. Những chấn thương đầu gối "mãn tính" của anh kéo dài và có dấu hiệu trở đi trở lại thường xuyên khiến anh, người đã bước sang tuổi 32 vào tháng 2/2017, không còn có thể tận dụng tốc độ của mình để vượt qua hàng thủ đối phương như trong quá khứ nữa. Và có lẽ anh cũng biết điều đó.

Không điều gì có thể ngăn cản anh ghi bàn nhưng thực tế thì những chấn thương đang khiến anh phải tự thay đổi, tự làm mới mình với vai trò của một tiền đạo đích thực. Anh dần thay thế tốc

độ bằng thứ mà anh vốn đã có thừa, đó là khao khát trở thành xuất sắc nhất, sự cạnh tranh và quyết tâm trong một vai trò mới. Anh đã quyết tâm trở thành một tiền đạo vĩ đại nhất trên thế giới.

Trong quá trình đó, anh thừa nhận, để trở thành một tiền đạo vĩ đại trên giới, anh phải quyết tâm thay đổi vóc dáng cơ thể để nắm lợi thế xung quanh khu vực vòng cấm. Khởi đầu mùa giải 2017-18, trọng lượng của anh giảm đi khoảng 3kg, hạn chế phát triển phần cơ trên nhưng tăng cường sức mạnh và độ bền của cơ bắp ở đôi chân trong quá trình "biến hình" thành một tiền đạo thực thụ. Trong suốt mùa giải vừa mới kết thúc, anh lần đầu nhận ra rằng khi thời gian dần cạn kiệt thì có những thứ càng ít lại càng nhiều. Kết quả là anh thường xuyên được xoay tua hoặc thay người theo sự chỉ đạo của Zidane, người mà anh hết sức tin tưởng.

Mùa giải 2017-18 khởi đầu khá thành công. Anh không chỉ đã giành được cú đúp danh hiệu La Liga và Champions League ở mùa trước, mà còn có cơ hội ăn mừng một "cú đúp" khác khi cặp đôi song sinh Eva and Mateo của anh chào đời vào 08/06/2017. Thế nhưng, những lùm xùm xung quanh vấn đề thuế lại kéo đến. Anh bị cáo buộc rằng không hoàn thành nghĩa vụ nộp thuế với cơ quan quản lý thuế của Tây Ban Nha trong giai đoạn 2011 đến 2014. Số tiền bản quyền hình ảnh 14,7 triệu euro được cho là đã bị giấu kín, với sự trợ giúp của một tổ chức tài chính nào đó để chuyển đến quần đảo British Virgin thông qua Ireland.

Cách thức hoạt động của Ronaldo cả ở trong lẫn ngoài sân, theo cả nghĩa đen và nghĩa bóng, là luôn thích tấn công hơn phòng thủ.

Không bất ngờ khi đối mặt với thẩm phán Monica Gomez Ferrer vào tháng 7/2017, anh nhanh chóng tự biến mình thành nạn nhân: "Đó là bởi vì tôi là ai." Vị thẩm phán không mảy may lay chuyển trước lời giải thích đó. Bà đáp lại: "Cậu đã lầm rồi. Rất nhiều người nổi tiếng đã ngồi ở đây. Cậu đã bị điều tra và bị cáo buộc về tội liên quan đến tài chính, căn cứ vào những bằng chứng rõ ràng, và nhiệm vụ của tôi là thực hiện theo pháp luật."

Những phản ứng của Ronaldo là dễ đoán được và làm dấy lên một loạt tin đồn và tuyên bố, những thứ xuất hiện dày khắp trên các phương tiện truyền thông của Vương quốc Anh và đặc biệt là tại Old Trafford. Ronaldo nói với vị thẩm phán: "Tôi chưa bao giờ gặp vấn đề như thế ở Anh... Đó là lý do tại sao tôi muốn quay trở lại nước Anh."

Những vấn đề liên quan đến sự việc đó đương nhiên là rất nhiều.

Đầu tiên là xoay quanh việc gia hạn hợp đồng của Ronaldo, vốn được ký vào giai đoạn tháng 11/2016 và có thời hạn đến năm 2021. Chủ tịch của Real Madrid, Florentino Perez, khăng khăng trước báo chí rằng câu lạc bộ sẽ không bán Ronaldo vì giá trị "bằng vàng" của anh ấy, điều đó cũng có nghĩa là nếu anh rời câu lạc bộ, thì họ sẽ là người ra phán quyết cuối cùng, chứ không phải nằm ở quyết định của anh. Vị Chủ tịch hay cả cầu thủ người Bồ Đào Nha cũng không thể nào quên được rằng, Ronaldo không phải là bản hợp đồng mà đích thân Perez đem về cho dù sự vĩ đại và danh tiếng của anh lớn đến nhường nào.

Không giống như những cáo buộc trốn thuế của Lionel Messi và Neymar trước đó, có ý kiến cho rằng Ronaldo không nhận được sự ủng hộ như các trường hợp kể trên từ phía Real Madrid. Câu lạc bộ không sẵn sàng trả cho những lỗi lầm của anh hoặc của người cố vấn về thuế cho anh. Một điều cũng rất quan trọng là điều khoản hợp đồng có trị giá lên đến 1 tỉ euro cũng đồng nghĩa với việc câu lạc bộ sẽ là người có yếu tố quyết định trong các thỏa thuận liên quan đến tương lai của anh. Rất nhiều cuộc nói chuyện giữa hai bên trong suốt cả mùa giải 2017-18 đều liên quan đến vấn đề này.

Chẳng hạn, đã có cuộc nói chuyện về lời hứa của Florentino cho một bản hợp đồng mới ngay sau khi giành chức vô địch Champions League gần đây nhất, với mức lương khoảng 30 triệu euro. Những con số không chính thức về mức lương của Messi và Neymar (hiện ở PSG) đã được tiết lộ, khiến Ronaldo tụt xuống vị trí thứ 3 trong danh sách các cầu thủ hưởng lương cao nhất thế giới. Theo đó, cầu thủ người Argentina sắp sửa có được thỏa thuận với mức lương gấp đôi con số 23 triệu euro mỗi mùa mà Ronaldo đã ký vào tháng 11/2016. Ronaldo chuyển từ trạng thái không vui và muốn quay lại Old Trafford (theo một bài báo trên tờ báo tiếng Bồ Đào Nha *A Bola* trong mùa hè 2017), sang trạng thái hạnh phúc và không muốn bất cứ điều gì khác từ Real Madrid, với ý định tiếp tục cuộc trao đổi để tìm ra một thỏa thuận mới. Nhưng câu lạc bộ hiểu rằng Ronaldo chưa nhận được lời đề nghị nào thực sự có sức nặng nên họ không hề vội vàng để đáp ứng những yêu cầu của anh. Nếu có thể trao đổi bản hợp đồng của Ronaldo và Neymar, có lẽ Florentino sẽ để cầu thủ người Bồ Đào Nha ra đi. Nhưng PSG tiếp tục khẳng định rằng điều đó chỉ có thể diễn ra trong giấc mơ của Perez.

Ngày 17/06/2017, một bài viết trên tờ *Republica* nhắc đến Florentino Perez với tuyên bố rằng ông coi tất cả những nỗ lực muốn tăng lương thông qua việc đòi ra đi chỉ giống như những lời "tống tiền" mà thôi. Bài viết tiếp tục:

Real Madrid sẽ không trả thêm bất cứ một đồng nào cho bất kỳ khoản phí nào mà Ronaldo phải chịu. Chúng tôi sẽ thúc giục anh ấy xem xét lại vị trí của mình và tiếp tục với câu lạc bộ. Nếu anh muốn đối mặt với tình cảnh đó, câu lạc bộ sẽ không loại trừ khả năng ra đi của anh, nhưng không phải bằng mọi giá.

Florentino cho rằng những lời của Cristiano và cả đội về việc anh ấy muốn rời câu lạc bộ chỉ là chiến lược, được dàn dựng bởi Jorge Mendes... Do đó, lời nói của anh chỉ được Madrid xem như lời "tống tiền", mang đến thông điệp đại loại như "Hãy trả tiền cho tôi, nếu không, tôi sẽ ra đi."

Tuy nhiên, bài viết kết luận bằng tuyên bố rằng câu lạc bộ vẫn giữ được sự tin tưởng tuyệt đối với cầu thủ người Bồ Đào Nha, sẽ đứng sau ủng hộ anh và cho rằng anh hoàn toàn vô tội. Madrid đang yêu cầu chấm dứt mọi tranh cãi xoay quanh vấn đề này. Trên sân, thời điểm mùa hè 2017, mọi thứ bắt đầu xấu đi.

* * *

Đâu là khởi nguồn của những điều đã xảy ra với Cristiano Ronaldo trong 3 phút ngắn ngủi tại trận tranh Siêu cúp Tây Ban Nha, trên sân đấu nổi tiếng nhất trên thế giới (Camp Nou), ở trận đấu của hai đội bóng đáng xem nhất (Real Madrid và Barcelona)?

Mọi thứ bắt đầu kể từ phút 58 khi Ronaldo được tung vào sân từ băng ghế dự bị. Chỉ vẻn vẹn 3 phút đã lột tả tất cả những gì đối nghịch trong con người anh.

Kền kền trắng khởi đầu trận đấu khá tốt. Real Madrid thi đấu trên cơ so với đội bóng xứ Catalan tại sân khấu lớn nhất của bóng đá thế giới. Phút 80, Ronaldo ghi một bàn thắng tuyệt vời từ pha bóng phản công sắc lẹm của Real Madrid. Ronaldo nhận bóng từ cánh trái, đi bóng hướng về khung thành đối phương trước khi tung ra cú cứa lòng tuyệt đẹp hạ gục Ter Stergen. Anh ăn mừng bằng cách cởi phăng chiếc áo thi đấu để lộ những múi cơ săn chắc và thân hình tuyệt vời. Và tất nhiên anh phải nhận tấm thẻ vàng từ trọng tài chính Ricardo de Burgos Bengoetxea. Hai phút sau đó, Ronaldo ngã trong vòng cấm của Barcelona sau pha va chạm với Samuel Umtiti, và ngay lập tức, anh phải nhận tấm thẻ vàng thứ hai khi ông Ricardo cho rằng đó là một tình huống ăn vạ. Trong thế giới bóng đá đỉnh cao, mọi thứ đều có thể xảy ra, nhưng hiếm khi chúng ta thấy các cầu thủ bị truất quyền thi đấu chỉ vì hai hành động như vậy. Tiếp sau đó là hành vi đẩy vị vua áo đen - phải thừa nhận rằng, dù là cú chạm nhẹ nhàng, nhưng chắc chắn

cũng đủ để khiến Cristiano Ronaldo có ba phút điên rồ nhất, và mang đến cho anh không ít rắc rối sau đó.

Tỏa sáng, tiểu xảo, hèn hạ và trẻ con là bốn đặc trưng mang thương hiệu của anh chàng đến từ Madeira. Điểm nhấn của trận đấu đáng ra phải là diễn biến của những phút tiếp theo. Marco Asensio kết liễu đối thủ bằng bàn thắng muộn ở những phút cuối từ một cú sút xa tuyệt vời, xứng đáng xuất hiện trên tất cả các mặt báo. Tuy nhiên, cuối cùng, nó cũng chỉ có thể trở thành lời ghi chú ngắn gọn nếu so với 3 phút điên rồ của cầu thủ người Bồ Đào Nha, thứ duy nhất chiếm trọn trang nhất của các tờ báo thể thao.

Án phạt cấm thi đấu 5 trận được đưa ra sau trận Siêu kinh điển, trong đó 1 trận vì tấm thẻ đỏ và 4 trận dành cho hành vi đẩy trọng tài. Tuy nhiên, may mắn cho cả Real Madrid và Ronaldo khi án phạt chỉ áp dụng đối với các trận đấu quốc nội. Những phản ứng từ cầu thủ người Bồ Đào Nha là có thể dự đoán được.

Anh miêu tả cú ngã trong vòng cấm là phản ứng mất bình tĩnh. Anh nói thêm, "Án phạt 5 trận rõ ràng quá nặng và khá lố bịch. Điều đó chẳng khác nào ngược đãi." Một lần nữa, bạn có thể hiểu những phát biểu phản ứng lại với thẩm phán về lùm xùm liên quan đến thuế của anh. Phán quyết của Ủy ban Kỷ luật dựa trên Điều luật 96 trong bộ luật của Ủy ban này đã từng áp dụng tương tự với hành vi của cựu tiền đạo của Las Palmas, Marko Livaja ở mùa giải trước và Diego Simeone năm 2014, hai trường hợp gần nhất. Không ai từng nghi ngờ Ronaldo là một cầu thủ đặc biệt, nhưng việc khẳng định rằng anh cần nhận được sự đối xử đặc biệt đối với vấn đề mới nhất này là không chính xác.

Anh sẽ bỏ lỡ trận lượt về Siêu cúp Tây Ban Nha và các trận đấu tại giải quốc nội trước Deportivo, Valencia, Levante và Real Sociedad. Tuy nhiên, ở một góc nhìn khác, điều này cũng có vẻ sẽ mang đến cho anh một cơ hội khi được nghỉ ngơi vào thời điểm đầu mùa giải, giống như mùa giải trước đó. Như vậy, anh sẽ tràn đầy sức mạnh cho các trận đấu sắp tới tại đấu trường Champions League. Án phạt cấm 5 trận của Liên đoàn Bóng đá Tây Ban Nha cũng giúp huấn luyện viên Zidane không phải đưa ra bất cứ lời xin lỗi hay giải thích nào vì việc không để anh thi đấu, và dự bị là hoàn toàn chính đáng.

Ronaldo trở lại trong giai đoạn vòng bảng của cúp châu Âu. Hai bàn thắng trong trận đấu trên sân nhà tiếp đón các cầu thủ Apoel giúp họ giành chiến thắng 3-0, và sau đó là cú đúp trước Borussia

Dortmund trên sân của đội bóng nước Đức giúp anh gửi thông điệp khác đến những người chỉ trích anh - anh dường như cố gắng để chứng minh họ đang sai lầm. Sau trận đấu, anh phát biểu trước giới truyền thông, "Tôi phải cố gắng thể hiện mình là ai trong mỗi trận đấu." Có phải anh đang đấu tranh với những kẻ thù vô hình? Thật khó để tìm ra ai dám đưa ra nhận định rằng anh đã hết thời. Nhưng không phải ai cũng ứng phó tốt với những lời chỉ trích, anh xem chúng là sự xem thường khi họ cho rằng anh không còn giữ được phong độ trước kia.

Liệu có phải anh đang gửi thông điệp này đến các cổ động viên, những người thường huýt sáo, la ó anh trên sân ngay tại Bernabéu? Hay có lẽ anh một lần nữa hướng những phát biểu của mình đến câu lạc bộ? Liệu anh có dùng những thành công của mình tại cúp châu Âu để khẳng định với họ, "Hãy nhìn tôi này, nhìn vào những điều mà tôi có thể làm và năng lực của tôi. Hãy trả cho tôi xứng đáng."

Trong bài phỏng vấn ngay sau khi ghi 2 bàn thắng trong trận đấu trên sân khách trước Dortmund, trong bối cảnh anh sẽ phải trả một số tiền rất lớn cho cơ quan thuế của Tây Ban Nha, Ronaldo bật mí rằng Real Madrid sẽ ký hợp đồng mới với anh cho dù trong vài tháng trước đó anh đã phải im lặng để bảo vệ mình trước những cáo buộc của giới truyền thông. Khi được hỏi liệu anh có tiếp tục gia hạn hợp đồng với Real, anh đã trả lời: "Chủ tịch có thể trả lời câu hỏi đó tốt hơn là tôi đấy." Tuy nhiên, Florentino Perez lại không đưa ra bất cứ phát biểu nào.

* * *

Rất nhiều người, trong đó có FIFA, đã đặt ra những nghi vấn xung quanh giá trị của Ronaldo. Vào tháng 10/2017, anh được bình chọn là cầu thủ xuất sắc nhất năm của FIFA lần thứ hai, sau khi đánh bại hai đối thủ lớn nhất là Messi và Neymar. Từ nhà hát London Palladium, huấn luyện viên trưởng của Kền kền trắng Zinedine Zidane cũng được vinh danh với danh hiệu huấn luyện viên xuất sắc nhất năm. José Feliz Diaz của tờ *Marca* ăn mừng chiến thắng:

Vị vua Cristiano Ronaldo. Không còn nghi ngờ gì nữa. Ít nhất là theo quan điểm của FIFA, đơn vị đã vinh danh anh là cầu thủ xuất sắc nhất thế giới lần thứ hai liên tiếp, trước Leo Messi và phần còn lại. Nhà hát London Palladium tràn ngập màu trắng của Real Madrid bởi giải thưởng quan trọng nhất được trao cho tiền đạo của họ. Cầu thủ người Bồ Đào Nha cũng được đánh giá là cầu thủ

xuất sắc nhất thế giới sau 5 trận đấu đã qua tại Champions League, nơi anh đã có được 10 bàn và giúp cả đội lần đầu tiên đạt được danh hiệu này trong 26 năm của giải đấu.

Cuộc đua với Messi vẫn tiếp tục với giải thưởng The Best, và cầu thủ người Bồ Đào Nha đang chứng tỏ mình chiếm ưu thế.

Ngày 07/12, Cristiano Ronaldo đặt chân đến Paris, chính xác là dưới chân của ngọn tháp Eiffel để nhận danh hiệu Ballon d'Or lần thứ 5, qua đó cân bằng với kỷ lục của Lionel Messi.

Trên tờ *The Guardian* Sid Lowe tóm tắt lại diễn biến của buổi tối hôm đó như sau:

Chỉ có Messi mới có thể giành được nhiều như thế. Đối với nhiều người, cầu thủ người Bồ Đào Nha có vai trò, ảnh hưởng lớn hơn. Thực tế luôn có sự tương đương giữa hai người và điều đó gây ra một cuộc tranh luận dữ dội trong trái tim họ. Ronaldo và Messi đã cùng nhau nắm giữ danh hiệu này trong suốt một thập kỷ qua. Đây là kỷ nguyên của họ: họ đã giành 7 trong số 10 cúp châu Âu gần nhất và cuộc đua cho giải thưởng Vua phá lưới giải đấu cũng chỉ là cuộc đua nội bộ giữa họ trong suốt một thập kỷ vừa qua. Giải thưởng Ballon d'Or đã phản ánh điều đó.

Sự thống trị của hai ngôi sao có thể cảm nhận giống như sản phẩm của một cuộc cạnh tranh lớn. Sự thống trị của họ với giải thưởng này đôi khi chỉ là việc thay nhau vinh danh, nhưng điều này mang đến cuộc cạnh tranh đầy hấp dẫn. Việc bỏ phiếu cho họ có thể giống như là mặc định, nhưng cũng không thể phủ nhận đó là kết quả của quá trình nỗ lực, cố gắng không ngừng nghỉ của tài năng, với những màn trình diễn trên sân cỏ.

Những phân tích của Sid Lowe luôn rất sắc sảo, khách quan mặc dù đối với CR7, có lẽ vẫn có điều gì đó hơi thái quá. Nhưng chúng luôn rất chính xác. Mặc dù Messi và Neymar có thể kiếm được số tiền lớn hơn mỗi năm, nhưng CR7 vẫn xem mình là cầu thủ xuất sắc nhất thế giới.

Giữa họ không phải là cuộc đua, cạnh tranh về tiền bạc, mà là sự tôn trọng và được yêu mến.

Trong một bài viết trên tờ *El País* sau khi Ronaldo nâng cao giải thưởng này, David Álvarez đã viết những điều hoàn toàn chính xác:

Năm 2013, vài tuần trước khi Messi được vinh danh với danh hiệu

Ballon d'Or lần thứ 4, Zlatan Ibrahimović có chuyến làm khách trên sân Camp Nou cùng với PSG. "Giải thưởng Ballon d'Or nên được đổi tên thành Messi bởi vì anh ấy sẽ giành chiến thắng nhiều lần nữa. Đối thủ duy nhất là bản thân anh ấy." Chiến thắng 4-1 nghiêng về đội bóng của cầu thủ người Argentina là kết quả mà cả thế giới đang nghĩ tới - ngoại trừ Ronaldo, người vừa mới cân bằng tỉ số 5-5 với Messi trong cuộc đua đến danh hiệu cầu thủ xuất sắc nhất. Trong suốt sự nghiệp của cầu thủ người Bồ Đào Nha, anh tạo ra hai trường phái quan điểm đối lập nhau - yêu quý và oán ghét. Cristiano liên tục trên con đường trở lại.

Những ngày sau, trong cuộc phỏng vấn với tạp chí *France Football,* anh chia sẻ quan điểm về những thành công mà anh đạt được trong bóng đá. Đây chắc chắn không phải là lời nói khiêm tốn nhất của anh, "Tôi tôn trọng sở thích của mọi người, nhưng tôi không thấy bất cứ ai ngoài kia xuất sắc hơn tôi." Anh tiếp tục:

"Không cầu thủ nào có thể làm được điều gì đó mà nằm ngoài khả năng của tôi, nhưng tôi có thể làm một vài thứ mà những người khác không làm được. Không cầu thủ nào hoàn thiện như tôi. Tôi là cầu thủ xuất sắc nhất trong lịch sử. Bây giờ tôi là một phần của lịch sử bóng đá, và không chỉ bằng việc giành chiến thắng những giải thưởng Ballon d'Or. Tôi trở thành một phần trong lịch sử giải thưởng này khi lần lượt giành 1, 2, 3, 4 rồi 5 lần… và bây giờ tôi đã có vị trí trong lịch sử với tư cách là người chiến thắng nhiều nhất. Tôi rất hạnh phúc, đây là khoảnh khắc đặc biệt với tôi."

Tôi hình dung Cristiano đang cười, lắng nghe chính mình và tưởng tượng xem anh ấy nghiêm túc như thế nào khi nói tất cả những điều đó. Có sự thật và cả sự thẳng thắn trong những lời anh nói. Như phóng viên thể thao Alfredo Relaño đã viết, "Không có người nào được Thánh lựa chọn cả."

Những điều Ronaldo tiếp tục nói càng đúng hơn:

"Tôi đã từng nghĩ rằng tôi không thể bắt kịp Messi, bởi vì khi tôi giành giải thưởng Ballon d'Or lần đầu tiên, thì cậu ấy đã có đến 4 lần. Nhưng bóng đá đã cho tôi cơ hội để tiếp tục cố gắng và chiến thắng. Tôi đã trải qua giai đoạn hết sức tuyệt vời. Hôm qua, tôi đã phá vỡ kỷ lục khi trở thành cầu thủ đầu tiên ghi bàn trong tất cả các trận đấu trong giai đoạn vòng bảng Champions League - Điều đó nói lên điều gì? Một trong những từ mà tôi thường xuyên nghe thấy nhất trong cuộc sống thường ngày của tôi là 'Bravo' (Chúc mừng!).

Khi bạn nghe thấy từ 'Bravo', đó là dấu hiệu bạn đang làm mọi việc đúng đắn, không chỉ trong thể thao, mà cả trong cuộc sống," anh kết luận.

* * *

Sau danh hiệu FIFA Club World Cup trên đất UAE, Real Madrid bắt đầu năm mới bằng trận hòa 2-2 với Celta Vigo trước khi để thua Villarreal 0-1 trên sân nhà. Chiến thắng hủy diệt 7-1 trên sân nhà trong cuộc đối đầu với Deportivo không đủ để giúp Ronaldo có được tâm trạng tốt dù anh có một cú đúp bàn thắng. Không lâu sau, Leganes đánh bại Real Madrid lần đầu tiên trong lịch sử ngay tại thánh địa Bernabéu để loại họ ra khỏi cúp Nhà vua Tây Ban Nha. Những ồn ào xoay quanh tương lai của ông thầy người Pháp Zinedine Zidane ngày một tăng lên.

Tình trạng lúc bấy giờ thực sự khủng hoảng, trong khi phía đại diện của Ronaldo cho rằng anh muốn quay trở lại Manchester United. Trên tờ *Diario AS,* Manu Sainz đã viết cầu thủ người Bồ có cảm giác bị lừa dối khi lời hứa liên quan đến việc gia hạn hợp đồng không được thực hiện.

Ronaldo ghi hai bàn thắng trên sân của Cardiff trước Juventus trong trận chung kết Champions League giúp Đội bóng Hoàng gia Tây Ban Nha giành danh hiệu này lần thứ 12 trong lịch sử. Sau đó, theo nguồn tin từ vị cố vấn của Ronaldo, Florentino Perez đã quyết định sẽ xúc tiến các công việc liên quan đến hợp đồng của Ronaldo.

Sau giải thưởng Ballon d'Or lần thứ 5, anh khẳng định ước muốn của mình là được ở lại Madrid. Mong muốn của anh là được giải nghệ tại Real, nhưng "Điều đó không phụ thuộc vào tôi, tôi không phải là người có quyền hành tại câu lạc bộ." Và vòng tròn bánh xe tiếp tục lăn. Real đã cố gắng ký hợp đồng với Mbappé của Monaco vào mùa hè, và sau lễ trao giải Ballon d'Or, Florentino can đảm tuyên bố rằng: "Neymar sẽ có nhiều cơ hội hơn để giành các danh hiệu cá nhân tại Madrid." Chắc chắn, đó là thời điểm rất kỳ lạ khi đề cập đến người Brazil tại một sự kiện như vậy. Chắc chắn Ronaldo sẽ nhớ mãi điều đó.

Một nhà báo người Tây Ban Nha thân cận với siêu sao người Bồ Đào Nha viết rằng có lẽ Ronaldo đã từng nói với một vài đồng nghiệp rằng anh sẽ ra đi trong mùa hè này và điểm đến yêu thích của anh là đội bóng nửa đỏ thành Manchester, nơi anh đã từng ra đi để gia nhập Real Madrid. Manchester United thấu hiểu mong

muốn đó của anh, nhưng như Mourinho khẳng định vài tuần sau đó, họ sẽ không đưa ra bất cứ lời đề nghị nào vì họ cho rằng số tiền phải chi ra là quá lớn đối với ngôi sao sẽ bước qua tuổi 33 vào tháng 2/2018 tới. Real Madrid đang lên kế hoạch để đưa ra mức phí chuyển nhượng khoảng 100 triệu euro và mức lương mong muốn của anh là 50 triệu euro mỗi năm sau thuế.

Zidane đã giành được 8 trong số 10 danh hiệu mà ông tham gia, nhưng với Real Madrid, họ gần như đã mất cơ hội cạnh tranh tại giải quốc nội vào tháng 1/2018 khi trải qua một mùa giải khủng khiếp và có dấu hiệu mệt mỏi sau những chức vô địch liên tiếp. Trận đấu ở vòng 16 đội với PSG tại Champions League là một cơ hội để đưa họ từ "cõi chết" trở về, một thử thách khốc liệt mang đến nguồn động lực lớn mà Ronaldo rất thích.

* * *

Không lâu trước đó, chị gái Katia Aveiro đã lên tiếng bảo vệ cậu em trai Ronaldo trên mạng xã hội.

"Chị chỉ muốn nói điều này với em, Cristiano. Khi đặt chân đến Lisbon lúc 12 tuổi với đầy niềm tin, hy vọng và cả những lo sợ, họ nói rằng em chỉ là một đứa trẻ từ vùng Madeira, không hơn không kém. Chưa đến 5 năm sau, em đã chơi bóng tại đội một của Sporting. Khi đối đầu với các đội bóng lớn trong 5 trận đấu đầu tiên, họ nói rằng em chỉ là một cầu thủ khéo léo. Vài tháng sau, em đã ký hợp đồng với Manchester United. Khi em đến nước Anh, họ chỉ cho rằng em là một cầu thủ tiềm năng. Trong 6 mùa giải, em đã ghi 118 bàn. Khi được ký hợp đồng với Real Madrid, họ lại nói em chỉ là gã đi bán áo đấu. Từ 2009, em đã ghi 422 bàn thắng trong 418 trận, phá vỡ mọi kỷ lục của câu lạc bộ. Khi lần đầu giành giải thưởng Ballon d'Or năm 2008, họ nói đó là giải thưởng duy nhất của em. Kể từ đó đến nay, em đã giành thêm 4 chiếc nữa. Khi em được trao tấm băng đội trưởng tại Đội tuyển Bồ Đào Nha, họ nói em chỉ là một người đội trưởng không có sức lôi cuốn, tinh thần lãnh đạo. Năm 2016, em đã trở thành người đội trưởng đầu tiên của Bồ Đào Nha nâng cao chiếc cúp vô địch châu Âu. Bây giờ, khi em không thể tiếp tục ghi bàn giống như phong độ trước kia trong vài ba trận đấu, họ lại đang cho rằng em chẳng hơn gì một cầu thủ ở cuối sự nghiệp, và đang trên đà đi xuống. Nhưng đừng lo em trai à. Khi em mỉm cười với chiếc cúp trong tay, ghi một bàn thắng quyết định, hoặc phá vỡ một kỷ lục nào đó, họ sẽ nhìn em với một ánh mắt khác. Và sau đó, tất nhiên, họ sẽ vỗ tay. Họ thật ngốc, thật vô ơn!!! Chỉ có những thứ đó dành cho họ thôi!"

Liệu điều gì sẽ xảy ra khi chẳng có gì hơn? Katia sẽ nói điều gì với anh ấy? Có cần phải liên tục nhắc đến những kỷ lục của anh không? Trên thực tế, tại sao Katia chỉ nói về bóng đá khi nhắc đến em trai mình? Vị trí của người em trai ở đâu trong tâm trí Katia? Chẳng lẽ anh ấy chỉ đơn thuần là bộ sưu tập của những danh hiệu và bàn thắng?

* * *

Ronaldo dần trưởng thành hơn trong các quyết định của cuộc đời. Anh đã làm quen và nên đôi với cô nàng 23 tuổi người Tây Ban Nha Georgina Rodríguez, người đã cùng anh đến dự lễ trao giải thưởng The Best vào tháng 1/2017, 3 tháng kể từ ngày gặp nhau. Họ đã cùng chào đón cặp song sinh Eva và Mateo theo phương pháp mang thai hộ, và đến ngày 12/10/2017, con gái của Georgina và Cristiano - Alana Martina chào đời trong sự hân hoan của cả gia đình. Ronaldo chia sẻ, "Quan hệ cha con đã cho tôi thấy những góc cạnh của tình yêu mà tôi chưa từng biết chúng tồn tại. Nó khiến tôi cảm thấy yếu lòng và cho tôi biết điều gì là quan trọng." Bất cứ người cha nào cũng sẽ đồng ý với điều này bởi vì nó hoàn toàn đúng. Nhưng nghe có vẻ khá lạ lẫm bởi vì những lời đó xuất phát từ một người đàn ông, sau khi phá vỡ mọi ranh giới cuối cùng đã khám phá ra giới hạn tận cùng của thế giới mà anh đã biết.

* * *

Tháng 1/2018, sau khi bị loại khỏi cúp Nhà vua Tây Ban Nha ở trận thua trước Leganes, và bị hụt hơi ở giải quốc nội trước đối thủ Barcelona ngay trước kỳ nghỉ đông, đấu trường Champions League có lẽ là mục tiêu duy nhất đối với Los Blancos.

Orson Welles từng phát biểu, "Không ai có được sự công bằng. Chỉ có người may mắn và không may mắn." Trong hành trình đến chức vô địch lần thứ 3 liên tiếp, cũng là chức vô địch lần thứ 4 trong vòng 5 năm gần nhất, Madrid dường như đã có được sự may mắn cần thiết.

Sau khi đánh bại Bà đầm già thành Turin[1] với tỉ số 3-0 ở trận lượt đi Tứ kết với 2 bàn thắng của Ronaldo, trong đó có cú xe đạp chổng ngược khiến các fan Juventus cũng phải đứng dậy vỗ tay, ở lượt về, Real Madrid đã bị Juventus chọc thủng lưới 3 lần và đối mặt với nguy cơ bước vào hiệp phụ. Tuy nhiên, trận đấu đã được định đoạt khi Los Blancos được trọng tài Michael Oliver tặng một quả penalty ở phút bù giờ thứ 8. Ronaldo là người xuất sắc đánh

bại Buffon trên chấm 11 mét, đưa Real vượt lên dẫn trước 4-3 sau hai lượt trận và giành tấm vé vào bán kết. Liệu đó có phải là một quả penalty thực sự? Nếu tình huống đó là ngược lại thì liệu ông có thổi penalty cho Juventus?

[1] Biệt danh của Juventus.

Trước Bayern Munich, Sven Ulreich trong lần hiếm hoi được bắt chính thay cho Manuel Neuer dính chấn thương đã mắc phải sai lầm nghiêm trọng ở trận bán kết lượt về của Champions League trên sân Santiago Bernabéu, giúp Real giành tấm vé vào chơi trận chung kết. Ronaldo đã không ghi bàn trong cả hai lượt trận bán kết của Real.

Liệu đó có chắc là may mắn cuối cùng mà Real Madrid có tại cúp châu Âu năm nay không? Loris Karius, một thủ môn người Đức khác cũng đã có màn trình diễn thảm hại với hai tình huống thiếu tập trung giúp Real Madrid có được hai bàn thắng của Gareth Bale và Benzema. Cú vô lê tuyệt đẹp của Bale ấn định tỉ số chung cuộc là 3-1, Real Madrid đánh bại Liverpool để nâng cao chiếc cúp vô địch lần thứ 3 liên tiếp. Một lần nữa, Real Madrid bước vào lịch sử của Cúp châu Âu trước đây hay Champions League bây giờ. Ronaldo và Real Madrid đã giành chức vô địch của giải đấu này 4 lần trong 5 mùa giải gần nhất. Ronaldo đã chụp bức ảnh cùng với bàn tay xòe ra ám chỉ 5 chức vô địch Champions League mà anh đã có trong sự nghiệp.

Nhưng điều xảy ra sau trận chung kết mới thực sự bất ngờ.

* * *

Niềm vui giảm xuống sau những phát biểu của Ronaldo chỉ ít phút sau khi trận đấu kết thúc:

“Thật tuyệt vời khi được thi đấu tại Real Madrid. Trong vài ngày tới, tôi sẽ đưa ra câu trả lời cho các fan - những người đã luôn ở bên cạnh tôi.”

Một ai đó - rất có thể là Sergio Ramos - đã từng nói với Ronaldo rằng, khi câu lạc bộ đang trong những ngày tuyệt vời nhất trong lịch sử, với những thành tựu vĩ đại nhất trong sự nghiệp của một câu lạc bộ bóng đá, thì không phải là thời điểm thích hợp để thông báo về sự ra đi. Ronaldo chia sẻ với các fan rằng anh sẽ gặp lại họ trong mùa giải mới, trong khi Gareth Bale ngơ ngác làm nền cho ngôi sao người Bồ - lẽ ra đây phải là đêm của anh với những gì đã thể hiện trong trận chung kết.

Ronaldo hôn lên huy hiệu trên áo, như anh đã làm vào thời điểm 06/07/2009 khi ra mắt trong màu áo của Kền kền trắng trước hàng vạn Madridsta tại sân vận động Bernabéu. Nhưng khi cảm giác ấy không còn nữa, ước muốn ra đi lại mãnh liệt đến trong suốt ba mùa hè vừa qua. Chỉ có một vấn đề, điểm đến tiếp theo của anh là đâu?

Cả Manchester United và Paris Saint Germain đều được nhắm đến nhưng cả hai đều từ chối. Ngoài ra, mặc dù vẫn thể hiện phong độ khá tốt và sự quyết tâm cao độ, nhưng Ronaldo có một nhược điểm mà tất cả các đội đều phải e ngại: vấn đề về tuổi tác. Anh đã bước sang tuổi 33.

Trong quá khứ khi Ronaldo bày tỏ ước muốn được ra đi, Perez luôn nhắc nhở anh về điều khoản phá vỡ hợp đồng có trị giá tới 1 tỉ euro và nếu muốn ra đi, anh phải chồng đủ số tiền đó - số tiền giúp câu lạc bộ có thể mua Messi về để thay thế cho vị trí của anh. Mùa hè 2018, số tiền sẽ chỉ còn khoảng 100 triệu euro.

Ronaldo đang có khoản thu nhập 21 triệu euro mỗi năm và anh đã xác nhận việc Perez hứa sẽ tưởng thưởng cho anh một bản hợp đồng mới 12 tháng trước, sau khi họ cùng nhau bảo vệ thành công chức vô địch Champions League mùa giải 2016-17 (đánh bại Juventus tại trận chung kết). Nhưng Perez đã không giữ lời hứa.

Sau đó, ngay trước khi World Cup chính thức diễn ra, mức lương của Ronaldo đã được thống nhất cơ bản là 30 triệu euro và con số đó có thể tăng lên thành 42 triệu euro (mặc dù điều đó còn phụ thuộc vào các khoản thêm vào). Thực tế, điều anh muốn là hướng đến con số 32 triệu euro dành cho Neymar và 40 triệu euro của Messi. Đối với cầu thủ 33 tuổi người Bồ Đào Nha mọi thứ sẽ không bao giờ xảy ra. Những lùm xùm liên quan đến nghi án trốn thuế khiến anh mệt mỏi và phải chịu áp lực cho dù anh vẫn phát biểu trước giới truyền thông trong suốt mùa giải, “Những người mà không làm gì sai thì không phải sợ gì cả.”

Thực tế là Florentino bắt đầu mệt mỏi với những thách thức không ngừng khi cầu thủ người Bồ Đào Nha liên tục đưa ra những thông điệp thể hiện mong muốn của mình, “yêu quý tôi hoặc sẽ mất tôi.” Ông cũng bắt đầu để mắt tới Paris, trong đó có hai ngôi sao Neymar và Mbappe, mặc dù cả hai, dù là trước kia hay bây giờ đều đến câu lạc bộ của nước Pháp với những tranh cãi lớn. Những tin đồn về việc chiêu mộ Mbappe vào mùa hè năm 2017 được thay thế bằng những cuộc nói chuyện về cầu thủ người Brazil Neymar năm 2018. Tuy nhiên, PSG kiên quyết từ chối mọi lời đề nghị.

Đối với Madrid, mọi thứ nên dừng lại mặc dù họ muốn thể hiện rằng sự ra đi của cầu thủ người Bồ Đào Nha là quyết định của anh ấy. Và điều đó được thể hiện trong mỗi bước đi của họ.

* * *

Tuy nhiên, trước khi đưa ra quyết định xoay quanh tương lai của Ronaldo tại Real Madrid, anh vẫn còn một giải đấu World Cup tại Nga để thử thách chính bản thân mình. Kỳ World Cup tại Nga chứng kiến Ronaldo trong vai trò thủ lĩnh của đội tuyển đang là đương kim vô địch châu Âu, chứng kiến Bồ Đào Nha thi đấu ngang ngửa với Tây Ban Nha trong trận mở màn. Xuyên suốt sự nghiệp của mình, Ronaldo càng yêu các sân khấu lớn, các trận đấu lớn và những màn trình diễn của các ngôi sao. Trận đấu giữa Bồ Đào Nha với Tây Ban Nha tại Sochi diễn ra vào ngày 15/06/2018. Nếu bất cứ ai hy vọng rằng Ronaldo sẽ tận dụng cơ hội tại giải đấu hấp dẫn nhất hành tinh này để khẳng định cho thế giới thấy đẳng cấp của mình thì có lẽ họ đã không phải thất vọng.

Giống như những gì mà BBC Sport chia sẻ, "Ronaldo vẫn là Ronaldo." Trước trận đấu này, đội trưởng Đội tuyển Bồ Đào Nha mới chỉ có được 3 bàn thắng trong 13 trận đấu tại World Cup. Tuy nhiên, chỉ sau 90 phút thi đấu nảy lửa đó, số bàn thắng được nâng lên gấp đôi nhờ cú hat-trick. Với bàn thắng đầu tiên, anh trở thành cầu thủ thứ tư ghi bàn ở bốn kỳ World Cup khác nhau, trong đó 3 người còn lại gồm có Miroslav Klose, Uwe Seeler, và huyền thoại người Brazil Pelé.

Bàn thắng đầu tiên là tình huống Ronaldo bị phạm lỗi trong vòng cấm và được hưởng quả 11 mét; chính anh là người thực hiện thành công quả penalty nâng tỉ số lên 1-0 cho Bồ Đào Nha ngay phút thứ 4. Diego Costa gỡ hòa ở phút thứ 24, nhưng rồi đến phút 44, Ronaldo lại ghi tên mình trên bảng tỉ số bằng cú dứt điểm ngoài vòng cấm, thủ thành David De Gea mắc sai lầm để bóng đi vào lưới trong sự ngỡ ngàng của các cầu thủ trên sân. Tỉ số được nâng lên 2-1 cho Bồ Đào Nha. Ai cũng nghĩ Tây Ban Nha sẽ giành chiến thắng trong trận đấu khó khăn này khi tỉ số là 3-2 cho đến những phút cuối của trận đấu, với thêm 1 bàn của Diego Costa và pha vô-lê đẹp mắt của Nacho từ mép ngoài vòng cấm, đưa bóng đi đập cột dọc trước khi vào lưới.

Thế nhưng, một lần nữa, Ronaldo lại là người định đoạt trận đấu với bàn thắng quyết định. Một vài ý kiến cho rằng có sự may mắn trong 2 bàn thắng đầu tiên, nhưng đến bàn thắng thứ 3, có lẽ không còn ngôn từ nào có thể diễn tả hết. Đó là cú sút phạt vô

cùng đẳng cấp từ ngoài vòng cấm, sau pha phạm lỗi của Piqué. Đây là câu trả lời đối với các kỷ lục và bất cứ ai còn nghi ngờ về Ronaldo trong vai trò người hùng của tuyển Bồ Đào Nha. Bàn thắng thứ 3 cũng là bàn thắng từ cú sút phạt trực tiếp đầu tiên của Ronaldo cho Đội tuyển quốc gia sau 45 lần thực hiện.

Siêu sao người Bồ Đào Nha trở thành người đầu tiên trong lịch sử ghi bàn trong 8 giải đấu lớn liên tiếp kể từ Euro 2004.

Ronaldo tiếp tục thể hiện phong độ đáng sợ trong trận đấu tiếp theo với Ma Rốc khi ghi bàn thắng duy nhất của trận đấu cũng như thực hiện đến 6 trên tổng số 8 cú sút của Bồ Đào Nha. Màn trình diễn thuyết phục đã chứng minh anh xuất sắc đến nhường nào và một đội tuyển Bồ Đào Nha có thể tự mình chinh phục các danh hiệu với anh trong đội hình. Bồ Đào Nha bước vào vòng knock-out của giải đấu năm đó sau trận hòa 1-1 trước Iran, tuy nhiên việc bị loại bởi Uruguay ở vòng 1/16 đã phơi bày những hạn chế của họ: một tập thể không đủ chất lượng, và quá phụ thuộc vào một cá nhân. Không có bất cứ điều kỳ diệu nào giống như tại kỳ Euro 2 năm trước đó. Bồ Đào Nha và Cristiano Ronaldo trở về nhà sau giải đấu tại Nga.

Và rồi quyết định quan trọng về tương lai của Ronaldo tại Real cũng đã được công bố trước báo giới vào ngày 10/07/2018. Ronaldo sẽ rời Real Madrid để khoác màu áo của Bà đầm già thành Turin, Juventus.

* * *

Ngày 07/11/2016, tất cả mọi người có mặt tại buổi lễ ký kết đều vỗ tay khi Real Madrid công bố bản hợp đồng mới với cầu thủ số 7. Ronaldo phát biểu: “Tôi hết sức hài lòng khi ngài Florentino Perez và các cổ động viên Madrid đã có những kỷ niệm hiếm thấy trong bóng đá. Đây có lẽ vẫn chưa phải là hợp đồng cuối cùng của tôi tại nơi này.”

Tuy nhiên, chưa đến 2 năm sau, vào ngày 10/07, từ Kalamakata tại Hy Lạp, khi đang trong kỳ nghỉ với gia đình, anh tuyên bố rằng tình yêu với Real Madrid đã hết và anh sẽ ký vào bản hợp đồng có thời hạn 4 năm với Juventus.

* * *

Rất nhiều người trong số những bản hợp đồng mà Florentino mang về xem ông như một người cha. Zidane được ký kết với Real chỉ sau những lời nhắn trên giấy ăn. Benzema được vị Chủ tịch

của Real đích thân tới thăm trước khi trở thành người của Kền kền trắng. Ronaldo, dù đúng hay sai thì chưa bao giờ cảm thấy mình được tôn trọng tại nơi đây khi hoàn cảnh buộc ông phải tỏ vẻ ân cần với anh như thế.

Perez có thể đã miễn cưỡng đưa Ronaldo vào danh sách những người được ông yêu quý. Thứ tình cảm ấy sẽ chỉ đóng vai phụ đối với chủ nghĩa thực dụng, nhưng vẫn có thể thành công vì những cố gắng, mối quan hệ, niềm tin, và tất nhiên là sự tôn trọng. Nhưng có lẽ điều đó không đúng trong thời gian này. Hoặc chúng chỉ "hiệu quả" trong vòng 9 năm. Florentino và Ronaldo có thể đã từng bắt tay, ôm lấy nhau mỗi khoảnh khắc anh đến hoặc cuối mỗi cuộc gặp nhưng chưa bao giờ bạn có thể cảm thấy sự ngưỡng mộ đích thực giữa họ. Ronaldo đang cố gắng để chiến thắng trái tim của tất cả mọi người, nhưng chưa bao giờ anh làm được điều đó với vị Chủ tịch của Real.

* * *

Trong kỳ nghỉ, Ronaldo đã thông báo qua trang chủ của Madrid:

"Những năm tại Real và tại thành phố Madrid có lẽ là giai đoạn hạnh phúc nhất của cuộc đời tôi. Tôi biết ơn sâu sắc đối với câu lạc bộ, các fan và cả thành phố này. Tuy nhiên, tôi nghĩ thời điểm để tôi bắt đầu một giai đoạn mới trong sự nghiệp đã đến và đây là lý do mà tôi đã đề nghị câu lạc bộ chấp nhận cuộc chuyển nhượng của tôi.

Tôi đã có những người đồng đội thật tuyệt vời trong phòng thay đồ, cảm thấy niềm đam mê bất tận từ các fan hâm mộ cùng với 3 danh hiệu Champions League liên tiếp, 4 danh hiệu trong vòng 5 năm.

Trên phương diện cá nhân, tôi hài lòng với 4 giải thưởng Ballon d'Or và 3 Chiếc giày Vàng."

Trong bức thư gửi đến các fan Real, anh thông báo:

"Tôi biết ơn sâu sắc đối với câu lạc bộ này và thành phố này. Tôi đã có 9 năm hết sức tuyệt vời cùng câu lạc bộ. Real Madrid đã chiếm trọn trái tim tôi, gia đình tôi và đó là lý do tại sao tôi muốn cảm ơn câu lạc bộ, chủ tịch, giám đốc, đồng nghiệp của tôi, tất cả nhân viên, bác sĩ, bác sĩ vật lý trị liệu và tất cả mọi người."

Anh kết thúc bài viết bằng lời chào tạm biệt: "Cảm ơn tất cả mọi người và tất nhiên tôi sẽ nói câu mà tôi đã từng nói lần đầu tiên 9

năm trước: Hala Madrid!" Trong khi đó, Real, đang cố gắng để chứng minh sự ra đi của anh không ảnh hưởng đến họ, cũng đã đưa ra thông báo rằng họ đồng ý với thương vụ chuyển nhượng "theo nguyện vọng và yêu cầu của cầu thủ người Bồ Đào Nha."

Họ chia sẻ thêm: "Real Madrid muốn bày tỏ lòng biết ơn đến một cầu thủ đã chứng tỏ là người giỏi nhất thế giới và đã tạo ra một trong những thời kỳ rực rỡ nhất trong lịch sử câu lạc bộ. Ngoài những danh hiệu mà chúng tôi đã đạt được trong 9 năm qua, Cristiano Ronaldo là minh chứng cho sự cống hiến, chăm chỉ, trách nhiệm, tài năng và những tiến bộ không ngừng nghỉ."

Tất cả mọi người đều vui vẻ với những gì đang diễn ra. Và câu chuyện chính thức được xác nhận rằng Ronaldo ra đi theo mong muốn của anh.

* * *

Tất nhiên, điều đó chưa bao giờ đơn giản như thế.

Ngày 06/07, Jesus Sanchez viết trên tờ *Marca* (tờ báo thân với Real Madrid) đã khẳng định rằng:

"Anh ấy (Ronaldo) đã quyết định rời câu lạc bộ vì vấn đề tôn trọng và coi đó là điều không tôn trọng với tầm vóc của anh.

Sự thật là câu lạc bộ đã không thực hiện bất cứ lời hứa nào mà Florentino Perez đã từng trao đổi với CR7, trong khi họ lại liên tục đưa ra những lời đề nghị dành cho Neymar. Nhưng điều đã khiến giọt nước tràn ly là việc giảm giá trị điều khoản giải phóng hợp đồng của anh từ 1 tỉ euro xuống 100 triệu, khiến anh liên tưởng đến mối quan hệ với thương vụ của PSG một năm trước: một con số quá thấp trên thị trường chuyển nhượng nếu so với thương vụ đình đám mà PSG phải bỏ ra đến 222 triệu bảng để mang Neymar về từ Barcelona.

Trong bối cảnh đó, Juventus đã xuất hiện."

Nhưng bất cứ quan điểm nào cho rằng đây là thương vụ vội vàng, hay dựa trên màn trình diễn của anh tại World Cup thì có lẽ đã sai.

Ngày 05/07, trước khi thông tin về sự ra đi của Ronaldo được công bố, tôi đã post một thông tin trên mạng xã hội, "Trong đầu Ronaldo lúc này, anh đã là một cầu thủ của Juventus. Juve đã tìm ra một biện pháp tài chính để trả tiền lương và phí chuyển nhượng của anh ấy. Real Madrid sẽ để anh ấy ra đi. Mặc dù chưa có

bất cứ lời đề nghị nào gửi đến Real nhưng Jorge Mendes đã xác nhận Đội bóng Hoàng gia sẽ đồng ý. Anh chưa bao giờ gần với việc chia tay câu lạc bộ như lúc này."

Vài ngày trước khi Sergio Gomez của tờ *AS* đăng đàn thông tin người đại diện của CR7, Jorge Mendes là người đứng sau trong thương vụ chuyển nhượng này.

Sergio đã viết, "Mối quan hệ của anh với Chủ tịch câu lạc bộ Florentino Perez đã rạn nứt khi Perez quay lưng lại với lời hứa cải thiện hợp đồng với ngôi sao số 7 vào năm 2017. Cầu thủ ghi bàn nhiều nhất trong lịch sử của Real sắp sửa ra đi để đến với nhà vô địch của Serie A Juventus theo bản hợp đồng mà báo chí Italia cho rằng Ronaldo là người khởi xướng. Theo Premier Sport, đội trưởng đội tuyển Bồ Đào Nha và người đại diện Jorge Mendes đã có buổi gặp với Giám đốc Thể thao của Juventus, Fabio Paratici, ngay trước thềm World Cup để nói chuyện về tương lai của cầu thủ 33 tuổi với Vecchia Signora[2]."

[2] Nghĩa là Bà đầm già, biệt danh của Juventus.

Sau đó, hợp đồng giữa anh và Juve nhanh chóng được ký kết, Ronaldo đã cố gắng chỉ ra rằng, con tim anh đã thuộc về Đội bóng thành Turin và chia sẻ quan điểm của mình về một Juventus vĩ đại. Và anh đã đúng. Juventus, bây giờ hay trong quá khứ, vẫn là một trong số những câu lạc bộ xuất sắc nhất và bản hợp đồng đã được hoàn tất sẽ tiếp tục là một trong những bản hợp đồng vĩ đại nhất đối với cả hai bên. Nhưng có lẽ điều đó cũng không phản ánh thực tế rằng Ronaldo gia nhập Juventus bởi vì trong số các câu lạc bộ muốn có anh, không có đội bóng nào có đủ tiềm lực tài chính - hay nói cách khác, có thể điều chỉnh nguồn tài chính để mang anh về. Ngoại trừ Juve.

Trên tờ *Marca*, Jesus Sanchez lại đưa ra một quan điểm khác về vấn đề này trước khi bản hợp đồng của Ronaldo chính thức được công bố. Ông viết:

"Ronaldo, vốn bất ngờ trước cách hành xử của các fan trên sân vận động của Juventus, trước sự vĩ đại của câu lạc bộ nước Ý và đối mặt với thử thách đưa họ lên ngôi tại châu Âu, đã gật đầu đồng ý với Andrea Agnelli, Chủ tịch câu lạc bộ. Ronaldo không cần bất cứ biên bản ký kết nào trước để đảm bảo cả khi đến với nhà vô địch của Serie A... Agnelli và Cristiano đã bắt đầu mọi chuyện bằng cách tốt nhất có thể.

Vị Chủ tịch của Juve đã gọi rất nhiều cuộc cho Ronaldo, ước tính con số đó lên đến 28 lần. Ronaldo gần như choáng ngợp trước cách ứng xử và sự quan tâm của người đứng đầu Juve dành cho anh. Anh bị tình cảm, sự tôn trọng của Juve quyến rũ, như thể Juventus không còn là một câu lạc bộ vĩ đại như vốn có. Ronaldo, và chỉ có Ronaldo là người được chọn để giúp Juve xuất sắc hơn, câu lạc bộ suýt chút nữa đã giành được chức vô địch Champions League vài mùa trước nếu như Real không có anh trong đội hình.

Sau khi điều khoản phá vỡ hợp đồng của anh chỉ còn là 100 triệu euro, rất nhiều câu lạc bộ châu Âu khác cũng đã bày tỏ mối quan tâm dành cho đội trưởng của tuyển Bồ Đào Nha, nhưng anh đã chọn Juvetus là điểm đến tiếp theo trong sự nghiệp vinh quang của mình."

Ronaldo không muốn nghe lời bất cứ ai cho dù số tiền anh kiếm được tại Juve cũng chỉ tương đương với con số mà anh được hưởng tại Madrid kể từ năm 2016. Anh đã bị chinh phục bởi sự nhiệt thành của Juventus, câu lạc bộ sẵn sàng phá vỡ những giới hạn về lương, cố gắng tìm cách để chi trả cho khoản phí và lương của anh, thậm chí là bán đi tiền đạo chủ lực của câu lạc bộ - Gonzalo Higuaín - người Ronaldo vốn không có cảm tình khi còn thi đấu tại Real. Anh thích lối đá của Benzema vì Benzema luôn biết điều chỉnh cho phù hợp với anh, trong khi cầu thủ người Argentina thường tận dụng các khoảng trống tương tự như lối chơi của Ronaldo bây giờ. Đó là thông điệp mà Agnelli nhận được.

Thật thú vị, Ronaldo cứ tự hỏi rằng liệu có hay không một sự thay đổi từ Madrid: một cử chỉ vĩ đại, một lời xin lỗi hay một hợp đồng mới dành cho anh. Nhưng mọi thứ đã hoàn toàn chuyển hướng sau cuộc nói chuyện qua điện thoại giữa người đại diện của CR7 và Jose Angel Sanchez, Tổng Giám đốc của Real.

* * *

Có một số điều sẽ thay đổi theo sau thương vụ chuyển nhượng từ Tây Ban Nha sang Italia.

Ban đầu, ban lãnh đạo của Real, đặc biệt là Chủ tịch Florentino Perez từng e ngại việc mất đi một tiền đạo như Ronaldo có thể sẽ là một sai lầm, nhưng giờ đây họ có thể than trời rằng đó là quyết định của anh ấy, "Chúng ta có thể làm được gì cơ chứ? Khi cậu ấy đã muốn ra đi rồi," mặc dù họ biết để giữ anh ấy thì chỉ cần thỏa mãn yêu cầu về tài chính giống như số tiền mà Neymar đang kiếm được tại PSG. Con số mà anh cần để ở lại với Madrid vào mùa

2018-19 chỉ ít hơn mức lương của Neymar vài triệu euro.

Và với một tiền đạo đẳng cấp như Ronaldo thì không dễ để có thể tìm được ai đó thay thế. Cách xử lý không đúng mực của huấn luyện viên mới Julen Lopetegui - ký hợp đồng với Real Madrid khi vẫn còn dẫn dắt Đội tuyển quốc gia Tây Ban Nha - nhanh chóng bị lãng quên, nhưng người hâm mộ Madrid hiểu rằng đó là hành động khó có thể bỏ qua. Kể từ sau khi các huấn luyện viên khác lần lượt từ chối lời đề nghị của Florentino (Mauricio Pochettino, Jurgen Klopp, Massimiliano Allegri), áp lực dần đổ dồn lên vai Lopetegui khi câu lạc bộ đã quyết định không bổ sung thêm sức mạnh ngoài những cái tên như Thibaut Courtois, Alvaro Odriozola (hậu vệ đầy hứa hẹn) và một cầu thủ trẻ được xem như Neymar mới là Vinicius Junior, mới chỉ 18 tuổi. Real giao trách nhiệm ghi bàn cho Gareth Bale, người cũng đã đe dọa đòi ra đi, Benzema và Borja Mayoral.

Hai cầu thủ kinh nghiệm, Bale và Benzema cũng chỉ có được 33 bàn thắng mùa giải trước, kém 11 bàn so với con số của siêu sao người Bồ Đào Nha. Đây không phải là lần đầu tiên điều này xảy ra. Trong 412 trận cho Madrid, Benzema ghi được 192 bàn thắng, trong khi Bale có được 88 bàn trong 189 trận. Nhưng vấn đề không chỉ nằm ở chỗ Real không có ai trong đội hình ghi được khoảng 30 đến 40 bàn mỗi mùa, mà cũng không có ai họ yêu thích sẵn sàng trên thị trường chuyển nhượng.

Hai ngôi sao mà họ rất muốn có trong đội hình đều từ chối họ. Đầu tiên, Kylian Mbappe đã lựa chọn PSG và Neymar cũng vậy, ít nhất là trong thời điểm này, họ sẽ không đi bất cứ đâu cả. Chủ tịch Daniel Levy của Tottenham cũng lên tiếng khẳng định Harry Kane sẽ không chuyển đến Tây Ban Nha thi đấu và lời đề nghị 300 triệu euro là hoàn toàn sai sự thật. Mohamed Salah cũng vừa mới gia hạn hợp đồng với Liverpool vào mùa hè 2018. Trong số những ngôi sao có thể đến Real khi đó, chỉ có 3 người có khả năng đạt đến con số mà họ yêu cầu. Robert Lewandowski ghi 41 bàn cho Bayern, đã bày tỏ tình yêu với Real Madrid, trong khi Edinson Cavani, người ghi 40 bàn cho PSG cũng đã quyết định sẽ rời Paris. Tại Inter, Mauro Icardi cho thấy anh đã quá tầm so với câu lạc bộ khi ghi 29 bàn mùa giải trước. Việc tìm được người thay thế, lấp đầy khoảng trống mà Ronaldo để lại thật không hề đơn giản, nhưng Real Madrid đã quyết định đánh cược với những tài năng trẻ mà họ có, trong đó có chân sút trẻ Marco Asensio, người được kỳ vọng sẽ trở thành một trong số những cầu thủ hàng đầu trên thế giới trong một vài năm tới.

Trong suốt hai cuộc họp báo đầu tiên của mình trên cương vị huấn luyện viên của Real tại ICC Cup tổ chức tại Mỹ, Lopetegui cũng thừa nhận ông phải đối mặt với cuộc đấu tranh để thay thế vị trí của Ronaldo. Sự góp mặt của Ronaldo là lời giải đáp cho những bài toán trên hàng công của Real.

Ronaldo đã thực sự thay đổi Real Madrid. Trong 9 năm thi đấu tại đây, Real đã giành được 4 chức vô địch Champions League. Di sản mà anh để lại có lẽ chỉ có thể so sánh với Alfredo di Stefano, người đã giành 5 chức vô địch châu Âu trong 11 năm và thay đổi câu lạc bộ.

Ronaldo gần như là không thể thay thế.

* * *

Trong khi đó, Ronaldo có thể tuyên bố rằng anh sẽ ở một câu lạc bộ có bề dày truyền thống tương tự câu lạc bộ cũ, với những cổ động viên nhiệt thành và đông đảo không kém gì. Còn Juventus đang mua ai? Giống như một võ sĩ đấm bốc đẳng cấp thế giới, kể cả khi mất đi cái chân trái, thì những cú knock-out vẫn mau lẹ và nguy hiểm, Ronaldo thực sự là huyền thoại với những thành tích mà anh đạt được.

Trong suốt 9 mùa giải tại Real Madrid, anh đã ghi tổng cộng 450 bàn thắng trong 438 trận đấu, đạt tỉ lệ 1,02 bàn thắng mỗi trận. Người tiệm cận gần nhất với số bàn thắng tại Đội bóng Hoàng gia Tây Ban Nha là Raul với thành tích 323 bàn, tỉ lệ 0,44; trong khi đó, người xếp sau anh về tỉ lệ ghi bàn là Ferenc Puskas với hiệu suất làm bàn đạt 0,92 bàn mỗi trận trong 262 trận đấu. Thậm chí huyền thoại của câu lạc bộ di Stefano cũng chỉ có được 308 bàn thắng trong 396 trận, tức tỉ lệ 0,78 bàn/trận. Anh cũng 5 lần được nâng cao chiếc cúp Champions League và Ballon d'Or (trong đó, 4 lần cùng với Real và 1 lần trong màu áo của Manchester United đối với cả hai danh hiệu trên). Với 116 bàn thắng tại Champions League, anh trở thành cầu thủ ghi bàn hàng đầu tại đấu trường danh giá này.

Mọi người cũng thường nói rất nhiều về sự cống hiến đến nỗi ám ảnh anh cho dù vẫn đang trên đỉnh của sự nghiệp. Đội bóng mới Juventus cũng háo hức muốn được chứng kiến cầu thủ xuất sắc người Bồ Đào Nha thi đấu trong màu áo sọc đen trắng trong những năm tới khi phát hiện điều rất thú vị sau buổi kiểm tra y tế: những thông số của anh như ở tuổi 20. Anh chỉ có 7% lượng mỡ thừa, vốn ít hơn 3% so với con số trung bình của các vận động

viên chuyên nghiệp, và khối cơ chiếm 50% trọng lượng cơ thể, vốn cao hơn 4% so với tiêu chuẩn cho các cầu thủ chuyên nghiệp. Anh lập kỷ lục với vận tốc tối đa đạt 33,98km (tương đương 21,1 dặm/giờ) tại World Cup, con số xuất sắc nhất tại giải đấu. Các con số cho thấy sự ảnh hưởng của anh đến các trận đấu có thể lớn hơn, nhưng phong cách thi đấu của anh được định hình theo các giới hạn của cơ thể. Ronaldo nhanh hơn, khỏe hơn, có thể bật nhảy cao hơn bất kỳ trung vệ nào. Anh là một cỗ máy ghi bàn thực sự và là cầu thủ lý tưởng cho các tình huống phản công. Những con số thống kê có thể dễ dàng chỉ ra điều này.

Và họ đang trả giá ra sao?

Ngoài 100 triệu euro phải trả cho Real Madrid trong hai đợt, Juve sẽ phải trả thêm cho hai câu lạc bộ cũ của CR7 là Sporting Lisbon và Manchester United 12 triệu euro, cũng như các khoản chi phí khác cho các cơ quan quản lý. Ronaldo sẽ nhận 30 triệu euro mỗi năm trong 4 mùa giải theo hợp đồng đã ký với Bà đầm già. Đây cũng là con số mà Madrid đồng ý trả cho anh từ mùa giải mới - nhưng con số đó vẫn thấp hơn những gì mà Neymar nhận được từ PSG.

Vậy Juve lấy tiền từ đâu ra để đầu tư cho thương vụ này?

Trên trang tài chính của *El País*, Paz Alvarez tổng hợp chính xác những gì được đưa ra trong thỏa thuận giữa hai gã khổng lồ Real Madrid và Juventus. Theo con số từ Deloitte, Ronaldo đang chuyển từ câu lạc bộ giàu nhất thế giới với thu nhập lên đến 674,6 triệu euro mỗi năm sang câu lạc bộ khiêm tốn hơn với 405,7 triệu euro doanh thu/năm. Tương đương như một PLC của Ý, câu lạc bộ được sở hữu bởi gia đình Agnelli của Fiat và Ferrari và các thành viên khác. Câu lạc bộ cũng được niêm yết trên sàn giao dịch của Italia. Theo các con số chính thức của Exor, tập đoàn có trụ sở tại Hà Lan chiếm 29,18% cổ phần công ty mẹ Fiat, họ cũng sở hữu 63,77% cổ phần trong câu lạc bộ Juventus. Hơn một tuần trước, những tin đồn bắt đầu rộ lên về bản hợp đồng bất ngờ mang tên Ronaldo sẽ cập bến Juve khiến cổ phiếu của câu lạc bộ tăng lên 32%. Một tuần trước, câu lạc bộ vẫn còn được định giá là 735 triệu euro, thậm chí là đã tính toán điều chỉnh 5,18%, nhưng 8 ngày sau, con số đó đã đạt 888 triệu euro. Có lẽ việc không có được chữ ký của bản hợp đồng lịch sử này mới ảnh hưởng lớn đến tài chính của câu lạc bộ. Fernado Pons, mảng thể thao của Deloitte cho rằng Ronaldo sẽ là nguồn thu chính cho những người Juve, những ông chủ mới của cầu thủ xuất sắc nhất thế giới, "Ronaldo có thể tác động đến thương hiệu của Juventus, đặc biệt là trong thị trường

châu Á, nơi mà Real Madrid đang rất lớn mạnh."

Quico Vidal, người sáng lập công ty tư vấn Nadie đã cảnh báo về tầm quan trọng của việc chia tách các khía cạnh cảm xúc của bản hợp đồng Ronaldo với các khía cạnh kinh doanh của một thương vụ làm ăn. "Cristiano là một cầu thủ rất tình cảm và chúng ta vẫn phải xem anh ấy sẽ cảm nhận như thế nào khi chơi bóng đá tại Ý, sự kết nối và liên kết với các giá trị của Real Madrid. Và trong số các khao khát mà anh hướng đến, đó là việc "không cần phải thi đấu quá đẹp mắt, nhưng vẫn có thể giành được chiến thắng, đặc biệt là tại đấu trường Champions League". Việc giành được 7 danh hiệu Scudetto liên tiếp và trong đó có 2 lần vào chung kết Champions League trong 4 năm và 1 lần vào bán kết, không nên bị đánh giá thấp. Theo quan điểm của Eduardo Fernández-Cantelli, giáo sư tại trường kinh tế IE, rõ ràng đây là thương vụ mà cả ba bên tham gia đều mất mát.

Real Madrid mất khả năng khai thác một thương hiệu thực sự mạnh, cũng như đối mặt với nguy cơ trì trệ của một số thị trường lớn như châu Á - đó là điều có thể mang lại lợi ích cho Juventus và có thể khiến Real mất đi lượng lớn nguồn thu nhập. Ronaldo sẽ phải mất mát bởi vì anh đã rời khỏi Los Blancos, nơi mà thương hiệu của anh được xây dựng và dần được khẳng định; và "nó sẽ chỉ được duy trì nếu giá trị của anh tiếp tục gia tăng với cùng tỉ lệ."

Chuyên gia bóng đá, nhà báo người Italia Gabriele Marcotti có lẽ là người tóm tắt vấn đề này một cách hoàn hảo nhất. Ông viết trên tờ *The Times*: "Đến câu lạc bộ lớn hoặc về nhà. Việc chiêu mộ Cristiano Ronaldo của Juventus không phải nhằm đến danh hiệu Serie A (họ đã có 7 lần liên tiếp đăng quang tại giải quốc nội) hay việc giành được chức vô địch Champions League sau 22 năm chờ đợi (họ đã vào chơi 2 trận chung kết trong 4 mùa giải). Thay vào đó, đây là về việc đi đến đẳng cấp tiếp theo trong thương mại."

"Do đó, ngay khi có cơ hội sở hữu chân sút vĩ đại người Bồ Đào Nha, câu lạc bộ đã nhanh chóng hoàn tất thương vụ chuyển nhượng này. Tất nhiên, tiền đạo người Bồ Đào Nha là một trong số các cầu thủ xuất sắc nhất trên thế giới, nhưng hơn thế, anh là người có thể tạo ra những thay đổi lớn trên góc độ thương mại, kinh doanh. Khi ký hợp đồng với Ronaldo, bạn không chỉ có được một cầu thủ mà bạn còn đang sáp nhập một thương hiệu mang tính toàn cầu."

Trong thời điểm đó, các cửa hàng bán đồ của câu lạc bộ gần như khuynh đảo thị trường thương mại. Theo tờ *Guardian*, câu lạc bộ

đã bán được 520.000 chiếc áo đấu có in tên Ronaldo chỉ trong vòng 24 giờ sau khi được phát hành chính thức.

CNBC bổ sung thêm, "để nhấn mạnh thêm góc nhìn này, kênh thể thao beIN Sports đưa ra báo cáo rằng Juve chỉ bán được 850.000 áo đấu trong cả mùa giải 2016-17. Tạp chí *Business Insider* ước tính các giao dịch mua bán liên quan đến Ronaldo có thể đạt con số 60 triệu USD doanh thu và cũng lưu ý rằng "câu lạc bộ chỉ phải trả 10-15% doanh số cho nhà sản xuất áo đấu (trong trường hợp này là Adidas), "đội bóng sẽ chỉ phải chiết khấu khoảng 6 đến 9 triệu USD trong khoản tiền trên."

Như vậy thì tất cả mọi người đều vui vẻ chứ nhỉ?

Có lẽ, các công nhân tại Fiat Chrysler hoặc ít nhất là các đại diện của họ không nghĩ vậy. Hầu hết các nhà máy được gia đình Agnelli vận hành và một phần sở hữu của Exor. Nhiều người cho rằng thương vụ với Ronaldo là lần đầu tiên trong lịch sử La Vecchia Signora vung tiền trên thị trường chuyển nhượng, điều này dẫn đến cuộc đình công của các công nhân Fiat Chrysler tại nhà máy Melfi nằm ở phía nam Italia, từ 10 giờ ngày 15/07 cho đến 6 giờ ngày 17/07. Nhưng mọi thứ có vẻ không đúng sự thật. Năm 2001, câu lạc bộ đã từng trả cho Parma 52 triệu euro để mang về Gianluigi Buffon, biến thủ thành người Ý trở thành thủ môn đắt giá nhất lịch sử bóng đá cho đến năm 2018. Tháng 7/2016, Juve cũng đã ký hợp đồng với Gonzalo Higuaín và đồng ý mức giá 90 triệu euro từ Napoli, thời điểm đó, đây là thương vụ đắt giá nhất đối với một câu lạc bộ Ý.

Liệu mức giá 100 triệu euro vượt qua rào cản về mặt tâm lý khiến công đoàn công nhân không hài lòng hay việc chi tiêu quá nhiều trong giai đoạn cắt giảm, suy thoái đã làm họ không giữ được bình tĩnh?

Trong một phát biểu, tổ chức đấu tranh cho quyền lợi của công nhân Unione Sindicale di Base (USB), đã giải thích lý do của họ: "Không thể chấp nhận được việc công ty tiêu cả trăm triệu euro để mua một cầu thủ trong khi các công nhân của FCA và CNHI đang tiếp tục phải hy sinh lợi ích về kinh tế to lớn. Đó là thời điểm khó khăn, chúng ta cần giành sự quan tâm cho an toàn của xã hội, chờ đợi cho việc tung ra thị trường những mẫu xe mới. Và trong khi các công nhân và gia đình của họ đang phải thắt lưng buộc bụng thì công ty lại quyết định đầu tư rất nhiều tiền của vào thương vụ đó!

Điều đó có phù hợp? Liệu có hợp lý khi mà có người có thể kiếm cả triệu euro, trong khi cả nghìn gia đình thậm chí còn không thể kiếm được số tiền đó trong vòng một tháng? Tất cả chúng tôi đều cùng thuộc một ông chủ, nhưng thời điểm khó khăn này, sự đối xử khác nhau là không thể chấp nhận được. Các công nhân của Fiat cho dù đã được nâng lương ít nhất là 3 lần... Nhưng đổi lại, họ vẫn chỉ có được một cuộc sống đầy khó khăn.

Công ty nên đầu tư vào phát triển các mẫu xe mới, thứ có thể đảm bảo tương lai cho cả nghìn người hơn là chỉ làm giàu cho một mình ai đó. Đó nên là mục tiêu. Công ty nên quan tâm đến người lao động trước tiên. Nếu điều đó không xảy ra, có lẽ họ thích thế giới của các trò chơi, giải trí nhiều hơn."

Điều này có lẽ nhắc người ta nhớ về những ý kiến phản đối tại Madrid xung quanh việc Ronaldo chuyển đến Bernabéu năm 2009. Bóng đá là một ngành kinh doanh khổng lồ, chủ nghĩa tư bản ở dạng chân thực nhất.

Bất kể cảm xúc của các nhà lãnh đạo công đoàn, Ronaldo thực sự là một người thay đổi cuộc chơi không chỉ cho Juventus, mà cho cả nền bóng đá Ý. Nhưng trước tiên, các đồng đội của anh cần nói lời tạm biệt cầu thủ đã từng đóng góp suốt 9 năm thanh xuân của mình.

Không lâu sau khi tin tức về CR7 ra đi được chính thức công bố, siêu sao người Bồ Đào Nha được vinh danh. "Cristiano, những bàn thắng, những con số thống kê và tất cả mọi thứ chúng ta đã cùng nhau chiến đấu. Anh xứng đáng với một vị trí trong lịch sử của Real Madrid. Các fan của Madrid sẽ luôn nhớ đến anh. Thật vui khi đã từng được thi đấu bên cạnh anh. Chúc anh may mắn trong tương lai!" Sergio Ramos chia sẻ dòng cảm xúc trên mạng xã hội đi kèm với bức ảnh của hai người ôm nhau sau trận chung kết Champions League.

Gareth Bale: "Một cầu thủ phi thường! Thật vinh dự khi được thi đấu cùng anh trong suốt 5 năm qua. Chúc may mắn trong tương lai, anh bạn của tôi."

Trong khi đó, Nacho viết, "Anh mãi là số 1. Tất cả người Madrid sẽ nhớ đến anh với vai trò của một thủ lĩnh."

Toni Kroos miêu tả CR7 như là một "huyền thoại", "một nhà vô địch thực sự" và sự hiện diện của anh tại Đội bóng Hoàng gia Tây Ban Nha đóng vai trò quan trọng trong việc đội bóng giành được

một loạt danh hiệu trong suốt những năm qua. Một trong những người có thể sẽ là người kế tục của anh tại Real, Marco Asensio chia sẻ, Ronaldo "xứng đáng với mọi lời khen tuyệt vời nhất."

Có lẽ một suy nghĩ sẽ chợt nảy ra trong đầu của Ronaldo, nếu cả đội, câu lạc bộ và cả thành phố nhớ anh nhiều đến thế thì mọi người lẽ ra nên chủ động hơn trong việc giữ anh ở lại. Nhưng cho dù anh có nghĩ điều gì, thì một điều chắc chắn là khi thông báo ra đi, anh không muốn bất cứ một buổi lễ kỷ niệm chia tay nào cả. Ronaldo có thể đã đến với Dải ngân hà của Real trong vinh quang 9 năm về trước, nhưng giờ đây, anh đã lựa chọn ra đi. Và không muốn chung sân khấu với Florentino Perez thêm một lần nào nữa. Cựu ngôi sao của Real Madrid, Manolo Sanchis, đã chia sẻ trong chương trình Partidazo de Cope trên đài radio Tây Ban Nha: "Sau Cristiano, Madrid cần một ai đó có thể mang niềm say mê trở lại đội hình và họ đang tìm kiếm người ấy. Đó là một lời chia tay lạnh lùng. Cơ hội để làm những điều lớn đã trôi qua. Chắc chắn, điều đó không hề dễ dàng."

Ronaldo đặt chân đến thành Turin và tham gia buổi tập đầu tiên của câu lạc bộ mới vào thứ Hai, ngày 30/07 sau khi đáp chuyên cơ riêng xuống sân bay cùng với gia đình vào đêm hôm trước. Anh tới cùng thời điểm với các đồng đội mới như Paola Dybala, Juan Cuadrado, Douglas Costa và Rodrigo Bentacur, những người cũng thi đấu tại vòng knock-out của World Cup.

Toàn bộ đội hình của Juve được lên lịch tập trung cùng nhau vào ngày 08/08, chuẩn bị cho trận ra mắt của Ronaldo trong màu áo sọc trắng đen 4 ngày sau đó, trận đấu truyền thống mở màn của nhà vô địch Serie A tại Villar Perosa - một trận giao hữu giữa đội một và đội trẻ. Sau 7 phút thi đấu, anh ghi bàn thắng đầu tiên trong màu áo sọc trắng đen. Một tuần sau, Ronaldo ra mắt Serie A trong trận ra mắt với Chievo, mở màn cho hành trình tìm kiếm Scudetto lần thứ 8 liên tiếp tại Allianz Stadium. 7 ngày sau nữa, Juventus có lần tiếp đón Lazio trên sân nhà.

Những ảnh hưởng của CR7 đã nhanh chóng trở nên rõ ràng và tác động đến không chỉ Juventus. Ngày 02/09, Juventus có chuyến làm khách trước Parma trong vòng 3 của Serie A. Cuộc săn lùng đối với những tấm vé của các trận đấu trở nên nóng bỏng hơn bao giờ hết. Nhu cầu của cổ động viên đến sân là rất lớn, cùng với việc nguồn cung cấp vé chưa đủ khiến giá vé cao ngất ngưởng. Tuttosport đã kiểm tra trường hợp của Parma và phát hiện ra giá vé cho 4 ghế ngồi tại các khán đài phía bắc của sân tăng lên khủng khiếp. Trên website chính thức của câu lạc bộ, giá vé cho 4 suất

này chỉ là 25 euro, nhưng các cổ động viên phải mua nó với con số là 178 euro khi đã qua chợ đen. Đối với các khán đài phía đông, giá vé là 199 euro (60 euro)[3]; phía tây là 233 euro (70 euro); hai khu vực Pettitot Tribune là 386 euro (100 euro) và ở các khu vực có góc nhìn thuận lợi là 438 euro (150 euro). Nên nhớ rằng, giá vé cả mùa cho khán đài bắc là 190 euro, chỉ hơn giá vé cho 1 trận đấu có sự góp mặt của Ronaldo là 12 euro. Một cửa hàng kem thậm chí đã phát minh ra kem ốc quế CR7, được tạo thành từ các màu đen và trắng, một loại rượu mùi anh đào Bồ Đào Nha và vỏ bào socola. Đó là sự sáng tạo của Leonardo La Porta, người sở hữu Gelateria Miretti tại trung tâm thành Turin trong suốt 30 năm. Lần duy nhất trước đó, ông đã tạo ra một hương vị đặc biệt lấy cảm hứng từ một nhân vật, đó là vào năm 2015 khi Đức Giáo hoàng đến thành phố Turin. La Porta phát biểu trên báo chí, "Tôi bắt đầu bán vào ngày 07/07 bởi vì đó là những ngày được đồn thổi rằng Cristiano Ronaldo sẽ có mặt ở đây.

[3] Giá vé được đăng tải trên website nằm trong dấu ngoặc, còn trước đó là giá thực tế.

Tôi đã nghĩ từ khoảng một tuần trước đó... và đã nghiên cứu khá căng thẳng."

"Chúng tôi đã chọn sử dụng một loại rượu Bồ Đào Nha điển hình là Ginja. Đó là một loại rượu anh đào chua có quan hệ mật thiết với Piemonte của đất nước Bồ Đào Nha, bởi vì vùng Piemonte ở đây cũng có một loại rượu anh đào tương tự. Ở Bồ Đào Nha, loại rượu này được dùng trong sôcôla, vì thế các cây kem này được làm từ sữa, kem, đường và bột carob, cùng với rượu Ginja và một chút sôcôla."

Vị của nó phong phú và tuyệt vời, một chút cay hòa lẫn vị của hoa quả.

La Porta nói thêm đó là hương vị mà thường xuyên bán hết nhanh nhất, "Tôi hy vọng một ngày nào đó Ronaldo cũng sẽ đến đây và thử nó. Nếu không thì tôi cũng sẵn sàng mang nó đến nhà cậu ấy."

Thật bất ngờ khi La Porta cũng chia sẻ mình không phải là một fan của Juve, và cũng không thích bóng đá cho lắm. Một ví dụ khác về sự trớ trêu rằng bóng đá không phải là yếu tố duy nhất trong các vấn đề liên quan đến Ronaldo.

Ronaldo rời Tây Ban Nha nhưng vẫn còn những vấn đề cần anh giải quyết ở đó. Ngày 26/07, cơ quan thuế Tây Ban Nha cuối cùng

cũng đưa ra kết luận về nghi án trốn thuế của anh. Tiền đạo hiện tại của Juve phải chịu trách nhiệm trước 4 hành vi gian lận thuế theo luật Tây Ban Nha, chịu án treo 2 năm, phải nộp 18,8 triệu euro cho cơ quan thuế, 5,7 triệu euro cho tiền thuế bản quyền hình ảnh và 13,1 triệu euro cho khoản phạt.

Kết quả này cũng kết thúc 2 năm tham gia đàm phán giữa các bên liên quan. Các công tố viên Hacienda (cục Thuế) lập luận rằng Ronaldo và các cố vấn của anh ta đã sử dụng một mạng lưới các công ty ở nhiều quốc gia khác nhau, bao gồm Ireland và Quần đảo Virgin thuộc Anh, để trốn 14,7 triệu euro tiền thuế do thu nhập "quyền hình ảnh" kiếm được từ năm 2011 đến 2014.

Theo ESPN: "Theo các đơn vị tư vấn, trong đó có KPMG, họ cho rằng với việc gia nhập đội bóng Juventus của Ý vào mùa hè này, Ronaldo sẽ được hưởng chế độ thuế có lợi hơn so với trước đây, anh chỉ phải trả tổng cộng 100.000 euro thuế cho tất cả thu nhập bản quyền hình ảnh kiếm được bên ngoài quốc gia mới của anh."

Có lẽ đó là dòng kẻ chấm dứt quãng thời gian của Ronaldo tại Real Madrid. Và khi anh thức dậy trong biệt thự mới của mình trên đỉnh đồi ở San Vito, nhìn ra Torino và dãy Alps, tôi nghĩ sẽ có một suy nghĩ quen thuộc chợt lóe lên - suy nghĩ đã từng theo chân anh đến Lisbon, Manchester, Madrid, và xuất hiện lần đầu tiên trong đầu của cậu bé ngày nào trong những ngày đầy hy vọng và táo bạo ở Funchal:

"Mỗi sáng thức dậy, chúng ta lại được sinh ra thêm một lần nữa."

Chương 12
CHÀO ĐÓN NHỮNG THÀNH CÔNG MỚI

Việc chuyển đến Juve vào mùa hè năm 2018 với mức giá 100 triệu euro giúp Ronaldo trở thành cầu thủ ngoài 30 tuổi có giá trị chuyển nhượng cao nhất thế giới và cũng là cầu thủ đắt giá nhất tại Serie A. Đối với nhiều cầu thủ, có lẽ ngưỡng tuổi 30 là thời điểm thích hợp để bắt đầu nghĩ về những kế hoạch sau này và hài lòng với những gì đã đạt được. Nhưng với siêu sao người Bồ Đào Nha, những khát khao danh hiệu, đam mê với trái bóng tròn vẫn còn nguyên vẹn. Anh vẫn muốn cống hiến, giành thêm danh hiệu và chinh phục những thử thách mới. Và điểm đến mà anh lựa chọn là đội bóng thành Turin.

Trải qua quãng thời gian 15 năm thi đấu trong màu áo của Manchester United và Real Madrid, giành được vô số những danh hiệu lớn nhỏ và các giải thưởng cá nhân, nhưng bản thân anh chưa bao giờ thỏa mãn với những thành công đó. Trên tất cả, đó là khát khao được khẳng định mình, khẳng định giá trị bản thân. Mặc dù đã 5 lần đứng trên đỉnh châu Âu ở cấp độ câu lạc bộ: 1 lần cùng Manchester United và 4 lần cùng Real Madrid, nhưng "Mr. Champions League" Ronaldo vẫn muốn một lần nữa vượt qua thử thách này trong màu áo của Juve. Rõ ràng, anh không đến để giúp Juventus giành danh hiệu Scudetto tiếp theo bởi lẽ Juve vẫn đang thống trị Serie A ở 7 mùa giải liên tiếp.

Tất cả những khát khao, tinh thần quyết tâm của anh được thể hiện rõ nét nhất khi chúng bị tước đoạt, tình huống mà anh phải nhận tấm thẻ đỏ đầu tiên trong màu áo sọc đen trắng (cũng là tấm thẻ đỏ thứ 11 trong sự nghiệp của cầu thủ người Bồ Đào Nha). Đó là tấm thẻ đỏ trực tiếp vì lỗi hành vi trong trận đấu khai màn của Juventus với Valencia ở vòng bảng Champions League 2018-19.

Phút 29, Juve có tình huống dàn xếp tấn công bên phía cánh trái. CR7 đã chờ sẵn phía trong nhưng không có bất cứ đường bóng nào hướng đến cầu thủ người Bồ Đào Nha. Sau va chạm với Jeison Murillo, tân binh của Juventus bực tức, vung tay phản ứng rồi tiến đến túm đầu đối phương khi cho rằng hậu vệ của Valencia cố tình ngã xuống ăn vạ. Sau khi trao đổi với vị trợ lý trọng tài biên, trọng tài Felix Brych đã rút thẻ đỏ trực tiếp đối với Cristiano Ronaldo. Và những phản ứng của anh sau đó chứng tỏ khát khao được thi đấu và khẳng định bản thân của anh lớn đến mức nào: anh tỏ ra quá bất ngờ trước quyết định của trọng tài người Đức, ôm mặt, nằm xuống sân trong sự thất vọng và bầu không khí cuồng nhiệt của các cổ động viên Valencia. Anh ngồi dậy ôm mặt, liên tục đấm dữ dội xuống mặt cỏ Mestalla trước khi nhận được những lời động viên từ các đồng đội. Trên đường bước ra ngoài đường pitch, anh vẫn thất thần và dường như không thể hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra với mình. Anh nức nở giống như một đứa trẻ. Có lẽ anh đã quên rằng mình là người đàn ông trưởng thành với tuổi đời ngoài 33. Nhưng đó mới là một Ronaldo thực sự. Anh được là chính bản thân mình, không giấu giếm cảm xúc, tất cả được bộc bạch ra bên ngoài. Đó là giai đoạn mà anh cần phải khẳng định bản thân mình nhất - nhưng lại bị truất quyền thi đấu. Anh đến Juve với mức giá không tưởng so với tuổi của mình, vì thế anh khát khao được thi đấu để đập tan những nghi ngờ về phong độ, đẳng cấp của mình và nhằm chứng minh anh hoàn toàn xứng đáng với số tiền mà Bà đầm già đã bỏ ra để mang anh về.

Hành động mất bình tĩnh trong trận đấu đó không chỉ khiến CR7 phải nhận tấm thẻ đỏ, mà còn đồng nghĩa với việc anh không thể có mặt trong trận đấu với FC Young Boys ở vòng tiếp theo, đồng thời đối mặt với nguy cơ bỏ lỡ chuyến trở về mái nhà xưa Old Trafford - nếu UEFA xem xét và ra án phạt nguội với anh. Tuy nhiên, sau đó, không có bất cứ án phạt nào được đưa ra và anh sẽ chỉ phải ngồi ngoài trong trận đấu tiếp theo với đội bóng đến từ Thụy Sỹ.

Mặc dù phải thi đấu thiếu người nhưng Juventus vẫn giành được chiến thắng 2-0 trong trận đấu mở màn Champions League. Họ tràn đầy niềm tin vào danh hiệu châu Âu khi đã mang về chính cầu thủ đã từng gieo sầu cho họ trong các mùa giải trước đó - CR7. Kết thúc lượt đấu bảng, Juve không mấy khó khăn để cùng Manchester United là hai đội bóng vượt qua vòng bảng tại đấu trường Champions League.

Và đối thủ tiếp theo của họ là Atlético de Madrid, đội bóng vốn mang nhiều duyên nợ với tân binh Ronaldo của Bà đầm già. Trước

cuộc đối đầu tại vòng 1/8 Champions League 2018-19, Ronaldo xứng đáng được coi là hung thần của Atlético khi đã có cho mình 22 bàn thắng vào lưới đội bóng thành Madrid. Và một con số thống kê khác cũng chỉ ra điều này, trong suốt 5 mùa giải vừa qua tại cúp châu Âu (tính từ mùa giải 2013-14), cứ hễ Atlético có cơ hội vượt qua vòng bảng thì họ sẽ phải đối đầu với CR7. Điều đáng thất vọng là việc họ luôn là bại tướng trước Ronaldo và các đồng đội của anh. Và giờ đây khoác lên mình màu áo sọc trắng đen, Ronaldo lại có cơ hội đối đầu với một đối thủ khó chơi như Atlético, cơ hội tốt để anh khẳng định giá trị của chính mình.

Bước vào trận lượt đi, mặc dù thi đấu trên sân khách nhưng Juventus vẫn cho thấy sự vượt trội khi kiểm soát bóng tới 63%. Thế nhưng Atlético mới là đội bóng tận dụng tốt hơn các cơ hội và có được 2 bàn thắng từ các tình huống cố định ở khoảng thời gian cuối trận, do công của José María Giménez và Diego Godín. Trận lượt đi, Ronaldo thi đấu không thực sự hiệu quả trước hàng phòng ngự được tổ chức chặt chẽ của đội bóng đến từ thành Madrid. Với nhiều người, cánh cửa đi tiếp của Juve là rất hẹp khi đã để một Atlético vốn xù xì và rất khó chịu trong những năm gần đây dẫn trước tới 2 bàn ở trận lượt đi. Nhưng có lẽ họ đã quên mất rằng họ vẫn còn 90 phút ở trận lượt về và họ đang có một Ronaldo đầy khát khao cống hiến trong đội hình, người được mệnh danh là Mr. Champions League. Rõ ràng không phải ngẫu nhiên mà ngôi sao người Bồ Đào Nha lại được đặt cho biệt danh trên.

Trở về sân nhà Juventus - Arena, Ronaldo hừng hực khí thế trước trận đấu. Cô bạn gái Georgina Rodriguez cùng cậu con trai Cristiano Jr cũng xuất hiện trên khán đài. Có lẽ không nhiều người dám mang gia đình đến trong thời khắc đầy nhạy cảm ấy. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu một lần nữa Juve không thể vượt qua Atlético?

Nhưng trái ngược với điều đó, có lẽ gia đình chính là nguồn động lực giúp anh thi đấu thăng hoa trên sân. Đối với các cổ động viên Juve, có lẽ họ đang nhen nhóm cho những hy vọng bằng việc nhớ về những mùa giải trước đó của Ronaldo, khi anh đối đầu với gã hàng xóm ồn ào Atlético trong giai đoạn còn khoác áo Kền kền trắng, đặc biệt là mùa giải 2016-17. Trận bán kết lượt đi Champions League năm đó, Ronaldo lập cú hat-trick vào lưới Oblak của Atlético để giúp Real giành lợi thế và rồi sau đó đánh bại chính Juve để lên đỉnh châu Âu. Họ muốn anh tái hiện phong độ làm bàn ấy trong màu áo Juve. Dưới sân, Ronaldo và các đồng đội sục sôi khí thế bước vào trận đấu với tinh thần quyết tâm cao nhất. Ở tuổi 34, anh vẫn miệt mài với sức mạnh phi thường. Phút 27, từ đường tạt bóng bên phía cánh trái của Bernadeschi,

Ronaldo di chuyển khôn ngoan, bật cao đánh đầu mở tỉ số cho Juve và giúp các cổ động viên hy vọng vào một cuộc lội ngược dòng ngoạn mục. Dù không có được vị trí thuận lợi nhưng bằng tốc độ và khả năng bật cao của mình, anh vẫn chiến thắng được trung vệ kinh nghiệm Godin để hạ gục Oblak. Bàn thắng khiến các fan nhớ lại tình huống ghi bàn vào lưới Roma tại Champions League mùa giải 2007-08 trong chiến thắng 2-0 hay bàn thắng vào lưới xứ Wales tại Euro 2016. Anh gần như bị "treo" trên không trung bởi khả năng bật nhảy của mình. Kể từ khi có được bàn thắng, Ronaldo và các đồng đội càng quyết tâm và liên tục dồn ép đối phương bằng những tình huống dàn xếp tấn công không ngớt. Phút 49, từ đường chuyền của Joao Cancelo, Ronaldo tiếp tục có bàn thắng từ một tình huống đánh đầu, cho dù Oblak đã nỗ lực cản phá bóng nhưng công nghệ Goaline đã cho thấy trái bóng bay qua vạch vôi trước khi bị Oblak đẩy ra. Lúc này, tổng tỉ số đã là 2-2 sau hai lượt trận. Người Juve có quyền tin vào một trận thắng. Và rồi điều gì phải đến cũng đã đến. Phút 86, Ángel Correa có pha phạm lỗi với Bernadeschi trong vòng cấm. Trọng tài Björn Kuipers chỉ tay vào chấm penalty và Ronaldo là người bước đến thực hiện quả phạt đền. Và chẳng có lý do gì để Ronaldo có thể bỏ lỡ cơ hội thuận lợi này với sự tự tin từ hai bàn thắng trước đó. Anh thực hiện thành công quả phạt đền, hoàn tất cú hat-trick đầu tiên trong màu áo của Bà đầm già thành Turin và kéo nhà vô địch nước Ý trở về từ cõi chết.

Máy quay nhanh chóng hướng đến những người thân của CR7 với cảm xúc vỡ òa. Trên khán đài, cô bạn gái Georgina bật khóc vì niềm vui, vì hạnh phúc khi chứng kiến người đàn ông của đời mình lập nên chiến công. Cậu con trai cả Cristiano Jr hò hét vui sướng trong khoảnh khắc cha mình tỏa sáng trên sân. Ở một góc khán đài, Chủ tịch câu lạc bộ Andrea Agnelli ôm chầm lấy huyền thoại của đội, Neved, để chia vui vì thành quả cho sự kiên nhẫn, mạo hiểm với CR7 hồi mùa hè đã đến. Juventus Arena như muốn nổ tung trong sự hân hoan của các cổ động viên đội nhà. Có lẽ trong khoảnh khắc ấy, họ sẽ càng rộn rã hơn nếu ai đó nhắc cho họ nhớ về cú hat-trick của Ronaldo trước Wolfsburg ở tứ kết Champions League mùa giải 2015-16. Năm đó, Ronaldo trong màu áo của Real Madrid đã có cú hat-trick vào lưới đội bóng nước Đức giúp Kền kền trắng lội ngược dòng để tiến vào bán kết sau khi đã để thua với cùng tỉ số 0-2 ở trận lượt đi, và rồi cùng Real Madrid giành chức vô địch châu Âu lần thứ 11 trong lịch sử. Người Juve có quyền tin vào điều đó.

Juve chính thức góp mặt tại tứ kết, trong khi đội bóng cũ Real Madrid của Ronaldo chìm vào khủng hoảng khi nhận thất bại với

tổng tỉ số 3-5 trước hiện tượng của giải Ajax Amsterdam. Phát biểu với tờ *Sky Sport* sau trận đấu, CR7 chia sẻ, "Tôi đã tự nhủ lòng sẽ biến đêm nay trở thành khoảnh khắc đặc biệt và tôi đã thực hiện được điều ấy. Thật kinh ngạc, chiến thắng này mang ý nghĩa to lớn đối với chúng tôi, những người luôn mang ý chí và tinh thần thép khi thi đấu ở đấu trường Champions League." Mặc dù đang trên đà hưng phấn sau 3 bàn thắng ngoạn mục (giúp anh cân bằng kỷ lục 8 lần lập hat-trick tại Champions League của Messi), CR7 vẫn hết sức thận trọng khi nhận định về chặng đường sắp tới của Juve tại trời Âu, "Đây là lý do tại sao Juventus mang tôi về, để mang đến cho sân vận động những đêm tuyệt diệu như thế này. Atlético Madrid là một đội bóng lớn với phong cách thi đấu rất khó chịu, nhưng chúng tôi đã chứng minh cho tất cả thấy rằng Juventus xứng đáng giành quyền đi tiếp khi vượt qua họ... Tuy nhiên vẫn còn quá sớm để bàn về trận chung kết, chúng tôi cần thực hiện điều đó từng bước một."

Ronaldo có lý khi thận trọng như vậy. Đối thủ của họ tại tứ kết chính là tập thể trẻ trung và đoàn kết Ajax Amsterdam, đội bóng cũng có một màn lội ngược dòng trước chính Real ở vòng 1/8. Cả hai lượt trận với Ajax đều ghi đậm dấu ấn của tân binh Cristiano Ronaldo khi anh đóng góp cả 2 bàn thắng mở tỉ số vào lưới thủ thành Onana, thế nhưng các đồng đội của anh đã không thể bảo vệ được thành quả. Chung cuộc Juve nhận thất bại 2-3 và đành phải nói lời chia tay Champions League trong tiếc nuối. Đây cũng là lần đầu tiên sau 9 năm, vòng bán kết của Champions League không có sự góp mặt của Cristiano Ronaldo. Rõ ràng, sức mạnh của riêng mình anh là chưa đủ để chống lại đội bóng đến từ Hà Lan với sức trẻ của những de Ligt, Franck de Jong... Tại buổi họp báo sau trận đấu, huấn luyện viên Max Allegri cũng đã lên tiếng ca ngợi chàng tân binh đắt giá của cả đội, đồng thời chỉ ra nguyên nhân thất bại, "Cristiano Ronaldo đã đóng góp rất nhiều cho Juventus mùa này, đặc biệt là ở Champions League. Đáng tiếc, trong thời gian qua, Juventus đã phải đau đầu vì những ca chấn thương. Ở trận này, chúng tôi cũng thiếu vắng một số cầu thủ quan trọng. Thế nên thật khó để đạt đỉnh cao phong độ." Ronaldo có được 6 bàn thắng cho Juventus tại đấu trường này, trong đó có đến 5 bàn thắng ghi được từ vòng knock-out.

Phải dừng bước tại đấu trường châu Âu, Ronaldo và các đồng đội trở về với đấu trường còn lại tại Serie A trong hành trình chinh phục chức vô địch lần thứ 8. Ngày 20/04/2019, sau trận thắng 2-1 trước Fiorentina ở vòng 33, Juventus chính thức bảo vệ thành công ngôi vương tại Serie A, qua đó thống trị giải đấu này suốt 8 mùa giải liên tiếp. Mặc dù không ghi bàn trong trận đấu đó,

nhưng Ronaldo vẫn có thể ăn mừng một cột mốc đáng nhớ nữa trong sự nghiệp của mình. CR7 trở thành cái tên đầu tiên trong lịch sử bóng đá thế giới từng giành chức vô địch ở cả ba giải đấu hàng đầu châu Âu là Anh, Tây Ban Nha và Italia. Cùng với 5 lần lên ngôi tại Champions League trước đó, Ronaldo xứng đáng được coi là một ngôi sao lớn tại trời Âu. Cuối mùa, Ronaldo được bình chọn là cầu thủ xuất sắc nhất tại Serie A ngay trong lần đầu góp mặt với 21 bàn thắng và 8 kiến tạo tại giải đấu cao nhất nước Ý. Tổng số bàn thắng anh ghi được cho Bà đầm già trên mọi đấu trường là 27 bàn (trong đó, Serie A: 21 bàn, Champions League: 6 bàn). Đây là lần đầu tiên anh ghi được ít hơn 40 bàn thắng trong một mùa giải kể từ mùa giải 2010-11.

Kết thúc mùa giải được coi là khá thành công với Juventus, Ronaldo vẫn còn các trận đấu quan trọng tại giải đấu lần đầu tiên được UEFA tổ chức, giải đấu "league" cho các Đội tuyển quốc gia: UEFA Nations League. Và CR7, vì tinh tú của trời Âu một lần nữa có cơ hội đứng trên đỉnh châu lục cùng đội tuyển Bồ Đào Nha khi trở thành một trong bốn đội xuất sắc lọt vào vòng chung kết. Ba đội bóng còn lại bao gồm Hà Lan, Thụy Sĩ và Anh. Đối thủ của Ronaldo và các đồng đội tại bán kết là Thụy Sĩ, trong khi đó, Hà Lan và Anh sẽ cạnh tranh nhau cho tấm vé vào chơi trận chung kết.

Bước sang tuổi 34, Ronaldo vẫn miệt mài trên con đường khẳng định bản thân mình cùng khát khao với trái bóng tròn. Và những gì anh làm được cùng tuyển Bồ Đào Nha là hoàn toàn xứng đáng. Vòng chung kết Nations League diễn ra trên chính quê hương của anh. Ngày 05/06, trận bán kết giữa Bồ Đào Nha và Thụy Sĩ được tổ chức trên sân vận động Dragao tại Porto. Ronaldo nhanh chóng thể hiện đẳng cấp của mình với tình huống đá phạt trực tiếp từ ngoài vòng cấm, mở tỉ số cho Bồ Đào Nha ở phút 25. Thủ thành Sommer chỉ biết chôn chân sau pha đá phạt hiểm hóc của CR7. Mặc dù Thụy Sĩ là đội bóng được đánh giá yếu hơn nhưng họ cũng đã khiến các cổ động viên của Bồ Đào Nha không ít lần phải thót tim. Họ có được bàn thắng san bằng tỉ số của Ricardo Rodríguez sau quả penalty ở phút 57. Thế trận giằng co ở những phút tiếp theo khiến những người Bồ Đào Nha có mặt ở sân phải lo lắng. Nhưng người đội trưởng vĩ đại của họ, Cristiano Ronaldo lên tiếng bằng 2 bàn thắng đẳng cấp thượng hạng, hoàn tất cú hat-trick lần thứ 53 trong sự nghiệp và là lần thứ 7 cho Đội tuyển quốc gia. Phút 88, từ đường chuyền của Bernardo Silva bên phía cánh phải, Ronaldo chạy đà, tung cú dứt điểm gọn gàng, bóng đi như kẻ chỉ vào góc gần khiến thủ thành Sommer vào lưới nhặt bóng lần thứ hai. Đúng vào phút thi đấu chính thức cuối cùng, nhận bóng từ

đường phản công nhanh của Guedes, Ronaldo đi bóng từ cánh trái hướng về phía khung thành, thực hiện một vài động tác đảo chân quen thuộc để loại bỏ hậu vệ đối phương trước khi tung ra cú sút vào góc xa kết liễu Thụy Sĩ và giành tấm vé vào chơi trận chung kết cho Bồ Đào Nha. Một trận đấu tuyệt vời nữa mà Ronaldo cống hiến cho khán giả những pha bóng mãn nhãn. Trong buổi họp báo sau trận đấu, huấn luyện viên trưởng Fernando Santos hết lời ca ngợi đội trưởng của Bồ Đào Nha, "Cậu ấy là một trong những thiên tài trong bóng đá, không có từ gì để miêu tả sự xuất sắc của Ronaldo. 10 năm qua, cậu ấy duy trì sự ổn định, cậu ấy là trụ cột ở cả Đội tuyển quốc gia và câu lạc bộ. Năm nay đã 34 tuổi, nhưng Ronaldo không hề cho thấy những dấu hiệu của tuổi tác." Ông rất hy vọng có thể một lần nữa lên đỉnh châu Âu như 3 năm trước tại Euro 2016 khi có một cầu thủ xuất chúng trong đội hình, "Ronaldo là cầu thủ xuất sắc nhất mà tôi có cơ hội làm việc... Chúng tôi đã chơi tốt và có mặt ở trận chung kết. Hà Lan và Anh rất mạnh, nhưng chúng tôi cũng đang duy trì phong độ tốt. Nếu Bồ Đào Nha đá với đúng khả năng của mình chúng tôi hoàn toàn có cơ hội vô địch. Tôi hy vọng Ronaldo sẽ tiếp tục tỏa sáng ở trận chung kết."

Ở cặp đấu còn lại, Hà Lan lội ngược dòng trước tuyển Anh cũng với tỉ số 3-1 để tiến vào trận chung kết với Bồ Đào Nha. Trận chung kết diễn ra đầy kịch tính khi cả hai đội thi đấu ăn miếng trả miếng. Ronaldo dù rất cố gắng nhưng không thể xuyên thủng mảnh lưới của thủ thành Jasper Cillessen bên phía Hà Lan. Trận đấu được định đoạt bằng pha bóng xuất thần của Guedes từ cú sút xa ngoài vòng cấm ở phút thi đấu thứ 60, mang lại lợi thế cho Bồ Đào Nha. Tỉ số được bảo toàn cho đến khi trọng tài chính Alberto Mallenco thổi tiếng còi kết thúc 90 phút thi đấu chính thức. Lần thứ hai trong vòng 3 năm, Bồ Đào Nha bước lên ngôi vị cao nhất của bóng đá châu Âu. Ronaldo cùng các đồng đội một lần nữa đứng trên đỉnh cao của nền bóng đá lục địa già. Bảo tàng danh hiệu của cá nhân Ronaldo tại quê nhà Madeira lại được bổ sung thêm một chiếc cúp danh giá nữa mang tên UEFA Nations League.

Kết thúc mùa giải, Ronaldo cùng cô bạn gái xinh đẹp và 4 đứa nhỏ có chuyến nghỉ hè vui vẻ bên nhau trước khi bước vào những thách thức, những chặng đường mới trong mùa giải tiếp theo.

Mùa giải 2018-19, năm đầu tiên thi đấu trong màu áo Juventus, mặc dù chỉ có được 2 danh hiệu là Siêu cúp Italia và Scudetto cùng câu lạc bộ và chức vô địch UEFA Nations League cùng Đội tuyển quốc gia, Ronaldo vẫn nằm trong top 3 cầu thủ được đề cử cho danh hiệu Cầu thủ xuất sắc nhất châu Âu mùa giải 2018-19, bên

cạnh cái tên quen thuộc Messi, người cùng Barca giành chức vô địch La Liga và trung vệ đắt giá nhất thế giới Virgil Van Dijk[1], người đã cùng Liverpool lên ngôi tại Champions League mùa giải này.

[1] Tính đến thời điểm trước khi Harry Maguire từ Leicester chuyển đến Manchester United với mức giá 85 triệu bảng vào hè 2019.

Buổi lễ diễn ra vào ngày 30/08/2019, trung vệ của Liverpool, Virgil Van Dijk là người được xướng tên vinh danh với giải thưởng Cầu thủ xuất sắc nhất châu Âu, nhưng cuộc nói chuyện giữa Ronaldo và Messi vẫn được chú ý hơn cả, khiến Van Dijk mờ nhạt trong buổi lễ đáng ra anh phải là người nổi bật nhất.

Cuộc nói chuyện của Ronaldo và Messi diễn ra trong bầu không khí vui vẻ và những tiếng cười đùa từ chính họ đã xóa tan mọi nghi ngờ về sự thù địch giữa hai ngôi sao sáng nhất của làng bóng đá thế giới. Họ là những đồng nghiệp trong môn thể thao vua và chỉ đơn giản là cạnh tranh để cùng giúp nhau tiến bộ.

Ronaldo: "Chúng tôi đã cùng ở chung sân khấu trong suốt 15 năm qua, tôi không chắc điều đó đã từng xảy ra với hai cầu thủ nào đó, với quãng thời gian như thế trước đây hay chưa, nhưng bạn biết đấy, không phải dễ dàng để có thể làm được như thế. Mặc dù chúng tôi chưa từng ngồi dùng bữa với nhau nhưng chúng tôi đang có một mối quan hệ tốt đẹp, và nếu được trong thời gian tới, chúng tôi có thể sẽ ngồi ăn tối cùng nhau. Tôi thực sự rất nhớ quãng thời gian thi đấu tại Tây Ban Nha khi chúng tôi đã có những cạnh tranh, điều khiến cả tôi và cậu ấy cùng nỗ lực cố gắng. Tôi và cậu ấy sẽ rất hạnh phúc khi trở thành một phần của lịch sử bóng đá."

Một bữa ăn tối giữa hai cầu thủ vĩ đại nhất của thế giới bóng đá đương đại ư?

Messi đáp lại thiện chí từ anh bạn đồng nghiệp, "Tốt thôi, tôi rất vui với lời mời đó. Tôi luôn nói rằng tôi không có vấn đề với Ronaldo. Chúng tôi có thể không phải bạn bè vì chưa bao giờ là đồng đội nhưng tôi thường gặp anh ấy ở các lễ trao giải và giữa chúng tôi chẳng có vấn đề gì cả.

Chúng tôi thường nói chuyện với nhau khá lâu trong các sự kiện gần đây. Tôi không biết có thể sắp xếp ăn tối với nhau hay không bởi vì lịch của chúng tôi chưa chắc đã khớp nhau. Mỗi người đều có cuộc sống riêng và những mối quan tâm riêng. Nhưng dẫu sao

tôi vẫn sẽ đồng ý."

Cả Messi và Ronaldo thi đấu thực sự thăng hoa và bắt đầu hành trình chinh phục đỉnh cao thế giới từ mùa giải 2007-08 khi Ronaldo có danh hiệu Champions League đầu tiên trong sự nghiệp, trong khi đó, Messi cũng dần khẳng định được vị thế, vai trò trung tâm tại Barcelona, đánh dấu bằng chức vô địch châu Âu ngay mùa giải sau đó 2008-09 (vượt qua chính Manchester United của Ronaldo). Kể từ đó đến nay, sự so kè giữa hai ngôi sao này mang đến cho người hâm mộ túc cầu sự thú vị chưa từng có trong lịch sử bóng đá.

Sau hơn một thập kỷ song hành, liệu cả hai có rút khỏi bóng đá đỉnh cao cùng nhau hay không?

Ronaldo: "Cậu ấy trẻ hơn tôi 2 tuổi, nhưng tôi nghĩ mình vẫn khá ổn với độ tuổi này. Tôi sẽ cố gắng. Hy vọng sẽ có thể ở đây một năm, hai năm và ba năm sau nữa để những người không thích tôi vẫn phải chứng kiến tôi có mặt ở đây."

Cả hai cùng nhau cố gắng, cạnh tranh như những người đồng nghiệp trên sân bóng với nỗ lực thể hiện tốt nhất giá trị của bản thân. Mỗi người mỗi vẻ nên thật khó để chắc chắn rằng ai là người xuất sắc hơn và xứng đáng với danh xưng cầu thủ xuất sắc nhất, nhưng chắc chắn một điều, cả hai đều đã và đang nỗ lực chinh phục chặng đường của chính mình.

Bước sang mùa giải mới 2019-20, Ronaldo trở lại guồng quay công việc, đam mê tại đội bóng thành Turin với những thách thức mới và khát khao vẹn nguyên. Mỗi mùa giải, mỗi giải đấu là một bước tiến của anh trong sự nghiệp, là chặng đường trong hành trình lên đỉnh thế giới!

Lý lịch trích ngang

CRISTIANO RONALDO DOS SANTOS AVEIRO

Nickname: CR7

Ngày sinh: 05/02/1985

Nơi sinh: Funchal, Madeira, Bồ Đào Nha

Quốc tịch: Bồ Đào Nha

Bố mẹ: José Dinis (mất ngày 06/09/2005) và Maria Dolores

Anh trai: Hugo

Chị em gái: Katia và Elma

Con: Cristiano Junior, Eva, Mateo, Alana Martina

Chiều cao: 186cm

Cân nặng: 85kg

Vị trí thi đấu: Tiền vệ cánh

Số áo: 7

Các đội bóng từng thi đấu:

Andorinha (1993-1995)

Nacional (1995-1997)

Sporting Lisbon (1997-2003)

Manchester United (2003-2009)

Real Madrid (2009-7/2018)

Juventus (7/2018-nay)

Sporting Lisbon

Ra mắt đội một: 14/07/2002, giao hữu gặp Olympique Lyonnais

Ra mắt giải Vô địch quốc gia: 07/10/2002, gặp Moreirense FC

Bàn thắng đầu tiên: 03/08/2002, giao hữu với Real Betis

Số lần ra sân thi đấu - số bàn thắng

Giải vô địch quốc gia: 25 trận - 3 bàn thắng

Các cúp: 3 trận - 2 bàn thắng

Cúp châu Âu: 3 trận - 0 bàn thắng

Manchester United

Ra mắt: 16/08/2003, gặp Bolton ở Premier League

Bàn thắng đầu tiên: 01/11/2003, ghi bàn vào lưới Portsmouth

Số lần ra sân thi đấu - số bàn thắng

Premier League: 196 trận - 86 bàn thắng

Các cúp: 38 trận - 17 bàn thắng

Cúp châu Âu: 55 trận - 16 bàn thắng

Real Madrid

Ra mắt: 21/07/2009, giao hữu gặp Shamrock Rovers

Ra mắt La Liga: 29/08/2009, gặp Deportivo de La Coruña

Bàn thắng đầu tiên: 29/07/2003 vào lưới Deportiva Universitaria de Quito (giao hữu)

Số lần ra sân thi đấu - số bàn thắng

La Liga: 265 trận - 285 bàn thắng

Các cúp: 36 trận - 25 bàn thắng

Cúp châu Âu: 89 trận - 92 bàn thắng

Juventus

Ra mắt: 12/08/2018, giao hữu với Juventus B (trận giao hữu truyền thống trước mùa giải)

Ra mắt Serie A: 18/08/2018, gặp Chievo

Bàn thắng đầu tiên: 12/08/2018 vào lưới Juventus B

Số lần ra sân thi đấu - số bàn thắng

Serie A: 33 trận - 22 bàn thắng (tính đến ngày 12/09/2019)

Các cúp: 2 trận - 0 bàn thắng (tính đến ngày 12/09/2019)

Cúp châu Âu: 9 trận - 6 bàn thắng (tính đến ngày 12/09/2019)

Đội tuyển quốc gia Bồ Đào Nha

Ra mắt: 20/08/2003, gặp Kazakhstan (giao hữu)

Bàn thắng đầu tiên: 12/06/2004 vào lưới Hy Lạp ở trận mở màn UEFA Euro 2004

Số lần ra sân thi đấu - số bàn thắng

61 trận - 93 bàn thắng (tính đến 12/09/2019)

Danh hiệu tập thể

Manchester United (2003-2009)

UEFA Champions League: 1 (2008)

Premier League: 3 (2007, 2008, 2009)

FA Cup: 1 (2004)

Cúp Liên đoàn: 2 (2006, 2009)

FIFA Club World Cup: 1 (2008)

Community Shield: 2 (2007, 2008)

Real Madrid (2009-07/2018)

La Liga: 2 (2012, 2017)

Cúp Nhà vua: 2 (2011, 2014)

Siêu cúp Tây Ban Nha: 2 (2012, 2017)

UEFA Champions League: 4 (2014, 2016, 2017, 2018)

Siêu cúp châu Âu: 3 (2014, 2016, 2017)

FIFA Club World Cup: 3 (2014, 2016, 2017)

Juventus (07/2018-nay)

Siêu cúp Italia: 1 (2018)

Serie A: 1 (2019)

Bồ Đào Nha

UEFA Euro 2016

UEFA Nations League 2018-19

Danh hiệu cá nhân

Ballon d'Or 2008, 2016, 2017

FIFA Ballon d'Or 2013, 2014

Cầu thủ xuất sắc nhất năm FIFA 2008

FIFA The Best 2016

Chiếc giày Vàng châu Âu 2008, 2011, 2014, 2015

Cầu thủ trẻ xuất sắc nhất năm (FIFPro) 2005, 2006

Cầu thủ xuất sắc nhất năm (PFA) 2007, 2008

Cầu thủ trẻ xuất sắc nhất năm (PFA) 2007

Cầu thủ xuất sắc nhất La Liga 2013-14

Cầu thủ xuất sắc nhất mùa giải của Premier League 2007, 2008

Cầu thủ xuất sắc nhất châu Âu của UEFA 2014, 2016, 2017

Cầu thủ xuất sắc nhất Serie A 2018-19

Giải thưởng Sir Matt Busby 2004, 2007, 2008

Giải thưởng FIFA Ferenc Puskás: 2009

Vua phá lưới UEFA Champions League 2008, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018

Vua phá lưới La Liga (Pichichi) 2011, 2014, 2015

Chiếc giày Vàng FIFA Club World Cup 2016, 2017

Quả bóng Vàng FIFA Club World Cup 2016

Cầu thủ xuất sắc nhất lịch sử Bồ Đào Nha